Biblioteca Polirom

Irvine Welsh

Trainspotting

POLIROM

Irvine Welsh

Trainspotting

Traducere din limba engleză şi note
de Andra Matzal

Editura Polirom
2006

Irvine Welsh, *Trainspotting*
© Irvine Welsh 1993
First published in Great Britain in 1993 by Secker & Warburg.
All rights reserved.
© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN eBOOK: 978-973-46-2281-8
ISBN: 978-973-681-941-4

Redactor: Ana-Maria Lişman
Coperta: Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Scandal

Davaiştii[1], Jean-Claude Van Damme şi Maica Stareţă

Sick Boy era lac de transpiraţie şi tremura. Io stăteam acolo, cu ochii-n teve, străduindu-mă să nu-l iau în seamă pe muist. Mă demoraliza. Am încercat să fiu atent la caseta cu Jean-Claude Van Damme.

Cum se întâmplă-n filmele-astea, a-nceput cu momentu dramatic obligatoriu, după care, în următoarea etapă, se crea tensiune prin apariţia unui ţăran ticălos şi se întrema o intrigă slabă. Ş-acuma, dintr-o clipă-n alta, Jean-Claude e gata s-o pună d-o cafteală serioasă.

— Rents, tre' s-o văd pe Maica Stareţă, gâfâi Sick Boy, scuturând din cap.

— Oo, zic.

Nu voiam decât să dispară dementu ăsta din faţa mea, să-şi vadă de treaba lui şi să mă lase cu Jean-Claude. Pe de altă parte, o să mi se facă rău destul de repede şi dacă muie-ăsta mergea şi făcea rost, pe mine m-ar fi lăsat cu buza umflată. I se zice Sick Boy[2], da' nu pentru că i-ar fi rău de la abstinenţă, ci pur şi simplu pen' că-i un muist bolnav.

— Hai 'n pula mea să mergem, izbucni disperat.

— Stai aşa un pic.

Voiam să-l văd pe Jean-Claude cum îi sparge faţa lu puţă ălangâmfat. Dac-am fi mers acum, n-aş mai fi apucat să-l văd. Aş fi prea distrus şi, oricum, probabil c-ar trece câteva zile până m-aş întoarce. Astansemna că ăia de la magazin or să mă penalizeze-n morţii mă-sii la plată pentr-o casetă la care nici n-am apucat s-arunc un ochi.

— Bă, tre' să ne mişcăm, pula mea! strigă, ridicându-se.

Se duce la geam şi se sprijină de el, respirând greu, ca un animal hăituit. Nu poţi citi în ochii lui decât *nevoie*.

Am oprit teveu de la telecomandă.

— Risipă, asta e, o risipă-n pizda mă-sii, am urlat la muist, cretin enervant ce e.

Îşi lasă capul pe spate şi-şi ridică ochii-n tavan.

— O să-ţi dau io banii de penalizare. Pentru asta-i băgat faţ-aia de retard? Te caci pe tine pentru doi bani?

Muistu-ăsta ştie să mă facă să mă simt un scârţar, ţăran cretin ce e.

— Nu despre asta-i vorba, am zis, da' fără tragere de inimă.

— Mdea. Treaba e că io mă chinui ca dracu-aici ş-aşa-zisu meu to'arăş o lungeşte cu bună ştiinţă, bucurându-se de fiecare minut!

Avea ochii cât două mingi de fotbal şi se uita urât, da-n acelaşi timp rugător; mărturii usturătoare despre presupusa mea trădare. Dac-o să trăiesc atâta cât să am un plod, sper să n-arate aşa ca Sick Boy. Fraieru ăsta e irezistibil în felu lui.

— N-o lungeam... am protestat.

— Încheie-ţi dracu geaca-aia ca lumea!

În centru, la Walk, nu era nici un taxi. Se-adunau acolo doar când n-aveai nevoie de ele. Cic-ar fi august, iar mie-mi îngheaţă coaiele de frig. Încă nu mi-e rău, da' e pe vine, asta-i lucru sigur.

— Aici ar trebui să fie o staţie. Ar trebui să fie o staţie de taxi, pula mea. Niciodată nu găseşti unu vara. Le iau pe toate pizdele-alea grase şi bogate, că le e prea lene să meargă câteva sute de metri de la o-mpuţită de biserică la alta, ca să-şi facă numărul lor de căcat. Taximetriştii. Nişte nenorociţi care-ţi iau banii... Sick Boy bolborosea ceva ca pentru sine, delirând şi gâfâind, cu ochii holbaţi şi venele de la gât umflându-i-se de fiecare dată când îşi întindea capul să se uite-nspre Leith Walk.

În sfârşit veni unu. Lângă noi era un grup de tineri îmbrăcaţi cu nişte combinezoane de fâş şi-n jachete militare, care stătuseră acolo mai mult decât noi. Mă-ndoiesc că Sick Boy i-ar fi văzut. Se-nfipse drept în mijlocu străzii, strigând:

— TAXI!

— Hei! Care-i treaba? întreabă un tip în combinezon de fâş negru cu violet şi c-o frizură turtită.

— Du-te-n mă-ta! Noi am fost primii-aici, spune Sick Boy, deschizând uşa taxiului. Mai vine unu.

Arătă în susul străzii, spre un taxi negru care s-apropia.

— Norocu vostru de şmecheri.

— Dispăreţi, fraierilor. Mergeţi 'n pula mea pe jos! urlă Sick Boy în timp ce ne-nghesuiam în taxi.

— La Tollcross, şefu, îi spun şoferului, cu balele împrăştiindu-mi-se pe geam.

— Bine c-o ştergi, şmechere! Hai, bă, jegoşilor! strigă combinezonu.

Şoferului nu i se părea amuzant. Părea un muist de treabă. Majoritatea par. Particularii-ăştia sunt cei mai jegoşi paraziţi pe care i-a făcut Dumnezeu.

Taxiul întoarse în mijlocu străzii şi-o luă pe Walk.

— Uite ce-ai făcut, bă, guristule. Data viitoare când o să meargă vreunu din noi singur acasă, or să se ia labagiii-ăştia de noi.

Nu eram ofticat pe Sick Boy.

— Doar nu ţi-o fi frică de fraierii-ăia?

Muistu-ăsta chiar mă calcă pe nervi.

— Ba da! Îmi *e* frică-n pula mea, dacă e să fiu singur şi să m-aranjeze o echipă de costumaţi! Crezi că io-s Jean-Claude-Van-Pula-Mea-Damme? Un muist prost, asta eşti, Simon.

I-am zis „Simon“ mai degrabă decât „Si“ sau „Sick Boy“, ca să accentuez gravitatea lucrurilor pe care le spuneam.

— Vreau s-o văd pe Maica Stareţă şi mă doare-n pulă de găozarii ăia sau d-orice altceva. Pricepi?

Îşi zgândăreşte buzele cu arătătorul, belindu-şi ochii la mine.

— Simon vrea s-o vadă pe Maica Stareţă. Ai înţeles?

Apoi se-ntoarce şi se holbează-n ceafa taximetristului, înnebunit că nenorocitu nu merge mai repede şi bătându-se nervos pe picior.

— Unu din muiştii-ăia era un McLean. Fra-su-ăla mic al lu Dandy şi al lu Chancey, îi spun.

— Era o pulă, zice el, neputându-şi ascunde nerăbdarea din voce. Îi ştiu pe fraţii McLean. Chancey e de treabă.

— Nu şi dacă te iei de fra-su, îi zic.

Nu mai era atent deloc. Nu l-am mai futut la melodie, fiindcă ştiam că-mi irosesc energia aiurea. Chinurile lui tăcute din timpul abstinenţei păreau aşa de puternice, că nu mai puteam să-i sporesc în vreun fel nenorocirea.

„Maica Stareţă“ era Johnny Swan[3], cunoscut, de asemenea, ca Lebăda Albă, un dealer din Tollcross, care era băgat şi-n combinaţiile din Sighthill şi Wester Hailes. Preferam să fac rost de la Swanney sau de la tovarăşu lui, Raymie, decât de la Seeker şi mafia din Muirhoose-Leith. Marfă mai bună, de regulă. Johnny Swan şi cu mine-am fost odată tovarăşi, în vremurile bune. Jucam împreună fotbal la Porty Thistle. Acuma el e dealer. Îmi amintesc că ne-a spus odată: Fără prieteni în jocu-ăsta. Doar asociaţi.

Am crezut că face pe deşteptu şi se dă mare, până când a intrat de-a

binelea în rahat. Acuma îmi dau seama exact ce voia să zică muistu.

Johnny se droga la fel de mult cât vindea. Trebuia să cauţi mult şi bine dacă voiai să găseşti un dealer care să nu-şi bage în venă. Îi spuneam lu Johnny „Maica Stareţă“ pentru c-avea viciu-ăsta de când lumea.

În curând am început să mă simt naşpa şi tot tacâmu. Cum urcam scările spre bârlogu lu Johnny, m-apucaseră nişte dureri nasoale rău. Mă scurgeam ca un burete îmbibat; la fiecare treaptă, din porii mei ţâşnea înc-un jet. Sick Boy probabil că era şi mai varză, da' muistu nu prea mai exista pentru mine. L-am mai văzut doar când s-a aplecat dintr-odată peste balustrada din faţa mea, ş-asta pen' că-mi stătea-n drumu spre Johnny şi spre dava. Se chinuia să respire, ţinându-se strâns de bară, ca şi când urma să-şi verse maţele pe scări.

— Eşti bine, Si? îi zic iritat, furios că muistu mă ţinea din drum.

Mi-a făcut semn cu mâna să plec, scuturându-se şi dându-şi ochii peste cap. Am lăsat-o baltă. Când eşti în starea-n care era el, nu vrei nici să vorbeşti, nici să ţi se vorbească. Nu vrei nici un fel de agitaţie. Şi nici io nu voiam. Uneori cre' că oamenii-ncep să se drogheze pen' că, în subconştient, tânjesc după un pic de linişte.

Johnny era blană rău când în sfârşit am ajuns la el. Se pregătise o adevărată artilerie grea acolo.

— Avem un Sick Boy ş-un Rent Boy care e cam bolnăvior[4]! râse el, era dus rău de tot cu pluta.

Johnny îşi priza adesea pe lângă doza obişnuită şi nişte coca sau îşi făcea un amestec de heroină şi cocaină. Susţinea că asta-l ţinea mereu *high*[5] şi că aşa nu se mai holba toată ziua la pereţi. Când sunt *high*, rahaţii ăştia te cam seacă pentru că-s foarte prinşi să-şi savureze starea şi-i doare-n cur de chinurile tale. Dacă beţivanii-ăia din cârciumi şi-ar dori să fie toţi ca ei, un *junky*[6]-adevărat (spre deosebire de un consumator de ocazie, care îşi caută mai degrab-un complice) nu dă doi bani pe nimeni altcineva.

Erau şi Raymie cu Alison acolo. Ali prăjea[7] ceva. Arăta promiţător.

Johnny valsa către Alison şi-i făcea serenade.

— Heeeei, păp'şe, să vedem ce prăjeşti....

Se-ntoarse spre Raymie, care trăgea atent cu ochiu la fereastră. Raymie putea să detecteze-un gabor în mulţime, aşa cum simt rechinii o picătură de sânge-ntr-un ocean.

— Pune şi tu ceva să cânte, Raymie. M-am săturat de ultima piesă a lui Elvis Costello[8], da' nu mă pot abţine să n-o tot pun. Asta-i vrajă curată, dacă-ţi zic.

— Un bilet dus-întors pe calea undelor spre tărâmu celălalt, spune Raymie.

Mereu zicea câte-o chestie aiurea, un rahat fără sens, care-ţi futea creierii când erai dus şi-ncercai să faci rost de ceva. Întotdeauna mă uimea că Raymie era atât de rău pe bile[9]. Raymie era cam ca tovarăşu meu, Spud[10]; io oricum îi vedeam ca pe doi LSDişti[11] autentici prin temperament. Sick Boy-avea o teorie că Spud şi Raymie sunt unu ş-acelaşi, deşi semănau din părţi, da' cum nu-i vedeai niciodată împreună, chiar dacă se-nvârteau în aceleaşi cercuri…

Dobitocu-ăla neinspirat încalcă regula de aur a unui junkist punând *Heroin*, un remix după piesa lui Lou Reed, *Rock'n'Roll Animal*, care e chiar mai greu de ascultat când ţi-e rău decât versiunea originală de pe *The Velvet Underground and Nico*. Oricum, măcar asta n-are pasaju-ăla scârţâit de violoncel al lui John Cale. Asta chiar că n-aş fi suportat.

— 'te-n pizda mă-tii, Raymie! strigă Alison.

— Vino-n barcă, lasă-te pe val, mişcă-te, iubito, mişcă-te, gagico... strada de prăjit, strada de bântuit[12], suntem cu toţii ţepeni... soarbe ritmu...

Raymie izbucni-ntr-o improvizaţie de rap, fâţâindu-şi curu şi dându-şi ochii peste cap. Apoi s-aplecă-n faţa lu Sick Boy, care s-aşezase strategic lângă Ali şi nu-şi dezlipea ochii de la conţinutu lingurii pe care-o-ncălzea deasupra lumânării. Raymie îl trase pe Sick Boy cu faţa spre el şi-l sărută apăsat pe gură. Sick Boy îl împinse, tremurând.

— Dispari! Muist cretin!

Johnny şi Ali râdeau zgomotos. Aş fi râs şi io dacă n-aş fi simţit cum fiecare oscior îmi e-n acelaşi timp strivit într-o menghină ş-apoi desprins c-un ferăstrău tocit.

Sick Boy i-a legat lu Ali garou desupra cotului, asigurându-se astfel că el e la rând, după care i-a bătut o venă pe mâna albă ca varu.

— Vrei s-o fac io? a-ntrebat.

Ea a dat din cap.

Pune un tampon de vată în lingură şi suflă-n el, după care trage vreo 5 mililitri prin ac, în rezervoru seringii. Loveşte de câteva ori o venă albastră uriaşă, care-aproape că iese din braţu lu Ali. Îi înţeapă pielea şi-o injectează uşoooor, începe apoi să tragă sânge. Ei îi tremură buzele, privindu-l rugător pentr-o secundă sau două. Sick Boy arată urât, are o faţă libidinoasă, c-un aer de reptilă, asta pân' să-i trântească cocktailu-ăla drept în creier.

Ea-şi dă capu pe spate, închide ochii, deschide gura şi scoate-un geamăt ca la orgasm. Acuma, Sick Boy are o privire nevinovată şi-ntrebătoare, ca a unui copil care găseşte-n dimineaţa de Crăciun un morman de cadouri frumos ambalate sub brad. În lumina lumânării care pâlpâie, amândoi arată curaţi şi-au o frumuseţe stranie.

— Asta-i mai tare ca orice futai, mai tare ca orice pulă din lume... gâfâie Ali, foarte serioasă.

Pe mine mă destinde-ntr-atât că tre’ să-mi pipăi organu prin pantaloni, să văd dacă mai e acolo. Deşi genul ăsta de atingere îmi face greaţă.

Johnny îi dă lu Sick Boy ustensilele lui.

— Îţi iei porţia asta doar dacă folosim aceleaşi ace. Azi ne jucăm jocu-ncrederii, zâmbi el, numai că nu glumea.

Sick Boy scutură din cap.

— Io nu-mpart acele sau seringile. Le am p-ale mele.

— E, asta nu-i deloc prietenos. Rents? Raymie? Ali? Ce ziceţi d-asta? Vrei să insinuezi că sîngele Lebedei Albe, al Maicii Stareţe, e infectat cu virusu imunodeficienţei dobândite? Sunt profund jignit. Tot ce po’ să zic e că dacă nu-mparţi, nu primeşti.

Afişează un zâmbet exagerat, scoţând la iveală un rând de dinţi stricaţi.

Pentru mine, nu era Johnny Swan ăla care vorbea. Nu era Swanney. Sub nici o formă. Vreun demon malefic îi invadase corpu şi-i otrăvise mintea. Personaju-ăsta n-avea nici în clin, nici în mânecă cu tipu glumeţ şi amabil, cum îl ştiam io pe Johnny. Un tip drăguţ, cum zice toată lumea; inclusiv maică-mea. Johnny Swan, care era aşa-nnebunit după fotbal, aşa de gaşcă, pe care-l fraiereau întotdeauna să spele pe jos după cincimile de finală de la Meadowbank şi care nu s-ar fi plâns niciodată.

Mă cam căcam pe mine de teamă că n-o să-mi iau porţia.

— În pula mea, Johnny, tu auzi ce zici? Las-o-n pizda mă-sii mai moale! Avem nenorocitu-ăla de mălai.

Am scos nişte bancnote din buzunar.

Fie că s-a simţit vinovat, fie din cauză c-a văzut lovelele, vechiu Johnny Swan a reapărut din senin:

— Nu mă luaţi aşa de-n serios. Glumeam şi io, mă băieţi! Crezi că Lebăda Albă şi-ar lăsa amicii cu ochii-n soare? Bravo ţie, frate. Eşti un tip dăştept. Igiena e importantă, spuse el binevoitor. Îl ştiţi pe Goagsie? Acuma are SIDA.

— Pe bune? am întrebat.

Erau peste tot zvonuri despre ce e şi ce nu e HIV. De obicei, io le ignoram pur şi simplu. Adevăru e că erau câţiva care ziceau asta despre Goagsie.

— Pe bune, zău. N-are toate simptomele SIDA, da’ a fost găsit pozitiv. Oricum, aşa cum îi zic io, nu e sfârşitu lumii, Goagsie. Poţi să te obişnuieşti să trăieşti cu virusu. O grămadă de muişti au reuşit fără vreo

bătaie de cap. Pot trece ani buni până să te-mbolnăveşti, îi zic io. Orice muist sănătos poa' să dea ortu popii-oricând. Aşa tre' să vezi lucrurile. Spectacolu tre' să continue[13].

E destul de uşor să faci filozofie când vine vorba de alt muist care are căcat în loc de sânge.

În orice caz, Johnny chiar l-a ajutat pe Sick Boy să-şi facă doza şi să şi-o injecteze-n venă.

Tocma când Sick Boy era cât pe ce să ţipe, Johnny îi înţepă vena, trase înapoi nişte sânge-n rezervor şi lansă pe orbită elixiru dătător de viaţă şi de moarte.

Sick Boy îl îmbrăţişă strâns pe Swanney, apoi se retrase, lăsându-şi mâinile pe lângă corp. Erau relaxaţi ca doi iubiţi într-o-mbrăţişare post-coitală. Acuma era rându lu Sick Boy să-i facă serenade lu Johnny.

— Swanney, cât te iubesc, da, bătrâne Swanney, cât te iubesc...

Duşmani cu câteva minute-n urmă, erau acum suflete pereche.

M-am dus să-mi iau porţia. Mi-a luat o grămadă să găsesc o venă ca lumea. Fetele mele nu stau aşa la suprafaţă, ca la majoritatea oamenilor. Când m-a plesnit, am savurat-o. Ali avea dreptate. Ia cel mai tare-orgasm al tău, înmulţeşte senzaţia cu douăzeci şi n-o să fii nici măcar p-aproape. Oasele mele uscate şi crăpate sunt mângâiate şi lichefiate de mângâierile frumoasei mele heroine. Pământu s-a mişcat şi-ncă se mai mişcă.

Alison îmi zice c-ar trebui să merg s-o văd pe Kelly, care se pare că-i cam deprimată de când a făcut avortu. Deşi nu mă judecă, Alison vorbeşte ca şi când aş avea vreo legătură cu sarcina lu Kelly şi cu-ntreruperea ei.

— Da' cum să mă duc s-o văd? N-are nici o treabă cu mine, spun pe un ton defensiv.

— Eşti prietenu ei, nu?

Sunt tentat să-l citez pe Johnny şi să spun că acuma suntem doar cunoscuţi. În mintea mea sună bine: „Suntem doar cunoscuţi acuma“. Pare că s-aplică dincolo de poveştile noastre personale cu drogurile; o metaforă strălucită pentru vremurile-astea. Da' mă abţin.

În schimb, mă mulţumesc să fac foarte clar faptu că suntem cu toţii prietenii lu Kelly şi să-ntreb de ce-am fost io delegat cu vizitele.

— În pizda mă-sii, Mark. Ştii că te place.

— Kelly? Ete pula! spun surprins, intrigat şi destul de jenat. Păi dacă-i adevărat, io sunt un găozar orb şi prost.

— Da' bine-nţeles că-i placi. Ne-a zis asta de-o mie de ori. Întotdeauna vorbeşte de tine. Mark în sus, Mark în jos.

Foarte rar mi se zice Mark. De obicei, e Rents sau, mai de căcat,

Rent Boy[14]. E super naşpa să ţi se zic-aşa. Încerc să nu le-arăt că mă seacă, pentru c-asta i-ar întărâta şi mai tare p-alde muie.

Sick Boy ne-ascultase. Mă-ntorc spre el:

— Şi tu zici că-i adevărat? Lu Kelly-i place de mine?

— Toţi muiştii de pe faţa pământului ştiu că e-n limbă după tine. Nu-i tocmai un secret. Fără supărare, da' io nu po' s-o-nţeleg. Ar trebui să-şi fac-un control la cap.

— Păi mersi că mi-ai zis şi mie, bă, muie.

— Dacă vrei să stai toată ziua-ntr-o cameră-ntunecoasă ca să te uiţi la casete, fără să vezi ce se-ntâmplă-n juru tău, nu-i treaba mea să vin să-ţi arăt cu degetu.

— Da' mie nu mi-a zis niciodată nimic, mă văicăresc io, plângându-mi de milă.

— Şi ce-ai vrea, să-şi scrie asta pe tricou? Nu prea ştii mare lucru despre femei, nu-i aşa, Mark? întreabă Alison şi Sick Boy rânjeşte.

Mă simt jignit de ultima remarcă, da' sunt hotărât să iau treaba asta lejer, în caz că-i vreo-nscenare, regizată, fără-ndoială, de Sick Boy. Muistu-ăsta intrigant răzbeşte-n viaţă punând mine antipersonal pentru to'arăşii lui. Ce pizda mă-sii plăcere găseşte el în asta, mă depăşeşte.

Îmi fac nişte provizii de marfă de la Johnny.

— Curat ca zăpada prospăt căzută, rahatu-ăsta, îmi zice.

Asta-nsemna că nu era-ndoită *prea* mult cu ceva *prea* toxic.

Trebuia să plecăm în curând. Johnny îmi împuia urechile c-o tonă de căcaturi; lucruri pe care nu voiam să le-ascult. Cine pe cine-a mai ţepuit, poveşti cu figuranţi d-ăştia care iau dreptatea-n mâinile lor şi care fac viaţa tuturor muiştilor un căcat cu toată isteria lor antidrog. Bălmăjea ceva despre viaţa lui şi debita fantezii despre cum o să se lase el şi-o să se care-n Thailanda, unde femeile ştiu să trateze-un domn ş-unde poţi să trăieşti ca un rege dac-ai pielea albă şi câteva zeci de lire bunicele-n buzunar. De fapt, el zice chestii mai nasoale d-atât, mult mai cinice şi mai sclavagiste. Iar vorbeşte spiritu-ăla malefic, mi-am zis, nu Lebăda Albă. Sau el era? Cine ştie. Şi cui îi pasă.

Alison şi Sick Boy schimbaseră replici concise, ca şi cum ar fi plănuit o altă afacere cu bile. Apoi s-au ridicat ş-au şters-o-amândoi din cameră. Arătau plictisiţi şi blazaţi, da' când s-au întors, am ştiut că şi-o trăseseră-n dormitor. Mi se părea că, pentru femei, să ţi-o tragi cu Sick Boy era ca şi cum ai vorbi sau ai bea ceai cu nişte prieteni.

Raymie desena pe pereţi cu creioane colorate. Era-n filmu lui, chestie care-i convenea, ca oricărui bulangiu.

M-am gândit la ce-mi zisese Alison. Kelly tocmai făcuse un avort

săptămâna trecută. Dac-aş fi mers s-o văd, mi-ar fi fost cam silă să i-o trag, presupunând că ea ar fi vrut. Chiar n-o mai fi rămas ceva acolo, o zeamă lipicioasă, bucăţi din chestia aia sau măcar ceva umed? Probabil că eram complet ţicnit. Alison avea dreptate. Nu ştiam mare lucru despre femei. De fapt, nu ştiam mare lucru despre nimic.

Kelly stă la Inch şi-i cam greu s-ajungi acolo cu-autobuzu şi io-s prea lefter ca să iau taxiu. Poate că se-ajunge de-aici la Inch cu autobuzu, da' nu ştiam care din ele mergea pân-acolo. Adevăru e că-s cam distrus ca să mă fut şi cam futut ca să vorbesc. Vine-autobuzu 10 şi mă sui în el, înapoi la Leith şi la Jean-Claude Van Damme. Tot drumu m-am gândit foarte bucuros la ce cafteal-o să-i dea lu muistu-ăla şmecher.

Dileme de rahat[15] *nr. 63*

O s-o las să cureţe totu de pe mine sau să cureţe prin mine... să mă cureţe pe dinăuntru.

Marea asta interioară. Problema e că oceanu-ăsta superb aduce cu el o grămadă de rămăşiţe otrăvitoare de la navele scufundate... otrav-aia e diluată de apă, da' cum se duc valurile, rămâne-n urmă rahatu, în corpu meu. Ia la fel de bine cum şi dă, îmi ia endorfina şi centrii nervoşi ai rezistenţei la durere; şi lor le trebuie mult până să se-ntoarcă.

E oribil tapetu din dărâmătur-asta de căcat. Mă terorizează. Tre' să-l fi pus cu ani în urmă vreun meşter de coşciuge... se potriveşte, c-aşa-s şi io, un meşter de coşciuge şi reflexele mele nu se-mbunătăţesc... da' totu-i aici, totu-n strânsoare-asta năduşită. Seringă, ac, lingură, lumânare, brichetă, pacheţel cu praf, totu-i bine, totu-i frumos; da' mi-e teamă că toată mare-asta interioară o să sece-n curând, lăsând în urmă tot rahatu-ăla otrăvitor, eşuat în corpu meu.

La-nceput mi-am făcut înc-o doză. Pe când îmi ţin mâna tremurând deasupra lumânării, aşteptând să se dizolve prafu, mă gândesc; mai multă mare pe termen scurt, mai multă otravă pe termen lung. Da' gându-ăsta nu-i nici pe departe de-ajuns ca să mă împiedice să fac ceea ce trebuie să fac.

Prima zi a Festivalului de la Edinburgh

A treia oară-i cu noroc. E aşa cum mi-a zis Sick Boy: tre' mai întâi să ştii cum e când încerci să te laşi, înainte să te laşi pe bune. Nu-nveţi cu-adevărat decât din eşecuri şi ce-nveţi e importanţa pregătirilor. S-ar putea să aibă dreptate. Oricum, de data asta m-am pregătit. Chiria în avans pe-o lună pentru camer-asta mare şi goală, cu privelişte asupra cartierului Links. Prea mulţi muişti îmi ştiu adresa de pe Montgomery Street. Aveam banii pregătiţi! Să-i fac praf în mod rezonabil a fost partea cea mai grea. Cea mai uşoară a fost ultima mea injecţie, în braţul stâng, azi-dimineaţă. Aveam nevoie de ceva care să mă ţină dus în timpul pregătirilor intense. După aia, m-am lansat ca o rachetă în Kikgate, trecând rapid prin lista de cumpărături.

Zece cutii de supă de roşii Heinz, opt cutii de supă de ciuperci (toate se consumă reci), un tub mare de îngheţată cu vanilie (care se va topi şi va fi băută), două sticle de lapte cu magneziu, un flacon de paracetamol, un pachet de tablete pentru gură Rinstead, un flacon de multivitamine, cinci litri de apă minerală, douăşpe cutii de isotonic Lucozade şi nişte reviste: un porno soft, *Viz*, *Scottish Football Today*, *The Punter* etc. Cel mai important lucru a fost deja procurat printr-o vizită la casa părintească; sticluţele cu valium ale maică-mii, extrase din dulapu ei de la baie. Nu-mi pare rău pentru asta. Acuma nu le mai foloseşte şi, dacă mai are nevoie, la vârsta şi sexu ei, nenorocitu-ăla de doctor o să i le prescrie ca pe ursuleţii de jeleu. Şi mă delectez bifând toate chestiile de pe listă. O să fie-o săptămână grea.

Camera mea e goală şi nemochetată. E o saltea în mijlocu podelei, c-un sac de dormit pe ea, un reşou electric ş-un televizor alb-negru p-un scăunel de lemn. Am trei găleţi de plastic maro, jumate-umplute c-un amestec de apă şi dezinfectant, pentru căcat, borâtură şi pişat. Îmi aliniez cutiile de supă, sucurile şi medicamentele undeva la-ndemână, lângă patu meu improvizat.

Mi-am făcut ultima injecţie ca să m-ajute să trec de groaza mersului la cumpărături. Ce mi-a mai rămas mă va ajuta să dorm şi să mă las de dava. O să-ncerc s-o iau în doze mici, calculate. Am nevoie de ceva rapid. Se instalează marele declin. Începe-aşa, ca de obicei, c-un pic de greaţă, undeva în capu stomacului ş-un atac de panică iraţional. Cum îmi dau seama că m-apucă boala, trece de la deranjant la insuportabil. O durere cumplită începe să se-ntindă de la dinţi, la fălci şi orbite, până-n oase, ca o nenorocită de pulsaţie implacabilă, care mă stoarce. Vin la rând vechile năduşeli şi să nu uităm frisoanele care-mi acoperă spatele, ca un strat de brumă de pe o capotă de maşină. E timpu să acţionez. Nu se poate să cedez

acuma şi să mă dau bătut. Am nevoie de bătrâna lingură, un impuls uşor, care să mă trezească. Singura chestie către care mă pot mişca e davaua. O mică-nţepătură ca să rezolve cu membrele-alea contorsionate ş-o să mă trimită la culcare. După care-i zic pa. Swanney a dispărut, Seeker e la răcoare. Mai rămâne Raymie. Mă duc să-l sun pe muist de la telefonu public din hol.

Îmi dau seama, în timp ce formez, că cineva a trecut pe lângă mine. Atingere-aia uşoară mă face să tresar, da' n-am nici un chef să mă întorc şi să văd cine e. Să sperăm că n-o să mai stau aici atât de mult încât să fie nevoie să-i întâlnesc pe noii mei „tovarăşi de apartament". Jegoşii-ăia nu există pentru mine. Nici un muist nu există. Numai Raymie. Cade fisa. O voce de pipiţă.

— Alo? îşi trage ea nasu.

Are o răceală sau e de la dava?

— Raymie e-acolo? Io-s Mark.

Raymie cre' că i-a zis de mine, fin'că io n-o cunosc, da' ea sigur mă cunoaşte. Vocea i se-nmoaie.

— Raymie e plecat, zice. La Londra.

— La Londra? Pula mea... şi când tre' să se-ntoarcă?

— Nu ş'.

— N-a lăsat nimic pentru mine, nu?

Poate-am noroc şi-a fost băiat de treabă, muistu.

— E, acuma...

Pun receptoru jos tremurând. Două variante; unu: s-o las baltă şi-napoi în cameră, doi: să-l sun pe muistu de Forrester şi să merg la Muirhouse, s-o ard aiurea şi să-mi iau ţeapă c-o marfă de căcat. Nici un dubiu. În douăj' de minute:

— Spre Muirhouse, prietene? îl întreb pe şoferu de pe-autobuzu 32, în timp ce băgam fisa-n cutie, tremurând.

Orice port e bun pe vreme de furtună, şi e numa furie aici, îndărătul frunţii mele.

O băbătie nasoală se uită urât la mine când trec pe lângă ea-n autobuz. Fără doar şi poate că-s varză şi arăt ca dracu. Nu mă deranjează. Nu există nimica-n viaţa mea, în afară de mine şi de Michael Forrester şi de distanţa dintre noi, care mă bagă-n boală: distanţă constant redusă de-autobuzu-ăsta.

Stau jos pe locurile din spate. Autobuzu-i aproape gol. O duduie stă vizavi de mine, ascultând ceva la walkmanu ei Sony. Arată bine? Cui dracu-i pasă. Deşi ar trebui să fie un casetofon „personal", po' s-aud foarte clar. Ascult-o piesă-a lu David Bowie... *Cei mai frumoşi ani*.

Nu vreau să te-aud zicând
că viaţa nu te duce nicăieri –
Îngeraş...
Uită-te la ceru-ăsta, viaţa a-nceput,
nopţile sunt calde şi
suntem la-nce-puu-uut....

Am toate-albumele pe care le-a scos Bowie. Şi-s multe, pula mea. O mulţime de chestii piratate-n pula mea. Nu dau doi bani pe el sau pe muzica lui. Nu-mi pasă decât de Mike Forrester, un muist fără pic de talent, care n-a scos nici un album. Nici un single. Da' Mikey, drăguţu, e omu momentului. Cum a zis Sick Boy odată, parafrazându-l fără-ndoială pe vreun alt muist: savurează momentu. (Cre c-un dement dintr-o reclamă la ciocolată a zis-o primu.) Da' io nici măcar nu-mi pot asuma sentimentele-astea fin'că-s cât se poate de pe lângă moment. Momentu sunt eu, bolnavu, şi Mikey, tămăduitoru.

O pizdă rablagită, la ora asta sunt mereu d-astea-n autobuz, îi bagă şoferului tot felu de băşini şi rahaturi; trage-o salvă de-ntrebări nerelevante despre numere, trasee şi ore. Urcă-n pula mea odată sau cară-te şi mori, pula mea de pizdă fleşcăită. Aproape că m-am sufocat d-atâta furie mocnită, de la meschinăria ei egoistă şi de la răbdarea de tot căcatu pe care-o-avea şoferu cu pizd-aia. Toţi vorbesc despre tineri şi despre vandalism, da' cum rămâne cu vandalismu-ăsta psihic practicat de toţi boşorogii-ăştia cretini? Şi când într-un final se suie, mai are şi tupeu să-i meargă gura ca un găoz...

Stă chiar în faţa mea. Îi sfredelesc ceafa cu privirea. Îi doresc o hemoragie cerebrală sau un atac de cord ca lumea... nu. Fac o pauză, să mă gândesc. Dacă s-ar întâmpla asta, ne-ar reţine şi mai mult. Îi trebe o moarte-nceată şi dureroasă, ca să fim chit pentru suferinţele mele. Dacă moare repede, oamenii-ar începe să s-agite. Întotdeauna profită de ocaziile-astea. Celulele canceroase-ar aranja-o bine. Îi doresc ca un nucleu de celule d-astea, să se dezvolte şi să se-nmulţească-n corpu ei. Po' să simt cum se-ntâmplă deja....da' se-ntâmplă-n corpu meu. Sunt prea rupt să continui. Mi-am pierdut toată ura pentru păpuş-asta bătrână. Nu mai simt decât apatie. Ea e-n afara momentului.

Capu mi s-a futut de tot. Se smuceşte-aşa brusc şi violent, c-am impresia c-o să-mi zboare de pe umeri drept în poala hoaştei din faţa mea. Îl ţin bine cu ambele mâini, am coatele pe genunchi. O să-mi ratez staţia. Nu.

Un val de energie şi mă dau jos la Pennywell Road, peste drum de centru comercial. Traversez şoseaua cu două benzi şi-o iau prin centru. Trec de clădirile-alea cu obloane de oţel care n-au fost niciodată trase şi traversez parcarea unde nu s-au parcat niciodată maşini. Niciodată de când s-a deschis. Acu mai bine de douăj' de ani.

Apartamentu de-nchiriat al lu Forrester e-ntr-un bloc mai mare decât majoritatea celor din Muirhouse. Cele mai multe au două etaje, da' al lui are cinci, aşa că are lift, care nu merge. Ca să-mi păstrez energia, merg sprijinindu-mă de perete până sus.

Pe lângă crampe, dureri, năduşeli şi o dezintegrare aproape completă a sistemului nervos central, maţele mele-s gata să se verse. Simt o schimbare care-mi face greaţă, un dezgheţ ameninţător după o lungă perioadă de constipaţie. Încerc să m-adun la uşa lu Forrester. Da' el va şti că-s în căcat. Un fost comerciant de dava ştie-ntotdeauna când cuiva îi e rău. Doar că nu vreau să-şi dea infectu-ăsta seama cât sunt de disperat. Atâta vreme cât sunt gata să suport orice căcat, orice abuz de la Forrester, ca s-obţin ce vreau, nu văd de ce-aş face din asta ceva mai evident decât e cazu.

Forrester poate foarte bine să-mi vadă reflexia părului roşcat în geamu armat, ondulat, de la uşă. Îi ia o veşnicie să răspundă. Bulangiu-a-nceput să mă fută înainte să pun bine picioru la el în casă. M-a salutat fără nici un fel de căldură-n voce.

— Ce 'aci, Rents, zice.

— Nu-i rău, Mike.

Îmi zice „Rents" în loc de „Mark" şi io-i zic „Mike" în loc de „Forry". Pregăteşte deja dozele. Bulangiu-ăsta încearcă să-mi intre-n graţii cu cea mai bună tactică? Probabil că-i singura-n momentu-ăsta.

— Intră, dă el indiferent din cap şi io-l urmez conştiincios.

Mă aşez pe canapea, ceva mai departe de-o paraşut-obeză cu picioru rupt. Membru băgat în ghips stă sprijinit p-o măsuţă de cafea ş-are-o umflătură albă respingătoare între ghipsu jegos şi şortu de culoarea piersicii. Ţâţele-i stau deasupra unei halbe uriaşe de Guinness şi bluza ei maro se chinuie să-i strângă pieile albe şi fleşcăite. Are şuviţe oxigenate slinoase, cu nişte rădăcini cenuşii insipide. Nu se stresează să mă bage-n seamă, da' scoate-un râs oribil şi jenant, ca un răget, la nu-ş' ce remarcă ţicnit-a lu Forrester; nu m-am prins, probabil despre felu-n care-arătam. Forrester stă-n faţa mea, într-un fotoliu uzat, are faţa lată, da' corpu subţire, e-aproape chel la douăş'cinci de ani. Felu-n care i-a căzut păru-n ultimii doi ani e fenomenal, mă-ntreb dac-a luat virusu. Mă-ndoiesc oarecum. Se zice că doar cei buni mor tineri. În mod normal, aş face-un comentariu nasol, da-n

momentu-ăsta aş scoate-o la produs şi pe bunică-mea cu toată colostomia ei. În definitiv, Mikey e omu meu.

Pe celălalt fotoliu de lângă Mikey stă un cretin c-o mutră rea, care e cu ochii pe scroafa balonată, sau mai bine zis pe jointu-ăla de amatori din care trage ea. Înainte să i-l paseze dementului cu mutră rea, trage-un fum extravagant şi teatral. Am pata pusă pe toţi ăştia care-au ochi de insectă înfundaţi în feţe de şobolani. Nu sunt cu toţii răi. Hainele-l trădează, catalogându-l ca un *super meseriaş*. Cu siguranţă c-a stat la unu dintre hotelurile Windsor, Saughton, Bar L, Perth, Peterhead[16] etc., şi se pare c-a stat destul p-acolo. Pantaloni bleumarin lucioşi, pantofi negri, o helancă muştar cu dungi albastre la guler şi la manşete ş-un hanorac verde (pe vreme-asta!) aşezat pe spătaru fotoliului.

Nu se fac prezentările, da' ăsta-i prerogativu lu Mike Forrester-faţă-de-pulă. El e bosu şi ştie foarte bine asta. Cretinu se lansează-ntr-o conversaţie, vorbind fără-ncetare, ca un ciutan care vrea să stea seara cât mai târziu. Domnul Modă, Johnny Saughton o să-l numesc pe muist, nu zice nimic, doar zâmbeşte enigmatic şi din când în când îşi dă ochii peste cap de extaz, la şto. Dac-ai văzut vreodată faţa unui animal de pradă, arăta ca a lu Saughton. Scroafa-cea-Grasă, Doamne, ce de căcat poate fi, grohăie şi io mă strofoc din când în când să chicotesc linguşitor, asta ca să par cât de cât rezonabil.

După ce-am ascultat o vreme tot rahatu-ăla, durerea şi greaţa mă forţează să intervin. Semnalele mele non-verbale sunt ignorate cu dispreţ, aşa că mă bag direct.

— Scuze că te-ntrerup, frate, da' tre' să mă tirez. Ai marfa?

Reacţia e peste aşteptări, chiar şi după standardele jocului de căcat pe care-l joacă Forrester.

— Taci 'n pula mea din gură! Pizda mă-tii de infect. Vorbeşti când îţi zic io. Ţine-ţi gur-aia-n pula mea! Nu-ţi place compania, cară-te-n pula mea. Ş-am încheiat povestea.

— Nu te supăra...

Era o capitulare umilă din partea mea. Până una-alta, omu-ăsta e-un zeu pentru mine. Aş merge-n mâini şi-n patru labe, pe cioburi, o mie de kilometri, ca să-i folosesc rahatu pe post de pastă de dinţi şi amândoi ştim asta. Nu sunt decât un pion în jocu intitulat „Marketingul lui Michael Forrester – un tip dur". Pentru toţi cei care-l ştiu, e un joc întemeiat pe nişte concepţii ridicol de greşite. Mai mult, e evident făcut de dragu lu Johnny Saughton, da' ce pula mea, e-afacerea lu Mike şi când l-am sunat, l-am rugat să-mi dea o mână d-ajutor.

Mai încasez o porţie de umilinţă crasă încă o vreme, care mi se pare

o eternitate. Da’ trec peste asta făr’ să mă stresez. Nu iubesc nimic (în afară de droguri), nu urăsc nimic (în afară de forţele care mă-mpiedică să fac rost de ele) şi nu mi-e teamă de nimic (decât că nu fac rost). Şi mai ştiu că un căcăcios ca Forrester nu m-ar băga-n toată porcări-asta dac-ar vrea să-mi dea ţeapă.

Când mi-aduc aminte de ce mă urăşte, sunt foarte satisfăcut. Mike a fost odată terminat dup-o tipă care-l dispreţuia. O tipă cu care m-am futut după aia. Nici pentru mine, nici pentru ea n-a-nsemnat mare lucru, da’ sigur e că l-a făcut praf pe Mike. Majoritatea oamenilor ar învăţa din asta, vrei întotdeauna chestii pe care nu le poţi avea şi ţi se dau pe tavă chestii pe care nu dai doi bani. Asta-i viaţa, aşa că de ce-ar fi sexu diferit de orice altă parte-a ei? Am tot avut în trecut genu-ăsta de-ntorsături. Oricine are. Problema e că rahatu-ăsta vrea să ţină-n el tot felu de mici nedreptăţi lipsite de importanţă, hârciog perfid ce e. Da’ io tot îl iubesc. Trebe. El e şefu.

Mikey începe să se cam sature de jocu umilirii. Un sadic tre’ să aibă interes ca să dea cu tesla-n coaie. Mi-ar fi plăcut să-i răspund mai ca lumea, da-s prea futut ca să mai reacţionez la miştourile lui obosite. Aşa că zice:

— Ai mălaiu?

Scot din buzunar nişte bancnote mototolite şi le pun pe masa de cafea, aşa, c-o servilitate emoţionantă. Cu un aer reverenţios şi cu tot respectu cuvenit lu Mikey cu statutu lui de Şef, i le-nmânez. Pentru prima oară-mi dau seama că Scroafa-cea-Grasă are desenată cu markeru negru pe ghips, pe partea interioară a coapsei, o săgeată uriaşă care indică spre pizda ei. De-a lungul ei, cu majuscule îngroşate, scrie: **INTRODUCEŢI PULA AICI**. Maţele mi se contractă rapid înc-o dată şi nevoia să iau marfa de la Mikey şi s-o şterg ’n pula mea mai repede e aproape copleşitoare. Mikey apucă bancnotele şi, spre uimirea mea, scoate două capsule albe din buzunar. N-am mai văzut d-astea niciodată. M-au apucat nişte draci, care veneau, parcă, de nicăieri. Nu, nu de nicăieri. Senzaţii d-astea tari nu se pot datora decât drogului sau posibilităţii absenţei lui.

— Ce pula mea-i rahatu-ăsta?

— Opiu. Supozitoare cu opiu, şi tonu lu Mikey s-a schimbat. E beton, zice el, aproape scuzându-se. Izbucnirea mea a spulberat toată simbioza noastră bolnavă.

— Ce pizda mă-sii vrei să fac cu astea? strig, fără să-mi dau seama, şi apoi îi bag un rânjet, simţind cum m-apucă iar dracii.

Mike rămâne ca scos din priză.

— Chiar vrei să-ţi zic io? spune p-un ton batjocoritor, invocând autoritatea căpătată mai devreme, în timp ce Saughton râde pe sub mustaţă şi Scroafa-cea-Grasă grohăie.

Vede că oricum nu mă amuză şi continuă:

— Doar nu-ţi baţi capul cu băgatu-n venă? Vrei ceva lent, care să-ţi ia durerea, ceva care să te-ajute să te laşi, nu? Păi astea-s perfecte. Special concepute-n pula mea, pentru nevoile tale. Ţi se topesc în organism, efectu creşte, după care se diminuează treptat. Astea se folosesc în spitale, ce pula mea.

— Zici tu?

— Ascult-aci la vocea experienţei, zâmbeşte el, da' mai mult spre Saughton decât spre mine.

Scroafa-cea-Grasă îşi lasă căpăţân-aia unsuroasă pe spate, dezvelind nişte dinţi mari şi galbeni.

Aşa că fac după cum mi s-a recomandat. Ascult vocea experienţei. Mă scuz, mă retrag în toaletă, mi le introduc cu mare atenţie-n cur. Era prima dată când îmi băgam degetu-n cur şi m-a lovit o uşoară senzaţie de greaţă. Mă privesc în oglinda de la baie. Păru roşu, des, da' transpirat ş-o faţă albă, cu o grămadă de pete dezgustătoare. Două dintre ele cu-adevărat deosebite; astea două chiar ar trebui puse la categoria nasoale. Una pe obraz, cealaltă pe bărbie. Scroafa-cea-Grasă şi cu mine-am face-un cuplu-a-ntâia şi mă distrez gândindu-mă la imaginea noastră într-o gondolă pe canalele Veneţiei. Mă întorc jos, încă mi-e rău, da-s bucuros la gându c-am făcut rost.

— O să le ia ceva timp, punctează Forrester înţepat, când mă-ntorceam în sufragerie.

— Mie-mi zici. De bune ce sunt, s-ar putea chiar să mi se-nţepenească-n cur.

Primesc primu zâmbet de la Johnny Saughton, pentru necazurile mele. Aproape că-i văd sângele-n juru gurii strâmbe. Scroafa-cea-Grasă se uită la mine ca şi când i-aş fi măcelărit ritualic primu născut. Expresia aia a ei enervantă, incomprehensibilă, mă face să mă piş pe mine de râs. Mike arborează un aer afectat, de genu eu-stric-glumele-aici, da' e atenuat de resemnare, fiindcă puterea lui asupra mea s-a dus. S-a dus odată cu definitivarea tranzacţiei. Acuma nu mai era decât un moţ de căcat din centru comercial. De fapt, cu mult mai puţin. Şi cu asta basta.

— Oricum, ne vedem mai încolo, dau din cap către Saughton şi Scroafa-cea-Grasă.

Un Saughton zâmbitor îmi face cu ochiu ca-ntre tovarăşi, dând din gene de parcă-ar fi vrut să mă ture toată camera. Chiar şi Scroafa-cea-Grasă încearcă să-şi stoarcă un zâmbet. Iau toate gesturile lor ca pe-o dovadă-n plus că balanţa de putere dintre mine şi Mike s-a echilibrat fundamental. Ca o confirmare, el mă conduce spre ieşire.

— Eh... ne mai vedem noi. Eh... îmi pare rău pentru toate rahaturile pe care ţi le-am aruncat mai devreme. Bulangiu de Donnely... mă scoate rău din sărite. Un matolist de prim rang, în pula mea. O să-ţi zic altădată toată povestea. Nu te-ai supărat, nu, Mark?

— Ne mai vedem, Forry, îi răspund, c-o voce-n care sper c-a simţit un pic d-ameninţare, cât să-l îngrijoreze, dacă nu să-l pună serios pe gânduri.

Totuşi, o parte din mine nu vrea să-l sperie pe muist. E un gând care mă temperează, că s-ar putea să mai am nevoie de el. Da' nu aşa tre' să gândeşti. Dac-o să continui să gândesc aşa, tot exerciţiu n-o să mai aibă nici un sens, în pula mea.

Când am ajuns pe la ultima treaptă, uitasem că-mi e rău; aproape mi-era bine. Pot să simt, parcă nu mă mai seacă durerea din corp. Ştiu că e ridicol să mă conving că marfa şi-a făcut deja treaba, da' cu siguranţă efectu placebo funcţionează. Singuru lucru de care-s conştient e un mare terci în maţele mele. Mă simt ca şi când m-aş topi pe dinăuntru. Nu m-am căcat de vreo cinci sau şase zile; acuma se pare că e pe ţeavă. Mă băs şi imediat după asta simt ceva mocirlos în pantaloni şi pulsu mi s-accelerează. Bag viteză; îmi strâng muşchii sfincterului cât pot. Pagubele-au fost deja făcute, oricum, da' o să fie şi mai rău dacă nu iau măsuri imediate. Mă gândesc să mă-ntorc la Forrester, da' deocamdată nu mai vreau să am de-a face cu muistu-ăla. Îmi amintesc că ăia de la pariuri, de la centru comercial, au o toaletă-n spate.

Intru-ntr-un magazin plin de fum şi mă-ndrept fix spre budă. Super scenă-n pula mea; doi tipi stau în faţa uşii de la toaletă, pişându-se-acolo, unde era deja o baltă adevărată de urină stătută pe podea. Ciudat e că mi-aduce-aminte de bazinele pentru copii de la ştrandurile unde mergeam. Cei doi muşterii îşi scutură pulele-n trecere, apoi şi le-ndeasă-n prohab cu grija cu care mi-aş băga io-n buzunar o batistă-mpuţită. Unu dintre ei se uită suspicios la mine şi-mi blochează drumu spre toaletă.

— Buda-i înfundată-n pizda mă-sii, prietene. N-o să te poţi căca acolo. Îmi arată spre buda turcească, plină de apă maronie, hârtie igienică şi bucăţi de căcat.

Mă uit la el consternat.

— Tre' să mă cac, frate.

— Doar n-o să-ţi dai drumu-acolo?

Tocmai de ce-aveam nevoie-n pula mea. Charles Bronson din Muirhouse. Numai un muist ca ăsta-l face pe Charles Bronson s-arate ca Michael J. Fox. De fapt, aduce un pic cu Elvis, aşa cum arată Elvis acuma; un fost Teddyboy[17] îndesat, în descompunere.

— Dă-te-n pula mea la o parte.

Indignarea mea tre’ să fi fost convingătoare, fin’că dementu chiar îşi cere scuze.

— N-am vrut să te supăr, frate. Doar că nişte ciutani de pe-aici au încercat să-şi fac-acolo loc de băgat în venă. Ş-asta nu ne place.

— Nişte ţărănoi jegoşi, pizda mamii lor, adaugă tovarăşu lui.

— Am avut dop, frate-n ultimele zile. O să turbez, ’n pula mea, de la cufureal-asta. Tre’ să mă cac. Arată ca dracu înăuntru, da’ ori asta, ori chiloţii mei. Încă nu mi-am dat drumu pe mine. Sunt ş-aşa destul de trosnit, nu-mi pasă de altceva.

Bulangiu dă din cap empatic şi-mi deschide calea. Simt cum pişatu-ăla-mi îmbibă tenişii când trec peste prag. Mă gândesc la cât e de ridicol să spun că încă nu mi-am dat drumu pe mine când chiloţii mei sunt plini acuma. Un lucru bun, totuşi, e faptu că-ncuietoarea uşii a rămas intactă. Uimitor, ’n pula mea, dacă te gândeşti la starea atroce-n care era buda.

Îmi dau jos chiloţii şi m-aşez pe bazinu-ăla rece şi ud de porţelan. Îmi deşert maţele, simţind că tot, măruntaiele, stomacu, intestinele, splina, ficatu, rinichii, inima, plămânii şi creieru-n pula mea, mi se scurge în WC prin găoază. Cum mă cac io, muştele se tot lovesc de faţa mea, de mă trec fiori prin tot corpu. Prind una şi, spre uimirea şi satisfacţia mea, o simt zbătându-mi-se în mână. Strâng tare pumnul, cât s-o imobilizez. Îmi deschid degetele şi văd un ditamai gabor infect, o bestie păroasă.

Mânjesc cu el peretele din faţă; desenez cu arătătoru un „H“, apoi un „I“ şi un „B“, folosindu-i maţele, ţesuturile şi sângele pe post de cerneală. Încep un „S“, da’ mi se cam subţiază proviziile. Nu-i nimic. Iau puţin de la „H“, care are un surplus şi completez „S“- u. Stau cât pot de departe, cât să n-alunec în haznaua de sub mine şi-mi admir îndemânarea. Animalu-ăla nesimţit, care mi-a dat atâta bătaie de cap, a fost tranformat într-o operă de artă, la care-mi place foarte tare să mă uit. Încă făceam speculaţii pe marginea poveştii, ca metaforă pozitivă pentru alte chestii din viaţa mea, când mi-am dat seama ce am făcut şi m-a paralizat un val îngrozitor de frică. Pe moment rămân complet înţepenit. Da’ numa pe moment.

Cad de pe marginea vasului şi genunchii mei plonjează pe podeaua plină de pişat. Blugii îmi alunecă pe jos şi absorb lacom urina, da’ abia dacă bag de seamă. Îmi suflec mâneca de la cămaşă şi, dup-o scurtă ezitare, uitându-mă la resturile alea dezgustătoare şi pe alocuri fleşcăite, îmi bag mâinile până la cot în ap-aia maro. Scormonesc atent şi-mi recuperez unu dintre supozitoare. Dau la o parte rahatu care s-a pus pe el. E puţin topit, da-n mare e intact. Îl pun pe capacu bazinului. Ca să-l localizez pe celălalt, a

mai fost nevoie să fac câteva scufundări lungi în împuţiciunea aia şi să pipăi căcatul multor muşterii cumsecade din Muirhouse şi Pilton. Mă sufoc o dată, da-mi găsesc mica pepită de aur, surprinzător, mai bine conservată decât prima. Atingerea apei mă dezgustă mai rău decât rahatu. Braţu meu cu pete maro mi-aminteşte de clasicul bronz cu tricou. Conturu merge până sus, deasupra cotului, fin'c-a trebuit să bag mâna pân' la-ncheietură. Dincolo de sila produsă de atingerea apei, mi se pare potrivit să-mi bag braţu sub robinetu de apă rece de la chiuvetă. Nu e chiar cel mai serios şi temeinic spălat, da' e tot ce po' să suport. După aia mă şterg la cur cu partea curată a chiloţilor şi-i îndes, plini de căcat, în vasu de la WC, pe lângă toată-mpuţiciunea.

Aud o bătaie-n uşă-n timp ce-mi trag pe mine Levişii-mbibaţi. Din nou, senzaţia de ud pe picioare, mai mult decât duhoarea, îmi dă o stare de ameţeală. Ciocănitu se transformă-ntr-o bubuitură puternică.

— Ieşi afară, bă, muie, că plesnim aicea-n pula mea!

— Ţineţi-vă-n pizda mamii voastre!

Am fost tentat să-nghit supozitoarele, da' am refuzat ideea de cum mi-a trecut prin minte. Astea-s făcute pentru uz anal şi mai era destulă chestie d-aia cleioasă, ca să-mi fie clar că n-o să-mi fie uşor să le ţin prea mult în mine. Cum dădusem afară tot ce-aveam în măruntaie, probabil că băieţii mei ar fi fost mai în siguranţ-acolo. Ş-au mers unde le era locu.

Mi-am atras nişte priviri ciudate când am plecat de la pariuri, nu atât de la gloata aia de pişaţi-rahaţi care s-a strâns în urma mea cu nişte replici batjocoritoare de genu „era şi timpu-n pula mea", cât de la vreo doi muşterii care examinau felu-n care-arătam. Un dement chiar mi-a adresat nişte replici vag ameninţătoare, da' majoritatea erau prea afundaţi în jocurile lor ilegale de cărţi sau în cursele de pe ecran. Plecând, am observat că Elvis/Bronson gesticula larg în faţa televizorului.

În staţia de autobuz, mi-am dat seama ce caniculară devenise ziua. Mi-am amintit că-mi zisese cineva că e prima zi a Festivalului. Păi, chiar că au vreme bună pentru asta. Am stat sprijinit de peretele din staţie, lăsând soarele să-mi zvânte pantalonii. Am văzut un 32 venind, da', din apatie, nu m-am mişcat. Când a venit următoru, m-am adunat şi-am urcat în pula mea, îndreptându-mă spre Sunny Leith. Cred că e vremea să mă curăţ, mă gândesc în timp ce urc scările spre nou meu apartament.

În călduri

Vreau ca bunul meu prieten sloboz-în-cur, Rent Boy, să nu-mi mai scuipe-n ureche. Pe păpuşica din faţa noastră stă o pereche de LIV (lenjerie intimă vizibilă) şi toată atenţia mea este solicitată pentru a asigura desfăşurarea unei examinări riguroase. Da! Asta m-ar mulţumi. Sunt în călduri, în căldurile-pulii-mele. E una din zilelea-alea când hormonii îmi bombardează corpul ca nişte biluţe de oţel de la pinball, iar toate luminile şi sunetele alea demente mi se tot aprind în cap.

Şi ce-mi propune Rents, în această superbă după-amiază, pe-o vreme bună pentru o plimbare de toamnă? Muistu are tupeul de a-mi sugera să ne-ntoarcem la el acasă, unde duhneşte-a alcool, a sloboz stătut şi-a gunoi care-ar fi trebuit aruncat cu săptămâni în urmă, ca să ne uităm la casete. Să tragem perdeaua, să-mpiedicăm lumina soarelui şi propriile unde cerebrale şi să mă holbez la el cum râde pe sub mustaţă ca un cretin, cu un joint în mână şi toate chestiile de rigoare. Ei bine, non, non, non, *Monsieur* Renton, Simon nu e pedepsit să stea în camere-ntunecate cu toată plebea din Leith şi cu toţi junkiştii care rumegă rahat, mama lor de dependenţi. *Pentru că eu am fost făcut să te iubesc, gagi-cooo, tu ai fost făcută să mă iubeşti...*

...o curvă grasă se postă-n faţa pizdulicii cu LIV, blocându-mi cu curu ei obez accesul privirii la acel popou subliminal. Mai are obrazu să poarte şi colanţi – deloc conştientă de sensibilitatea stomacului lui Simon!!

— Uite ce gagicuţă suplă! remarc sarcastic.

— Dă-te-n pula mea de pizdă misogină, spune Rent Boy.

Sunt tentat să-l ignor pe cretin. Tovarăşii sunt o pierdere de vreme-n pula mea. Sunt întotdeauna gata să te tragă-n jos, la mediocritatea lor socială, sexuală şi intelectuală. Mai bine l-aş pune totuşi la punct pe dement, ca să nu creadă că e unu-zero pentru el.

— Faptul că tu foloseşti termenul „pizdă“ în aceeaşi frază cu „misogin“ arată că ai o concepţie tulbure şi dereglată despre chestia asta, cum ai despre orice altceva.

Asta l-a depăşit pe muist. Zice ceva porcos în schimb, într-o încercare patetică de a salva situaţia. Rent Boy 0, Simon 1. Ştim amândoi asta. *Renton, Renton, care-i scoru...*

La Poduri e pizderie. *Ooh, ooh lala, hai la dans, ooh, ooh lala, la dans cu Simon...* Sunt aici păsărici de toate rasele, culorile, religiile şi naţionalităţile. Oh, da, păsărico, daa! E timpu să faci mişcare. Două exemplare orientale consultă o hartă. Expresul Simon, asta le-ar trebui. Al dracu Rents, e un prost infect, complet inutil.

— Pot să v-ajut? Încotro vă-ndreptaţi? întreb.

Demodata ospitalitate şcoţiană, da, e ne-ntrecută, şpune tânărul Sean Connery, noul Bond, fetelor, pentru că aceasta eşte noua modă...[18]

— Căutăm Royal Mile, îmi răspunde-o voce preţioasă, într-o engleză colonială.

Cum mi s-a mai ridicat steagu. *Bunul Şimon zice şă vă puneţi mâinile pe picioare...*[19]

Bineînţeles, Rent Boy arată ca o pulă bleagă într-o mulţime de pizdulice. Uneori chiar cred că dementu are impresia că erecţia e bună ca să te pişi în sus pe pereţi.

— Urmaţi-mă. Mergeţi la vreun spectacol?

Nu, nu poţi să dai vina pe Festival c-a adus o mulţime de pipiţe.

— Da.

Una dintre păpuşile de porţelan îmi dă o hârtie cu *Brecht*: *Cercul caucazian de cretă, cu Grupul Universităţii de Teatru din Nottingham*. Fără-ndoială, un grup de labagii piţigăiaţi plini de coşuri, cu o jalnică impresie artistică, răsuflaţi înainte să termine facultatea, pentru ca după aia să-nceapă să lucreze la benzinării care cauzează copiilor din împrejurimi leucemie sau în centrele de consultanţă pentru investiţii, care închid fabrici, aruncând oamenii-n sărăcie şi disperare. Totuşi, hai să scoatem din discuţie faza cu actoria. Nişte muişti căcănarii ăştia, nu crezi, Sean, vechiul meu prieten, fost tovarăş lăptar? *Da, Şimon, cred că ai mare dreptate aici.* Bătrânul Sean şi cu mine avem atâtea-n comun. Amândoi băieţi din Edina, amândoi foşti lăptari. Eu n-am făcut decât ruta Leith, în timp ce Sean, dac-asculţi pe orice boşorog, a livrat lapte la toate gospodăriile din oraş. Legile privind munca minorilor erau mai lejere pe-atunci, bănuiesc. Un aspect sub care suntem diferiţi este felul în care arătăm. Din acest punct de vedere, Sean e mai puţin Sean decât Simon.

Acuma Rents bălmăjeşte ceva despre *Galileo* şi *Mutter Courage* şi *Baal* şi toate rahaturile-alea. Curvele par destul de impresionate. Băga-mi-aş pula de insensibil ce sunt! Bulangiu-ăsta chiar îşi are-ntrebuinţările lui. E o lume uluitoare. *Da, Şimon, cu cât văd mai mult, cu atât cred mai puţin.* Tu şi cu mine suntem cei mai tari, Sean.

Cele două pipiţe orientale pleacă la spectacol, dar au fost de acord să se-ntâlnească cu noi după, să bem ceva la Deacons. Rents nu poa' s-ajungă. Bu-hu-hu-n-morţii-mă-sii. O să plâng pân-adorm. Se vede cu domnişoara Mogadon[20], frumoasa Heroina... şi eu va trebui să le-ntreţin pe ambele puicuţe... dacă decid să mă prezint. Sunt un om ocupat. Datoria înainte de toate, nu-i aşa, Sean? *Cu şiguranţă, Şimon.*

Îi fac vânt lu Rents, poa' să meargă să se sinucidă cu droguri. Am numa prieteni unu şi-unu. Spud, Premiu Doi, Begbie, Matty, Tommy: toţi ăştia sunt L-I-M-I-T-A-Ţ-I. O companie extrem de limitată. Mi s-a luat de-a binelea de rataţi de-ăştia, irecuperabili, beţivani, scoţieni, junkişti şi multe

altele. Sunt un tânăr dinamic, în ascensiune şi sunt înfipt, înfipt, înfipt...

... socialiştii o ţin una şi bună cu tovarăşii tăi, clasa ta, solidaritatea ta şi societatea. Conservatorii o ţin una şi bună cu angajatorul tău, ţara ta, familia ta. P-ăştia chiar că-i fut în gură. Sunt eu, eu, EU, în pula mea, Simon David Williamson, NUMĂRU UNU-N PIZDA MĂ-SII, împotriva lumii şi e o luptă de unu singur. *Chiar e foarte uşor...* Dă-i în pula mea pe toţi. *Îţi admir individualişmul nemărginit, Şimon. Te aşemeni mult cu mine când eram tânăr.* Mă bucur că ai spus asta, Sean. Au mai făcut şi alţii comentarii similare.

Uhh... un muist bubos, cu fular de suporter Hearts... da, muiştii-s acasă azi. Uită-te la el; expresia supremă antistil. Mai bine-aş vedea-o pe sor-mea-ntr-un bordel, decât să-l văd pe frate-miu c-un fular cu Hearts, pe bune... *Heeii-ruuup, înc-o fătucă bine făcută... rucsac, bronz bun... mmm... sug, fut, sug, fut...* ne prăbuşim cu toţii...

... unde să merg... să trag un pic de fiare la sală, acuma au saună şi solar... să-mi tonific muşchii... agitaţia de la dava e doar o amintire neplăcută. Ce gagicuţe bunuţe, Marianne, Andrea, Ali... ce loz norocos voi trage-n sear-asta? Care-i cea mai bună la pat? Cu mine, bineînţeles. Aş putea chiar să găsesc ceva pe la club. Schimbările sunt magice. Trei grupuri: femei, tipi hetero şi tipi *gay*. Tipii *gay* umblă după tipi hetero, genu-ăla de clubberi cu bicepşii mari şi burţile umflate cu bere. Tipii hetero umblă după femei, cărora le plac poponarii supli şi-n formă. Nici unu din fraierii-ăştia nu obţine ce vrea. În afară de noi, nu, Sean? *Cu şiguranţă, Şimon.*

Sper să nu-l văd pe poponaru care s-a ţinut după mine ultima dată când am fost acolo. Când eram la-mpinge-tava mi-a zis că are HIV, da’ că totu era-n regulă, nu era o condamnare la moarte, niciodată nu se simţise mai bine. Cât de dobitoc să fii să-i spui asta unui străin? Probabil că erau abureli.

O regină-n mizerie-a futaiului... că mi-am adus aminte, tre’ să cumpăr nişte prezervative... da’ n-ai cum să iei HIV în Edinburgh dacă ţi-o tragi c-o gagică. Se zice că Goagsie ăla mic aşa l-a luat, da’ cred că-şi tot băgase căcaturi în venă pe neve. Dacă n-o arzi cu d-alde Renton, Spud, Swanney şi Sneeker la băgat în venă, atunci n-ai nici o treabă... totuşi... de ce să-ţi-o cauţi cu lumânarea... da’ de ce nu... cel puţin ştiu că sunt încă aici, încă viu, fiindc-atâta vreme cât am ocazia să pun mâna pe-o femeie şi pe pizda ei, asta e, asta-i tot, mi se pare că orice altceva e ZERO, nimic nu poate să-mi astupe marea GAURĂ NEAGRĂ, ca un pumn încleştat în capu pieptului...

Maturizare în public

Trecând peste resentimentele incontestabile pe care le-avea faţă de mama ei, Nina nu-şi dădea seama cu ce greşise ea. Semnalele erau confuze. La început: Dă-te la o parte; după care: Nu mai sta degeaba acolo. Un grup de rude au făcut un zid în jurul mătuşicii Alice. De unde stătea, Nina nu putea s-o vadă pe Alice, dar toată agitaţia cauzată de venirea ei din cealaltă parte a camerei era un semn că mătuşa ei era pe-acolo, pe undeva.

Mama ei i-a prins privirea. Se tot holba la Nina, ca un cap de hidră. După „uite – uite că“ şi „a fost un om bun“, Nina văzu buzele mamei sale spunând cuvântul: Ceai.

A încercat să ignore semnalul, dar mama ei şoptea insistent, îndreptându-şi cuvintele în cealaltă parte a camerei, ca un jet fin, către Nina:

— Mai fă nişte ceai.

Nina şi-a aruncat numărul din *NME*[21] pe podea. S-a ridicat din fotoliu şi s-a îndreptat spre o masă mare de sufragerie, a luat o tavă pe care se aflau un ceainic şi o cană mare de lapte, aproape goală.

Ajunsă-n bucătărie, şi-a studiat faţa în oglindă, concentrându-se asupra unui coş de deasupra buzei superioare. Părul ei negru, filat, părea gras, deşi abia şi-l spălase cu o seară înainte. S-a frecat pe stomac, simţindu-se balonată din cauza retenţiei de fluide. Trebuia să-i vină ciclul. O perioadă tare naşpa.

Nina nu putea lua parte la acest ciudat festival al doliului. Toată chestia părea naşpa. Indiferenţa obişnuită pe care a afişat-o la moartea unchiului Andy era mimată doar în parte. Când era mică, el era ruda ei preferată şi-o făcea să râdă sau, cel puţin, aşa i s-a spus. Toate lucrurile astea se petrecuseră: glumele, gâdilatul, joaca, proviziile generoase de îngheţată şi dulciuri. Totuşi, nu găsea nici o legătură emoţională între ea-de-atunci şi ea-de-acum şi, prin urmare, nici o legătură emoţională cu Andy. Faptul că-şi asculta rudele rememorând zilele acelea din pruncie şi copilărie a făcut-o să se agite stânjenită. Părea negarea esenţială a ceea ce era ea acum. Mai rău, era şi naşpa.

Cel puţin era îmbrăcată în doliu, după cum ţineau cu toţii să-i reamintească. Credea că rudele ei sunt foarte plictisitoare. Se înfigeau cu toţii îndârjit în partea lumească a vieţii; un adeziv morbid îi ţinea laolaltă.

— Fătuc-asta nu se-mbracă niciodată decât în negru. Pe vremea mea, fetele purtau culori drăguţe, aprinse, în loc să-ncerce s-arate ca

vampirii.

Unchiu Bob, grasul, stupidul unchiu Bob, spusese asta. Rudele râseseră. Era mai degrabă râsul nervos al copiilor speriaţi, care-ncearcă să se pună bine cu zbirul şcolii, decât cel al unor adulţi care reacţionează la auzul unei chestii amuzante. Pentru prima dată, Nina şi-a dat seama că râsul era provocat de ceva mai mult decât umorul. Era ca reducerea unei tensiuni, solidaritatea în faţa doamnei cu coasa. Moartea lui Andy pusese subiectul ăsta în fruntea listei fiecăruia dintre ei.

Ceainicul a fluierat. Nina a făcut încă o cană mare de ceai şi a dus-o înăuntru.

— Las-o baltă, Alice. Las-o baltă, dragă. Uite c-a venit Nina cu ceaiul, spuse mătuşica Avril.

Nina s-a gândit că, probabil, îşi investeau nişte aştepări nerealiste în PGTips[22]. Puteai să te-aştepţi de la el să compenseze pierderea unei relaţii de douăzeci şi patru de ani?

— E-ngrozitor să ai probleme cu inima, afirmă unchiu Kenny. Măcar n-a suferit. E mai bine decât marele C, să putrezeşti în agonie. Şi tatăl nostru s-a prăpădit de inimă. Blestemul familiei Fitzpatrick. Ăsta-i bunicul tău.

Se uită la vărul Ninei, Malcolm, şi zâmbi. Deşi Malcolm era nepotul lui Kenny, era doar cu patru ani mai tânăr decât unchiul său, şi arăta mai bătrân.

— Într-o bună zi, problemele-astea cu inima, cancerul şi toate astea vor fi uitate, se aventură Malcolm.

— Da, da. Ştiinţa medicală. Apropo, cum se mai simte Elsa? Vocea lui Kenny scăzu.

— O să mai aibă înc-o operaţie. La trompele uterine. Se pare că ceea ce fac ei e...

Nina se-ntoarse şi părăsi camera. Malcolm părea că nu voia să vorbească decât despre operaţiile suferite de soţia lui, pentru a putea avea copii. Detaliile i-au făcut buricele degetelor să se încreţească. De ce presupuneau oamenii că vrei s-auzi chestiile-alea? Ce femeie ar trece prin toate astea, doar ca să fac-un plod plângăcios? Ce bărbat ar încuraja-o să facă asta? Când trecea prin hol, sună soneria. Era mătuşica Cathy cu unchiu Davie. Făcuseră foarte mult pe drum de la Leith la Bonnyrigg.

Cathy o-mbrăţişă pe Nina.

— O, draga mea. Unde e? Unde e Alice?

Nina o plăcea pe mătuşica Cathy. Era cea mai sociabilă dintre mătuşile ei şi o trata mai degrabă ca pe o persoană, nu ca pe un copil.

Cathy merse înăuntru şi o îmbrăţişă pe Alice, cumnata ei, apoi pe

sora ei, Irene, mama Ninei, şi pe fraţii ei, Kenny şi Bob, în această ordine. Nina crezu că ordinea a fost de bun gust. Davie dădea scurt din cap către fiecare.

— Hristoase, n-ai pierdut vremea venind aici cu duba aia veche, Davie, spuse Bob.

— Da. Drumul de tranzit e cu totul altceva. Începe la ieşirea din Portobello şi te lasă înainte de Bonnyrigg, explică Davie conştiincios.

Soneria se auzi din nou. De data asta, era doctorul Sim, medicul de familie. Sim era vioi şi-avea o ţinută de afaceri, dar o expresie gravă. Prin atitudinea sa încerca să transmită o doză de compasiune, păstrându-şi, totuşi, o forţă pragmatică pentru a conferi încredere familiei. Sim era de părere că nu se descurca rău.

Şi Nina credea asta. Un roi de mătuşici cu sufletul la gură se foiau pe lângă el, ca fanii în jurul unui star rock. După puţin timp, Bob, Kenny, Cathy, Davie şi Irene l-au însoţit sus pe doctorul Sim.

Când au ieşit din cameră, Nina şi-a dat seama că-i venise ciclul. A urcat după ei.

— Dă-te din drum, şuieră Irene către fiica sa, uitându-se înapoi.

— Mă duc la toaletă, răspunse Nina indignată.

În baie, şi-a dat jos hainele, începând cu mănuşile negre de dantelă. Examinând proporţiile pagubelor, a observat că scurgerea trecuse prin chiloţi, dar n-ajunsese la colanţii negri.

— Căcat, zise, când picături de sânge negru şi gros căzură pe covorul din baie.

Rupse câteva fâşii de hârtie igienică pe care şi le puse ca să împiedice scurgerea. Apoi căută în dulăpiorul din baie, dar nu găsi nici tampoane, nici şerveţele igienice. Să fi fost Alice prea bătrână pentru ciclu? Probabil.

Reuşi să scoată majoritatea petelor de pe covor, îmbibând alte câteva bucăţi de hârtie cu apă.

Nina intră şovăitor sub duş. După ce s-a clătit, a făcut un tampon de hârtie igienică şi s-a-mbrăcat rapid, nemaipunându-şi chiloţii, pe care i-a clătit în chiuvetă, i-a mototolit şi i-a-ndesat în buzunar. Şi-a stors coşul de deasupra buzei superioare şi s-a simţit mult mai bine.

Nina a auzit grupul părăsind camera şi coborând. Locul ăsta era o fundătură şi ea voia să iasă. Tot ce aşteptase era momentul potrivit să-i ceară maică-sii bani. Trebuia să meargă la Edinburgh cu Shona şi cu Tracy, să vadă o trupă la Studiourile Carlton. Nu-i plăcea să iasă-n oraş când era la ciclu, fiindcă Shona-i spusese că tipii îşi dau seama când eşti pe stop, o simt pur şi simplu, orice-ai face. Era mai mică decât Nina, dar o făcuse de două

ori, o dată cu Graeme Tedpath şi o dată cu un francez pe care-l întâlnise la Aviemore.

Nina nu fusese cu nimeni deocamdată, n-o făcuse. Aproape toate tipele pe care le ştia spuseseră că e de căcat. Băieţii erau prea proşti, prea ursuzi şi plictisitori sau se excitau prea uşor. Îi făcea plăcere efectul pe care-l avea asupra lor, îi plăcea să le vadă expresia crispată, tâmpă de pe faţă, când se uitau la ea. Când o s-o facă, va fi cu cineva care ştie despre ce e vorba. Cineva mai în vârstă, dar nu ca unchiu Kenny, care se uita la ea ca un câine, cu ochii injectaţi şi scoţând pe ascuns limba. Avea un sentiment ciudat că unchiu Kenny, în ciuda vârstei, era genul ăla de incapabil cu care fuseseră Shona şi restul.

Dincolo de rezervele pe care le avea în privinţa ieşirii-n oraş, alternativa era să stea şi să se uite la televizor. Mai bine zis, asta-nsemna *Bruce's Fosyth's Generation Game* cu maică-sa şi cu băşinosu-ăla mic de frate-su, care se emoţiona întotdeauna când apărea ăsta pe sticlă şi recita rapid replicile, cu vocea lui scârţâitoare şi ambiguă. Maică-sa nici măcar n-o lăsa să fumeze-n sufragerie. Îl lăsa să fumeze-n sufragerie pe Dougie, prietenul ei retard. Asta era-n regulă, dac-o luai mai degrabă ca pe-un subiect de glumiţe decât ca pe una dintre cauzele cancerului sau afecţiunilor cardiace. Oricum, Nina trebuia să meargă sus din cauza unui poponar şi-asta era cel mai de căcat. În camera ei era frig şi până să dea drumul la căldură şi să se-ncălzească, ar fi putut să fumeze un pachet normal de Marlboro. Dă-le-n pizda mă-sii pe toate! Astă-seară o să-şi încerce norocu la petrecere.

Ieşind din baie, Nina se uită la unchiu Andy. Cadavrul e-ntins pe pat, încă acoperit. Ar fi putut să-i închidă gura, se gândi ea. Arăta ca şi când ar fi dat ortu popii intoxicat cu alcool şi pus pe scandal, ca şi când înţepenise în timp ce discuta despre fotbal sau politică. Cadavrul era slăbănog şi ofilit, dar, iarăşi, unchiu Andy a fost aşa dintotdeauna. Şi-a amintit cum o gâdila la coaste cu degetele-astea osoase, perseverente şi ubicue. Poate că unchiu Andy murea mereu.

Nina scotoci prin dulap să vadă dacă Alice avea vreo pereche de chiloţi pe care i-ar putea împrumuta. Şosetele şi boxerii lui Andy erau în partea de sus a dulapului cu sertare. Chiloţeii lui Alice erau în partea de jos. Nina a fost uimită de gama de lenjerie pe care-o avea Alice. Avea de la chiloţi de mărimi mai mari decât cea obişnuită, pe care Nina şi-i puse în dreptul taliei şi aproape-i veniră până la genunchi, până la peticele de dantelă, cu care nu şi-o putea imagina pe mătuşa Alice. O pereche era făcută din acelaşi material ca mănuşile negre de dantelă pe care le avea Nina. Şi-a scos mănuşile ca să poată pipăi chiloţii. Deşi ăştia-i plăceau, a

ales o pereche roz cu floricele, după care s-a întors în baie, să şi-i pună.

Când a coborât, a constatat că alcoolul luase locul ceaiului, ca liant social principal al grupului. Doctorul Sim stătea în picioare, cu whisky-ul în mână, vorbind cu unchiu Kenny, unchiu Bob şi cu Malcolm. Se-ntrebă dacă Malcolm o să o chestioneze despre trompele uterine. Toţi bărbaţii beau cu o hotărâre stoică, ca şi când ar fi fost o datorie serioasă. În ciuda durerii, sentimentul de uşurare din aer era evident. Era al treilea atac de cord al lui Andy şi acum, când într-un final cedase, puteau să-şi vadă cu toţii de vieţile lor, fără să mai sară agitaţi de fiecare dată când auzeau vocea lui Alice la telefon.

Sosise un alt văr, Geoff, fratele lui Malky. O privi pe Nina într-un fel în care ea simţi ceva apropiat de ură. Într-un fel ciudat, care-o făcea să-şi piardă sângele rece. Dar tot un labagiu era. Toţi verii Ninei erau aşa sau măcar cei pe care-i cunoscuse. Mătuşica Cathy şi unchiu Davie (el era din Glasgow şi era protestant) aveau doi fii: Billy, care tocmai se-ntorsese din armată şi Mark, despre care se credea că ia droguri. Nu erau aici, fiindcă abia dacă-l ştiau pe Andy sau pe altcineva din gaşca din Bonnyrigg. Probabil că vor veni la înmormântare. Sau poate că nu. Cathy şi Davie au avut un al treilea fiu, pe care-l chema tot Davie şi care murise cu un an în urmă. Avea grave handicapuri fizice şi psihice şi trăise mai toată viaţa-ntr-un spital. Nina nu-l văzuse decât o dată, încovrigat într-un scaun cu rotile, cu gura deschisă şi privirea goală. Se-ntreba cum trebuie să se fi simţit Cathy şi Davie la moartea lui. Desigur, trişti, dar poate că şi uşuraţi.

Rahat. Geoff venea să-i vorbească. I-l arătase odată Shonei, care spusese că arată ca Marti de la Wet Wet Wet. Nina îl ura atât pe Marti, cât şi pe cei de la Wet Wet Wet şi, în orice caz, nu credea că Geoff ar avea ceva-n comun cu el.

— Eşti bine, Nina?

— Da. Păcat de unchiu Andy.

— Da, ce po’ să zic? ridică Geoff din umeri.

Avea douăzeci şi unu de ani şi asta i se părea foarte mult Ninei.

— Şi când termini şcoala? a întrebat-o.

— La anu. Voiam să plec acuma, dar m-a bătut mama la cap să mai stau.

— Ai examene de calificare[23]?

— Da.

— La ce?

— Engleză, mate, artă, contabilitate, fizică, studii moderne.

— O să le iei?

— Da. Nu-i aşa greu. În afară de mate.

— Şi după aia ce faci?

— Îmi iau o slujbă. Sau intru-ntr-o combinaţie.

— Nu vrei să dai mai departe la facultate?

— Nu.

— Ar trebui. Ai putea merge la Universitate.

— Pentru ce?

Geoff trebui să se gândească un pic. Terminase de curând facultatea, cu specializare în literatură engleză, iar acuma era şomer. La fel ca majoritatea colegilor săi absolvenţi.

— E o viaţă socială bună, zise.

Nina şi-a dat seama că-n privirea pe care i-o aruncase Geoff nu era ură, ci dorinţă. Cu siguranţă băuse înainte să vină şi avea mai puţine inhibiţii acum.

— Chiar ai crescut, Nina, zise el.

— Da, se-nroşi ea, ştiind că asta făcea şi urându-se din cauza asta.

— Ţi-ar plăcea s-o ştergem de-aici? Adică, să mergem într-un bar? Am putea merge peste drum să bem ceva.

Nina cântări propunerea. Chiar dacă Geoff vorbea numai rahaturi studenţeşti, tot era mai bine decât să stea aici. I-ar vedea cineva la bar, fiindcă aşa era-n Bonnyrigg şi cineva ar vorbi despre asta. Shona şi Tracy ar afla şi ar vrea să ştie cine este acest tip misterios, mai în vârstă. Era o ocazie prea bună ca s-o rateze.

Apoi Nina şi-a amintit de mănuşi. Aiurită, şi le lăsase pe dulapul cu sertare din camera lui Andy. Îi ceru scuze lui Geoff.

— Da, bine-atunci. Mă duc doar până sus la toaletă.

Mănuşile încă mai erau pe dulap. Le luă şi le puse-n buzunarul jachetei, dar acolo avea chiloţii uzi, aşa că-şi scoase repede mănuşile, punându-le în celălalt buzunar. Se uită la Andy. Era ceva diferit la el. Transpira. L-a văzut tresărind. Dumnezeule, era sigură că l-a văzut tresărind. Îi atinse mâna. Era caldă.

Nina alergă jos.

— Unchiu Andy! Cre... cred... ar trebui să veniţi... e ca şi cum ar fi înviat...

O priviră neîncrezători. Kenny a reacţionat primul, sărind câte trei trepte o dată, fiind urmat de Davie şi doctorul Sim. Alice a tresărit speriată, cu gura deschisă, dar fără s-o ia de bună.

— A fost un om bun... n-a ridicat niciodată mâna la mine... gemea ea delirând. Ceva dinăuntru o făcu să urmeze turma.

Kenny atinse fruntea transpirată şi mâna fratelui său.

— Arde! Andy nu e mort! ANDY NU E MORT!

Sim tocmai voia să examineze corpul, când fu împins de Alice, care, lăsând la o parte orice jenă, se aruncă asupra trupului îmbrăcat în pijamale.

— ANDY! ANDY, MĂ AUZI?

Capul lui Andy alunecă pe-o parte, expresia lui stupidă şi-ngheţată rămânând aceeaşi, iar corpul înţepenit.

Nina chicoti agitată. Au prins-o pe Alice şi-au ţinut-o ca pe-o dementă periculoasă. Femei şi bărbaţi gângureau şi scoteau sunete liniştitoare, în timp ce doctorul Sim îl examina pe Andy.

— Nu. Îmi pare rău. Domnul Fitzpatrick e mort. Inima lui s-a oprit, spuse el cu gravitate. Se dădu înapoi şi-şi puse mâna sub aşternuturi. Apoi se aplecă şi scoase ceva din priză. Ridică un cablu alb şi scoase de sub pat un întrerupător.

— Cineva a lăsat în priză pătura electrică. Asta explică transpiraţia şi căldura corpului, anunţă el.

— Vai de mine. Dumnezeule mare, râse Kenny.

Văzu cum ochii lui Geoff sclipeau spre el. Ca să se justifice, spuse:

— Andy s-ar pişa pe el de râs. Ştii ce simţ al umorului avea.

Îşi întoarse palmele-n afară.

— Eşti un mare dobitoc... e Alice aici... pufni Geoff înfuriat, înainte să se-ntoarcă şi să iasă din cameră.

— Geoff. Geoff. Stai aşa, prietene... îl rugă Kenny.

Auziră cum s-a trântit uşa de la intrare.

Nina crezu c-o să facă pe ea. O durea tot corpul, fiindcă se chinuia să-şi reprime spasmele de râs care-o zgâlţâiau. Cathy îşi puse braţu-n jurul ei.

— E-n regulă, draga mea. Hai că trece. Nu-ţi face griji, spuse ea, iar Nina-şi dădu seama că plângea ca un copil.

Plângea cu o forţă brută, într-un total abandon de sine, în timp ce toată tensiunea i se revărsa din corp şi rămase nemişcată în braţele lui Cathy. Amintiri, amintiri plăcute din copilărie îi indundau mintea. Amintiri despre Andy şi Alice, despre fericirea şi dragostea care fuseseră odată acolo, în casa mătuşii şi a unchiului său.

Victorie în ziua de Anul Nou

— Un an nou fericit, muist prăpădit ce eşti!

Franco îşi îndoi braţul pe după capu lu Stevie. Stevie simţi cum i se-ncordau câţiva muşchi ai gâtului, în timp ce se chinuia, ţeapăn, sobru şi stângaci, să intre-n ritm.

Răspunse la urare cât de-nsufleţit putu. După care urmă o rundă de La mulţi ani; mâinile ezitante îi erau strivite, primi câteva palme peste spatele ţeapăn, cineva îi sărută buzele strânse şi inerte. Nu se putea gândi decât la telefon, la Londra şi la Stella.

Nu dăduse telefon. Mai rău, nu fusese acasă când a sunat el. Nici măcar la maică-sa. Stevie se-ntorsese la Edinburgh şi-i lăsase terenul liber lui Keith Millard. Nenorocitu-o profita la maxim. Or fi-mpreun-acum, cum probabil că au fost şi-aseară. Millard era un ordinar. La fel era şi Stevie. La fel şi Stella. Era o combinaţie naşpa. Da' Stella era şi cea mai minunată persoană din lume, în ochii lu Stevie. Lucru ăsta o făcea să fie mai puţin ordinară; de fapt, nu era deloc ordinară.

— Las-o mai moale-n pana mea! E Anu Nou, pula mea! comandă Franco, mai degrabă decât să sugereze.

Aşa făcea el. Oamenii vor fi forţaţi să se simtă bine, dacă e nevoie.

De regulă, nu era nevoie. Erau cu toţii înspăimântător de *high*. Lu Stevie îi era greu să reconcilieze lumea asta cu cea pe care tocmai o părăsise. Acuma era conştient că se uitau la el. Cine erau oamenii-ăştia? Ce voiau ei? Răspunsu era că ei erau prietenii lui şi că-l doreau.

O melodie de la pick-up îi sfredelea conştiinţa, sporindu-i nefericirea.

Iubeam o fată, o drăguţă, o fată drăguţă,
E dulce-plăcută ca o poiană-ntr-o strungă,
E la fel de plăcută ca şi poiana,
Drăguţa, purpuria poiană,
Mary, clopoţelul meu sălbatic din Scoţia.

S-au strâns cu toţii, plini de entuziasm.

— Harry Lauder[24] e cel mai tare. El face tot Anu Nou, vorb-aia, remarcă Dawsie.

În bucuria de pe feţele celor din jur, Stevie regăsea măsura nefericirii sale. Butoiul lui cu melancolie nu avea fund, iar el aluneca rapid, îndepărtându-se de vremurile bune. Astfel de vremuri îi păreau uneori frustrant de aproape; le putea vedea, peste tot în jurul lui. Mintea lui era ca o închisoare a cruzimii, arătându-i sufletului său captiv libertatea, dar nimic

mai mult.

Stevie îşi sorbi cutia de Export şi speră să reziste toată noaptea fără să deprime prea mulţi oameni. Frank Begbie era principala problemă. Era apartamentul lui şi el era hotărât ca toată lumea să se distreze.

— Biletu tău la meciu de diseară-i la mine, Stevie. Pe ei, pe muiştii-ăia Jambo[25], spuse Renton.

— Nu se uită nimeni la meci în bar? Credeam c-o să-l dea pe satelit.

Sick Boy, care-o tot îmbârligase pe-una mică şi bruneţică, pe care Stevie n-o cunoştea, se-ntoarse spre el:

— Dă-te-n pula mea, Stevie. Ţi-ai făcut nişte obiceiuri tare proaste la Londra, ascultă la mine. Detest fotbalu televizat, ’n pula mea. E ca futaiu cu prezervativ. Sex sigur, ’n pula mea, fotbal sigur, ’n pula mea, totu sigur, ’n pula mea. Hai să ne facem cu toţii-n juru nostru-o lume sigură, aşa mică şi drăguţă, zise el la mişto, strâmbându-se.

Stevie uitase ce proporţii avea grosolănia-nnăscută a lu Sick Boy.

Rents era de acord cu Sick Boy. Asta era ceva neobişnuit, credea Stevie. Se contraziceau mereu. De obicei, daca unu zicea dulceaţă, celălalt zicea rahat.

— Ar trebui să interzică fotbalu la televizor, ca să le facă pe toate putorile-alea obeze să-şi mişte curu la meciuri.

— Hai că m-ai convins, zise Stevie resemnat.

Acordu dintre Rents şi Sick Boy n-a durat.

— Ţi-ai găsit tu să vorbeşti despre mişcatu curului. Domnu legumă-n persoană. Dacă n-ai lua H la fiecare zece minute, ai putea s-ajungi la mai multe meciuri sezonu ăsta decât ăla trecut, rânji Sick Boy.

— Da’ ştiu că ai tupeu, pula mea de muist...

Rents se-ntoarse spre Stevie şi-şi flutură batjocoritor degetu-n direcţia lu Sick Boy.

— Lu muist-ăsta-i ziceau Retardu, fiindc-umbla mereu drogat.

Au continuat să se certe. Altădată, Stevie s-ar fi distrat. Acuma-l epuiza.

— Să nu uiţi, Stevie, c-o să cam stau cu tine prin februarie, îi spuse Rents.

Stevie dădu amărât din cap. Spera ca Rents să fi uitat de asta sau s-o fi lăsat baltă. Rents era de treabă, da’ avea o problemă cu drogurile. La Londra s-ar reapuca rapid de heroină dacă s-ar înhăita cu Tony şi cu Nicksy. Căutau mereu noi adrese de unde să-şi ridice ajutorul de şomaj. Rents părea că nu muncească niciodată, da’ mereu lăsa impresia că are bani. La fel şi Sick Boy, care se comporta cu banii altora ca şi când ar fi fost ai lu tac-su şi

se-ntâmpla exact la fel şi-n cazu lui.

— Chef la Matty după meci. La noua lui casă de pe Strada Lorne. Să fiţi acolo la timp, strigă Begbie la ei.

Încă un chef. Pentru Stevie, era ca un fel de slujbă. Anul Nou se va tot lungi. O să se mai liniştească după 4 ianuarie, când o să-nceapă să fie pauze-ntre chefuri. Şi pauzele-astea or să crească, până când o să se-ajungă la o săptămână normală, cu chefuri în weekend.

Au mai venit câţiva oameni noi. Apartamentul ăla mic se umplea. Stevie nu-l văzuse niciodată pe Franco, Cerşetorul[26], aşa de-n largul lui. Nici măcar n-au sărit la Rab McLaughlin sau Premiu Doi, cum i se spunea, când ăsta s-a pişat după perdelele lu Begbie. Premiu Doi era incoerent de beat de câteva săptămâni încoace. Anul Nou era un mijloc potrivit de camuflare pentru oameni ca el. Iubita lui, Carol, se pornise să protesteze împotriva comportamentului lui. În primul rând, Premiu Doi nici nu-şi dăduse seama că ea era acolo.

Stevie s-a mutat în bucătărie, unde era mai linişte şi-unde măcar putea s-audă telefonul. Ca un tânăr om de afaceri cu viitor, îi lăsase maică-sii o listă cu numere de telefon la care putea să fie găsit. I le putea da Stellei, dacă suna.

Stevie-i spusese ce simţea pentru ea, în spelunca aia nenorocită din Kentish Town, aia-n care nu mergeau de obicei. Şi-a pus inima pe tavă. Stella îi spusese că va trebui să se gândească la ce-a spus el, că o speriase pe bune şi că acum era prea mult pentru ea. I-a spus c-o să-l sune când se-ntoarce el în Scoţia. Şi-asta a fost.

Au plecat din pub, fiecare-n altă direcţie. Stevie, cu rucsacul pe umăr, s-a-ndreptat spre metrou, să ia trenul spre King’s Cross. S-a oprit, s-a-ntors şi s-a uitat la ea cum traversa podul.

Buclele castanii îi fluturau sălbatic în vânt, cum se-ndepărta, îmbrăcată cu geaca ei *donkey*[27], fustă scurtă, ciorapi negri de lână groasă şi pantofi Doctor Martens[28], cu talpă groasă. A aşteptat ca ea să se-ntoarcă şi să-i arunce-o privire. Nu s-a-ntors nici măcar o dată. Din staţie, Stevie şi-a cumpărat o sticlă de whisky Bell’s, pe care-a ras-o până s-ajungă metroul în Waverly.

Starea lui nu se-mbunătăţise de-atunci. Stătea pe masa acoperită cu muşama, contemplând faianţa din bucătărie. June, iubita lui Franco, a intrat şi i-a zâmbit, luându-şi nervoasă ceva de băut. June nu vorbea niciodată şi părea adesea copleşită de astfel de ocazii. Franco vorbea de-ajuns pentru amândoi.

— Hei... Stevie... La mulţi ani, eh, gen... lălăi Spud.

— Te-am văzut, Spud. Azi-noapte-am fost împreună... la Tron[29].

Ţi-aduci aminte?

— Da... chiar. Ia-o mai uşor, frate, se concentră Spud, apucând o sticlă-ntreagă de cidru.

— E-n regulă, Stevie? Cum e la Londra? întrebă Nicola.

Dumnezeule, nu, se gândi Stevie. E aşa de simplu să vorbeşti cu Nicola. O să-mi vărs tot năduful... nu, n-o să fac asta... ba da.

Stevie-ncepu să vorbească. Nicola asculta răbdătoare. Spud dădea din cap empatic, subliniind din când în când că toată faza era „prea de tot...“.

Simţea că se face de rahat, dar nu se putea opri din vorbă. Ce plictisitor tre' să fie pentru Nicola, până şi pentru Spud. Dar nu se putea opri. Până la urmă, Spud a plecat, dar Kelly i-a luat locul. Li s-a alăturat şi Linda. Trebuie să-nceapă imnurile în camera din faţă.

Nicola i-a dat un sfat practic:

— Sun-o sau du-te s-o vezi.

— STEVIE! VINO-NCOA, BĂ, MUIE! urlă Begbie.

Stevie s-a lăsat târât la propriu până-n camera din faţă.

— Stai la discuţii cu pipiţe-n rahatu-ăla de bucătărie. Eşti chiar mai rău decât pizd-aia libidinoasă d-acolo, împătimitu de jazz, pula mea.

Făcu un gest spre Sick Boy, care se tot freca cu tipa pe care-o-mbârligase. Îl auziseră-nainte pe Sick Boy descriindu-i-se ca un „împătimit al jazzului, în principiu“.

Şi ne-ndreptăm cu toţii spre Dublin,
la câmpie – futai la regină să fie!
Unde coifurile strălucesc în soare
– la barbari, futai mare!
Şi baionetele să spintece tresele de pe pântece
În ecourile puştilor Thomson.

Stevie stătea jos, amărât. Nici vorbă să audă telefonu în toată hărmălaia.

— Gura acuma! strigă Tommy. Ăsta-i cântecu meu preferat.

Wolfetones cântau *Banana Strand*. Tommy şi alţi câţiva fredonau.

Peee singuuuu-ra-ti-cul ţărm cu bananieri.

Şi câţiva ochi au lăcrimat când 'Tones au cântat *James Connolly*[30].

— Un mare rebel, un mare socialist şi un mare *hibby*[31]. James Connolly, pula mea, bulangiule, îi spuse Gav lui Renton, care dădea serios din cap.

Unii cântau, alţii încercau să-şi continue conversaţiile. În orice caz, când a-nceput *Băieţii din vechea brigadă*, s-a alăturat toată lumea. Chiar şi Sick Boy şi-a luat o pauză de la partida lui de frecat.

O, tată, de ce eşti aşa de trist
În această frumoasă dimineaţă
de Paşti.

— Cântă, bă, muie! spuse Tommy, înghiontindu-l pe Stevie.

Begbie a-nşfăcat altă cutie de bere şi şi-a pus braţul pe după gâtul lui.

Când bărbaţii Irlaaaan-dei sunt mândri
şiiiii fericiţi
Pe pământurile uuun-deee s-au născuuuut

Stevie îşi făcea griji pentru toată cântarea asta. Avea o latură disperată. Era ca şi cum, cântând suficient de tare, s-ar uni într-o frăţie de nezdruncinat. Era, cum zicea şi cântecul, muzică pentru „chemarea la arme“ şi părea să aibă prea puţin de-a face cu Scoţia sau cu Anul Nou. Era muzică de luptă. Stevie nu voia să se lupte cu nimeni. Dar era, totuşi, muzică frumoasă.

Câââând eram flăcău ca tiii-neee
M-am înrolat sub aripa providenţei

Telefonul sună pe hol. Răspunse June. Apoi Begbie i-l smuci din mână, trimiţând-o la plimbare. Ea pluti înapoi spre living, ca o stafie.

— Ce? CE? CINE-I? STEVIE? BINE, STAI AŞA. LA MULŢI ANI, PĂP’ŞE, APROPO...

Franco puse receptorul jos... cine pizda mă-tii-oi fi... Merse până-n camera din faţă.

— Stevie. E o pizdă pentru tine la telefon. Are prune-n gură, pula mea. Londra.

— Pfuuaaa! Mare muist mai eşti! râdea Tommy-n timp ce Stevie sări de pe canapea. În ultima jumătate de oră tot a vrut să meargă să se pişe, dar nu credea că-l ţin picioarele. Acuma-l ţineau perfect.

— Steve?

Întotdeauna-i spusese Steve în loc de Stevie. Cu toţii-i spuneau aşa acolo.

— Unde-ai fost?

— Stella... unde-am fost eu... am încercat să te sun ieri. Unde eşti? Ce faci?

Aproape c-a-ntrebat-o cu cine eşti, dar s-a abţinut.

— Am fost la Lynne, îi spuse.

Sigur. Soră-sa. La Chingford sau ceva la fel de anost şi de nasol. Stevie simţi un mare val de euforie.

— La mulţi ani! spuse el uşurat, debordând de bucurie.

Veni tonul, după care-au mai fost introduse câteva fise-n telefon. Stella nu era acasă. Unde era? Într-un pub, cu Millard?

— La mulţi ani, Steve. Sunt la King's Cross. În zece minute mă urc în trenul spre Edinburgh. Ne putem întâlni la gară la 22:45?

— La dracu! Glumeşti... drace! N-aş fi nicăieri în altă parte la 22:45. Mi-ai făcut Anul Nou frumos. Stella... chestiile pe care ţi le-am spus în seara aia... cred în ele mai mult ca niciodată, ştii...

— Asta-i bine, pentru că am impresia că m-am îndrăgostit de tine... n-am făcut altceva decât să mă gândesc la tine.

Stevie înghiţi în sec. Simţi cum îi dau lacrimile. Una dintre ele i se rostogoli până pe obraz.

— Steve... eşti bine? întrebă ea.

— Mai mult decât bine, Stella. Te iubesc. Fără îndoieli, fără rahaturi.

— În pizda mă-sii... rămân fără fise. Să nu faci niciodată pe nebunul cu mine, Steve, ăsta nu-i un joc, pizda mă-sii... Ne vedem la unsprezece fără un sfert... Te iubesc...

— Te iubesc! TE IUBESC!

Veni tonul şi apoi sună ocupat.

Stevie ţinea cu tandreţe receptorul, ca şi când ar fi fost altceva, o parte din ea. Apoi îl puse la loc şi merse să se pişe-odată. Nu se simţise niciodată atât de viu. Uitându-se la pişatul stătut cum se varsă-n veceu, creierul său se lăsă invadat de gânduri delicioase. Îl apucă o mare dragoste pentru lume. Era Anul Nou. *Auld Lang Syne*[32]. Îi iubea pe toţi, mai ales pe

Stella şi pe prietenii lui de la petrecere. Tovarăşii lui. Mai mult, îi iubea până şi pe Jambo ăia. Erau oameni de treabă; îşi susţin echipa, doar. O să facă cunoştinţă cu mulţi dintre ei, anul ăsta, indiferent de rezultat. Lui Stevie i-ar plăcea s-o ducă pe Stella în oraş, la diferite petreceri. Ar fi minunat. Diviziile de fotbal erau un nonsens prostesc şi irelevant, care acţiona împotriva intereselor unităţii clasei muncitoare, asigurându-se că hegemonia burgheziei rămâne intactă. Stevie îşi dăduse seama de tot.

Merse direct în cameră şi puse la pick-up piesa *Sunshine on Leith*, de la Proclaimers. Voia să sărbătorească faptul că, oriunde-ar merge, aceasta este casa lui, aceştia sunt oamenii lui. După câteva bodogăneli, a fost atinsă coarda sensibilă. Huiduielile provocate de schimbarea discului dinainte s-au stins toate la vederea exuberanţei lui Stevie. I-a plesnit puternic pe Tommy, Rents şi Cerşetoru, cânta foarte tare şi valsa cu Kelly, fără să-i pese de impresia creată de schimbarea lui evidentă.

— Frumos din partea ta să ni te-alături, îi spuse Gav.

Şi pe parcursul meciului a fost foarte fericit, în timp ce pentru ceilalţi totul mergea aiurea de tot. Şi iar s-a-ndepărtat de prietenii lui. La-nceput nu le putea-mpărtăşi fericirea, acuma nu le putea-nţelege disperarea. Hibs pierdeau în faţa celor de la Hearts. Ambele echipe ratau ridicol de multe ocazii; era o treabă de ageamii, dar cei de la Hearts măcar înscriau ceva. Sick Boy îşi ţinea capul în mâini. Franco se uita fix şi răuvoitor la suporterii celor de la Hearts, care dansau de cealaltă parte a terenului. Rents striga, cerând demisia managerului. Tommy şi Shaun se contraziceau despre neajunsurile apărării, încercând să stabilească vina pentru golul primit. Gav înjura înclinaţiile masonice ale arbitrului, în timp ce Dawsy încă jelea ratările dinainte ale celor de la Hibs. Spud (droguri) şi Premiu Doi (alcool) au fost catapultaţi de la locurile lor, sunt încă la pământ, iar biletele lor nu mai folosesc decât pentru filtre la dibluri[33]. Din partea lui Stevie, nimic din astea nu mai conta. Era îndrăgostit.

După meci, s-a despărţit de restul, ca să meargă la gară, s-o-ntâlnească pe Stella. Toată gloata de suporteri Hearts mergea şi ea tot încolo. Stevie nu mai ţinea cont de energiile negative. Un tip i-a urlat în faţă. Lăbarii-ăştia au câştigat cu 4-1, se gândi. Ce pula mea mai vor? Sânge? Evident.

Stevie supravieţui cu greu unei caterinci de neimaginat, tot drumul spre gară. Cu siguranţă, se gândi el, puteau ceva mai bun decât „Hibby împuţit“ sau „fenian[34] de căcat“. Un erou a-ncercat să-i pună piedică pe la spate, susţinut de prietenii lui, care lătrau întruna. Ar fi trebuit să-şi dea jos fularul. Cine pula mea se mai gândise? Acuma era băiat de Londra, ce legătură avea tot rahatu ăla cu viaţa lui din acel moment? Nici măcar nu

voia să-ncerce să-şi răspundă la propria întrebare.

Pe peron, un grup se-ndreptă spre el.

— Hibby împuţit! strigă un puşti.

— Vă-nşelaţi, băieţi. Io ţin cu Borussia Munchengladbach.

Simţi o lovitură în zona gurii şi gust de sânge. Pe când grupul se depărta, i-au mai ars nişte şuturi.

— La mulţi ani, băieţi! Dragoste şi pace, fraţi Jambo! râse spre ei, sugându-şi buza spartă, acrişoară.

— Rahatu ăla e nebun de legat, în pula mea, zise unul dintre tipi.

A crezut c-or să se-ntoarcă după el, dar şi-au îndreptat atenţia spre o femeie orientală, cu doi copii.

— Pula mea de putoare pakistaneză!

— Întoarce-te-n pula mea în ţara de unde vii.

Au făcut un cor de sunete şi gesturi ca de maimuţe şi au plecat din gară.

— Ce tineri fermecători şi sensibili, îi spuse Stevie femeii, care se uită la el cum se uită un iepure la o nevăstuică.

Vedea un alt tânăr alb, cu limbaj grosolan, sângerând şi mirosind a alcool. Şi mai mult, văzu un alt fular de suporter, ca şi cel pe care-l purta unul dintre cei care-o agresase. În ceea ce-o privea, nu exista nici o diferenţă de culoare şi avea dreptate, îşi dădu seama Stevie, făcând o grimasă de tristeţe. Era la fel de probabil să fie şi nişte tipi în verde care s-o hărţuiască. Orice grup de suporteri îşi avea cretinii lui.

Trenul întârzia cu aproape douăzeci de minute, o performanţă deosebită pentru standardele Căilor Ferate Britanice. Stevie s-a-ntrebat dacă ea o fi-n tren. Îl apucase paranoia. Valuri de frică îi convulsionau corpul. Riscul era mare, maxim. N-o putea vedea, nici măcar nu şi-o putea imagina. Apoi ea era aproape de el, diferită de cum crezuse c-o să fie, mai reală şi chiar mai frumoasă. Era din cauza zâmbetului şi privirile lor erau pline de emoţie. A alergat distanţa mică până la ea şi-a strâns-o în braţe – s-au sărutat lung. Când s-au oprit, platforma era pustie şi trenul plecase spre Dundee.

Se-nţelege

Aud o gălăgie din ce în ce mai mare la uşa camerei. Sick Boy se ghemuieşte-n firida de lângă noi, devine vigilent, ca un câine care-a auzit un

fluierat. Mă scutur. Sunetu ăla a trecut drept prin noi.

Lesley intră-n cameră ţipând. E oribil. Voiam să-nceteze. Acum. Nu puteam suporta. Nici unu din noi nu putea. Nu acum. Nu-mi doream nimic mai mult decât să nu mai ţipe.

— S-a dus aia mică... s-a dus aia mică... Dawn... Dumnezeule... o, Doamne Dumnezeule, e tot ce-nţelegeam din sunetu-ăla groaznic.

Se prăbuşeşte pe canapeaua jerpelită. Îmi fixez ochii pe o pată maronie de pe perete, deasupra ei. Ce pula mea era aia? Cum a ajuns acolo?

Sick Boy era-n picioare. Ochii i se bulbucaseră ca la broaşte. De-asta mi-aducea aminte, de-o broască. Din cauza felului în care sare: dintr-o poziţie statică, devine dintr-odată aşa de mobil. Se uită la Lesley câteva clipe, apoi dă buzna la ea-n dormitor. Matty şi Spud se uită-n jur fără să-nţeleagă, da', chiar aşa duşi, îşi dau seama că s-a-ntâmplat ceva super naşpa. Ştiu. Hristoase, ştiam foarte bine. Am zis ce zic de fiecare dată când se-ntâmplă ceva naşpa.

— Hai că prăjesc imediat ceva, le spun.

Ochii lu Matty se întorc spre mine. Dă din cap. Spud se ridică şi se mută pe canapea, la câţiva metri de Lesley. Ea-şi ţine capu-n mâini. Pentru un moment am crezut că Spud o s-o atingă. Am sperat să facă asta. Vreau să facă asta, da' el doar se holbează la ea. Îmi dădeam seama, chiar de unde stăteam, că era atent la aluniţa aia mare de pe gâtu ei.

— E vina mea... e vina mea, plânge ea, ţinându-şi faţa-n mâini.

— E, Les... ştii, pregăteşte Mark ceva, e... ştii, gen, e... îi zice Spud.

Sunt primele cuvinte pe care mi le-amintesc să le fi zis de câteva zile-ncoace. Sigur, vorbise-n perioad-asta. Tre' să fi vorbit, pula mea.

Sick Boy se-ntoarse. Corpu i se-ncordase, parcă de la gât în jos, ca şi când ar încerca să se elibereze dintr-o lesă invizibilă. Sunetele erau groaznice. Vocea lui mi-aducea aminte d-aia a unui demon din filmu *Exorcistul*. M-a făcut praf.

— Pula mea... o viaţă-n pula mea, nu? Se-ntâmplă chestii d-astea şi ce pula mea faci? Ei?

Nu l-am mai văzut aşa niciodată şi-l cunosc pe-mpuţit de când mă ştiu.

— Ce s-a-ntâmplat, Si? Care-i faza-n pula mea?

Se-ndreaptă spre mine. Am crezut c-o să-mi fută una. Suntem cei mai buni tovarăşi, da' ne-am mai atins câteodată, de furie, la beţie, când unu din noi îl rănea pe celălalt. Nimica grav, doar un fel de răbufnire la nervi. Tovarăşii po' să facă d-astea. Da' nu acum, când începe să-mi fie rău. Dac-ar fi făcut asta, oasele mi s-ar fi fărâmiţat în milioane de bucăţele. Doar a stat în faţa mea. Slavă Domnului. O, mulţumesc, Sick Boy, Simon.

— S-a futut treaba. S-a futut tot, pula mea! geme el, c-un scâncet subţire şi disperat.

Era ca un câine care fusese călcat de maşină şi-aştepta să-i curme cineva chinurile.

Matty şi Spud se ridică şi merg în dormitor. Îi urmez, trecând pe lângă Sick Boy. Simt moartea în cameră înainte să-o văd p-aia mică. Zăcea cu faţa-n jos, în pătuţ. Îi fusese, pardon, *copilului* îi fusese frig şi murise, avea pleoapele vinete. N-a fost nevoie s-o ating ca să văd asta. Zăcea acolo ca o păpuşă dezmembrată pe fundul unui pătuţ de copil. Aşa mică. Aşa de mică-n pula mea. Micuţa Dawn. Foarte nasol, pula mea.

— Micuţa Dawn... nu po' să cred. E un păcat, în pula mea... spune Matty, scuturându-şi capu.

— Asta-i prea de tot... eh, pe bune, pula mea...

Spud îşi reazămă bărbia-n piept şi răsuflă uşor.

Lu Matty încă-i tremură capu. Arată ca şi când e pe cale să bubuie.

— Io m-am cărat d-aici, frate. Io nu po' să suport.

— În pula mea, Matty. Nu pleacă nimeni de-aici acum, în morţii mă-sii! ţipă Sick Boy.

— Linişteşte-te, frate. Linişteşte-te, spune Spud, care numai liniştit nu era.

— Noi avem marfă dosită-aici, pula mea. De câteva săptămâni, străzile colcăie d-ăia de la antidrog. Dacă ne prind ăia, ne-am dus cu toţii. Poliţiştii-ăia-mpuţiţi 's peste tot, spune Sick Boy, chinuindu-se să-şi revină.

Întotdeauna gându la intervenţia poliţiei te făcea să te concentrezi. În ceea ce priveşte problema drogurilor, eram liberali clasici, care se opun cu vehemenţă oricărei forme de intervenţie din partea statului.

— Da, da, poate c-ar trebui să ne cărăm 'n pula mea d-aici. După ce-am făcut curat ş-am şters-o, Lesley poa' să cheme salvarea sau poliţia. Eram în continuare de acord cu Matty.

— Hei... ştii, poate-ar trebui să rămânem cu Les. Doar suntem tovarăşi. Nu? se aventurează Spud.

Date fiind împrejurările, genu-ăla de solidaritate mi se părea o noţiune cam fantezistă. Matty scutură din cap. Tocmai făcuse şase luni la Saughton[35]. Dacă-l prindeau din nou, era futut. Da' afară, peste tot, patrulau gabori. Sau cel puţin aşa se părea. Imaginaţia lu Sick Boy m-a enervat mai rău decât rugăminţile lu Spud să rămânem împreună. Să ne-aruncăm toată marfa-n budă nu era bine. Mai bine mă bagă la răcoare.

— Cum văd io lucrurile, spune Matty, ăla-i plodu lu Lesley, nu? Poate că dac-ar fi avut grijă de el cum trebe, n-ar fi murit. Cum am fi noi băgaţi?

Sick Boy intra în hiperventilaţie.

— Nu-mi place s-o spun, da’ Matty are dreptate, zic. Mie-ncepe să-mi fiu rău ca dracu. Nu vreau decât să bag ceva şi să mă car.

Sick Boy nu e cooperant. Asta-i ciudat. De obicei, împuţitu dă ordine-n stânga şi-n dreapta, chiar dacă nu bagă nimeni de seamă.

Spud spune:

— Ştii, nu putem s-o lăsăm pe Less aici, ruptă, asta e cam de-a-n pulea. Ştii ce zic?

Mă uitam la Sick Boy.

— Cine i-a făcut plodu? întreb.

Sick Boy nu zice nimic.

— Jimmy McGilvary, zice Matty.

— O pulă-a fost ăla, rânji indiferent Sick Boy.

— N-ai făcut tu pe Domnu-pulă-nevinovată? se-ntoarce Matty spre mine.

— Ce? Dă-te-n pula mea! Ce vrei să zici? răspund, pe bune năucit de ieşirea lu-mpuţitu-ăla.

— Ai fost acolo, Rents. La chef la Bob Sullivan, spune.

— Nu, frate, n-am fost niciodat’ cu Lesley.

Spun chiar adevăru, ceea ce-mi dau seama că-i o greşeală. În unele cazuri, oamenii cred întotdeauna exact invers decât ceea ce le spui; mai ales în ceea ce priveşte sexu.

— Şi cum se face că dimineaţă dormeai cu ea, la chefu lui Sully?

— Eram terminat, frate. Total rupt. Nu mi-ar fi păsat nici dacă dormeam cu capu pe pragu uşii. Nici nu mi-aduc aminte când mi-am tras-o ultima oară.

Explicaţia mea îi convinge. Ştiu cu toţii de cât timp bag la greu şi ce-nseamnă asta pentru futai.

— E... unii spun că era... al lu Seeker... sugerează Spud.

— N-a fost Seeker, scutură din cap Sick Boy.

Pune o mână pe obrazul rece al copilului. Ochii i se umplu de lacrimi. O să-ncep să plâng şi-aşa. Simt că mă ţine ceva-n piept. Unu dintre mistere s-a elucidat. Chipul mort al micuţei Dawn seamănă foarte bine cu cel al tovarăşului meu, Simon Williamson.

Apoi Sick Boy îşi ridică mâneca, arătându-şi rănile de pe mână

— Io nu mă mai ating de rahatu-ăla niciodată. De-acum încolo sunt curat, în pula mea.

Şi pune mutr-aia de victimă, pe care-o foloseşte de fiecare dată când vrea futai sau bani. Aproape că-l cred.

Matty se uită la el.

— Hai, Si. Nu trage concluzii aiurea. Ce s-a-ntâmplat cu copilu n-are nici o treabă cu davaua. Şi nu e nici vina lu Lesley. Eram dus când am spus aia. A fost o mamă bună. Îşi iubea copilu. Nu e vina nimănui. A murit şi gata. Se-ntâmplă tot timpu.

— Da, ştii, a murit şi gata... ştii ce vreau să zic?! fu de acord Spud.

Simt că-i iubesc pe toţi. Matty, Spud, Sick Boy şi Lesley. Vreau să le spun. Am încercat, da a ieşit ceva de genu:

— Hai că prăjesc ceva.

Se uită la mine, amuţiţi. Aşa-s io, ridic din umeri, ca să mă justific. Mă-ntorc în sufragerie.

Asta e crimă. Lesley. Sunt total inutil la fazele-astea, pula mea. Mai mult decât inutil, în starea asta. Utilitate negativă. Lesley nu s-a mişcat deloc. Simt că poate-ar trebui să merg s-o liniştesc, s-o iau în braţe. Da-mi simt oasele contorsionate şi fărâmate. N-aş putea atinge pe nimeni acum. În schimb, bolborosesc.

— Pe bune-mi pare rău, Less... da' nu-i vina nimănui... a murit şi gata... micuţa Dawn... grozav copil... mare păcat... un păcat, frate, dacă-ţi zic...

Lesley ridică capu şi se uită la mine. Faţa ei slabă şi palidă e ca un craniu învelit în celofan lăptos; ochii ei sunt injectaţi, cu cearcăne negre.

— Prăjeşti ceva? Am nevoie de una mică, Mark. Chiar am nevoie de una, pizda mă-sii. Hai, Marky, fă-mi o porţie...

În sfârşit puteam să fiu de vreun folos. Peste tot erau seringi şi ace. Am încercat să-mi aduc aminte care erau ale mele. Sick Boy zice că nu le-ar împărţi niciodată cu nimeni. Asta-i de rahat. Când te simţi ca mine, adevăru e că nu-ţi prea pasă. O iau p-aia care mi-e mai aproape, cel puţin nu-i a lu Spud, fiindcă el stă-n cealaltă parte-a camerei. Dacă Spud n-a luat încă HIV, atunci guvernu-ar trebui să trimit-o delegaţie de statistică la Leith, fiindcă legile probabilităţii nu funcţionează corespunzător acolo.

Îmi fac rost de lingură, de brichetă şi de vată şi de nişte rahat de-ăsta de Vim sau Ajax[36], pe care Seeker are tupeu s-o numească heroină. Ne-am strâns toţi tovarăşii-n cameră.

— Daţi-vă-n pula mea la o parte din lumină, izbucnesc, făcându-le semn cu mâna să se dea-n spate.

Ştiu că fac pe Marele şi o parte din mine se urăşte pentru asta, fiindcă-i de căcat când îţi face vreun împuţit chesti-asta. Totuşi, nimeni n-ar putea vreodată să fie-n postura asta şi după aia să nege afirmaţia că puterea corupe. Băieţii se dau câţiva paşi mai în spate şi privesc în linişte cum lucrez. Muiştii tre' să mai aştepte. Lesley e prima, după mine. Se-nţelege.

Dileme de rahat nr. 64

— Mark! Mark! Răspunde la uşă! Deschide uşa! Ştiu că eşti înăuntru, băiete! Ştiu că eşti înăuntru!

E mama. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o pe mama. Zac aici, la doar câţiva metri de uşă, care dă spre un hol îngust, care duce la o altă uşă. După uşa aia e maică-mea.

— Mark! Te rog, băiete! Deschide uşa! E mama, Mark! Deschide uşa!

Se-aude ca şi când maică-mea ar plânge. Suna ca „uu-uu-şaa-aa“. O iubesc pe mama, o iubesc prea mult, da-ntr-un fel greu de definit, într-un fel în care mi-e greu, aproape imposibil să-i spun. Da' o iubesc, oricum. Atât de mult, că nu vreau să aibă un fiu ca mine. Mi-ar plăcea să-i găsesc un înlocuitor. Vreau asta deoarece nu cred că mă pot schimba.

Nu pot să merg la uşă. Nici o şansă. În schimb, hotărăsc să-mi mai fac o porţie. Centrii durerii mele spun că e momentu potrivit.

Deja.

Hristoase, viaţa nu devine mai uşoară.

Davau-asta are prea multe rahaturi în ea. Îţi poţi da seama de asta fin'că nu se dizolvă cum trebe. Să-i fut una lu-mpuţitu-ăla de Seeker!

Va trebui să mai trec pe la ăia bătrâni din când în când; să văd cum o mai duc. O să fac din vizita asta o prioritate; asta, desigur, după ce mă văd cu-mpuţitu-ăla de Seeker.

Bărba-su

Futu-i.

Am ieşit şi noi să bem ceva scurt. Asta-i demenţă totală, pula mea.

— Ai văzut? E total sărit, pula mea, spune Tommy.

— Nu, las-o baltă, frate. Nu te băga. Nu ştii care-i şmenu, îi spun.

Da' am văzut şi io. Foarte limpede. A lovit-o. Nu aşa, o palmă, ci un pumn. A fost groaznic.

Mă bucur că stă Tommy lângă ei şi nu io.

— Pen’ c-aşa zic io! D-aia!

Tipu ţipă din nou la ea. Nu se deranjează nimeni. Un tip masiv de la bar, cu păr blond, ondulat şi c-o faţă roşie, se uită şi zâmbeşte, apoi se-ntoarce să vadă partida de *darts*. Nu se-ntoarce nici un tip din ăia care jucau *darts*.

— Asta e optzeci? arăt spre paharu aproape gol al lu Tommy.

— Da.

Când ajung la bar, au început din nou. Îi aud. La fel şi-mpuţitu-ăla de barman cârlionţat.

— Hai. Fă-o! Hai! îl ia ea peste picior.

Parc-ar avea voce de fantomă, aşa ascuţită, da’ nu pare să-şi mişte buzele. Îţi dai seama că e ea doar pentru că sunetu vine de-acolo. Şi pubuăla-mpuţit e-aproape gol. Ne-am fi putut aşeza oriunde. Din toate locurile-alea libere.

O pocneşte-n faţă. Îi dă sângele pe gură.

— Loveşte-mă din nou, şmechere. Hai!

Şi asta face. Scoate un ţipăt, apoi începe să plângă şi-şi ţine faţa-n palme. El stă jos, la câţiva centimetri, se holbează la ea, cu ochii ficşi şi gura atârnându-i deschisă.

— O ceartă de-ndrăgostiţi, zâmbeşte cârlionţatu, întâlnindu-mi privirea.

Îi zâmbesc şi io. Nu ştiu de ce. Se pare că am nevoie de prieteni. N-aş spune asta nimănui, da’ ştiu că am probleme cu băutura. Când eşti aşa, tovarăşii te cam ocolesc, asta dacă n-au şi ei probleme cu băutura.

Mă uit la barman, un boşorog cărunt şi cu mustaţă. Scutură din cap şi murmură ceva.

Iau halbele. Niciodată să nu loveşti o fată, mi-a zis tata adesea. Ăla care face asta e cel mai mare păduche, băiete, spune el. Împuţitu-ăsta care-o loveşte pe fată se potriveşte descrierii. Are păru negru, unsuros, o faţă albă şi trasă şi-o mustaţă neagră. Un pricăjit împuţit, cu moacă de dihor.

Nu voiam să fiu acolo. Io doar am ieşit să beau ceva liniştit. Doar câteva pahare, i-am promis lu Tommy, ca să-l conving să vină. E totu sub control cu băutura. Doar câteva halbe, nu tărie. Da’ la chestii de genu-ăsta, vreau un pic de whisky. Carol a plecat la maică-sa. Nu mă mai ’ntorc, zice ea. Am ieşit la o bere, da’ s-ar putea să mă fac muci.

Când m-aşez, Tommy respiră greu şi pare foarte-ncordat.

— Ascultă-mă pe mine, pula mea... zice scrâşnind din dinţi.

Ochiu fetei e foarte umflat, aproape închis. Are şi falca umflată, încă-i mai curge sânge din gură. E slăbănoagă şi cred c-o să se facă ţăndări dac-o mai loveşte-o dată.

Totuşi, ea continuă.

— Ăsta-i răspunsu tău. Ăsta-i răspunsu tău mereu, spune printre sughiţuri, furioasă şi fiindu-i milă de ea-n acelaşi timp.

— Gura! Io ţi-am zis! Taci, în pula mea! aproape că se-neacă de furie.

— Ce-o să faci?

— În pula mea de... E gata s-o pocnească din nou.

— Ajunge, frate. Gata. Eşti sărit, îi spune Tommy tipului.

— Asta nu-i treaba ta! Nu te băga! Tipu arată spre Tommy.

— Terminaţi, acolo! Ajunge! strigă barmanu.

Cârlionţatu zâmbeşte şi nişte tipi de la *darts* se-ntorc.

— Io-mi văd de treaba mea. Ce-o să faci? Eh?

Tommy se apleacă.

— La dracu, Tommy. Calmează-te.

Îl apuc de mână, fără prea mare convingere, gândindu-mă la barman. Se eliberează scurt.

— Vrei să-ţi fut una? zice tipu.

— Crezi c-o să stau aici cu mâinile-n sân? Bă, muie! Hai afară! Haaaaai! îl ia Tommy la mişto parcă fredonând.

Tipu s-a căcat pe el. Şi-are şi de ce. Tommy e chiar un tip de treabă.

— Nu-i treaba ta, spune, da’ fără să mai facă pe deşteptu.

Femeia ţipă la Tommy.

— Ăsta-i bărbată-miu! Ăla cu care vorbeşti e bărbată-miu!

Tommy e prea şocat ca s-o mai poată opri când aceasta se-ntinde peste masă şi-şi înfige unghiile-n faţa lui.

Totu s-a-ntâmplat după aia. Tommy s-a ridicat şi l-a pocnit pe tip în gură, tipu a căzut de pe scaun pe podea. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre cârlionţatu de la bar. I-am futut una-n falcă şi l-am apucat de cârlionţii-ăia, ţinându-i capu-n jos şi cărându-i vreo două picioare-n faţă.

Cred c-a parat unu cu mâinile şi nu cred c-al doilea l-a durut, fiindcă eram în tenişi. Începe să dea din mâini, desprinzându-se din strânsoare. Apoi face un pas în spate, roşu la faţă şi mirat. Credeam c-o să mi-o ardă şi i-ar fi fost foarte uşor, da’ nu face decât să stea acolo şi să-şi deschidă palmele.

— Care-i treaba?

— Pentru tine-i caterincă asta? îi zic.

— Ce pula mea tot zici? Împuţitu pare sincer speriat.

— Sun la poliţie! Dă-te la o parte sau sun la poliţie! spune barmanu punând mâna pe receptor, aşa, pentru impresie.

— Nu mai faceţi gălăgie-acuma, spune ameninţător un grăsan de la

darts. Încă mai are săgeţile-n mână.

— Io n-am nici o treabă, îmi zice cârlionţatu.

— Poate-am înţeles io aiurea, îi spun.

Tipa şi cu bărbatu ei au cauzat toată problema, noi ieşiserăm să bem ceva liniştiţi, şi-acuma ne furişam încet spre uşă.

— Muişti împuţiţi. Ăsta-i bărbată-miu, strigă ea la noi în timp ce ieşeau.

Simt mâna lu Tommy pe umăru meu.

— Hai, Secks. Hai s-o ştergem de-aici, zice.

Grăsanu de la *darts*, cu tricou roşu pe care e scris numele pubului, o tablă de *darts* şi sub ea, „Stu“, tot mai are de comentat.

— N-aţi venit aici să faceţi deranj, băieţi. Ăsta nu e localu vostru. Vă ştiu mutrele. Sunteţi tovarăşi cu-mpuţitu-ăla roşcat, tânăru Williamson, ăla cu coadă. Împuţiţii-ăştia se ocupă de rahaturi cu droguri. Noi nu vrem gunoaie de-astea aici.

— Noi n-avem treabă cu drogurile, frate, zice Tommy.

— Da. Nu, în baru-ăsta n-aveţi, răspunde grăsanu.

— Hai, Stu. Nu e vina băieţilor. Împuţitu-ăla de Alan Venters şi putoarea lui. Ăia sunt cu drogurile mai rău decât oricare altu de p-aici. Ştii şi tu, spune celălalt, blondu.

— Ar trebui să se certe acasă la ei, nu într-un pub, zice altu.

— Certuri domestice. Asta e. N-ar trebui să-i deranjeze cu d-astea p-ăia care au ieşit liniştiţi să bea ceva, e de acord Pleată-Blondă.

Faza mai naşpa e afară. Io mă cam cac pe mine dacă ne iau ăia urma. Merg repede, în timp ce Tommy rămâne-n urmă.

— Opreşte-te, zice.

— Dă-te-n pula mea. Hai s-o ştergem de-aici.

O luăm în jos. Mă uit înapoi, n-a plecat nimeni din pub. Vedem cuplu-ăla de ţicniţi în faţa noastră.

— Am o vorbă cu tine, fraiere, spune Tommy, gata s-o ia spre ei.

Văd că vine un autobuz. 22. E bun.

— Las-o-n pula mea, Tommy. Uite autobuzu. Hai.

Alergăm spre staţie şi urcăm în autobuz. Ne suim prin spate, deşi n-avem de mers decât vreo câteva staţii.

— Ce-mi face faţa? întreabă Tommy când ne aşezăm.

— Ca de obicei. Un dezastru. Şi putoare-aia a aranjat-o şi mai bine, îi spun.

Îşi vede reflexia în geamu autobuzului.

— Jegoasa dracu, înjură.

— O pereche de jegoşi, zic.

Norocu lu Tommy a fost că l-a lovit pe tip şi nu pe pizd-aia, chiar dacă putoarea-l zgâriase. De când mă ştiu, am făcut o grămadă de chestii de care nu-s mândru, da' n-am dat niciodată-ntr-o putoare. Carol mănâncă rahat. Zice c-am fost violent cu ea, da' n-am lovit-o niciodată. Doar am ţinut-o ca să putem sta de vorbă. Ea spune că imobilizarea e la fel ca bătaia, e tot violenţă împotriva ei. Io nu văd aşa lucrurile. Io nu voiam decât s-o ţin acolo, ca să putem vorbi.

Când i-am spus asta lu Rents, mi-a zis că are dreptate Carol. Mi-a zis că ea are dreptu să vină şi să plece când vrea. Da' asta-i un rahat. Io nu voiam decât să stăm de vorbă. Franco a fost de acord cu mine. E altceva când ai o relaţie, i-am spus lu Rents.

În autobuz mi s-a făcut rău şi eram agitat. Poate că şi Tommy era la fel, fiindcă nu am mai vorbit. Da' dimineaţa vom fi cu toţii, cu Rents, Cerşetoru, Spud, Sick Boy şi toată gaşca, în vreo speluncă, făcând pe deştepţii.

Recrutare pe *speed*

1 – Pregătirile

Spud şi Renton stăteau într-un pub pe Royal Mile[37]. Pubu voia să aibă un aer de bar american, dar nu era prea reuşit; era un fel de ospiciu, pestriţ ca un talcioc.

— Da-i foarte ciudat, frate, ştii, să ne trimită p-amândoi l-aceeaşi slujbă, spune Spud, sorbind zgomotos din Guinness-ul lui.

— Un dezastru pentru mine, frate, pula mea. Io nu vreau slujb-asta, ce pula mea. Ar fi un coşmar, pula mea.

Renton scutură din cap.

— Da, ştii, mie-mi place să-mi fac de cap acuma, frate, gen?

— Da, faza naşpa, Spud, e dacă nu-ncerci, dac-o dăm în bară intenţionat la interviu; împuţiţii-ăştia le zic ălora de la forţele de muncă şi ne taie şomaju. Mi s-a-ntâmplat la Londra. Acolo-s la ultimu avertisment.

— Da... şi io la fel, frate. Tu ce 'aci?

— Păi, ce tre' să faci e să pari foarte entuziasmat, da' tot s-o dai în bară cu interviu. Atâta vreme cât te văd încântat, n-au ce să zică, pula mea. Dacă suntem noi înşine şi suntem sinceri, n-o să ne dea nici unuia din noi vreo slujbă. Faza e că, dacă stăm acolo şi nu le zicem nimica la-mpuţiţii-ăia,

merg fix la forţele de muncă. Vor spune: n-ai ce să faci cu-mpuţitu-ăla.

— Mi-e greu, frate... ştii? E greu să le pun p-amândouă aşa, ştii...? Devin aşa, într-un fel, foarte timid... ştii?

— Ne-a dat Tommy nişte *speed*. Când ziceai că ai interviu?

— Abia la două jumate, gen.

— Păi, io am la unu. Ne vedem dup-aia aici la două. O să-ţi dau să-ţi pui cravata mea şi nişte *speed*. O să te-nveselească un pic, ca să te vinzi mai bine, ştii? Hai să completăm la formularele-alea.

Şi-au pus formularele de angajare pe masă-n faţa lor. Al lu Renton era deja completat pe jumătate. Câteva rubrici i-au atras atenţia lu Spud.

— Hei... ce-i asta, frate? George Heriots... tu ai fost la Leith, frate...

— E bine cunoscut faptu că n-ai nici o şansă să-ţi găseşti ceva ca lumea-n oraşu-ăsta dacă n-ai fost la o şcoală fiţoasă. Da' ăştia n-ar da niciodată unui absolvent de George Heriots o slujbă de portar la hotel. Asta-i doar pentru noi, oamenii de rând; aşa că scrie ceva de genu ăsta. Dacă văd pe formular că eşti de la Augies sau Craigy, împuţiţii-ăştia or să-ţi dea slujba.... pula mea, tre' să plec. Orice-ai face, să nu-ntârzii. Ne vedem tot aici mai încolo.

2 – Desfăşurare: **Dl. Renton (1:00 p.m.)**

Asistentul care m-a primit era un tip cu faţa plină de coşuri, purta un costum elegant ş-avea mătreaţă pe umeri, de parcă erau movile de cocaină. M-am simţit ca şi când aş fi pus o bancnotă mototolită-n cutia lui de cerşetor. Faţa lui jalnică şi toate coşurile-alea strică de tot imaginea pe care căcăciosu-ăsta amărât vrea să şi-o creeze. Nici în cele mai ale dracu perioade, când eram rupt, n-am avut tenu-n halu-ăla, vai de curu lui. Era clar că-mpuţitu era acolo de decor. Omu de bază-i ăla gras, tipu cu faţă de bolşevic; la dreapta lui e o lesbiană cu zâmbet rece, îmbrăcată-n costum de afaceri, c-o mască groasă de fond de ten, arată ca-n poveştile de groază.

Asta-i o echipă de înaltă responsabilitate, pentr-o slujbă de portar.

Prima replică a fost previzibilă. Împuţitu-ăla gras îmi arunc-o privire călduroasă şi spune:

— Văd în formularul dumneavoastră de angajare că aţi urmat Liceul George Heriots.

— Corect... ah, zilele liniştite din timpul şcolii. Îmi pare c-au fost acum mult timp.

Poate c-am minţit în formularu-ăla, da' la interviu n-am minţit. La un moment dat am fost la George Heriots: când eram tâmplar ucenic la Gillsland, am avut de făcut o lucrare-acolo.

— Bătrânul Fotheringham îşi mai face turele?

Pizda mă-sii. Alege una din cele două posibilităţi; unu: da, doi: a ieşit la pensie. Nu. Prea riscant. Bagă-i în ceaţă.

— Dumnezeule, mă faceţi să mă-ntorc în timp... râd.

Împuţitului ăluia gras se pare că-i place treaba asta. Mă-ngrijorează. Simt că interviu s-a terminat şi că-mpuţiţii-ăştia chiar o să-mi ofere slujba. Următoarele întrebări îmi sunt adresate cu plăcere şi nu-mi dau bătaie de cap. Ipoteza mea e futută. Mai degrab-ar oferi unui tânăr retard, cu grav handicap mental, de la un liceu economic, o slujbă în domeniul ingineriei nucleare decât să-i dea unui şmecher cu doctorat un post de om de serviciu-ntr-un abator. Tre' să fac ceva aici. E înfricoşător. Grăsanu mă priveşte ca pe-un vechi elev de la George Heriots care-acuma are-o perioadă nasoală şi vrea să m-ajute. O mare eroare de calcul, Renton, idiotule.

Noroc cu pulă ăla plin de coşuri. Asta e o afirmaţie de bun-simţ, dat fiind faptu că toate celelalte părţi ale corpului par să-i fie pline de coşuri. Apucă să-ntrebe agitat:

— Ăă... ăă... Domnule Renton... ăă... ne puteţi, ăă, explica... ăă... perioadele dumneavoastră de şomaj... ăă...

Tu poţi să-mi explici şomaju vocabularului tău, curu tău de-mpuţit?

— Da. Am avut o problemă pe termen lung cu dependenţa de heroină. Am încercat s-o combat, dar mi-a îngreunat activităţile profesionale. Cred că este important să fiu sincer şi să vă spun acest lucru, ca potenţial viitor angajat.

Un coup de maître[38] de mare excepţie. Se foiesc agitaţi pe scaune.

— Păi, mulţumim că aţi fost atât de direct cu noi, domnule Renton... ăă, mai sunt şi alţi oameni pe care trebuie să-i vedem... aşa că, încă o dată, vă mulţumim şi ţinem legătura.

Magic. Împuţitu pune-ntre noi un perete distant şi rece. Nu pot spune că n-am încercat...

3 – Proces: Domnul Murphy (2:30 p.m.)

Speedu-i *el magnifico*[39]. Mă simt aşa-ntr-un fel dinamic, ştii, cum se spune, chiar sunt nerăbdător s-ajung la interviu ăsta. Rents spune: Vinde-te, Spud şi spune-le adevăru. Hai pe ei, frate, bagă...

— Văd în formularul dumneavoastră de angajare că aţi urmat Liceul George Heriots. Foştii absolvenţi de George Heriots se pare că sunt tari pe poziţii azi.

Da, grăsane.

— De fapt, frate, tre' să fiu sincer cu tine la faz-asta. Eu am fost la

Liceu Augie, Sfântul Augustin, gen, după aia la Craigy, la Craigroyston, ştii. Am scris de Heriots pentru c-am crezut c-o să vă placă ş-o să m-ajute să capăt slujba. E prea multă discriminare-n oraşu-ăsta, frate, ştii, gen? De fiecare dată când văd toţi ăştia la costum, de-ăia de la Heriots sau Daniel Stewart sau Academia din Edinburgh, cad în extaz, ştii. Adică, ai mai fi zis, gen, văd că ai urmat Liceul Craigroyston?

— Păi, încercam să port o conversaţie şi, întâmplător, eu am fost la Heriots. Ideea era să te fac să te simţi în largul tău. Dar, în ceea ce priveşte discriminările, poţi să stai liniştit. Este o chestiune rezolvată prin noua noastră politică a şanselor egale.

— E-n regulă, frate. Sunt relaxat. Faza e că io chiar vreau slujb-asta, cum s-ar spune. Azi noapte nici n-am putut să dorm. Mi-era teamă c-o s-o cam dau în bară, ştii? Da' când văd catolicii pe formular „Craigroyston", se gândesc, cum s-ar spune, că toţi ăia de la Craigie sunt nişte rataţi, ştii? Ăsta-i cu ăia de la Huns[40]... prima echipă de la Rangers, numai ei şi-ai lor, cum ar veni, super-valorile internaţionale ale lu Souness, gen. Era unu, un catolic, c-un an mai mic decât mine, la Craigie, frate…

— Ei bine, domnule Murphy, vă pot asigura că suntem interesaţi mai degrabă de experienţa pe care-aţi dobândit-o, decât de şcoala pe care dumneavoastră sau orice alt candidat aţi absolvit-o. Scrie aici că aveţi examene de calificare la cinci materii...

— Hooo. Aici trebuie să te opreşti, gen, motane. Faza cu examenele de calificare e de rahat, ştii? M-am gândit să mă folosesc d-asta ca să-mi fac intrarea. Ca s-arăt iniţiativă, gen. Ştii? Chiar vreau slujba, frate.

— Uite ce e, domnule Murphy, aţi fost trimis la noi de către Departamentul de Angajare de la Centrul Forţelor de Muncă. Nu e nevoie să minţiţi ca să vă faceţi intrarea, cum spuneţi dumneavoastră.

— Hei... cum zici tu, frate. Tu eşti omu, conducătoru, bazatu, ca să zic aşa, gen.

— Da, păi se pare că nu facem nici un progres. Mai bine ne spuneţi de ce vă doriţi atât de mult această slujbă, încât sunteţi gata să minţiţi.

— Am nevoie de fonduri, frate.

— Poftim? Ce anume?

— De parale, gen, ăă... caşcaval, mălai, astea. Ştii?

— Înţeleg. Dar ce anume te atrage în industria de agrement?

— Păi, la toţi ne place să ne simţim bine, un pic de distracţie, gen? Pentru mine, ăsta-i agrement, frate. Îmi place să-i văd pe băieţi că se simt bine, ştii?

— Da. Mulţumim, zice păpuş-aia boită toată.

Ar putea chiar să-mi placă bucăţica, mai mult chiar...

— Care credeţi că sunt punctele dumneavoastră forte? mă-ntreabă.

— Ăă... simţu umorului, cum se spune. D-ăsta ai nevoie, frate, tre' să-l ai, chiar tre' să-l ai, ştii?

Va trebui să nu mai zic aşa de des „ştii“. S-ar putea să creadă ăştia că-s un ţăran d-ăla.

— Dar punctele slabe? întreabă pisoiaşu-ăla miorlăit în costum.

Ăsta chiar că-i un motan ciuruit; Rents chiar nu glumea cu coşurile. Avem un puiuţ de leopard aicea.

— Frate, io cred că-s aşa, un perfecţionist, ştii? Cum s-ar spune, când lucrurile nu-s prea roz, aşa, nu mă pot abţine, ştii? Şi cu interviu de azi, chiar am o presimţire bună, ştii?

— Vă mulţumim foarte mult, domnule Murphy. Vă vom anunţa noi.

— Nu, frate, plăcere-a fo' de partea mea. Cel mai tare interviu la care-am fost vreodată. Ştii? Mă-nclin şi-i strâng de lăbuţă pe toţi motanii.

4 – Recapitulare

Spud şi Renton s-au întâlnit înapoi la pub.

— Cum a mers, bă, Spud?

— Buni băieţi, buni. Gen, poate prea buni. Cre' c-ăştia chiar s-ar putea să-mi dea slujba. Presimţiri sumbre. Un singur lucru, frate, ai avut dreptate cu *speedu*-ăsta. Nu m-am mai simţit niciodată aşa, să mă vând cum trebe la interviu. Super tare, *compadre*, super tare.

— Hai să bem ceva, să sărbătorim succesu tău. Ce zici, mai băgăm una mică la *speedu* ăla?

— Nu zic nu, frate, nu po' să te refuz, vorb-aia, gen.

1 *Dava* (în argou) înseamnă heroină.

2 *Sick* înseamnă atât *dement*, cât şi *bolnav*.

3 În limba engleză, *swan* înseamnă *lebădă*.

4 În original, *sick*. Joc de cuvinte, pornind de la porecla *Sick Boy*. Expresia *to be sick* înseamnă a-ţi fi rău, a fi bolnav.

5 *To be high* înseamnă a simţi că pluteşti ca urmare a consumului de droguri. În argoul nostru, a fost preluată această expresie din engleză, în contexte de genul *Mă simt foarte high.*

6 Drogat.

7 *A prăji* (în argou) înseamnă a pregăti o doză injectabilă.

8 Elvis Costello, cunoscut actor britanic (a jucat în filme ca *Big Lebowsky*, *Cold Mountain* sau *Adaptation*), care s-a lansat şi în cariera muzicală.

9 În argou, *bilă* înseamnă *heroină*, denumirea provenind de la modul în care se procură (sub

formă de bilă).
10 Cartof, în traducere.
11 În original, *acid heids*, consumatori de LSD. În cea de-a doua carte a lui Irvine Welsh, *Acid House*, aceştia sunt protagoniştii.
12 În engleză, joc de cuvinte rimat: *cook street, spook street.*
13 Aluzie la una dintre piesele trupei Queen (*The Show Must Go On*), al cărei vocalist, Freddie Mercury, a murit de SIDA.
14 *To rent*, în engleză, a închiria. Joc de cuvinte care face aluzie la numele personajului, Renton şi la faptul că el închiriază de multe ori casete video. De asemenea, *rent boy* înseamnă, în argou, un bărbat care se prostituează.
15 În original, *Junk Dilemmas*. Joc de cuvinte bazat pe dublul sens al cuvântului *junk: rahat*, *gunoi*, dar şi *drog*.
16 Celebre închisori din Scoţia.
17 Modă englezească din anii ’50, care combina stilul elegant cu moda americană de stradă. Un Teddyboy are reputaţia unui tip rafinat şi dur.
18 Sick Boy imită felul de a vorbi al lui Sean Connery, al cărui fan este.
19 Aluzie la jocul Simon Says, în care Simon le dă tuturor porunci pe care trebuie să le îndeplinească, cel care nu e atent fiind nevoit să părăsească jocul.
20 Medicament din gama benzodiazepinelor, care produce somnolenţă şi este folosit în tratarea atacurilor de panică.
21 *New Musical Express*, revistă britanică profilată pe muzică.
22 Marcă englezească de ceai.
23 *O-grades* sunt, în sistemul scoţian de învăţământ, examene de calificare la anumite materii.
24 Harry Lauder, muzician, compozitor, actor scoţian, celebru pentru apariţiile în music-halluri. Versurile citate în text aparţin uneia dintre melodiile sale.
25 *Jambo* este termenul argotic prin care se desemnează un suporter sau un jucător al echipei de fotbal Hearts of Midlothian din Edinburgh.
26 Joc de cuvinte: Begbie, numele personajului, conţine verbul *to beg* (a cerşi), de unde Beggar, cerşetor.
27 *Donkey jacket* - haină din stofă, cu petice de plastic aplicate la umeri, tipic englezească, preferată de Skinheads.
28 Doctor Martens . marcă de pantofi englezească. Produce pantofi foarte comozi, simpli.
29 Zonă centrală din Edinburgh.
30 James Connolly, membru fondator al Partidului Socialist Republican Irlandez, membru al Partidului Socialist Irlandez, activ implicat în lupta de clasă.
31 *Hibby* . suporter al echipei nord-irlandeze de fotbal Hibernian.
32 Cântec tradiţional scoţian, cules din folclor de către Robert Burns.
33 În argou, înseamnă joint, ţigară cu marijuana.
34 Fenian, termen folosit încă din 1860, pentru a desemna un naţionalist irlandez, care luptă împotriva dominaţiei engleze.
35 Închisoare din suburbia cu acelaşi nume, din Edinburgh.
36 Vim şi Ajax sunt două mărci de detergent.
37 Royal Mile este cea mai veche stradă din Edinburgh, vestită pentru atracţiile turistice.
38 O lovitură de maestru, în franceză, în orig.
39 Magnific, în spaniolă, în orig.
40 În original, *he's in the Huns. Huns* sunt suporterii protestan ţi ai echipei de fotbal

Rangers FC, mereu în opoziţie cu suporterii echipei Celtic FC, cu orientare catolică.

Recidiva

Scoţia ia droguri ca formă de apărare psihologică

N-am putut să-i pomenesc lu Lizzy de chefu de la Barrowland. Sub nici o formă, frate, pula mea, dacă-ţi zic. Îmi cumpărasem biletu când mi-am luat ajutoru de şomaj. Şi era şi ziua ei atunci. Ori biletu, ori un cadou pentru ea. Nici un dubiu. Era vorba de Iggy Pop. Am crezut c-o să-nţeleagă.

— Bilet la Iggy Pop po' să-ţi iei, în pana mea, da' mie nu poţi să-mi iei cadou de ziua mea!

Asta a fost reacţia ei. Vezi ce-a trebuit să-ndur ca s-ajung aici, frate? Demenţă curată, frate. Nu mă-nţelege greşit. O-nţeleg. E doar vina mea, dacă-ţi zic, doar vina mea. Prostie curată, cum zice Tommy. Bătrânu fute-vânt. M-arunc mereu cu capu-nainte. Dac-aş fi fost mai, care-i cuvântu?, duplicitar, n-aş fi zis nimica de bilete. Când mă entuziasmez prea tare, am gura mare, clar. Asta-i arma secret-a lu Tommy Gun. Mare muist.

Şi d-atunci n-am mai pomenit de chef. C-o noapte-nainte de concert, Lizzy-mi spune c-ar vrea să meargă la film, să vadă *The Accused*. Îmi zice că joacă ăla care-a jucat în *Taxi Driver*. Io nu prea am chef de filmu-ăsta; prea multă vâlvă şi prea multă publicitate. Da' asta oricum n-are legătură, înţelegi ce vreau să zic, fiindcă io acum am biletele la concertu lu Iggy. Aşa că tre' să-i zic de Barrowland şi de tot.

— Ăă, nu pot dimineaţă. Mă duc la concert Iggy Pop, la Barrowland. Mă duc cu Mitch.

— Deci mai bine te duci la concert cu Daviepizda-mă-sii-Mitchell, decât să vii cu mine la film.

Aşa-i Lizzy. Întrebarea retorică, arma secret-a pizdelor ş-a psihopaţilor.

Problema mea a devenit ceva, gen, o-ntreagă discuţie despre relaţia noastră. Instinctu meu e să ripostez şi să zic „da“, da' probabil c-ast-ar scoate-o din sărite pe Lizzy, iar io sunt dependent să fac sex cu ea. Doamne,

cât îmi place. S-o facem pe la spate, cum geme ea uşor, cu căpşoru ei în pernele-alea galbene de mătase, de la mine d-acasă; alea pe care le-a ciordit pentru noi Spud de la Magazinele Căminului Englez, de pe Princess Street, ca un cadou de casă nouă. Ştiu că n-ar trebui să fac dezvăluiri despre viaţa mea, frate, da' imaginea ei în pat e aşa de tare, că nici toate nedreptăţile sociale şi nici tot sentimentu-ăla permanent de revoltă n-o pot şterge. Io aş vrea doar ca Lizzy să fie mereu aşa cum e-n pat.

Încerc să-ndrug scuze seducătoare, da' ea e aspră şi neiertătoare: doar în pat e dulce şi drăguţă. Răutatea pe care-o are-ntotdeauna expresia ei îi va şterge frumuseţea mult înainte de vreme. Mă face-n toate felurile, şi apoi mai zice câteva, ca să-mi ajungă. Săracu Tommy Gun, bătrânu. Nu mai e cel mai mare luptător; acuma e cel mai căcăcios soldat.

Nu-i vina lu Iggy. Nu poţi să dai vina pe micuţ, ştii? De unde era să ştie el, atunci când a inclus Barrowland în itineraru lui, c-o să facă aşa probleme unora de existenţa cărora habar n-avea? Demenţă curată, dacă stai să te gândeşti. Totuşi, el nu e decât un ac în caru cu fân. Lizzy e clar femeia de fier. Cu toate astea, mă bucur. Pân' şi Sick Boy e gelos pe mine. Să fii gagicu lu Lizzy face bine la imagine, da' faima costă, cum se zice. Pân' să plec de la pub, nu mă-ndoiesc de faptu că n-am nici o valoare ca fiinţă umană.

Acasă iau o linie de *speed* şi dau pe gât juma de sticlă de Merrydown. Pur şi simplu nu po' să dorm, aşa că-l sun pe Rents şi-l întreb dacă n-are chef să vină să ne uităm la o casetă cu Chuck Norris. Rents pleacă la Londra dimineaţă. Petrece mai mult timp acolo decât aici. Ceva legat de ajutoarele de şomaj. Bulangiu e-ntr-un fel de sindicat cu tipii-ăia pe care i-a cunoscut când a lucrat pe feribotu-ăla olandez, între Harwich şi Hook[41], cu ani în urmă. O să-l vadă pe Iggy la Town and Country, cât e în oraş. Am fumat nişte iarbă şi ne-am spart de râs cu Chuck şi cum trosnea el la anticrişti d-ăia comunişti, câte-o duzină, mereu cu-aceeaşi expresie constipată şi stoică. Treaz, nu puteai să te uiţi. Atins, n-ai cum să-l ratezi.

A doua zi am nişte afte oribile. Temps, Gav Temperley, care s-a mutat în apartament, zice c-aşa-mi trebe. Mă omor singur cu *speed*, îmi spune. Şi ar trebui să-mi iau o slujbă, la pregătirea mea. Io-i spun lu Temps că vorbeşte mai degrabă ca mama, decât ca un prieten ce-mi e. Înţelegi ce vrea Gav să zică. El e singuru care munceşte, pentru nenorocitu-ăla de ajutor social şi-ntotdeauna noi îl tapăm de bani. Săracu Temps. Şi cre' c-aseară io şi Rents nu l-am lăsat să doarmă. La fel ca toţi oamenii muncii, Temps îi urăşte p-ăştia care freacă menta şi se distrează. Pur şi simplu urăşte faptu că Rents îl întreabă-n fiecare zi cum e cu procedurile de revendicare.

Mama-mi ţine o predică despre pericolu drogurilor, spunându-mi ce

dezamăgire sunt pentru ea şi pentru tata care, deşi nu vorbeşte mult, se-ngrijorează din cauza mea. Mai încolo, când se-ntoarce el de la muncă, îmi spune, cât e mama sus, că, deşi ea vorbeşte multe, chiar îşi face griji pentru mine. Foarte sincer, îmi spune, e foarte dezamăgit de atitudinea mea. Speră că nu iau droguri, uitându-se la mine ca şi când aşa şi-ar da seama. Ce e ciudat e că ştiu mulţi junkişti, pe heroină sau d-ăia pe pastile, da' cei mai terminaţi indivizi pe care-i ştiu sunt beţivanii, cum e Secks. Ăsta e Rab McLaughlin, Premiu Doi. E complet terminat, frate.

Fac rost de bani şi mă-ntâlnesc cu Mitch la Hebs. Mitch încă se mai vede cu fat-aia, Gail. Da' e evident că nu prea are parte de ceva futai. Dacă-l asculţi zece minute, pur şi simplu-ţi dai seama. Are pur şi simplu chef să bea ceva, aşa că produc nişte bani de la el. Luăm patru halbe serioase şi după aia mergem la tren. Până la Glasgow, io am băgat patru cutii de Export şi două linii de *speed*. Încă vreo două la Sammy Dow, apoi luăm un taxi spre Lynch. După alte două halbe, hai trei, şi-nc-o linie de *speed* de căciulă, cântăm o piesă de la Iggy şi mergem la Saracen Head în Gallowgate, vizavi de Barrowland. Bem nişte cidru şi ne dregem cu nişte vin, super agitaţi, mai băgăm nişte *speed* în folie de aluminiu.

Când ies din pub nu văd decât o firmă cu neon, tare-n ceaţă. Frate, aicea-i frig de mori, pula mea, nu glumesc şi ne ducem spre lumină, în sală. O luăm direct spre bar. Mai bem ceva, deşi auzim că Iggy şi-a-nceput numărul. Îmi sfâşii tricou. Pe blatu de plastic de la bar, Mitch face un mix Bună Dimineaţa, cu *speed* şi coca.

Apoi totu se schimbă. Spune ceva despre bani, nu-nţeleg ce, da' simt că-i nemulţumit. Avem o ceartă aprinsă şi ne-njurăm, ne cărăm câţiva pumni, nu-mi amintesc cine-a dat primu. Nu ne putem răni şi nici n-avem forţă-n pumni sau în corp. Prea terminaţi. Da' nu te supăra, mi-a sărit muştaru când am văzut că-mi curge sânge din nas, pe piept, pe masă. Îl iau de păr pe Mitch şi vreau să-l dau cu capu de perete, da' am mâinile grele şi ţepene. Cineva m-apucă şi m-arunc-afară din bar, p-un culoar. Mă ridic, cântând, şi urmez muzica prin holu-ăla plin cu oameni de pe care curgeau apele, împing şi-mi fac drum până-n faţă.

Unu-mi fute-un cap în faţă, da' trec peste asta, nici măcar nu mă opresc să văd cine e atacatoru, pur şi simplu dau din coate ca s-ajung în faţă. Pur şi simplu sar p-acolo, în faţa scenei, la doar câţiva metri de El. Cântă *Neon Forest*. Cineva mă bate pe spate şi-mi zice:

— Apropo, frate, eşti dement.

Cânt şi io, cu toată forţa, un munte contorsionat de cauciuc, care face pogo.

Iggy Pop se uită fix la mine şi cântă versu: „America ia droguri ca

formă de apărare psihologică“; doar că schimbă „America“ în „Scoţia“ şi ne defineşte-ntr-o singură propoziţie mai bine ca toţi ceilalţi...

Mă opresc din dansu lu Sf. Vitus[42] şi rămân uitându-mă uimit la el. Se uită la altcineva.

Sticla

Problema cu Begbie era... da, sunt multe probleme cu Begbie. Una dintre chestiile care mă enerva cel mai tare era că nu puteai niciodată să te destinzi pe bune-n compania lui, mai ales dacă luase ceva la bord. Mereu am simţit că o uşoară schimbare a percepţiei lui despre tine e suficientă să te transforme dintr-un super tovarăş într-o victimă persecutată. Şmecheria era să-i suporţi toţi dracii fără să dai prea mult impresia că eşti un fraier de doi lei.

Chiar şi-aşa, orice ofensă publică avea loc în limite strict definite. Graniţele-astea erau invizibile pentru cei din afară, dar ajungeai să te prinzi de ele. Chiar şi aşa, regulile astea se schimbau constant, după stările muistului. Prietenia cu Begbie era pregătirea ideală pentru a debuta-ntr-o relaţie cu o femeie. Te-nvăţa ce sunt sensibilitatea şi conştiinţa despre nevoile schimbătoare ale celuilalt. Când eram c-o tipă, de obicei, mă purtam în acelaşi fel, vag răbdător. Cel puţin o perioadă.

Begbie şi cu mine fuseserăm invitaţi la aniversarea de 21 de ani a lu Gibbo. Era o treabă super elegantă, cu tovarăşe. Am luat-o pe Hazel, şi-a luat şi Begbie gagica, pe June. June era cu curu-n sus, da’ n-o arăta. Ne-am întâlnit într-un pub pe Rose Street, a fost ideea lu Begbie. Numai găozari, labagii şi turişti călcau pe Rose Street.

Hazel şi cu mine-aveam o relaţie ciudată. Eram împreună de vreo patru ani, cu tot cu pauze. Avem un fel de înţelegere, că atunci când îmi bag în venă, ea dispare. Motivu pentru care Hazel o arde cu mine e că ea e la fel de varză ca şi mine, da’, în loc s-accepte asta, ea o neagă. Pentru ea, buba e mai degrabă legată de sex, decât de droguri. Hazel şi cu mine facem sex foarte rar. Asta pentru că de obicei io-s prea distrus ca să mai fac ceva şi, oricum, ea e frigidă. Se spune că nu există femei frigide, ci doar bărbaţi incompetenţi. Asta e adevărat până la un punct, iar io aş fi chiar ultimu om din lume care să se laude la capitolu ăsta – trecutu meu insondabil de junkist vorbeşte de la sine.

Faza e că pe Hazel, când era mică, a futut-o taică-su. Mi-a spus asta

odată când era dusă. Nu i-am fost de mare ajutor, fiindcă şi io eram dus. Când am încercat mai târziu s-o fac să vorbească despre asta, n-a mai vrut. După aia, de fiecare dată a fost catastrofal. Viaţa noastră sexuală s-a dus dracu. După ce-mi dădea cu flit o vreme, până la urmă mă lăsa să i-o trag. Era încordată rău, strângea salteaua şi scrâşnea din dinţi, în timp ce io-mi vedeam de treabă. La un moment dat, ne-am oprit. Era ca şi când mi-aş fi tras-o c-o placă de surf. Nici tot preludiu din lume n-o putea face pe Hazel să se destindă. O făcea şi mai încordată, aproape că-i era rău, fizic. Sper ca-ntr-o zi să găsească pe cineva care s-o facă să se simtă bine. Oricum, Hazel şi cu mine aveam un pact ciudat. Ne foloseam reciproc, într-un sens social. Asta-i singura modalitate de a-l descrie, să proiectez asupra lui un strat subţire de normalitate. E un camuflaj bun pentru frigiditatea ei şi pentru impotenţa mea cauzată de droguri. Mama şi tata o ridicau în slăvi pe Hazel, văzând în ea o potenţială noră. Dac-ar fi ştiut... în orice caz, am sunat-o pe Hazel, ca să mă-nsoţească-n seara aia; un cuplu de distruşi.

Cerşetoru băuse înainte să ne-ntâlnim. Arăta slinos şi ameninţător, îmbrăcat la costum, aşa, ca un puşcăriaş, tuşu indian ieşindu-i de sub manşete şi guler, pe gât şi pe mâini. Sunt sigur că tatuajele lu Cerşetoru se târăsc spre lumină, neplăcându-le să fie acoperite.

— Ce pula mea face Rent Boy! se răsteşte el.

Adecvarea n-a fost niciodată punctu lui forte.

— Eşti bine, păp'şe? îi spune lu Haze. Arăţi super elegant. Îl vezi pe muistu-ăsta? Arată spre mine. Stil, spune el enigmatic. Apoi dezvoltă. Ăsta-i un jegos de doi bani, da' are stil. Un tip isteţ. Un tip cu clasă. Un tip care nu-i ca mine.

Begbie construia întotdeauna calităţi imaginare pentru prietenii lui, după care şi le-atribuia sieşi, fără pic de ruşine.

Hazel şi June, care nu se cunoşteau bine, au fost pe fază ş-au deschis o conversaţie, lăsându-mă pe mine cu Cerşetoru, Generalul Franco. Mi-am dat seama că trecuse mult timp de când nu mai băusem cu Begbie aşa, doar eu, fără alţi tovarăşi care să mai ofere din când în când câte-o pauză de respiro. De unu singur era foarte obositor.

Ca să-mi atragă atenţia, Begbie îmi înfige-un cot în coaste, aşa de tare, încât, dacă n-am fi fost prieteni, l-aş fi luat drept un atac. După aia se apucă să-mi povestească despre o casetă incredibil de violentă la care s-a uitat. Cerşetoru insistă să-mi arate toate fazele, demonstrându-mi cu lovituri de karate, cu mişcări, cum îl lua p-ăla de beregată, înjunghieri etc., toate pe pielea mea. Explicaţiile lui despre film durează dublu cât filmu-n sine. O să am câteva vânătăi mâine dimineaţă şi-ncă nu m-am îmbătat.

Stăm la băută undeva la balconul unui bar şi atenţia noastră se-

ndreaptă spre un grup de idioţi care intră în baru ăla aglomerat. Îşi fac loc înăuntru, cu gura mare, cam puşi pe scandal.

Îi urăsc pe-mpuţiţii de genu-ăsta. Împuţiţii ca Begbie. Împuţiţi care dau cu bâta de baseball în toţi ăia diferiţi de ei: pakistanezi, poponari, orice. Rataţi într-o ţară de rataţi, pula mea. Nu e bine să dai vina pe englezi fiindcă ne-au colonizat. Io nu-i urăsc pe englezi. Nu sunt decât nişte labagii şi ei. Am fost colonizaţi de labagii. Nici măcar n-am găsit o cultură rezonabilă, puternică şi sănătoasă, care să ne colonizeze. Suntem conduşi de nişte mari găozari. Şi-atunci, ce suntem noi? Cei mai de jos din ăia de jos, scursura pământului, pula mea. Cei mai abjecţi, supuşi, mizerabili, cele mai deplorabile gunoaie de pe faţa pământului. Io nu-i urăsc pe englezi. Ei îşi văd de treaba lor, aşa de căcat cum sunt ei. Io-i urăsc pe scoţieni.

Begbie s-a ţinut după Julie Mathieson, după care-a fost în limbă. Julie l-a urât dintotdeauna. Mie chiar îmi plăcea de Julie, poate d-asta. Era o bucăţică bună. După ce a luat HIV, a făcut un copil, da’ noroc c-a ieşit curat. Ăia de la spital au trimis-o pe Julie-acasă-ntr-o salvare, cu copil cu tot şi cu doi tipi îmbrăcaţi într-un fel de costume d-alea antiradiaţii – cu glugă cu tot. Asta se-ntâmpla în 1985. A avut efectu scontat. Vecinii-au văzut, s-au isterizat şi i-au dat foc la casă. Dacă ai luat HIV, eşti mâncat. Mai ales dacă eşti o tânără singură. Ameninţare după ameninţare. Până la urmă, a avut o cădere nervoasă, care i-a futut sistemu imunitar, după care s-a declanşat foarte uşor SIDA.

Julie-a murit la Crăciunu trecut. N-am ajuns la-nmormântare. Zăceam în propria borâtură, pe o saltea-n apartamentu lu Spud, prea terminat să mă mai mişc. Păcat, că Julie şi cu mine-am fost tovarăşi buni. Nu ne-am tras-o niciodată sau aşa. Amândoi credeam c-ar schimba prea mult lucrurile, cum se-ntâmplă-n relaţiile dintre femei şi bărbaţi. În general, sexu ori le transformă-n relaţii serioase, ori le pune punct. După futai, poţi să continui sau nu, da’ e foarte greu să-ţi păstrezi *statu quo*-ul. Julie arăta foarte bine când s-a apucat de heroină. Majoritatea arată. Se pare că scoate ce-i mai bun în ele. Întotdeauna pare că dă, înainte să ia înapoi cu dobândă.

Epitafu lu Begbie pentru Julie e: „Mare păcat de-o pizdulice-aşa bună.“

Mă abţin să nu-i spun ce mare pierdere ar fi el. Încerc să nu-mi arăt furia; n-am ajunge nicăieri, numa’ mi-aş răci gura de pomană. Cobor să mai iau un rând.

Bulangii-ăştia de motorişti sunt la bar, îşi dau ghioante-ntre ei şi la toţi ceilalţi. E un coşmar până mă serveşte cineva. O carcasă de cicatrice şi tuş indian, în care bănuiesc că e un împuţit, strigă:

— O VODCĂ DUBLĂ CU COLA! VODCĂ DUBLĂ CU COLA,

PULA MEA DE MUIST! către barmanii nervoşi.

Mă concentrez la sticlele de whisky de pe raft, făcând tot posibilu să nu dau ochii cu demenţii. Da’ parcă ochii mei au o viaţă proprie, se-ntorc fără să vreau într-o parte. Faţa mi se-nroşeşte şi-ncepe să mă-nţepe, ca şi când ar fi anticipat primu pumn sau prima sticlă. Ăştia-s nişte expiraţi, pula mea, scrântiţi de nota zece.

Îmi iau băuturile, mai întâi tăriile pentru femei, după care halbele.

Apoi se-ntâmplă.

N-am făcut decât să pun o halbă de Export în faţa lu Begbie. Soarbe o dată din ea; după care aruncă halba goală de la ultima bere peste balcon, din rever. E o halbă d-alea masive, cu mâner şi-o văd cu colţu ochiului cum se-nvârte-n aer. Mă uit la Begbie, care zâmbeşte, în vreme ce Hazel şi June privesc dezorientate, pe feţele lor reflectându-se neliniştea mea paralizantă.

Halba se sparge în capu unuia dintre motoriştii ăia, care cade-n genunchi. Tovarăşii tipului iau poziţia de bătaie şi unu dintre ei se-ndreaptă spre altă masă, unde-l trosneşte pe unu nevinovat. Altu-l apucă pe-un fraier, vai de el, care ducea o tavă cu băutură.

Begbie e-n picioare şi-aleargă jos pe scări. E chiar în mijlocu încăierării.

— BĂIATU-A PRIMIT O HALBĂ-N CAP! NICI UN ÎMPUŢIT NU PLEACĂ D-AICI PÂNĂ N-AFLU CINE-A ARUNCAT!

Dă ordine la cupluri nevinovate, urlă instrucţiuni la personalu barului. Faza e că motoriştilor chiar le face plăcere.

— E-n regulă, frate. Ne descurcăm noi! O vodcă dublă cu cola! spune unu.

N-aud ce zice Begbie, da’ pare să-l impresioneze pe domnu Vodcă-Dublă. După care Cerşetoru îi spune barmanului:

— DĂ-N PULA MEA TELEFON LA POLIŢIE!

— NU! NU! FĂRĂ POLIŢIE! strigă unu dintre psihopaţii-ăia de motorişti.

E clar că-mpuţiţii-ăştia au nişte dosare kilometrice. Amărâtu-ăla de la bar se cam cacă pe el, neştiind ce să facă.

Begbie stă drept, cu muşchii gâtului încordaţi. Îi mătură cu privirea pe toţi din bar, cu balcon cu tot.

— A VĂZUT CINEVA CEVA? BĂ, VOI VEDEŢI CEVA? strigă la un grup de tipi, şcoala economică, genu de elevi de la Murrayfield, căcaţi toţi pe ei.

— Nu... bălmăjeşte unu.

O iau pe scări, spunându-le lu Hazel şi lu June să nu coboare de la balcon. Begbie e ca un detectiv d-ăla psihopat dintr-un mister al lu Agatha

Christie, examinându-l pe fiecare-n parte. O dă-n bară; e prea evident. Ajung jos, îi pun lu motoristu ăla un prosop de la bar pe capu spart, încercând să opresc sângerarea. Împuţitu stă şi mârâie, nu-mi dau seama dacă vrea să-şi arate recunoştinţa sau dacă e gata să mi se-nfigă-n coaie, da' io continui.

Un grăsan din grupu-ăla de psihopaţi se-ndreaptă spre un alt grup şi-i fute unuia un cap în faţă. Tot baru e-n picioare. Fetele ţipă, tipii ameninţă, se-mbrâncesc şi fac schimb de pumni, în timp ce zgomotu de sticlă spartă inundă încăperea.

Cămaşa alb-a tipului e-mbibată cu sânge şi io-mping pe câţiva, ca s-ajung înapoi la Hazel şi la June. Un împuţit mă pocneşte-n falcă. Îl văzusem cu coada ochiului şi-am apucat să mă mişc la timp, aşa că n-am simţit-o din plin. Mă-ntorc spre dement şi-l aud strigând:

— Hai, pulă. Hai.

— Dă-te-n pula mea de ţicnit, îi spun, scuturându-mi capu.

Dementu e gata să sară la mine, da' tovarăşu lui îl apucă de braţ, o chestie bună, fiindcă nu-s pregătit. Împuţitu pare destul de pornit, ca şi când de-abia aştepta să-mi fută un pumn cu toată forţa.

— Nu te băga, Malky, pula mea. E naşpa să te bagi cu ăla, zice tovarăşu lui.

Merg mai departe. Haze şi June coboară cu mine pe scări. Malky, atacatoru meu, îl lucrează pe altu-acuma. S-a creat un gol în centru şi mă strecor pe-acolo cu June şi Hazel, spre uşă.

— Ai grijă la gagici, frate, le zic la doi tipi care-s pe cale să se-ncaiere şi-unu dintre ei se-aruncă peste celălalt, lăsându-ne să trecem.

În faţa barului de pe Rose Street, Begbie şi-mpuţitu celălalt, Vodcă-Dulbă, îi dau omor unui amărât întins pe jos.

— FRAAAANK! ţipă June de-ţi îngheaţă sângele.

Hazel se-ndepărtează uşor de mine, trăgându-mă de mână.

— FRANCO! HAIDE! strig, apucându-l de braţ.

Se opreşte să-şi analizeze opera, eliberându-se din mâna mea. Se-ntoarce să se uite la mine şi, pentr-un moment, am crezut c-o să-mi fută una. După care zice:

— Rents. Nu se pune nimeni cu YLT. Tre' să-nveţe-odată treabasta, Rents. Tre' să-nveţe, pula mea.

— Noroc, frate, spune Vodcă-Dublă, complicele de măcel al lu Franco.

Franco-i zâmbeşte şi-i fute una-n coaie. Am simţit până şi io.

— Îţi dau io noroc, pula mea! rânjeşte el, plesnindu-l pe Vodcă-Dublă-n faţă, dându-l cu roatele-n sus.

Un dinte alb zboară ca un glonţ din gura tipului şi aterizează la câţiva metri, pe dalele de pe trotuar.

— Frank! Ce faci? strigă June ascuţit.

Îl tragem pe-mpuţitu-ăla din drum şi-n timpu-ăsta se-aud peste tot sirene de poliţie.

— Împuţitu-ăla, el şi cu tovarăşii lui, pula mea, l-au înjunghiat pe frate-miu! strigă el indignat.

June părea că s-a dat bătută.

Ăsta era un rahat. Fratele lu Cerşetoru, Joe, a fost înjunghiat într-o încăierare dintr-un pub la Niddrie, cu ani în urmă. Scandalu se pornise din vina lui şi el n-a fost grav rănit. Şi-n orice caz, Franco şi Joe se urau. Oricum, incidentu îi conferise lu Begbie o falsă datorie morală, de care-avea nevoie din când în când pentru a-şi justifica răfuielile cu localnicii, toate alimentate cu furie şi băutură. O să şi-o ia-ntr-o zi. Nimic mai sigur. Io nu voiam să fiu de faţă când se va-ntâmpla asta.

Hazel şi cu mine am rămas în spatele lu Franco şi June. Haze voia să plece.

— E ceva-n neregulă cu el. Tu i-ai văzut capu ăluia? Hai să ne cărăm de-aici.

M-am trezit c-o minţeam, ca să-i justific purtarea lu Begbie. Groaznic, în pula mea. Da’ nu puteam să-i suport furia şi toată teoria care-a urmat. Era uşor să mint, cum făceam cu toţii-n cercu nostru când era vorba de Begbie. Pentru fiecare dintre noi se crease o-ntreagă mitologie despre Begbie. Ca şi noi, Begbie credea toate rahaturile alea. Noi jucam un rol important în ceea cea era Begbie.

Mit: *Begbie are un simţ al umorului foarte tare.*

Realitate: *Simţu umorului al lu Begbie se declanşa doar la nefericirile, frustrările şi slăbiciunile altora, de obicei ale prietenilor lui.*

Mit: *Begie e un „dur“.*

Realitate: *Io nu l-aş categorisi pe Begbie aşa de sus, fără arsenalul lui de cuţite, bâte de baseball, boxuri*[43]*, sticle de bere, andrele ascuţite etc. Io şi ceilalţi bulangii suntem prea căcaţi pe noi de frică pentru a verifica teoria asta, da’ impresia rămâne. Tommy a expus la un moment dat câteva dintre slăbiciunile lu Begbie, aşa, pe scurt… S-a apucat să se ia la întrecere cu el, asta a făcut Tam. Fără supărare, Tommy e-un mare împuţit şi dacă e s-o luăm aşa, Begbie e cel mai ok dintre ei doi.*

Mit: *Tovarăşii îl plac pe Begbie.*

Realitate: *Le e frică de el.*

Mit: *Begbie n-ar da niciodată-n tovarăşii lui.*

Realitate: *Tovarăşii lui sunt de obicei prea precauţi ca să testeze*

afirmaţia asta şi în rarele ocazii când au făcut asta, au reuşit s-o infirme.

Mit: *Begbie e alături de tovarăşii lui.*

Realitate: *Begbie îi bate măr pe toţi pulifricii-ăia nevinovaţi care-ţi varsă berea din greşeală sau care intră-n tine. Psihopaţii care-i terorizează pe tovarăşii lu Begbie de obicei scapă nepedepsiţi şi tind să fie tovarăşi mai apropiaţi cu Begbie decât ăia cu care-o arde de obicei. Îi ştie pe toţi de la şcoala de corecţie, din închisoare şi din cercurile obişnuiţilor, din frăţiile masonice unde merg toţi dubioşii.*

Oricum, miturile-astea-mi dau ocazia să salvez noaptea.

— Uite, Hazel, ştiu că Franco e pus pe scandal. Doar că tipii-ăia l-au băgat pe frate-su, Joe, la aparatele de reanimare. Sunt o familie unită.

Begbie e ca drogu, un obicei. În prima mea zi de şcoală, învăţătoarea mi-a spus:

— Vei sta lângă Frank Begbie.

La fel şi-n gimnaziu. Luam note mari ca să intru la o clasă mai bună, doar ca să scap de Begbie. Când Begbie a fost exmatriculat şi-a fost trimis la o şcoală în drum spre Polmont, performanţele mele au scăzut şi-am fost trimis înapoi, la profesională. Oricum, nu mai era Begbie.

După aia, când am intrat ucenic la tâmplărie, la un constructor, Georgie, m-am dus la Colegiul Tellford, să-mi iau diploma pentru tâmplărie. Stăteam lângă colegii mei la cantină, când intră nimeni altu decât Begbie, cu încă vreo doi psihopaţi. Erau de la un curs specializat de metalurgie, pentru adolescenţii-problemă. Cursu ăsta părea că-i învaţă să-şi facă mai degrabă arme albe pentru ei, decât pentru magazinele armatei şi marinei.

Când am plecat de la profesională şi m-am dus la colegiu pentru nivelul superior, după aia la Universitatea Aberdeen, aproape că m-aşteptam să-l văd pe Cerşetoru la balu bobocilor, bătând măr vreun pămpălău ochelarist, un labagiu din clasa de mijloc, fiindcă-şi imagina că se holbase la el.

Chiar e un împuţit de primă mână. Fără-ndoială. Marea problemă e că e tovarăş şi astea. Ce po’ să faci?

Mărim pasu şi îi urmăm; un cvartet de distruşi.

O dezamăgire

Mi-l aminteam pe muist. Bine-nţeles că mi-l aminteam, pula mea. Când

eram la Craigien, credeam că e un tip dur, pula mea, ştii? O ardea cu Kev Stroanch şi toţi ăia. Nişte lepre, pula mea. Da’ să nu mă-nţelegi greşit; credeam că-mpuţitu e de treabă. Da-mi amintesc, l-a-ntrebat odată nişte băieţi de unde pula mea e. Tipu zice:

— Jackey! (aşa-l chema pe-mpuţit), eşti din Grantin sau din Roystin, pula mea?

Împuţitu zice:

— Grantin e Roystin. Roystin e Grantin.

Dup-aia muie a scăzut rău în ochii mei, ce pula mea, ştii? Ast-a fost acu o mie de ani, pula mea.

Oricum, în săptămân-ailaltă cât am stat acolo, pula mea, eram la Voly cu Tommy şi Secks, îl ştii pe Rab, Premiu Doi, gen? Muistu-ăsta, muistu de Jackey, pula mea de dement de la Craigie, intră în pub. Şi nici măcar nu se uită la noi, pula mea. Mi-aduc aminte că spărgeam, pula mea, o grăma’ de crabi cu pietre, cu muie-ăsta. Jos în port, pula mea, ştii? Pula mea, nici nu m-a recunoscut. Pula mea, nu mă văzuse-n viaţa lui, gen... muistu.

Oricum, tovarăşu lu muie, mârlanu-ăla cu faţă ca de cur, mere să-şi bage banii jos, să dea o bilă. Pen’ biliard, ştii? Io-i zic:

— Muie ăla-i următoru, pula mea, şi arăt spre pricăjitu-ăla plin de bube. Şi muiţă-şi pune numele pe tablă, da’ doar stătea acolo-aşa şi, pula mea, nu zicea ni’ica, ca şi când io, gen, nici n-aş fi vorbit.

Pula mea, eram gata pentr-o bătaie. Dac-ar fi venit alde muie la mine, n-ar fi fost problem’, gen. Adică, tu mă ştii pe mine, nu-s genu de muist care caută scandal, gen; da’, pula mea, io aveam tacu-n mână şi dacă era, cur-de-găin-ăla putea să-şi ia unu-n faţă, dac-o cerea, gen. Evident, aveam şişu la mine ş-aşa. Prea corect, pula mea. Şi cum îţi zic, io nu caut scandal, da’ dacă vrea vreun muist d-ăsta cu gura mare să-nceapă, io-s gata, pula mea. Aşa că muistu-ăla bubos îşi bagă banii şi-ncepe s-aranjeze bilele, ştii? Curde-găină stă aşa acolo şi nu zice ni’ica, pula mea. Io stau cu ochii p-ăsta duru, mă rog, era dur, pula mea, ’n şcoală, ştii. Da’ muie, pula mea, nu scoate-o vorbă. Şi-a ţinut fleanca; muistu.

Tommy-mi zice:

— Hei, Franco, băiatu-ăla se cam întrece?

Îl ştii pe Tam, nu-i aşa timid, muistu. Şi pula mea, l-au auzit ăştia, d-alde muie; da’ din nou, pula mea, nu zice ni’ica. Nici cur-de-găină, nici ăla duru. Ş-am fi fost doi la doi, că-l ştii pe Premiu Doi; nu mă-nţelege greşit, io-l apăr pe muist, da’ când vine de bătaie, muistu n-are nici o treabă. E beat pulă şi, pula mea, abia dacă poa’ să ţină tacu de biliard. Asta-i la unşpe jumate miercuri dimineaţă, ce-ţi zic io aicea. Ar fi fost ceva

tămbălău. Da’ d-alde muie nu zic ni’ica. Pe cur-de-găină nu-l ştiam aşa, da’, pula mea, am fost tare dezamăgit, pula mea, de ăla duru, sau aşa-zis dur, gen. Pula mea, nu era dur. Dacă e s-o zic p-aia dreaptă, un muist căcăcios, ştii. Mare dezamăgire pentru mine, muie ăsta, dacă-ţi zic.

Probleme la sculă

E grotesc. În pula mea, să găseşti un loc bun pentru înţepătură. Ieri a trebuit să-mi injectez în pulă, unde e cea mai proeminentă venă din corpu meu. Nu voiam să fac din asta un obicei. Deşi e greu să-ţi imaginezi pe moment, s-ar putea să găsesc şi alte utilităţi pentru organ, nu numai să mă piş.

Acuma sună la uşă. Pula mea. Infectu-ăla căcăcios de proprietar: fiu lu Baxter. Bătrânu Baxter, Dumnezeu să-i odihnească sufleţelu, nu ne-a stresat niciodată cu plata chiriei. Un labagiu senil. Când trecea p-aici, eram numai miere şi lapte cu el. Îl ajutam să-şi scoată haina, îl invitam să ia loc, îi dădeam o cutie de Export. Vorbeam despre cai şi despre echipele Hibs din anii ’50, cu linia de înaintaşi a „Celor cinci“, Smith, Johnstone, Reilly, Turnbull şi Ormond. Nu ştiam nimic nici despre cai şi nici despre cei de la Hibs din ’50, dar cum astea erau singurele subiecte de discuţie ale bătrânului Baxter, am ajuns versat în ambele domenii. După care-l buzunăream pe moş, să fac rost de ceva mălai. După aia, ori îi dădeam înapoi propriii lui bani, ori îi ziceam muistului că i-am plătit deja chiria.

Obişnuiam chiar să-i dau moşului telefon dacă eram cam strâmtorat. Ca atunci când Spud şi Sick Boy s-au aciuat aici şi-i ziceam că picură robinetu sau că e spartă fereastra. Uneori spărgeam chiar noi fereastra, ca atunci când Sick Boy a aruncat pe geam televizoru ăla alb-negru şi-l chemam pe fraier să vină să-l mai buzunărim. Avea o avere-n buzunarele de la haină, pula mea. Mi-era şi frică să nu-l jupoi de bani, în caz că voia vreunu să-l jefuiască.

Acuma bătrânu Baxter a plecat să se distreze-n ceruri; i-a luat locu muistu de fiu-său cu umoru lui de azil. Un împuţit care mai vrea şi chirie pentru jegu-ăsta.

— CHIRIA, strigă cineva prin deschizătura cutiei poştale. Rents[44]!

Nu e proprietaru. E Tommy. Ce pula mea mai vrea şi de dat-asta?

— Stai un pic, Tommy. Vin acuma.

E a doua zi consecutiv când îmi injectez în sculă. Pe măsură ce intră acul, începe s-arate ca un experiment oribil, făcut pe un şarpe de mare

foarte urât. Se-ngroaşă gluma cu fiecare moment. Valu mi se ridică imediat în creier. Ajung la *high*-u-ăla magic, după care-mi vine să borăsc. Subestimasem cât de curat era rahatu-ăsta şi băgasem cam mult în doză. Respir adânc şi m-adun. Mă simt ca şi cum un fir de aer îmi intră-n corp, printr-o gaură făcută-n spate de un glonţ. Ăsta nu e un caz de suporadoză. Calmează-te. Las să meargă-n continuare maşina de respirat. Uşurel. E mişto.

Mă pun pe picioare şi-i dau drumu lu Tommy. *Asta* n-a fost deloc uşor.

Tommy arată jignitor de-n formă. Bronzu de Mallorca încă intact; păru deschis la culoare de la soare şi dat pe spate cu gel. O biluţă de aur şi-un inel într-o ureche; ochii de-un albastru intens, ca cerul. Tre' să spun că Tommy arată foarte bine bronzat. Îi scoate-n evidenţă ce-are mai mişto. Arătos, sociabil, inteligent şi se bate foarte bine. Asta probabil din cauză că Tommy n-are atâta-ncredere-n sine încât să recunoască şi să-şi exploateze la maxim calităţile; nici orgoliul să-i fută pe ceilalţi la cap cu ele.

— M-am despărţit de Lizzy, îmi spune.

E greu să-ţi dai seama când e cazu să feliciţi sau să compătimeşti pe cineva. Lizzy e o partidă senzaţională de futai, da' are-o gură spurcată de marinar şi-o privire castrantă. Cred că Tommy încă-ncearcă să-şi clarifice sentimentele. Îmi dau seama că e foarte adâncit în gânduri pentru că nu mi-a zis ce dobitoc fraier sunt că bag în venă, nici măcar n-a adus vorba de starea-n care mă aflu.

Mă chinui să-mi arăt grija, cu toată apatia mea egocentrică, pe care-o am de la dava. Mă doare-n pulă de lumea de-afară.

— Eşti ofticat din cauz-asta? întreb.

— Nu ştiu. Ca să fiu sincer, cel mai mult o să-mi lipsească sexu. Asta şi, vorb-aia, să am pe cineva, ştii?

Tommy are mai mare nevoie de oameni decât ceilalţi. Cea mai veche amintire a mea despre Lizzy e din şcoală. Eu, Begbie şi Gary McVie stăteam întinişi pe terenul de sport, la capătul pistei de alergare, departe de ochii mici şi strălucitori ai muistului de Vallance, directoru internatului, un nazist împuţit de prima clasă. Ne-aşezasem aşa ca să ne putem uita la fetiţe, cum alergau ele-mbrăcate-n pantaloni scurţi şi bluziţe, s-adunăm ceva material decent pentr-o labă.

Lizzy a participat la o cursă, da' a terminat a doua, după crăcanele uscate ale marii Morag „Tampon“ Henderson. Stăteam lungiţi pe burtă, cu capetele proptite-n mâini, uitându-ne la Lizzy cum se lupta, cu aceeaşi expresie de hotărâre sălbatică, definitorie pentru tot ceea ce făcea. Tot? După ce-şi revine Tommy, o să-l întreb despre sex. Nu, n-o să-l întreb... ba

da. În orice caz, aud o respiraţie grea şi mă-ntorc, îl văd pe Begbie cum îşi roteşte uşor şoldurile; uitându-se la fetiţe, zice:

— Micuţa Lizzy MacIntosh... bună partidă... pula mea, s-o fut în curu-ăla-n fiecare zi a săptămânii... curu-ăla, pula mea... ţâţele-alea, pula mea...

Apoi îşi lăsă capul să cadă pe gazon. Atunci nu eram aşa de precaut cu Begbie pe cât sunt acum. Nu era omu de bază p-atunci, era doar unu dintre concurenţi şi mai era şi puţin intimidat de frate-miu, Billy, pe vremeaia. Dintr-un punct de vedere, de fapt, din toate punctele de vedere, trăiam cu cinism din reputaţia lu Billy, io fiind un pămpălău. În orice caz, îl trag pe Begbie pe spate, descoperindu-i scula plină de sloboz şi murdară de pământ. Împuţitu făcuse pe ascuns o gaură-n gazonu moale, cu briceagu, şi şi-o trăsese cu terenu. Mă căcam pe mine. Şi Begbie şi toţi. Împuţitu era mai destins p-atunci, înainte să-nceapă să creadă în propaganda lui şi, de fapt, a noastră, despre faptu că el e un mare psihopat.

— Muist împuţit ce eşti, Franco! spune Gary.

Begbie-şi bagă scula la loc, îşi închide şliţu, după care ia o mână de sloboz amestecat cu pământ şi-l mânjeşte pe Gary pe faţă.

Io aproape că mor de râs, pe măsură ce Gary turbează; se ridică şi-l calcă pe Begbie pe pantof. După care o ia din loc bombănind. Când mă gândesc la asta, e de fapt o poveste despre Begbie, nu una despre Lizzy, deşi din cauza performanţei ei minunate din întrecerea cu Tampon s-a precipitat totul.

Oricum, când Tommy s-a cuplat cu Lizzy, acum câţiva ani, majoritatea-şi ziceau: pula mea, ce muist norocos. Nici măcar Sick Boy n-a futut-o niciodată pe Lizzy.

Surprinzător, Tommy tot n-a adus vorba de dava. Chiar şi cu toate instrumentele-ntinse prin toată casa şi probabil că tot nu-şi dă seama că-s cam terminat. În mod normal, Tommy-i ia locu maică-mii la chestii d-astea; te sinucizi / lasă-te / poţi să trăieşti fără mizeri-aia şi rahaturi de genu-ăsta.

Acuma zice:

— Ce-ţi face chesti-aia, Mark? Vocea lui e sincer curioasă.

Dau din umeri. Nu voiam să vorbesc despre asta. Există muişti cu diplome şi specializări la Royal Ed în City, plătiţi să facă tot rahatu-ăsta de consiliere cu noi. Şi fac asta bine, pula mea. Totuşi, Tommy insistă.

— Spune-mi, Mark. Vreau să ştiu.

Da’ la urma urmei, dacă stai să te gândeşti, poate tovarăşii, care-au fost cu tine la bine şi la greu, de obicei la greu, pula mea, merită măcar o tentativă de explicaţie, dacă ăia de la poliţia spirituală primesc una. Mă lansez într-o prelegere. Mă simt surprinzător de bine vorbind despre asta,

calm şi limpede.

— Nu ştiu exact, Tam, chiar nu ştiu. Într-un fel, face ca lucrurile să-mi pară mai reale. Viaţa e plictisitoare şi inutilă. La-nceput avem aşteptări mari, după care-o-ncasăm. Ne dăm seama c-o să murim cu toţii, fără să aflăm de fapt marile răspunsuri. Dezvoltăm tot felu de idei dezlânate care nu fac decât să interpreteze realitatea vieţii noastre în diferite moduri, fără să ne deschidă corpul spre o cunoaştere pe bune, despre chestiile mari, chestiile reale. De fapt, trăim o viaţă scurtă, plină de dezamăgiri; după care murim. Ne umplem viaţa cu rahat, chestii cum sunt cariera şi relaţiile, ca să ne amăgim că nu chiar totu e fără sens. Heroina e un drog cinstit, pentru că îndepărtează iluziile astea. Pe heroină, când ţi-e bine, te simţi nemuritor. Când ţi-e rău, se intensifică rahatu care e deja acolo. E singuru drog cu-adevărat cinstit. Nu-ţi afectează conştienţa. Nu-ţi dă decât un impuls şi o stare de bine. După aia, vezi toată nefericirea din lume aşa cum e şi nu te poţi anestezia împotriva ei.

— Rahat, zice Tommy. Mare rahat.

Probabil că are dreptate. Dacă m-ar fi-ntrebat săptămâna trecută, probabil c-aş fi zis ceva complet diferit. Dacă mă-ntreba dimineaţa, din nou ar fi ceva diferit. Dar în acest moment, rămân la concepţia că drogu funcţionează atunci când orice altceva pare plicitsitor şi lipsit de importanţă.

Problema mea e că, de fiecare dată când simt vreo posibilitate sau conştientizez faptul că obţin ceva pe care credeam că-l vreau, asta-nsemnând prietenă, apartament, slujbă, educaţie, bani şi aşa mai departe, îmi pare totu aşa de anost şi steril, că nici una dintre chestiile-alea nu mi se mai pare valoroasă. Totuşi, drogu e diferit. Nu-i poţi întoarce spatele aşa uşor. N-o să-ţi dea voie. Să-ncerci să rezolvi problema cu drogurile e provocarea ultimă. Şi, mă rog, e şi super distracţie.

— Şi, mă rog, e şi super distracţie.

Tommy se uită la mine.

— Dă-mi să-ncerc. Dă-mi o doză.

— Du-te-n pula mea, Tommy.

— Spui că e super distracţie. Vreau pur şi simplu să-ncerc.

— Nu vrei. Hai, Tommy, crede-mă pe cuvânt.

Da’ asta nu pare decât să-l încurajeze şi mai mult pe muist.

— Am mălai. Hai. Fă-mi o porţie.

— Tommy... pe bune, frate...

— Hai, dacă-ţi zic. Ar trebui să fim tovarăşi, bă, muie. Fă-mi o porţie. Mă descurc, pula mea. O singură doză n-are cum să-mi facă rău, pula mea. Hai.

Dau din umeri şi fac ce-mi cere Tommy. Îmi curăţ bine

instrumentele, după care fac o doză uşoară şi-l ajut s-o ia.

— E pur şi simplu nemaipomenit, Mark... e o tură de *montagne russe*, în pula mea, frate... vibrez tot, pula mea... chiar vibrez, pe bune...

Reacţia lui mă sperie de mă cac pe mine. Unii sunt aşa predispuşi spre dava...

Mai târziu, când Tommy-şi revine şi e pe picior de plecare, îi spun:

— Ai făcut-o, frate. Acuma ai setu complet, frate… Iarbă, LSD, amfetamine, Ecstasy, ciuperci, depresive, valium, heroină, de toate. Scoate-ţi-le din cap. Să fie asta prima şi ultima dată.

Am zis asta pentru că eram sigur că muistu o să-mi ceară ceva să ia la el. Şi n-am destulă cât să dau la alţii. *Niciodată* n-am destulă pentru alţii.

— Ai mare dreptate, pula mea, îmi zice, luându-şi geaca.

Când a plecat Tommy, îmi dau seama că mă mănâncă pula ca dracu. Da' nu pot să mă scarpin. Dacă m-apuc s-o scarpin, o s-o infectez. Şi atunci chiar c-o să am probleme serioase.

Tradiţionalul mic dejun de duminică

Dumnezeule, unde pula mea sunt. Unde pula mea... chiar nu recunosc deloc camer-asta... gândeşte-te, Davie, gândeşte-te. Se pare că nu pot produce suficientă salivă cât să-mi desprind limba din cerul gurii. Ce dobitoc. Ce muist.... ce... niciodată.

PULA MEA... NU... te rog. Nu, în pula mea, NU...

Te rog.

Să nu mi se-ntâmple mie asta. Te rog. Clar nu. Clar da.

Da. M-am trezit într-un pat străin, dintr-o cameră străină, acoperit de propria mizerie. Mă pişasem în pat. Borâsem în pat. Mă căcasem în pat. Capu îmi bâzâie, pula mea, iar maţele mele sunt într-o bolboroseală de-mi vine să vomit. Patu e dezastru, un dezastru total, pula mea.

Ridic cearşaful de deasupra, după care iau cuvertura şi le-mpachetez împreună; cocktailu toxic şi care-ţi întoarce maţele pe dos, la mijloc. E băgat într-un ghemotoc sigur, fără urmă de scurgere. Întorc invers salteaua, ca s-ascund bucata udă şi merg la toaletă; îmi curăţ cu duşul rahatul de pe piept, coapse şi fund. Acum ştiu unde sunt: acasă la mama lui Gail.

La dracu.

La mama lu Gail. Cum am ajuns aici? Cine m-a adus aici? Înapoi în

cameră, văd că hainele mele sunt frumos împachetate. Hristoase.

Cine pula mea m-a dezbrăcat? Acum e duminică. Ieri a fost sâmbătă. Semifinala de la Hampden. M-am făcut într-un mare fel înainte şi după meci. N-avem nici o şansă, mă gândeam, n-o să reuşiţi niciodată la Hampden împotriva unei echipe din Old Firm, cu galeria şi cu arbitrii bine-nfipţi în linia-ntâi. Şi-n loc să mă pregătesc pentru asta, m-am hotărât să-mi fac o linie bună şi să-mi dreg ziua. Nu vreau să mă gândesc ce zi mi-am făcut. Nici nu-mi amintesc dac-am ajuns sau nu la meci. Am luat autobuzu Marksman de pe Duke Street, cu băieţii din Leith; Tommy, Rents şi tovarăşii lor. Nebuni de legat, în pula mea, roackerii. Îmi amintesc tot după baru ăla din Rutherglen dinainte de meci; un *space-cake*[45] şi un *speed*[46], un timbru[47] şi încă ceva de fumat şi mai ales după băutură, sticla de vodcă pe care-am topit-o înainte să ne-ntâlnim ca să mergem la bar ca să mergem la autobuz, ca să ne-ntoarcem la bar...

Când a intrat Gail în peisaj, nu sunt sigur. O pulă. Aşa că mă-ntorc în pat, unde salteaua şi cuvertura par foarte reci fără aşternuturi. Câteva ore mai târziu, Gail bate la uşă. Gail şi cu mine ieşim împreună de vreo cinci săptămâni, da' n-am făcut sex încă. Gail spusese că nu vrea ca relaţia noastră să-nceapă de la o bază fizică, pentru că asta ar face-o, în principal, de căcat. Citise asta în *Cosmopolitan* şi voia să testeze teoria. Aşa că, de cinci săptămâni încoace, am coaiele ca nişte pepeni. Probabil că e ceva sloboz în tot pişatu ăla şi-n rahat şi-n borâtură.

— Da' erai într-o stare-azi noapte, David Mitchell, zise ea acuzator.

Era pe bune supărată sau doar făcea pe supărata? Greu de zis. După care:

— Ce s-a-ntâmplat cu aşternuturile? Pe bune supărată.

— Eh, un mic accident, Gail.

— Bine, las-o baltă. Hai jos. Tocmai ne pregăteam de micul dejun.

A plecat, iar io m-am îmbrăcat cu greu, m-am târât ruşinat până jos, dorindu-mi să fiu invizibil. Iau legătura cu mine, fiindcă vreau s-o duc acasă, la curăţat.

Părinţii lu Gail stau la masa din bucătărie. Sunetele şi mirosurile de la ouăle ochiuri şi costiţa pentru tradiţionalul mic dejun de duminică sunt greţoase. Maţele mele se dau rapid peste cap.

— Da' cineva a fost cam beat azi noapte, spune mama lu Gail, dar, spre uşurarea mea, pe un ton de glumă, deloc furios.

Încă mă-nroşeam de ruşine. Domnul Houston, stând la masa din bucătărie, încerca să facă lucrurile mai uşoare pentru mine.

— Păi da, îţi face bine să te eliberezi din când în când, comentă el înţelegător.

— I-ar face bine să se mai potolească din când în când, spuse Gail, dându-şi seama că făcuse un *faux pas*[48], când mi-am ridicat sprânceana spre ea, fără să mă observe părinţii ei.

O mică sclavie mi-ar prinde bine. Dacă erau şanse să ne futem…

— Eh, doamnă Houston, arăt spre aşternuturi, strânse-n legătură, la picioarele mele. Am făcut puţină mizerie pe cearşaf şi pe cuvertură. O să le iau acasă şi-o să le curăţ. Vi le-aduc înapoi mâine.

— O, nu-ţi face probleme din cauz-asta, fiule. O să le bag în maşina de spălat. Tu stai jos şi ia micul dejun.

— Nu, dar, eh... o mare mizerie. Mă simt suficient de jenat. Aş vrea să le iau acasă.

— Dragul de el, râse domnul Houston.

— Acuma nu, stai jos, fiule, am eu grijă de ele, şi doamna Houston traversă bucătăria spre mine, apucând legătura.

Bucătăria era teritoriul ei şi nu putea fi refuzată. Trag legătura spre mine, o ţin la piept; dar doamna Houston era al dracu de rapidă şi descurajator de puternică. A-nşfăcat-o bine şi mi-a smuls-o din braţe.

Aşternuturile au zburat şi o ploaie fulgerătoare de rahat şi pişat împuţit, numai alcool, a-mproşcat podeaua. Doamna Houston rămase înmărmurită pentru câteva secunde, apoi fugi şi vomită-n chiuvetă.

Bucăţi maronii de rahat apos au pătat ochelarii, faţa şi cămaşa albă a domnului Houston. S-au-mprăştiat pe muşama şi pe mâncarea lui, ca şi când s-ar fi mânjit cu un sos apos pentru chipsuri. Gail avea acelaşi lucru pe bluza galbenă.

Iisuse.

— Dumnezeule... Dumnezeule... repeta domnul Houston, în timp ce doamna Houston dădea la boboci şi io făceam eforturi jalnice s-adun mizeria aia la loc în aşternuturi.

Gail mi-a aruncat o privire plină de silă şi dezgust. Nu mai văd relaţia noastră evoluând acuma. N-o să mi-o pun niciodată cu Gail. Pentru prima dată, nu mă deranjează. Vreau doar să mă car de-aici.

Dileme de rahat No. 65

Din senin, e frig; al dracu de frig. Lumânarea aproape s-a topit. Singura lumină adevărată vine de la teve. Ceva alb-negru e pe... da' teveu e alb-negru, aşa că trebuie să fie ceva alb-negru... la un teve color, ar fi diferit...

poate.

E cancer, da' mişcarea nu face decât să-ţi fie şi mai frig; făcându-te mai conştient că e tot ce poţi face, pula mea, chiar tot ce poţi face ca să te-ncălzeşti. Cel puţin, dacă stau nemişcat, mă pot preface că am puterea să mă-ncălzesc singur, mişcându-mă pur şi simplu sau dând drumu la căldură. Şmecheria e să stai cât se poate de nemişcat. E mai uşor decât să te târăşti pe podea, ca să dai drumu la căldură.

Mai e cineva cu mine-n cameră. E Spud, cred. E greu să-ţi dai seama pe-ntuneric.

— Spud... Spud...

Nu zice nimic.

— E frig, pula mea, frate.

Spud, dacă-ntr-adevăr e el, tot nu zice nimic. Ar putea fi mort, da' probabil că nu, am impresia că are ochii deschişi. Da', pula mea, asta nu-nseamnă nimic.

Tristeţe şi durere în Portul Sunshine

Lenny se uită la cărţile lui, apoi analiză expresia de pe feţele prietenilor săi.

— Cine merge? Bă, Billy, hai, mă, muie-odată. Billy îi arătă lu Lenny ce mână avea.

— Doi aşi, pula mea!

— Ce noroc de fraier pe tine, mare-mpuţit! Renton, ce mai, norocu fraierului, bă, muie! Lenny se tot pocnea cu pumnu-n palmă.

— Hai odată, dă-mi mormanu-ăla d-acolo, spuse Billy Renton, tot strângând bancnotele întinse-n mijlocu-ncăperii.

— Naz. Ia pasează-mi o cutie d-aia, ceru Lenny.

Când i-a fost aruncată cutia, n-a prins-o şi s-a izbit de podea. A deschis-o, da' mare parte din conţinutu ei a ţâşnit pe Peasbo.

— Să te fut, de muist prost ce eşti!

— Scuze, Peasbo. Muistu-ăla-i de vină, râse Lenny arătând spre Naz.

— I-am zis să-mi paseze cutia, nu să mi-o arunce-n cap, pula mea!

Lenny se ridică şi se-ndreptă spre fereastră.

— Tot nici un semn de la muistu-ăla? întrebă Naz. Jocu e futut fără banu mare.

— Nu. Muistu-ăsta are-o gură tare spurcată, spuse Lenny.

— Dă-i un ţâr lu muistu-ăla. Vezi şi tu care-i treaba, sugeră Billy.

— Da. Bine.

Lenny ieşi pe hol şi formă numărul lu Phil Grant. Era ofticat că juca p-o miză de mahala. Pân-acum ar fi fost bine mersi dac-ar fi apărut Granty cu banu.

Telefonu suna.

— Nu-i nimeni acasă sau, dacă e, nu răspunde nici unu la telefon, pula mea, le zise.

— Sper că muistu n-a fugit cu lovelele, râse Peasbo, da' nu prea era râsu lui, prima mărturisire a fricii colective tăcute.

— Sper că nu. Nu po' să-nghit un muist care-şi jecmăneşte tovarăşii, mârâi Lenny.

— Da' dacă stai să te gândeşti, e mălaiu lu Granty. Poa' să-i cheltuiască pe ce vrea muşchiu lui, spuse Jackie.

Îi aruncară o privire perplexă şi ameninţătoare. Într-un final, vorbi Lenny.

— Dă-te-n pula mea.

— Într-un fel, muistu i-a câştigat cinstit. Ştiu ce-am hotărât cu toţii. Să băgăm o miză mare, cu banii de la club, ca să colorăm un pic jocu de cărţi. Apoi să-i împărţim. Ştiu toate astea. Nu vreau să spun decât că din punct de vedere al legii... îşi explică Jackie atitudinea.

— Ăla-i mălaiu nostru! izbucni Lenny. Granty cunoaşte care-i treaba-n Hamped, pula mea.

— Ştiu ş-asta. Nu zic decât că, din punctu de vedere al legii...

— Taci în pula mea din gură, de muist fraier ce eşti, răbufni Billy, acuma nu vorbeam de punctu de vedere al legii pulii mele. Vorbeam de tovarăşi. Dacă era după punctu de vedere al legii, acuma n-aveai mobilă-n casă, vai de curu tău de ţăran.

Lenny încuviinţă din cap spre Billy.

— Tragem concluzii pripite, pula mea. Se poate să fie un motiv foarte bun pentru care n-a ajuns muistu. Poate c-a fost jefuit, sugeră Naz, cu faţa lui crispată şi-ncordată, plină de cicatrice.

— Poate l-a ameninţat vreunu c-o armă şi i-a suflat mălaiu, spuse Jackie.

— N-ar încerca nici un fraier să-l jefuiască pe Granty. E genu de muist care-i jefuieşte pe muişti, nu care e jefuit. Dac-apare şi bag-o vrăjeală d-asta, o să-i zic io un' să se ducă.

Lenny era cam neliniştit. Acuma vorbeau de banii de la club.

— Io zic doar că e scrânteală curată să umbli cu-atâţia bani la tine. Io atâta zic, afirmă Jackie.

Îi era cam frică de Lenny.

De şase ani, Granty nu ratase nici una dintre sesiunile de cărţi de joi noaptea, decât atunci când era în vacanţă. Era ancora de bază a şcolii. Lenny şi Jackie lipsiseră amândoi o vreme, fiind închişi pentru atac, respectiv pentru intrare prin efracţie.

Banii de club, banii de vacanţă fuseseră o relicvă din vremea când merseseră împreună în vacanţă la Loret De Mar, adolescenţi fiind. Acum, mai bătrâni, mergeau, în general, cu grupuri mai mari ori cu soţiile sau iubitele. Amestecarea ciudată a banilor de cărţi şi a banilor de club s-a petrecut cu câţiva ani în urmă, beţi fiind. Peasbo, casierul de pe vremea aia, a pus ca miză, la mişto, un teanc de bani ai clubului. Au jucat cu ei, aşa, la caterincă. Le-a plăcut sentimentul să joace cu tot bănetu-ăla şi s-au aprins aşa de tare, că l-au împărţit şi-au jucat cu el aşa, la şto. De fiecare dată când hotărau că trec la economii serioase, nu mai jucau cărţi pentru bani „adevăraţi“, ci jucau pe banii „de club“. Era ca şi când ai juca pe banii de la Monopoly.

Uneori, mai ales când cineva „câştiga“ tot potul, ca Granty săptămâna trecută, le trecea prin minte că faptele lor erau ciudate şi periculoase. Cu toate astea, erau tovarăşi şi se presupunea, în principiu, că nu şi-ar face chestii necurate unu altuia. În orice caz, această presupunere se sprijinea pe logică şi loialitate. Cu toţii aveau legături în zonă şi n-ar fi putut-o părăsi pe bune, cel puţin nu cu 2000 de lire, cât aveau în bancă. Ca să părăsească zona, ar fi-nsemnat ca unu dintre ei să-i jefuiască pe ceilalţi. Şi-au tot repetat asta. Teama cea mare era furtul. Banii erau mai siguri într-o bancă. Fusese o libertate naivă pe care-o scăpaseră din mână, devenind o isterie colectivă.

Dimineaţa următoare, tot nici o urmă de Granty, iar Lenny întârziase la condică.

— Domnule Lister. Locuieşti la doi paşi de biroul acesta şi nu trebuie să te treci în condică decât o dată la două săptămâni. Nu cred că este o cerinţă exagerată, îi spuse Gavin Temperley, secretarul, pe un ton pompos.

— Înţeleg care e statutul biroului dumneavoastră, domnule Temperley. Dar sunt sigur că veţi ţine cont de faptu că sunt un tip al dracu de ocupat, care tre’ să aibă grijă de mai multe afaceri prospere.

— Rahat, Lenny. Putoare ce eşti. Ne vedem la Crown. Iau prima masă. Să fii acolo la doişpe.

— Da. Da’ va fi nevoie să-mi dai ceva bani, Gav. Sunt lefter, pula mea, până când primesc banii-ăştia de chirie mâine dimineaţă.

— Nici o problemă.

Lenny merse-ntr-un pub şi se aşeză la bar cu *Daily Record*[49] şi c-o

halbă de bere.

S-a gândit să-şi aprindă o ţigară, după care s-a răzgândit. Era 11:04 şi fumase deja 12 ţigări. Întotdeauna se-ntâmpla la fel când trebuia să se trezească dimineaţa. Fuma mult prea multe ţigări. Le putea reduce stând în pat, aşa că, în general, nu se trezea înainte de ora 2 p.m. Bulangiii-ăştia de la guvern, credea el, sunt hotărâţi să-i distrugă atât sănătatea, cât şi finanţele, forţându-l să se trezească aşa devreme.

Ultimele pagini din *Record* erau pline, ca de obicei, cu rahaturi despre Rangers şi Celtic. Souness îl spionează p-un muist din divizia a doua engleză, McNeill spune că încrederea celor de la Celtic revine. Nimic despre cei de la Hearts. Nu. Puţintel despre Jimmy Sandison, acelaşi citat de două ori şi pasaju-ăla scurt terminându-se în mijlocul frazei. Mai e şi un mic material despre Miller de la Hibs şi de ce încă mai crede că e cel mai bun pentru post, în condiţiile-n care a marcat doar trei goluri în ultimele treizeci de meciuri sau ceva de genu ăsta.

Lenny se-ntoarce la pagina trei. Prefera tipele uscate şi-nţolite din *Record* celor topless din *Sun*. Îţi trebuia ceva imaginaţie.

L-a văzut cu coada ochiului pe Colin Dalglish.

— Coke, spuse el, fără să-şi ridice ochii din ziar.

Coke venea spre Lenny, împingând un scaun de la bar. Îşi comandă o halbă de bere tare.

— Ai auzit veştile? Pula mea, trist, nu?

— Eh?

— Granty... n-ai auzit?...

Coke se uită drept la Lenny.

— Nu. Ce...

— Mort. Drogatu.

— Glumeşti? Eh? Mă laşi, frate...

— S-a dus. Azi noapte, parcă.

— Ce pula mea s-a-ntâmplat...

— Tic-tacu. Bum. Coke plesni din degete. Cardiac, se pare. N-a ştiut nimeni. Săracu Granty lucra cu Pete Gilleghan, un fel de a doua slujbă, gen. Era în jur de cinci şi Granty-l ajuta pe Pete la curăţenie, gata să s-apuce de treabă ş-aşa, când se-apucă de piept şi se prăbuşeşte. Gilly sună la salvare, îl iau pe amărât la spital, da moare după câteva ore. Săracu Granty. Tu jucai cărţi cu el, eh?

— Eh... da... unu dintre cei mai de gaşcă tipi pe care i-ai putea cunoaşte. Ne-a făcut-o. Şi apoi arătă cu degetul înapoi către Peasbo, ţinând pumnul încleştat.

Câteva ore mai târziu, Lenny nu era numai devastat, ci şi terminat.

Îl tapase pe Gav Temperley de douăj’ de lire, cu singurul scop de a sembăta pulă. Târziu după-amiaza, când Peasbo a intrat în pub, Lenny bolborosea ceva la urechea unei barmaniţe înţelegătoare şi a unui tip jenat, cu un aer foarte serios, îmbrăcat într-o salopetă cu logo de la Tennent’s Lager[50].

— …unu dintre cei mai de gaşcă tipi pe care i-ai putea cunoaşte...

— E-n regulă, Lenny. Am auzit veştile.

Peasbo îl apucă strâns pe Lenny de umăr. O apucătură puternică, să se asigure că măcar *unul* dintre tovarăşii lui mai era acolo şi ca să facă o evaluare a gradului de beţie

— Peasbo. Da. Încă nu po’ să cred, pula mea... unu dintre cei mai mişto tipi pe care i-ai putea cunoaşte şi-aşa... S-a-ntors uşor spre barmaniţă şi şi-a concentrat din nou privirea asupra ei... îţi zice şi muistu-ăsta... nu, Peasbo? Îl vezi pe Granty? Unu dintre cei mai de gaşcă pe care i-ai putea cunoaşte... nu, Peasbo? Granty? Nu?

— Da, o mare lovitură. Încă nu po’ să cred, frate.

— Asta e! Azi băiatu-i aici, acuma n-o să-l mai vedem niciodată pe amărât... două’şapte de ani. Jocu nu e drept deloc, pula mea, vă zic io. Jocu nu e drept... pe bune că nu, pula mea...

— Granty avea douăş’nouă de ani, nu? întrebă Peasbo.

— Două’şapte, douăş’nouă... ce pula mea contează? Un băiat tânăr şi-atât. Mie de pizd-aia a lui şi de-ăla micu-mi pare rău... şi nişte boşorogi ca ăştia... Lenny arătă nervos spre un grup de tipi în vârstă care jucau domino în colţ. Ăştia şi-au trăit viaţa! O viaţă lungă-n pula mea! Nu fac decât să jelească-n pula mea! Granty nu s-a plâns niciodată de nimic. Unu dintre cei mai de treabă tipi pe care i-ai putea cunoaşte vreodată.

După care observă trei tipi mai tineri, cunoscuţi ca Spud, Tommy şi Premiu Doi, care stăteau în partea cealaltă a pubului.

— Uite-i şi pe tovarăşii junkişti ai lu fra’su lu Billy. Nişte-mpuţiţi, mor cu toţii de SIDA, pula mea. Se sinucid. Şi-o merită. Granty preţuia viaţa, pula mea. Ăştia aruncă cu ea pe fereastră! Lenny se uită urât spre ei, dar erau prea prinşi în discuţie ca să-l observe.

— Gata, Lenny. Stai calm. Nu zice nimeni nimica-mpotriva nimănui. Băieţii-s de treabă. Ăla e Danny Murphy. Inofensiv. Tommy Lawrence, îl ştii pe Tommy şi pe tipu-ăla, Rab, Rab McLaughlin, a fost fotbalist. A fost la Man United. Sunt nişte băieţi de-ncredere. Pula mea, sunt tovarăşi cu tovarăşu-ăla al tău, tipu care lucrează pentru ăia de la şomaj. Cum îl cheamă, Gav.

— Da... da’ boşorogii-ăştia...

Lenny a lăsat baltă subiectul, îndreptându-şi atenţia spre partea

cealaltă a încăperii.

— Hai, Lenny, dă-o-n pula mea de treabă. Nişte vai de curu lor inofensivi, nu deranjează pe nimeni. Termină-ţi berea şi facem o tură pân' la Naz. Îi sun pe Billy şi pe Jackie.

În apartamentu lu Naz de pe Buchanan Street, atmosfera era tulbure. Schimbaseră subiectu de la moartea lu Granty, la bănetu ăla incredibil.

— E vinerea dinaintea-mpărţelii şi muistu-ăsta o mierleşte. Avea o mie opt sute. Împărţit la şase, asta vine trei sute de fiecare, mormăi Billy.

— Nu prea avem ce face, îşi dădu cu părerea Jackie.

— Pula mea n-avem. Mălaiu se-mparte-n fiecare an, cu două săptămâni înainte de tranzacţii. Am făcut rezervări la Benidorm[51] pe baza lor. Fără ei sunt lefter, pula mea. Dacă anulez rezervarea, Sheila o să joace biliard cu ouăle mele. În nici un caz, frate, ce pula mea, declară Naz.

— Acuma pe bune, ce pula mea. Evident, îmi pare rău pentru Fiona şi pentru ăla micu şi-aşa. Oricui i-ar părea. Asta se-nţelege, ştii. Da, la urma urmei, pula mea, e mălaiu nostru, nu al ei, a spus Billy.

— E numa vina noastră-n pula mea. Ştiam io c-o să se-ntâmple ceva de genu-ăsta, ridică Jackie din umeri.

Sună soneria. Intrară Lenny şi Peasbo.

— Pentru tine-i bine, bă, muie. Eşti bazat, în pula mea, îl provocă Naz.

Jackie nu i-a răspuns. Şi-a luat o cutie de bere din mormanu pe care-l lăsase Peasbo pe jos.

— Nasoale rău veştile, nu-i aşa? spuse Peasbo, în timp ce Lenny sorbea îmbufnat din cutia lui.

— Unu dintre cei mai de gaşcă tipi pe care i-ai putea cunoaşte vreodată.

Naz îi era recunoscător lui Lenny pentru intervenţie. Era gata-gata să le plângă de milă banilor, când şi-a dat seama că Peasbo se referise la Granty.

— Ştiu că n-ar trebui să fiu egoist în momente d-astea, da' tre' să rezolvăm problema cu mălaiu. Împărţeala e săptămâna viitoare. Tre' să-mi fac rezervări pentru vacanţă. Am nevoie de lovelele-alea, spuse Billy.

— Frate, da' eşti mare muist, Billy, ştii? Chiar nu poţi s-aştepţi, în pula mea, până se răceşte amărâtu-ăla şi să continuăm după aia cu rahatu-ăsta? zise Lenny sarcastic.

— Fiona s-ar putea să fută totu! N-o să ştie că-i mălaiu nostru, dacă nu-i zice nimeni. I-o fi cotrobăit prin lucruri şi ce-o să zică, stai, stai, ce-i asta? Aproape două miare. Scurt. După care-o s-o şteargă-n Caraibe sau în

altă parte şi noi o să rămânem, pula mea, în Links, cu câteva sticle de cidru pentru tranzacţii.

— Ai o gândire tare adâncă, pula mea, Billy, îi spuse Lenny.

Peasbo se uită grav spre Lenny, care simţea trădarea în aer.

— Nu-mi place să zic asta, Lenny, da' Billy are mare dreptate. Granty n-o ţinea pe Fiona chiar în puf, că mare băiat mai era, vorb-aia. Adică, nu mă-nţelege greşit, nu l-am auzit niciodată să zică ceva de pizd-aia, da' dacă găseşti două miare la tine-n casă, mai întâi îi cheltui, după care pui întrebări. Io-s sigur c-aşa aş face, pula mea.

— Aşa, da? Şi cine-i cere? Io să fiu al dracu dacă-i cer, zise Lenny printre dinţi.

— Păi cu toţii o să-i cerem. E mălaiu nostru, spuse Billy.

— Bine. După înmormântare. Marţi, sugeră Naz.

— Bine, fu de acord Peasbo.

— Da, ridică Jackie din umeri.

Lenny încuviinţă obosit din cap. Era mălaiu lor, recunoaşte...

Marţi veni şi trecu. Nici unu n-a fost în stare să zică ceva la înmormântare. S-au îmbătat cu toţii şi l-au mai bocit un pic pe Granty. Problema banilor n-a fost menţionată decât târziu după aceea. În după-amiaza următoare s-au întâlnit cu toţii, groaznic de mahmuri şi au mers acasă la Fiona.

N-a răspuns nimeni la uşă.

— Poate stă la mă-sa, spuse Lenny.

A ieşit femeia din apartamentul de vizavi, o doamnă căruntă îmbrăcată-ntr-o rochie cu imprimeu albastru.

— Fiona a plecat azi-dimineaţă, băieţi. Insulele Canare. L-a lăsat p-ăla mic la mă-sa. Părea că-i face plăcere să anunţe vestea.

— Tare, murmură Billy.

— Asta e, atunci, spuse Jackie, ridicând din umeri într-un mod prea arogant pentru gustul prietenilor lui. Nu prea putem face mare lucru.

Atunci primi din senin o lovitură laterală, administrată de Billy, care l-a dărâmat şi l-a-mprăştiat pe scări. A reuşit să se oprească din cădere prinzându-se de balustradă şi, la cotul scărilor, se uită-ngrozit în sus, către Billy.

Ceilalţi erau aproape la fel de şocaţi ca şi Jackie de gestul lui Billy.

— Uşor, Billy.

Lenny l-a apucat de braţ, dar nu-şi desprinse privirea de la figura lui. Era intrigat şi nerăbdător să afle care era cauza furiei lui.

— Eşti dement. Nu-i vina lu Jackie.

— A, deci nu e? Mi-am ţinut gura, da' deşteptu-ăsta a mers prea

departe, arătă spre figura încă mută a lui Jackie, a cărui faţă, umflându-se rapid, căpăta din nou aerul că ascunde ceva.

— Care pula mea e faza? întrebă Naz.

Billy îl ignoră şi se uită fix la Jackie.

— De când se-ntâmplă asta, Jackie?

— Ce vrea muistu-ăsta? zise Jackie, dar c-o voce slabă, neîncrezătoare.

— Insulele Canare pe pula mea. Unde te-ntâlneşti cu Fiona?

— Eşti dement, pula mea, Billy. Ai auzit ce-a zis cucoana, scutură Jackie din cap.

— Pula mea, Fiona e sor'sa lu Sharon a mea**.** Tu crezi că io am urechile-astupate? De când te fuţi cu ea, Jackie?

— Pula mea, asta a fost...

Furia lui Billy umplea holul şi-o putea simţi crescând, inflamându-se şi-n piepturile celorlalţi. Stătea lângă Jackie ca un zeu tunător din Vechiul Testament, certându-l la judecată.

— A fost, pula mea! Şi cine pula mea zice că Granty nu ştia? Cine zice că nu asta l-a omorât? Aşa-zisul lui cel mai bun tovarăş, regulându-i gagica!

Lenny se uită la Jackie, tremurând de furie. Apoi se uită la ceilalţi, cărora le scânteiau ochii. Un contract tacit s-a încheiat între ei într-o fracţiune de secundă.

Ţipetele lui Jackie răsunau în holul blocului, pe când era lovit cu picioarele şi târât de la un etaj la altul. Încerca cu mândrie să se apere şi, cu toată frica şi durerea, spera să mai rămână o parte din el întreagă, să se poată muta din Leith, când se vor sfârşi chinurile.

41 Între Harwich (Marea Britanie) şi portul Hook, din Olanda, circulă cel mai rapid feribot de agrement.

42 Sf. Vitus, martir sicilian, devenit, la catolici, patronul dansatorilor şi al actorilor. Dansul Sfântului Vitus reprezintă o disfuncţie cerebrală severă.

43 Armă albă.

44 Joc de cuvinte: în engleză, *rent* înseamnă chirie, cuvânt omonim cu numele personajului.

45 Prăjitură făcută cu amestec de marijuana

46 Amfetamine

47 LSD

48 O gafă, în franceză, în orig.

49 Cotidian scoţian.

50 Marcă de bere foarte veche, produsă pentru prima oară în 1935 de către o firmă americană.

51 Oraş din provincia Alicante, Spania, pe malul Mării Mediterane, un punct turistic de

referinţă.

Din nou scandal

InterShitty[52]

Mare muist! Mi se-nvârte capu-n dimineaţa asta, dacă-ţi zic, pula mea. Merg direct la frigider. Da! Două sticle de Becks. Mi-ajung. Le dau rapid pe spate. Imediat mă simt mai bine. Da' tre' să fiu cu ochii pe ceas, pula mea.

Pula mea, când mă-ntorc în dormitor, încă doarme. Uită-te la ea; putoarea, pizda obeză. Doar fin'c-o să aib-un plod, pula mea, ce crede, c-are dreptu să zacă toată ziua, păi ce... oricum, asta-i altă poveste, pula mea. Intru-n panică... sper că pizd-aia mi-a spălat blugii, pula mea... ăia 501[53] … unde pizda mă-sii e perechea mea de 501?... Uite-i. Norocu ei.

Acuma se trezeşte.

— Frank... Ce faci? Unde pleci? îmi zice.

— Mă tirez. Uite-acuma, îi spun, fără să mă uit în jur.

Unde pula mea-mi sunt şosetele... când eşti mahmur, orice durează de două ori mai mult şi nu-mi mai tre' să mă fută şi pizd-asta la cap.

— Unde pleci? Unde?

— Ţi-am zis, tre' s-o şterg. Io şi cu Lexo am făcut o mică afacere. Şi nu mai discut despre subiectu-ăsta, da' cel mai bine e să dispar vreo câteva săptămâni. Dacă te trezeşti la uşă cu vreun gabor muist, nu m-ai văzut de-o viaţă. Crezi c-am şters-o. Nu m-ai văzut şi gata.

— Da' unde pleci, Frank? Unde pizda mă-sii pleci?

— Asta io ştiu, iar tu tre' să afli. Pula mea, pentru ce nu ştii, n-au cum să te caftească ăia, îi spun.

După care se ridică strâmba şi-ncepe-n pula mea să urle la mine, zicându-mi că nu po' să plec aşa, pur şi simplu. Îi fut una-n gură şi-o-ncasează şi la fofo, după care pizda cade pe podea şi-ncepe să geamă. Pula mea, e vina ei, i-am spus pizdei ce se-ntâmplă dacă-mi vorbeşte-aşa. Astea-s regulile jocului, pula mea, îţi convine, bine, nu-ţi convine, iar bine.

— COPILU! COPILU!... strigă.

Şi continuă:

— COPILU! COPILU! începe iar, gen.

— Taci în pula mea odată cu copil cu tot! Stă întins-acolo, urlând ca idioata-n pula mea.

Probabil că nici măcar nu e copilu meu. Şi oricum, am mai avut copii şi cu alte curve. Ştiu despre ce e vorba. Crede c-o să fie totu nemaipomenit când se naşte copilu, da', pula mea, o să aib-un mare şoc. Las că-ţi zic io cum e cu copiii. Pula mea, un băţ în cur.

Trusă de bărbierit. D-asta am nevoie. Ştiam io că mai e ceva.

Tot îi zicea acolo că o doare şi să chem în pula mea un doctor şi-aşa. Da', pula mea, io n-am timp pentru rahaturi şi-am întârziat din cauza lu pizd-asta. Tre' s-o şterg.

— FRAAAAAANNNK! strigă, în timp ce ies pe uşă. Mă gândesc că e ca-n reclama de la berea Harp: „E timpul pentru o ieşire fulgerătoare"; ăsta eram io.

Pula mea, la pub era plin, aşa de dimineaţă. Renton, muistu-ăla roşcat, îşi fixează bila neagră, ca să dea în locu lu Matty.

— Rab! Pune-mă şi pe mine pe listă la biliard. Ce pula mea vor toţi muiştii-ăştia? Mă-ndrept spre bar.

Rab, Premiu Doi, cum îi zicem noi la muist, are o frumuseţe de ochi. S-o fi ocupat vreun gabor de el.

— Rab. Cine pula mea ţi-a făcut asta?

— Aaa, ştii, unii din Lochend. Eram băut.

Muistu se uită la mine c-o privire tălâmbă.

— Ai vreun nume?

— Nu, da' nu-ţi face probleme, o să-i prind pe muişti, e aranjat totu.

— Păi te rog să-i prinzi. Îi ştii pe muişti?

— Nu, decât aşa, din vedere.

— Când mă-ntorc cu Rents de la Londra-n pula mea, facem o tură pân' la Lochend, ce pula mea. Dawsy s-a mutat acolo de curând. Sunt nişte întrebări care necesită nişte răspunsuri, pula mea, pe bune.

Mă-ntorc spre Rents:

— Totu pregătit, frate?

— Ard de nerăbdare, Franco.

Îl umilesc, îl desfiinţez pe muist, lăsându-l cu două bile pe masă.

— Poate că de la Matty şi Sacks poţi să suporţi, pula mea, da' când e la masă Uraganu Franco, poţi să-ţi iei adio, muist roşcat ce eşti, îi zic.

— Biliardu e pentru găozari, frate, zice el.

Piticanie infectă. Din punctul lui de vedere, toate chestiile la care

muistu-ăsta roşcat e bâtă sunt pentru găozari.

Tre’ să ne cărăm, aşa că n-are rost să mai jucăm. Mă uit la Matty şi scot un teanc de bani.

— Hei, Matty! Ştii ce-s ăştia?

Şi flutur bancontele prin faţa muistului.

— Eh... da... spune.

Arăt către bar:

— Ştii ce-i ăla?

— Eh... da... barul.

Muistu e retard. Mult prea retard. Acuma-mi dau seama cât de retard.

— Ştii ce-i asta? arăt spre halba mea.

— Eh... da...

— Atunci nu mă face să-ţi zic pe litere, bă, muie. Atunci să fie o halbă de Special şi-un Jack Daniels cu Cola, bă, muie.

Se-ntoarce şi-mi spune:

— Ştii, Frank, stau cam prost cu banii, gen...

Ştiu io foarte bine de ce.

— Poate-o să stai mai bine, îi spun.

Muistu prinde aluzia şi se-nfiinţează la bar. A-nceput să ia din nou, asta dacă s-a lăsat vreodată, pula mea. Când mă-ntorc de la Londra, va trebui să mai am o vorbă cu muistu-ăsta. Arde gazu aiurea. Totuşi, Rent încă e curat. Poţi să-ţi dai seama după cum îşi soarbe băutura.

Abia aştept ieşirea asta la Londra. Rent a luat pentru vreo două zile apartamentu de la tovarăşu lui, de la Tony şi partenera lui de futai. Au plecat în vacanţă undeva. Ştiu vreo câţiva băieţi acolo, din puşcărie; o să-i caut, de dragu vremurilor de demult.

Lorraine aia-l serveşte pe Matty. Merge de-una mică. Mă-ndrept spre bar.

— Bună, Lorraine! Ia vino-ncoa!

Îi dau părul după ureche şi-mi trec degetele în spatele urechii ei. Pizdelor le place asta. Pula mea, zone erogene şi d-astea.

— Poţi să-ţi dai seama dacă cineva a făcut sau nu sex c-o noapte-nainte pipăindu-l în spatele urechii. De la căldură, ştii? îi explic.

Râde, la fel şi Matty.

— Da, da’ e ştiinţifică faza şi-aşa, ştii? Mulţi muişti n-au nici cea mai vagă idee.

— Şi Lorraine a făcut sex azi-noapte? întreabă Matty.

Muistu-ăsta prăpădit arată ca dracu-n pula mea, e transpirat rău.

— Ăsta-i secretu nostru, nu-i aşa, păp’şe? îi spun ei.

Am impresia că e-n limbă după mine, fiindcă de fiecare dată când vorbesc cu ea, e foarte tăcută, pula mea ş-aşa, timidă. Când mă-ntorc de la Londra, o să mă bag pe ea, uite-aşa rapid, pizdă ce eşti.

Pula mea dacă mai rămân cu June după ce face copilu. Şi pizda moare dacă-i fac ceva copilului, futu-i gura mă-sii. De când a rămas borţoasă, crede că poa' să facă pe nebuna cu mine. Nici o pizdă nu face pe nebuna cu mine, cu sau fără copil...

— Hei, Franco, zice Rents – ar fi bine să ne mişcăm. Tre' să punem la punct proviziile-alea, zău.

— Da, bine. Tu ce-ţi iei?

— O sticlă de vodcă şi câteva cutii de bere.

Aş fi putut ghici. Muistu-ăsta roşcat urăşte vodca.

— Io-mi iau o sticlă de J.D. şi opt cutii de Export. Aş putea s-o rog pe Lorranie să ne pregătească nişte baxuri ş-aşa.

— Mamă, ce pachete bine puse la punct o s-avem când o pleca trenu, îmi răspunse.

Uneori nu-i înţeleg umoru la muistu-ăsta. Io şi cu Rents ne cunoaştem de multă vreme, da' parcă s-a schimbat muistu ş-acuma nu mă refer numai la droguri şi d-astea. E ceva de genu-ăsta, că el le are p-ale lui, io p-ale mele. Da' totuşi dementu-ăsta roşcat i-un super băiat.

Iau pachetele, unu special pentru mine, unu cu bere pentru muistu-ăla roşcat. Ne luăm proviziile şi luăm rapid un taxi până-n oraş, după care o bere scurtă la gară. La bar dau peste muistu-ăsta; băiat din Fife[54], l-am cunoscut pe fra'su la Saughton. Din câte mi-amintesc, nu era un tip dur. Genu inofensiv.

Trenu de Londra e burduşit, pula mea. Asta deja mă umple de nervi. Adică, dăm atâţia bani pe bilet şi muiştii-ăia de la Căile Ferate Britanice mai sunt şi nesimţiţi, după care n-avem nici locuri. Pula mea.

Ne chinuim cu sticlele şi cutiile după noi. Proviziile aproape că-mi cad din sacoşă. Din cauza la toţi ăştia cu rucsace şi cu bagaj... şi cărucioare pentru copii. N-ar trebui să fie copii în tren.

— Pula mea, e omor, frate, spune Rents.

— Partea nasoală-i că toţi muiştii-ăştia au bilete rezervate. Nu-i rău să faci rezervări de la Edinburgh pentru Londra, pula mea, capitale ş-aşa, da' toţi muiştii-ăştia şi-au făcut rezervări din Berwick şi locuri d-astea-mpuţite. Trenu n-ar trebui s-oprească peste tot, pula mea; ar trebui să fie Edinburgh şi Londra şi cu asta basta. Dac-ar fi după mine, aşa ar fi, dacă-ţi zic, pula mea. Nişte muişti se uită la noi. Io zic ce cred, nu-mi pasă ce zic ceilalţi.

Toţi şi-au rezervat bilete. Libertate, ce pula mea, aşa e. Ar trebui să

fie primu venit, primu servit. Tot rahatu ăsta cu rezervatu locurilor... le dau io rezervare, ce pula mea.

Rents s-aşază, lângă el stau două gagici. Pula mea, bunuţe ş-aşa. Bun-alegere-a făcut muistu-ăsta roşcat!

— Locurile astea-s libere pân' la Darlington, zice el.

Iau anunţurile de rezervare şi mi le bag în pantaloni.

— Acuma-s libere de tot. Le dau io rezervare, spun, zâmbindu-i uneia dintre gagici. Prea corect, pula mea. Patruj' de lire biletu. Da' nu le e ruşine la muiştii de la Căile Ferate, dacă-ţi zic.

Rents dă din umeri. Muistu-ăsta şmecher şi-a pus o şapcă verde de baseball. O să-i zboare pe fereastră dac-adoarme muistu, ce pula mea, dacă-ţi zic.

Rents îşi bea vodca şi când am ajuns aproape de Portbelly, muistu-a făcut ceva consumaţie. Muistu-ăsta roşcat urăşte vodca. Bine, dac-aşa vrea să joace, pula mea... apuc sticla de J.D. Iau o-nghiţitură.

— Gata, gata, gata... spun.

Muistu zâmbeşte. Se tot uită la gagici, sunt americance, gen. Problema cu muistu-ăsta roşcat e că n-are papagal când e vorba de gagici, chiar dacă el are ceva stil. Nici pe departe ca mine şi ca Sick Boy. Poate din cauză c-a avut fraţi, nu surori, da' nu prea are lipeală la gagici, pula mea. Dac-aştepţi să facă muie ăsta prima mişcare, îmbătrâneşti. Îi arăt io lu muie cum se face.

— Pula mea, nu le e deloc ruşine la muiştii-ăştia de la Căile Ferate, nu? spun, înghiontind-o pe gagica de lângă mine.

— Pardon? îmi spune într-un fel care suna aşa „pardooon", ştii?

— Da' voi de unde sunteţi?

— Îmi pare rău, nu prea te-nţeleg...

Pizdele-astea străineze au probleme cu engleza reginei, pula mea, ştii. Tre' să vorbeşti mai tare, mai rar şi, vorb-aia, mai elegant, ca să te-nţeleagă pizdele.

— DE... UNDE... SUNTEŢI?

Asta-i toată şmecheria. Pizdele-asta cu nasu pe sus din faţa noastră se uită-n jur. Io mă holbez la ele. Cineva o să aibă gura spartă înainte să se termine călători-asta, îmi dau seama.

— Hmm... suntem din Toronto, Canada.

— Tirawnto. Ăla era tovarăşu lu Lone Ranger[55], nu-i aşa? spun.

Gagicile stau şi se uită la noi. Pula mea, unii nu-nţeleg umoru scoţian.

— Voi de unde sunteţi? întreabă cealaltă gagică.

Amândouă sunt bune. Muistu-ăsta roşcat a făcut o mişcare bună

aşezându-se-aici, dacă-ţi zic.

— Din Edinburgh, răspunde Rents, încercând să sune elegant şi-aşa, gen.

Tare pupincurist e roşcatu-ăsta muist. E gata să se bage-acuma, să fie Joe-Pulă-Şmecheră, odată ce-a spart Franco gheaţa.

Gagicile-ncep să ne zică, pula mea, ce frumos e Edinburgh şi ce frumos e castelu de pe dealu de după grădini şi rahaturi d-astea. Asta-i tot ce ştiu turiştii, de castelu de pe Princess Street şi de High Street. Ca atunci când eram copii şi-a venit mătuşa lu Monny din sătucu-ăla de pe insulă, de pe coasta de vest a Irlandei.

Cucoana merge la consiliul municipal să cear-o casă. Şi consilieru-o-ntreabă şi-unde pula mea ai vrea să locuieşti, gen? Femeia spune: vreau o casă pe Princess Street, cu vedere spre castel. Cucoan-asta e foarte ciudată, gen, pula mea, vorbeşte galeza ca limbă principală; nici măcar nu ştie prea multă engleză. Lu pizd-aia amărâtă i-a plăcut cum arăta strada când a coborât din tren şi credea că peste tot e la fel. Muiştii de la consiliu au râs şi-au băgat-o pe pizdă la o slujbă de hotline în West Granton, d-alea de care nu vrea nimeni. În loc de vedere spre castel, are vedere spre uzina de gaze. Aşa merg lucrurile-n viaţa reală, dacă nu eşti un muist bogat cu un căsoi şi-o cârcă de bani, ce pula mea.

Oricum, gagicile beau ceva cu noi, Rents e afumat bine, pentru că-mi dau seama şi pot să-l bag oricând sub masă pe roşcat. Şi fără supăra- re, asear-am fost la băută cu Lexo, după ce-am rezolvat treab-aia cu bijuteriile la Corstorphine. Aşa se explică faptu că mă simt cam distrus acuma. Da’ ce mi-aş dori acuma, e un joc de cărţi.

— Scoate cărţile, Rents.

— N-am adus, spune.

Nu-mi venea să cred ce zice muistu! Ultima chestie pe care i-am zis-o azi noapte a fost: să nu uiţi cărţile, pula mea.

— Ţi-am zis să nu uiţi cărţile, pula mea, muist retard ce eşti! Care-a fost ultimu lucru pe care ţi l-am zis azi noapte? Eh? Nu uita cărţile, pula mea!

— Pur şi simplu am uitat, zice muistu.

Pun pariu că muie ăsta roşcat a uitat intenţionat cărţile. Dup-un timp, e foarte plictisitor fără cărţi.

După care muistu-ăsta plictisitor s-apucă să citeasc-o carte; proastă creştere, pula mea, după care el şi cu gagic-asta canadiană, amândoi genu-ăla de studenţi, încep să vorbească despre ce pizda mă-sii de cărţi au citit. Asta mă calcă pe nervi, futu-i. Ar trebui să ne distrăm ceva, pula mea, nu să vorbim despre cărţi sau, pula mea, rahaturi d-astea. Vezi, dac-ar fi după

mine, aş face-un morman mare cu toate cărţile, pula mea, şi le-aş da foc. Toate cărţile sunt pentru nişte deştepţi de muişti, ca să se laude cu cât căcat au citit, pula mea. Poţi să afli toate chestiile de care ai nevoie din ziare şi de la televizor. Nişte muişti cu nasu pe sus. Le-arăt io cărţi...

Oprim la Darlington şi se urcă nişte muişti, verificându-şi biletele cu numerele de pe locurile noastre. Trenu-i plin, pula mea, aşa că, de unde locuri.

— Nu vă supăraţi, acestea sunt locurile noastre. Le-am rezervat, spune muistu-ăsta, fluturând un bilet în faţa mea.

— Mi-e teamă că-i o greşeală la mijloc, spune Rents.

Muistu-ăsta roşcat poa' să fie chiar stilat, tre' să recunosc; are stil.

— Când ne-am suit în tren la Edinburgh, nu era nici un anunţ care să indice că locurile sunt rezervate.

— Dar noi avem biletele de rezervare aici, zice muie ăla cu ochelari de John Lennon.

— Păi, nu pot decât să vă sugerez să adresaţi o plângere unuia dintre angajaţii de la Căile Ferate. Prietenul meu şi cu mine am ocupat locurile-astea cu bună-credinţă. Mi-e teamă că nu putem fi consideraţi responsabili pentru greşelile făcute de Căile Ferate Britanice. Vă mulţumesc şi noapte bună, spuse el, începând să râdă, un roşcat muist ce e.

Eram prea prins urmărindu-i reprezentaţia, ca să le mai zic la muiştii-ăia să se care. Urăsc scandalu, pula mea, cu d-alde ochelarişti d-ăştia gen John Lennon.

— Avem bilete aici. Aceasta e dovada că astea sunt locurile noastre, spune muistu. Atâta tot.

— Auzi, bă! îi spun. Da, tu, muist nesimţit!

Se-ntoarce. Mă ridic.

— Ai auzit ce zice tipu-ăsta. Hai de plimbă ursu, mă-ta de ochelarist! Hai... calc-o!

Şi-i arăt să coboare din tren.

— Hai, Clive, îi zice tovarăşu lui.

Şi se cară muiştii. Spre binele lor, pula mea. Şi când tocma credeam c-am încheiat povestea, se-ntorc muiştii cu ăla de la bilete, futu-le mama lor.

Controloru, se vede clar că-l doare-n pulă, amărâtu-şi face şi el treaba, începe cu d-alea că alea-s locurile la muiştii-ăia, da' io-i zic în faţă:

— Frate, pe mine mă doare-n pulă ce le scrie la ăştia pe bilete. Nu era nici un anunţ de rezervare pe locurile astea, aşa că, pula mea, ne-am aşezat. Şi-acuma nu ne mişcăm nicăieri, în pula mea. Şi cu asta basta. Şi-aşa luaţi destui bani pe biletele-astea, da' asiguraţi-vă data viitoare că şi

anunţaţi.

— Trebuie să le fi luat cineva, spune el.

Bă, muistu-ăsta nu se potoleşte.

— Poate că le-au luat, poate că nu le-au luat. Pula mea, asta nu-i treaba mea. Cum îţi zic, locurile-astea erau libere şi noi ne-am aşezat. Ş-am încheiat discuţia, pula mea.

Controloru-ncepe să se certe cu muiştii-ăilalţi, după ce le zice că nu se poate rezolva nimic. Io-i las în treaba lor. Îl ameninţă c-o să-l reclame ş-ăla iar se enervează.

Un muist de pe locu din faţă începe iar să se uite.

— Care pula mea-i problema ta? strig la el. Muie se prinde care-i treaba şi se-ntoarce. Ce muist căcăcios.

Rents adoarme. Muistu-ăsta roşcat şi-a băut şi creierii. Cutia lui e jumate goală, şi-a dat gata aproape toată berea. Îi iau cutia la baie şi-o golesc un pic, după care-o umplu la loc cu pişat. Aşa merită, c-a uitat cărţile-n pula mea. Asta vine cam două părţi de bere şi-o parte pişat.

Mă-ntorc şi i-o pun la loc. Muie doarme tun, la fel ş-una din gagici. Ailaltă stă cu nasu-n carte, pula mea. Două bucăţele... Nu ştiu dacă mai întâi aş fute-o pe-aia blondă sau p-aia brunetă.

Îl trezesc pe muistu-ăla roşcat când ajungem la Peterborough.

— Hai, Rents. Te tot chinuieşti, pula mea, la băutur-aia. Un sprinter, pula mea, asta eşti. Un sprinter n-o să ţină niciodată pasu c-un alergător de cursă lungă, pula mea.

— Nici o problemă.... spune muie, luând o duşcă serioasă din cutie.

Se strâmbă ca o pulă. Mai că mă piş pe mine.

— Se trezeşte berea. S-a făcut poşircă, gen. Are gust de pişat, pula mea.

Mă străduiesc din răsputeri să mă abţin.

— Las-o, frate, cu scuzele, pula mea de muist căcăcios.

— Păi tot o s-o beau, gen, zice muie.

Încerc să mă uit pe fereastră cât timp fraieru termină de băut.

Când ajungem la King’s Cross nu mai am nimica, pula mea. Gagicile s-au cărat; tocma când credeam că suntem pe drumu cel bun ş-aşa, aproape că-l pierd pe Rents când ne dăm jos din tren. În loc să-mi iau geanta mea, i-am luat-o pe-a lu muie. Sper c-a luat-o muie p-a mea. Nici măcar nu ştiam adresa, pula mea... da-l filez pe roşcat vorbind c-un muist prăpădit c-un pahar de plastic, la intrarea la metrou. Rents mi-a luat geanta, pula mea. Mare noroc pe el, de muist.

— Ai ceva mărunt pentru băiatu, Franco? spune Rents şi fraieru-ăla de muist prăpădit ridică paharu, uitându-se la mine cu nişte ochi plângăreţi.

— Dă-te-n pula mea de ţăran muist! îi spun, aruncându-i paharu din mână şi pula mea, pişându-mă pe mine de râs când îl văd pe fraier d-a buşilea pe trotuar, căutându-şi monedele printre picioarele ălora.

— Ş-unde pula mea-i apartamentu-ăla? îi zic lu Rents.

— Nu-i departe, spune Rents, uitându-se la mine ca la... felu cum se uită muie ăsta la mine câteodată.... o să-i umflu mufa zilele-astea, pula mea, chiar dacă suntem noi tovarăşi.

După care muie se-ntoarce şi io-l urmez spre Victoria Lane.

Na Na şi alţi Nazişti

În centru la Leith Walk e cam plin, frate. E prea mult pen' unu cu pielea albă, ştii, gen? La unii le merge bine la căldură, da' ăştia ca mine, gen, nu prea suportă. E prea groasă treaba, frate.

La fel de tare mă deprimă că-s lefter, gen. Ca Joe Strummer[56], gen. Nu faci decât să te mai bagi aşa-n seamă, ştii. Toate felinele-s de treab-aşa, gen, da' dacă se prind că eşti lefter popescu, se duc aşa, ca-n ceaţă, gen....

Îl filez pe Franco la statuia lu Regina Vichi-Chichi, vorbind cu unu mare, un homălău dreacu, Lexo-l cheamă; o cunoştinţă-ntâmplătoare, dacă-nţelegi. O scenă haioasă, gen, cum toţi psihopaţii se pare că se ştiu între ei, gen, mă-nţelegi? Alianţele-astea nu-s a bună, frate, nu-s a bună şi gata.

— Spud! Bine, muie! Cum merge?

Cerşetoru-i un motan prăjit.

— Eh, nu prea rău, gen, Franco... ţie?

— Binişor, zice el, întorcându-se către muntele-ăla pătrat de lângă el. Îl ştii pe Lexo, i-o afirmaţie, gen, nu o-ntrebare.

Io dau aşa din cap, gen şi homălău se uită la mine-o secundă, după care se-ntoarce şi-ncepe din nou să vorbească cu Franco.

Îmi dau seama că felinele-astea au de vorbit d-ale lor, gen, şi de pus ţara la cale.

Aşa că zic ceva gen:

— Eh... tre' să mă car, frate, gen, ne vedem mai încolo.

— Stai aşa, frate. Cum stai cu banii? mă întreabă Franco.

— Frate, în principiu, 's lefter de tot. Mai am 32 de penny în buzunar ş-o liră în cont la Abbey National. Nu-i chiar un portofoliu de investiţii care să le dea insomnii la băieţii din Charlotte Square[57], vorb-aia, gen.

Franco-mi dă subtil două de zece. Bună treabă, Cerşetoru...

— Acuma fără dava, bă, muie! mă dojeneşte în glumă, gen. Dă-mi un telefon în weekend sau vino să mă cauţi.

Am zis io vreodată ceva naşpa de fratele Franco? Ştii, gen... nu-i un tip rău. E o pisică d-aia sălbatică, gen, da' şi pisicile sălbatice se mai pun din când în când să toarcă, gen, de obicei după ce-au devorat pe cineva, vorb-aia, gen. Nu prea po' să nu mă-ntreb pe cine-au devorat, gen, Franco şi cu Lexo. Frăţioru Frankie-a fo' plecat la Londra cu Rents, să s-ascundă de gabori. Ce pusese la cale omu? Uneori e mai bine să nu ştii. De fapt, tot timpu e mai bine să nu ştii, vorb-aia, gen.

O iau prin Woolies, care e plin, gen, super omor. Tipu de la pază e absorbit într-o discuţie c-o tipă sexi, la ieşire, gen, aşa că subtilizez un set de casete neînregistrate... îmi creşte pulsu, după care scade uşor... e o senzaţie tare, gen, cea mai tare... mă rog, poate după băgatu-n venă şi, gen, futai. Aşa de tare, că de la adrenalină îmi vine să merg în oraş, gen, aşa, s-o ard aiurea.

Căldur-aia, frate, e... cald rău. Doar aşa poţi s-o descrii, gen. Mă-ndrept spre faleză, mă aşez p-o bancă lângă birou de şomaj. Mă simt bine cu setu-ăla-n buzunar, gen, îmi mai deschide câteva uşi, ştii? Stau aşa şi mă uit la râu. E o lebădă mare pe apă, ştii? Mă gândesc la Johnny Swan şi la trosneală. Da' lebăd-asta-i frumoasă, gen, pula mea. Mi-ar plăcea să am la mine nişte pâine, să-i dau la fată să mănânce, gen.

Gav lucrează pentru ăştia de la şomaj. Poate-l prind în pauza de prânz, să-l iau la o bere-două, gen. În ultima vreme, mi-a tot cumpărat el. Îl văd pe Ricky Monaghan ieşind din birou. Un tip OK, gen.

— Ricky...

— Bună, Spud. Care-i treaba?

— Eh, mai nimica, gen. Adică-nţelegi ce vreau să zic, gen.

— Aşa nasol, frate?

— Mai nasol, frate, mai nasol.

— Tot curat eşti?

— Patru săptămâni şi două zile de la ultima-nţepătură, la Salisbury Crag, gen. Număr fiecare secundă, frate, fiecare secundă. E tic-tac, tic-tac, gen, ştii?

— Da' te simţi mai bine?

Şi gen abia atuncea mi-am dat seama că da; plictisit rău, gen, da' fizic, gen... da. Primele două săptămâni au fost un salt mortal prelungit, frate... da' acuma, gen, aş putea să duc şi-un sex sălbatic c-o prinţesă evreică sau c-o fată catolică, cu tot cu şoseţelele albe, tre' să fie cu tot cu şoseţelele albe. Ştii?

— …Da... mă simt mai bine, gen.

— Mergi la Easter Road sâmbătă?

— A, nu...

Au trecut, gen, o mie de ani de când n-am mai mers la fotbal, gen. Da’ poate totuşi merg. Cu Rents... da’ Rents e la Londra acuma... sau cu Sick Boy ş-aşa. Merg cu Gav şi-i dau şi vreo două beri... să-i văd din nou pe ăia de la Cabs.

— …Păi, poate. Să vedem cum merge, vorb-aia. Tu mergi?

— Nu. Sezonu trecut am zis că nu mai merg până nu scapă de Miller. Avem nevoie d-un manager nou.

— Da... Miller... avem nevoie d-o pisică nouă în coşu managerului...

Nici măcar nu ştiam cine era manageru, gen, nici măcar nu ştiam numele la ăia din echipă, gen. Poate Kano... da’ cred c-a plecat Kano. Durie! Gordon Durie!

— Durie mai e?

Monny se uită la mine şi scutură din cap.

— Nu, Durie s-a transferat acu o mie de ani, bă, Spud. ’86. A plecat la Chelsea.

— Da, frate, corect. Durie. Mi-aduc aminte că tipu-a marcat una bună împotriva lu Celtic. Sau a lu Rangers? Pân’ la urmă-i acelaşi lucru, frate, dacă te gândeşti, gen... cam ca faţa şi reversu la aceeaşi monedă, gen.

Dă din umeri. Mă-ndoiesc că l-am convins pe tip.

Ricky mă-nsoţeşte sau, gen, io-l însoţesc pe el... adică, eh, cine mai ştie cine-nsoţeşte pe cine, că destinaţia e aceeaşi, în centru, la Walk. Viaţa poate fi tare plictisitoare fără dava. Rents e la Londra; Sick Boy o arde tot timpu prin centru, că bătrânu şi vestitu port nu mai e destul de mişto pentru el; Rab, Premiu Doi adică, a dispărut, pur şi simplu, iar Tommy se pare c-a intrat în pământ de când s-a despărţit de Lizzy aia a lui. Aşa că rămân io şi cu Franco, gen... tare viaţă, frate, ce să zic.

Ricky, Monny, Richard Monaghan, luptător pentru libertate din frăţia feniană, ca să fiu precis, ca să fie precis, se tirează, vorb-aia, ca să se vadă că-i-un idiot în oraş. Ş-aşa mă lasă singur cuc, gen. Mă hotărăsc să-i fac o vizită lu Na Na, la adăposturile din spatele lu Easter Road, gen. Lu Na Na nu-i place deloc acolo, deşi are-acolo o cameră ca lumea, gen. Mi-ar plăcea să am şi io una ca aia, gen. Super elegant-aşa, gen, da-i numai pentru pisicile-alea bătrâne. Să nu trebuiască decât să tragi d-un fir şi să porneasc-alarma, să vin-un fel de gardian şi să rezolve el pentru tine, gen. Asta chiar pe strada mea, cu fi-sa lu Frank Zappa, puicuţ-aia dementă, fata din Vale[58], Moon Unit Zappa, paznic, gen. Ast-ar fi o scenă super tare, nu-i aşa, frate?

Picioarele lu Na Na-s futute rău şi doctoru curului ăla a zis c-a fost nebunie din partea ei să urce singură pân' la ultimu etaj, la apartamentu ei ăla vechi, din Lorne Strasse. Chiar ş-aşa, domnu marele vraciu curului. Dacă i-ai lua toate venele varicoase din picioarele lu Na Na, gen, n-ar mai avea picioare, n-ar mai avea nimic s-o susţină, ştii? Am io vene mai bune pe braţe decât are ea-n terciu-ăla. Da' tot îi mai dădea la doctor câte-o atenţie, gen; pisicile-astea bătrâne şi-au marcat de mult teritoriu, ca să zic aşa, şi s-au ataşat de el, gen. Pe bune că n-ar renunţa la el nici în ruptu capului. Îşi scot ghearele, frate, li se zbârleşte păru, gen... Zic de Na Na... Don'şoara Mouskouri, cum îi zic io, ştii?

În blocu ei e o cameră d-asta la comun, gen, pe care Na Na n-o foloseşte decât dacă-ncearcă să-i facă curte lu domnu Bryce ăla. Familia lu ăla bătrân s-a plâns gardianului că ea-l hărţuieşte sexual. Şi gardianu-ăla încearcă să negocieze, gen, între maică-mea şi fi-sa lu domnu Bryce, da' Na Na o face pe fată să plângă cu tot felu de remarci răutăcioase despre semnu din naştere pe care-l are aia pe faţă. Genu-ăla de pată, ca de vin, gen. E ceva aşa, gen, că Na Na se ia de slăbiciunile oamenilor, de obicei ale altor femei şi le foloseşte împotriva lor, ştii?

Se deschid mai multe încuietori şi Na Na-mi zâmbeşte, făcându-mi semn să intru. Mi se face-o primire drăguţ-aici, da' maică-mea şi cu sor'mea sunt tratate-aicea, gen, ca nişte nimicuri. Fac totu pentru Na Na ş-aşa. Da' Na Na-i iubeşte pe băieţi şi le urăşte pe fete. A avut, gen, opt copii cu cinci bărbaţi, ştii. Ş-ăştia-s doar ăia de care ştim noi.

— Hullo... Calum... Willie... Patrick... Kevin... Desmond... enumeră numele unor nepoţi, pe care-i place, da' p-al meu, nu. Da' oricum nu mă deranjază, gen, mi se zice-aşa des „Spud", că şi mama-mi spune-aşa, uneori şi io uit cum mă cheamă.

— Danny.

— Danny. Danny, Danny, Danny. Şi io-i zic lu Kevin, Danny şi-aşa. Cum l-am mai uitat p-ăsta, Danny Boy!

Păi, gen, cum a putut ea... *Danny Boy* şi *Roses Ay Picardy* sunt, gen, singurele cântece pe care le ştie. Ştii? Cânt-aşa, cât poate ea de sus; un sunet aşa sufocat, fără melodie, şi ţine braţele-n aer, aşa, de efect, gen.

— A venit George.

Mă uit în colţu camerei în formă de L şi-l filez pe unchiu Dode, trântit într-un scaun, sorbind dintr-o cutie de Tennent's Lager.

— Dode, zic.

— Spud! Care-i treaba, şefu? Cum îţi e?

— Splendid, frate, splendid. Şi tu, gen?

— Nu po' să mă plâng. Ce face mă-ta?

— E, se ţine după curu meu, ca de obicei, ştii?

— Hei! Vezi că vorbeşti de mă-ta! Cel mai bun prieten pe care-o să-l ai vreodat'. Nu-i aşa, mamă? o întreabă pe Na Na.

— Că bine zici, bă, băiete, la naiba!

„Naiba“ e unu dintre cuvintele preferate ale lu Na Na, gen, alături de „pişat“. Nu zice nimeni „pişat“ aşa cum zice Na Na. Parcă lungeşte şşşşşşş-ul şi, gen, po' să vezi aşa un abur ridicându-se din jetu galben, când loveşte porţelanu ăla alb, gen?!

Unchiu Dode îi aruncă o grimasă mare, indulgentă. Dode e, gen, jumate indian, fiu unui marinar indian din vest, ştii, produsu, gen, al spermei indiene din vest! Ta-su lu Dode a stat la Leith atât cât să-i facă felu lu Na Na. După care, înapoi peste şapte mări. Sună bine-o viaţă d-asta, de marinar, gen, câte-o gagică-n fiecare port ş-aşa.

Dode e cel mai mic fiu al lu Na Na.

S-a măritat întâi cu bunicu, gen, un cowboy bătrân din ţinutu Wexford. Şi moşu obişnuia s-o ţină-n poală pe mama şi să-i cânte cântece revoluţionare irlandeze, gen. Îi ieşea păru din nări şi ea credea că-i foarte bătrân, cum cred copiii, gen. Da' tipu nu putea să aibă decât în jur de treizeci, gen. În orice caz, tipu-ăsta-a cam sfârşit-o nasol, a căzut de la fereastră, de la ultimu etaj dintr-o casă-nchiriată. Pe vreme-aia şi-o trăgea cu alta, nu cu Na Na, gen. Nimeni n-a putut să zică dac-a fost de la beţie sau sinucidere sau, gen... amândouă. Oricum, ăla a lăsat-o cu trei copii, printre care şi mama.

Următoru bărbat (cu acte) al lu Na Na a fost un tip c-o voce enervantă, care muncise-odată pe schele. Moşu încă mai e prin Leith p-undeva. Ne-a zis tipu odată-ntr-un bar că munca pe schele a fost clasată ca meşteşug, gen. Rents, care era tâmplar p-atunci, i-a zis tipului că mănâncă rahat, că nu era decât jumate recunoscută şi-atunci tipului i-a cam sărit ţandăra. Încă-l mai văd din când în când, la volei, gen. Nu-i un tip rău. A stat un an cu Na Na, da' a făcut un copil şi-ncă unu era pe drum, gen.

Micuţu Alec, tipu de la firma de asigurări, care tocmai rămăsese văduv, a fost, hmmm, următoarea victimă, să zic aşa, a lu Na Na. Se zice că Alec era convins că Na Na era-nsărcinată cu copilu lui. Cu el a durat trei ani, gen şi i-a mai făcut un copil înainte să se care, amărâtu, după ce-a prins-o, gen, trăgându-şi-o cu altu-n casă.

Cică l-a aşteptat pe tip, gen, pe scări, cu sticla sau aşa se spune, gen. Tipu cerea îndurare. Alec a pus sticla jos, zicând că n-are nevoie de armă, gen, ca să-l rezolve pe tip. Expresia de pe faţa lu ăla s-a schimbat şi l-a ţinut în şuturi pe bietu Alec până jos, pe scări, târându-l p-amărât până-n stradă, ameţit şi plin de sânge, vorb-aia, după care l-a aruncat într-un morman de

gunoaie, la bordura din faţa băcăniei.

Mama zice că Alec era un om de treabă, gen. Era singuru om din Leith, gen, care nu ştia că Na Na ieşea la produs.

Penultimu copil pe care l-a făcut Na Na a fost un adevărat mister, gen. E mătuşa Rita, care e mai degrabă de-o vârstă cu mine decât cu mama. Cre' că dintotdeaun-am cam fost în limbă după Rita, o gagică tare, genu-ăla de anii '60, aşa. N-a aflat nimeni cine era tatăl Ritei, după care-a venit Dode, pe care Na Na l-a făcut când era trecută bine de patruj' de ani, gen.

Când eram mic, Dode mi s-a părut tot timpu un tip tare ciudat. Te duceai la Na Na-ntr-o sâmbătă, să zicem, să-ţi bei ceaiu şi era acolo pisic-asta neagră ş-afurisită, holbându-se la toată lumea, înainte să meargă d-a buşilea ş-aşa. Cu toţii ziceau că Dode era pui de cioroi ş-aşa credeam şi io, pân-am început să mă prind la ce abuzuri era supus tipu, la şcoală, pe stradă ş-aşa. Nu era treaba nimănui, frate, dacă-ţi zic. Pe mine m-apucă râsu când zic unii că rasismu-i o chestie-a englezilor şi că suntem cu toţii-aicea copiii lu Jock Tamson[59]... numa rahaturi, frate, gen, d-ăştia care vorbesc pe cur.

La mine-n familie e o puternică tradiţie de ciorditori, gen, ştii? Toţi unchii mei fac asta. Şi era ceva gen, că Dode a primit cele mai naşpa pedepse pentru cele mai mici infracţiuni, gen. Un tip esenţial nesănătos, frate. Rents a zis odată că nimica nu sporeşte vigilenţa poliţiştilor ş-a magistraţilor decât culoarea-nchisă a pielii: foarte corect.

Oricum, io şi cu Dode am hotărât să facem o tură până la Percy, la o bere. La pub e puţin cam agitat; în mod normal, Percy e genu-ăla de pub liniştit de familie, da' azi e cam plin, cu portocalii-ăştia[60] din vestu sălbatic, care-au venit la marşu lor anual şi pentru raliu de la Links. Dacă e s-o zic p-aia dreaptă, tipii-ăştia nu m-au deranjat niciodat', gen, da' nu-i înţeleg. Totu ţine de ură, frate, gen. Să sărbătoreşti bătălii d-alea de demult e cam stupid. Ştii?

Îl văd p-ăl bătrân al lu Rents, cu fraţii şi cu nepoţii. Fra'su lu Rents, Billy, e şi el acolo. Ta-su lu Rents e un nespălat[61] şi un găinar, da' nu prea mai e băgat în faze d-astea acuma. Deşi familia lui din Glesgie[62] clar e şi se pare că familia contează pentru babacu lu Rents. Rents nu prea-i înghite p-ăştia; de fapt, într-un fel îi urăşte, gen. Nu-i place să vorbească despre ei. Da' cu Billy, lucrurile stau altfel. E băgat în toată chestia asta cu Ordinu, o treabă cu Jambo versus Hun[63]. Ne salută de la bar, da' io nu cre' că ne-a văzut.

— Ce faci, Danny! spune domnu R.

— Eh... bene, Davie, bene, gen. Ai mai vorbit cu Mark?

— Nu. Cre' că-i bine. N-auzi nimic de la el decât când are nevoie de ceva. O zice jumate-n glumă, da' nepoţeii lui se uită la noi aşa de

naaaasol, că ne găsim un loc într-un colţ, lângă uşă.

Proastă mişcare...

Stăm lângă unii cu nişte mutre complet duse. Unii-s *skinhead*, alţii nu. Unii au accent scoţian, unii englezesc, unii de Belfast. Unu dintre tipi are un tricou Skrewdriver, altu are o bluză gen, *Ulster e englezesc*[64]. Încep să cânte un cântec despre Bobby Sands[65], înjurându-l, gen. Nu ştiu multe chestii despre politică, da' mie Sands mi se părea un tip curajos, gen, care n-a omorât pe nimeni. Îţi trebuie ceva curaj, gen, să mori aşa. Ştii?

După care un tip, ăla cu Screwdriver, mi se pare că-ncearcă din răsputeri să ne facă să ne holbăm, în timp ce noi, gen, încercam disperaţi să evităm contactu. Nu-i uşor când încep ei să cânte: „Nici un negru-n Union Jack[66] ". Stăm calmi, da' ăsta nu se potoleşte. Şi-a scos ghearele. Strigă către Dode.

— Oi! La ce pula mea te uiţi, cioară?

— Dă-te-n pula mea, mârâie Dode.

E o chestie prin care-a mai trecut tipu şi-nainte. Da' io nu. Asta e groasă, gen, pula mea.

Îl aud pe unu din Glasgow zicând că ăştia nu sunt portocalii adevăraţi, gen, că-s nazişti şi gata, da' majoritatea celor din Ordin care-s de faţă îi dau apă la moară, încurajându-l, gen.

Au început cu toţii să cânte:

— Negru împuţit! Negru împuţit!

Dode se ridică şi merge spre masa lor. N-apuc decât să-i văd cum se schimbă faţa batjocoritoare-a lu Şurubelniţă[67] când îşi dă seama, în acelaşi timp cu mine, că Dode avea în mână o scrumieră grea de sticlă... asta-nseamnă violenţă... asta-nseamnă veste proastă...

... îl plesneşte-n cap p-ăla cu şurubelniţa şi parcă i se crapă faţa lu ăla când cade de pe scaun, direct pe podea. Io cam tremur de frică, frică d-aia pură, frate, ş-unu sare la Dode şi l-au pus jos, aşa că tre' să mă bag. Iau o sticlă şi-l pocnesc în faţă pe Baronul din Ulster, care-şi fereşte capu şi sticla nici nu se sparge, gen, da-mi fute unu un pumn în stomac aşa de nasol, că mă simt ca şi când m-ar fi-njunghiat, frate...

— Omoară-l pe-mpuţitu de fenian! zice-un muist şi m-au pus la perete, gen... io-ncep să dau cu pumnii şi cu picioarele, nu simt nimic... şi-ntr-un fel, frate, mă simt bine, gen, pentru că nu e violenţ-aia pe bune când îl vezi pe unu ca Begbie c-o ia razna, e ceva comic, gen... fiindcă io nu mă bat pe bune, gen, da' cred că nici ăştia nu-s mari bătăuşi... e ca şi când îşi stau cu toţii-n drum...

Nu ştiu exact ce s-a-ntâmplat. Davie Renton, ta'su lu Rents şi Billy, fra'su, cre' că i-au luat p-ăia după noi, pentru că primu lucru pe care mi-l

amintesc e că eram în picioare şi-l trăgeam afară pe Dode, pe care l-au aranjat bine. Îl aud pe Billy zicând:

— Scoate-l afară, Spud. Scoate-l în stradă, pula mea.

Acuma mă doare tot şi-mi curg aşa lacrimi de furie şi de spaimă, da-n primu rând de frustrare...

— Asta e... gen... pula mea... asta e, asta...

Dode a fost înjunghiat. Îl scot în stradă. Aud încă oameni strigând în urma noastră. Io nu mă concentrez decât spre uşa lu Na Na, nu-ndrăznesc să mă uit înapoi. Suntem înăuntru. Îl urc pe Dode pe scări. Îi sângerează faţa şi braţu.

Sun la ambulanţă în timp ce Na Na îşi leagănă capu zicând:

— Ce naiba, încă-ţi mai fac d-astea, fiule... când o să te lase-n pace, băieţelu meu... de când era la şcoală, de când era la şcoală, ai naibii.

Sunt furios de mor, frate, da' pe Na Na, ştii? Cu un copil ca Dode, te-ai gândi că Na Na ştie cum se simte cineva diferit, cineva care iese-n evidenţă, gen, ştii? Gen femeia cu pata aia de vin pe faţă ş-aşa... da' e numai ură, ură, ură la unii şi unde ne duce, frate, asta, gen? Unde pula mea ne duce?

Îl însoţesc pe Dode la spital. Rănile lui nu erau aşa de nasoale cum păreau, gen. Intru şi-l văd întins pe-o targă după ce l-au cusut ăia, gen.

— E-n regulă, Danny. Am păţit-o io mult mai nasol şi m-aşteaptă şi mult mai naşpa-n viitor.

— Nu spune asta, frate. Să nu spui asta, ştii?

Se uită la mine ca şi când eu n-am să-nţeleg niciodată pe bune şi ştiu că, probabil, are dreptate.

Primu futai dup-o mie de ani

Îşi petrecuseră ziua prăjindu-şi creierii. Acuma-şi beau minţile, ieşiţi la agăţat într-un club de noapte ordinar, cu neon şi crom. Barul are o gamă largă de băuturi mult prea scumpe, da-i lipseşte de departe aerul sofisticat de cocktail- bar, la care aspiră.

Oamenii vin aici pentru un singur motiv, unul singur. În orice caz, e destul de devreme şi amestecul de băutură, vorbărie şi ascultat muzică e încă prea strident.

Iarba şi băutura le-au umflat incredibil libidoul post-heroină al lui Spud şi-al lui Renton. Pentru ei, orice tipă de-aici pare s-arate incredibil de

sexi. Chiar şi unii bărbaţi. Le e imposibil să se concentreze asupra unei singure persoane, care să fie o potenţială ţintă, fiindcă privirea lor se opreşte constant asupra altcuiva. Simplul fapt că se află aici le reaminteşte cât timp a trecut de când nu s-au mai futut.

— Dacă n-aud un Joe McBride aicea, gata, s-a-ncheiat ziua, reflectă Sick Boy, dând încet din cap, pe muzică.

Sick Boy îşi permite speculaţii detaşate, vorbind, aşa cum face de obicei în astfel de împrejurări, dintr-o poziţie de superioritate. Cearcănele negre de sub ochi confirmă faptul că şi-a petrecut cea mai mare parte din zi trăgându-şi-o cu americancele-astea două, care stau la Hotelul Minto. Spud, Renton sau Begbie n-au nici o şansă să meargă la un futai în patru. Amândouă se-ntorc cu Sick Boy, doar cu Sick Boy singur. Pur şi simplu, le binecuvântează cu prezenţa lui.

— Au o coca excelentă, frate. N-am mai luat niciodată aşa ceva, zâmbeşte el.

— *Speedu* de dimineaţă, frate, remarcă Spud.

— Cocaina... un gunoi, pula mea. Rahat pentru *yuppies*[68].

Deşi a fost curat două săptămâni, Renton are condescendenţa heroinomanului pentru orice alt drog.

— Mi se întorc doamnele. Va trebui să vă las, domnilor, cu activităţile dumneavoastră sordide.

Sick Boy scutură arogant din cap, după care scanează barul cu un aer mândru, superior.

— Clasele muncitoare la înaintare, râse el în batjocură. Spud şi Renton au sărit ca arşi.

Gelozia sexuală este o componentă inerentă a prieteniei cu Sick Boy.

Încearcă să-şi imagineze toate jocurile sexuale animate de cocaină pe care-o să le joace el cu „fetele de la Minto“, cum le zice americancelor. Asta e tot ce pot face, să-şi imagineze. Sick Boy nu intră niciodată-n detalii despre aventurile lui sexuale. Discreţia lui, însă, e mai degrabă studiată, ca să-i tortureze pe prietenii lui mai puţin prolifici din punct de vedere sexual, decât un semn de respect pentru femeile cu care întreţine relaţii. Spud şi Renton îşi dau seama că scene cu trei-într-un-pat, cu turiste bogate şi cocaină sunt rezervate aristocraţilor sexuali, cum e Sick Boy. Barul ăsta nenorocit e de nivelu lor.

Renton se face mic, observându-l pe Sick Boy de la distanţă şi gândindu-se ce prostii îi ies inevitabil din gură.

Cel puţin, la Sick Boy e de aşteptat. Renton şi Spud sunt îngroziţi să vadă că Begbie s-a combinat. Stă de vorbă cu o femeie chiar drăguţă la

faţă, e de părere Spud; dar cu un cur mare, observă Renton răutăcios. Unele femei, crede Renton cu invidie maliţioasă, sunt atrase de tipul psihopaţilor. De obicei, plătesc un preţ foarte mare pentru acest defect, ducând vieţi mizerabile. Spre exemplu, o invocă satisfăcut pe June, iubita lui Begbie, care în acest moment este la spital, să-l nască pe copilul lor. Foarte mândru că nu i-a trebuit mult să-şi demonstreze ideea, ia o duşcă zdravănă de Becks, gândindu-se: mi-am încheiat pledoaria.

În orice caz, Renton trece printr-una din frecventele sale etape de autoanaliză, iar aerul mulţumirii de sine se va evapora în curând. De fapt, curul femeii ăsteia nu-i aşa mare, se gândeşte. Observă că îşi foloseşte din nou mecanismul autoiluzionării. O parte din el crede că el este, de departe, cel mai atrăgător din tot barul. Şi asta pentru că întotdeauna găseşte ceva hidos, chiar şi la cel mai frumos individ. Concentrându-se asupra acelei părţi urâte luate separat, poate să reducă în minte toată frumuseţea la zero. Pe de altă parte, părţile lui urâte nu-l deranjează, pentru că s-a obişnuit cu ele şi, în cazul ăsta, nu le mai poate vedea.

Oricum, acum este gelos pe Frank Begbie. Cu siguranţă, crede el, trebuie să dea norocul şi peste mine. Begbie şi proaspăta lui iubire stau de vorbă cu Sick Boy şi cu americancele. Tipele-astea arată destul de elegant sau cel puţin ambalajul lor bronzat şi cu haine scumpe. Lui Renton i se face greaţă văzându-i pe Begbie şi pe Sick Boy dându-se drept cei mai buni tovarăşi, când, în mod normal, nu fac altceva decât să se calce pe nervi reciproc. Observă rapiditatea deprimantă cu care tipii de succes în sfera sexuală sau în altele se distanţează de rataţi.

— Am rămas io şi cu tine, Spud, constată el.

— Aşa se pare, gen... ei, da, bă, motane.

Lui Renton îi place când Spud îi numeşte pe alţii „motani“, dar urăşte să i se spună aşa. Avea alergie la pisici.

— Ştii, Spud, uneori mi-ar plăcea să fiu iar pe dava, spune Renton, mai mult să-l şocheze pe Spud, să trezească o reacţie pe faţa lui absolut ruptă, terminată. Dar de cum a spus-o, şi-a dat seama că lucrurile chiar aşa stau.

— Hei, e greu, frate, pula mea, gen... ştii? Spud răsuflă cu greu printre buzele strânse.

Lui Renton îi e clar că *speedul* pe care l-au luat la toaletă, cel de care spunea că e un rahat, îşi face efectul. Când nu mai eşti pe hero, hotărăşte Renton, problema e că sunt d-alde muie d-ăştia proşti, iresponsabili, care iau orice le cade-n mână. Pe hero, cel puţin, nu mai e loc pentru nici unu din rahaturile-alea.

Simte o mare nevoie să vorbească. *Speedul* e cu mult înaintea

alcoolului şi a THC-ului din sistemul lui.

— Da’ faza e, bă, Spud, că atunci când eşti pe hero, asta-i tot. E singuru lucru pentru care tre’ să te preocupi. Îl ştii pe frate-miu, Billy, nu? Tocmai s-a-nscris să se-ntoarcă-n armată, pula mea. A plecat la Belfast, pula mea, de muist prost. Mereu am ştiut că muistu e dus. Un muist de lacheu imperialist. Ştii ce mi-a zis muistu? Zice: Pula mea, io nu po’ să rămân civil. Când eşti în armată, e ca atunci când eşti junkist. Singura diferenţă e că atunci când eşti junkist, nu te găuresc aşa des. Şi, mai mult, de obicei tu-ţi faci gaura[69].

— Asta, e, gen, pare cam, eh, cam aiurea, frate. Nu?

— Nu, da’ ascultă-mă acuma. Ia gândeşte-te. În armată, fac totu pentru muiştii-ăia proşti. Le dau de mâncare, le dau băutură ieftină la bodegile-alea infecte din tabără, ca să nu meargă-n oraş, să nu facă tămbălău, să-i deranjeze pe localnici ş-aşa. Când sunt simpli civili, tre’ să facă toate astea singuri.

— Da, da, ştii... e diferit totuşi, pentru că... încearcă Spud să intervină, dar Renton e-n plin avânt.

Doar o sticlă-n faţă l-ar putea opri acum; chiar ş-aşa, l-ar ţine numai câteva secunde.

— Uh, uh... stai un pic, frate. Ascultă-mă. Ascultă ce vreau să-ţi zic aici... da! Corect. Când eşti pe hero, nu te interesează decât să faci rost. Dacă nu eşti, te interesează multe alte chestii. Dacă n-ai bani, nu poţi nici să te pişi. Dacă ai bani, bei prea mult. Nu găseşti nici o gagică, nici gând d-un futai. Dacă-ţi faci gagică, prea mult deranj, nu poţi să respiri fără să te fută la cap. Ori aşa, ori o dai în bară şi te simţi vinovat ş-aşa. Îţi faci griji pentru facturi, mâncare, inspectori, gunoaiele-astea de naziști demenţi care ne caftesc, toate astea de care te-ar durea-n pulă dac-ai fi ca lumea pe hero. Nu tre’ să-ţi faci griji decât pentr-un singur lucru. Pentru toată simplitatea aia. Ştii ce vreau să zic?

Renton se opreşte, să-şi mai odihnească fălcile.

— Da, frate, da-i o viaţă cam nasoală, gen. Aia nu-i viaţă, ştii? Ştii, când ţi-e rău, frate... aia e naşpa de naşpa, pula mea... oasele care ţi se fărâmă... otravă, frate, otravă curată... Şi nu-mi zice că vrei iar toate astea, că asta e, gen, un mare rahat, pula mea.

Răspunsu e destul de veninos, mai ales după standardele uşoare şi scăzute ale lu Spud. Renton constată că a atins, cu siguranţă, un nerv.

— Da. Mănânc căcat. Uite, e Lou Reed.

Spud îi aruncă lui Rent un zâmbet care le-ar face pe gospodinele de pe stradă să vrea să-l adopte, ca pe-o pisică maidaneză.

Îl filează pe Sick Boy care se pregătea să plece cu Annabel şi

Louise, cele două americance. Îşi petrecuse jumătatea de oră obligatorie pentru a-i umfla ego-ul lui Cerşetoru. Aceasta este, hotărăşte Renton, singura funcţie a tovarăşilor lui Begbie. Reflectă la nebunia de a fi prieten cu o persoană care îi displace în mod evident. Aşa era obiceiul şi practica. Begbie, la fel ca heroina, era o obişnuinţă. Şi încă una periculoasă. Statistic vorbind, se gândi el, e mult mai probabil să fii omorât de către un membru al familiei tale sau de către un prieten apropiat, decât de altcineva. Unii se-nconjoară de tovarăşi psihopaţi, imaginându-şi că asta îi face puternici şi că e mai puţin probabil să fie răniţi în lumea noastră crudă, în vreme ce e foarte evident că reversul este adevărat.

În drumul lui spre ieşirea din bar, însoţit de americance, Sick Boy se-ntoarce, ridicându-şi o sprânceană spre Renton, în stilul lui Roger Moore, când îşi făcea ieşirea din bar. O străfulgerare de paranoia, indusă de *speed*, îl lovi pe Renton. Se întrebă dacă succesul lui Sick Boy la femei nu se bazează pe abilitatea de a ridica o singură sprânceană. Renton ştie cât e de dificil. Îşi petrecuse multe seri exersând în faţa oglinzii, dar ambele sprâncene continuau să se ridice simultan.

Cantitatea de alcool consumată şi trecerea timpului făceau bine la concentrarea minţii. Cu o oră înainte de momentul închiderii, cineva la care nu te-ai fi gândit pentru un futai devine acceptabil. Cu jumătate de oră înainte, e cu siguranţă dezirabil.

Ochii alunecoşi ai lui Renton se tot opreau la fata asta slăbuţă, cu părul şaten mai lung, drept şi puţin întors la vârfuri. Are un bronz frumos şi nişte trăsături delicate, bine evidenţiate de machiaj. Poartă o bluză maro şi pantaloni albi. Renton simte cum îi îngheaţă sângele când femeia-şi pune mâinile-n buzunare, lăsând să se vadă linia chiloţilor. Acesta este momentul lui.

Pe femeie şi pe prietena ei le pisează un tip cu faţa rotundă şi durdulie, cu o cămaşă deschisă la gât, care-i strânge burtoiul umflat. Renton, care are o prejudecată deloc mascată faţă de persoanele supraponderale, profită de ocazie să se bucure de ea.

— Spud: uită-te la grăsanu ăla. Mâncău împuţit. Nu zic acuma de tot rahatu ăla cu glandele şi cu metabolismu. Nu vezi nici un grăsan împuţit în reportajele de la teve din Etiopia. Acolo n-au glande? Las-o baltă!

Spud nu face decât să răspundă la izbucnirea lui cu un zâmbet dus.

Renton crede că fata are gusturi bune, pentru că-l respinge pe tipul gras. Îi place felul în care-o face. Răspicat şi cu demnitate, nu-l face de rahat, dar îi dă de-nţeles că nu este sub nici o formă interesată. Tipul zâmbeşte, întinde palmele şi-şi lasă capul într-o parte, acompaniat de un val de râsete din partea tovarăşilor lui. Acest incident îl face pe Renton şi mai

hotărât să meargă spre femeie.

Renton îi face semn lui Spud să-l însoţească. Neplăcându-i să facă prima mişcare, e încântat când Spud începe să-i vorbească tovarăşei ei, pentru că, în mod normal, Spud nu ia iniţiativa în felul ăsta. *Speedul* e în mod evident de ajutor, chiar dacă e oarecum aiurea să-l auzi pe Spud cum perorează despre Frank Zappa.

Renton încearcă o abordare pe care-o consideră relaxată, dar interesată, sinceră, deşi uşoară.

— Scuze că vă-ntrerup conversaţia. N-am vrut decât să-ţi spun că am admirat maniera excelentă în care l-ai concediat pe grăsanu-ăla. M-am gândit că ar fi interesant să stăm de vorbă. Chiar dacă-mi spui să mă car la fel ca grasu-ăla-mpuţit, n-am să mă supăr. Eu sunt Mark, apropo.

Femeia îi zâmbeşte un pic confuz şi condescendent, dar lui Renton i se pare că măcar e mai bine decât „cară-te“. Vorbind, Renton începe să fie conştient de felul în care arată. Impulsul de la *speed* a lăsat-o mai moale. Îşi face griji că părul, vopsit brunet, arată prostesc, că pistruii portocalii, blestemul lu roşcatu-ăla de tac-su din Glasgow, sar în ochi. Credea că arată ca Bowie, din perioada *Ziggy Stardust*[70]. Totuşi, cu câţiva ani în urmă, o femeie i-a spus că era leit Alec McLeish, fotbalistul de la Aberdeen şi de la naţionala Scoţiei. Şi de-atunci a rămas lipită eticheta. Când o să dea Alec McLeish ortu popii, Renton s-a gândit să facă un drum la Aberdeen, la mormântul lui, în semn de recunoştinţă. Îşi aduce aminte că odată Sick Boy dăduse trist din cap şi-l întrebase cum credea el că un muist care-arată ca Alec McLeish speră să aibă succes la femei.

Aşa că Renton şi-a vopsit părul brunet şi l-a zbârlit, ca să înlăture imaginea de McLeish. Acuma-şi face griji că orice femeie cu care şi-ar trage-o se va strica de râs când se va dezbrăca el şi-i va vedea părul pubian roşcat. Şi-a vopsit şi sprâncenele şi s-a gândit să-şi vopsească şi părul pubian. Foarte proastă idee să-i ceară sfatul maică-sii.

— Nu fi aşa prostuţ, Mark, îi spuse ea, foarte rece de la dezechilibrul hormonal cauzat de schimbarea din viaţa lui.

Pe femeie o cheamă Dianne. Renton crede că e frumoasă. E necesară o analiză, deoarece experienţele trecute l-au învăţat să nu aibă niciodată încredere în judecata lui când corpul şi creierul îi sunt pline de chimicale. Conversaţia ajunge la muzică. Dianne îl anunţă pe Renton că îi plac Simple Minds şi atunci începe prima lor ceartă. Lui Renton nu-i plac Simple Minds.

— Simple Minds au devenit un rahat de când au trecut de partea trupelor de rock pasionat şi angajat politic, gen U2. N-am mai avut niciodată încredere în ei de când şi-au abandonat rădăcinile pop-rock şi-au

luat-o cu chestiile-astea vizibil ipocrite despre politică-cu-p-foarte-mic. Mi-au plăcut chestiile de-nceput, dar de la *New Gold Dream*, au fost de căcat. Toată chestia asta cu Mandela e o borâtură jenantă, spune el emfatic.

Dianne îi spune că ea crede că sunt foarte sinceri susţinându-l pe Mandela şi mişcarea pentru o Africă de Sud multirasială.

Renton dă vioi din cap, încercând să fie relaxat, dar fără speranţă, tensionat de amfetamine şi de disputa lor.

— Am un număr vechi din *NME*, din 1979, mă rog, am avut, că l-am aruncat acum câţiva ani, şi-mi amintesc interviuri în care Kerr condamnă angajarea politică a altor formaţii şi spune că Minds fac doar muzică, frate.

— Oamenii se pot schimba, îl contrazice Dianne.

Renton rămâne puţin mirat de puritatea şi de simplitatea acestei afirmaţii. Îl face s-o admire şi mai mult. Dă din umeri şi îi dă dreptate, deşi mintea lui susţine faptul că Kerr a fost dintotdeauna cu un pas în urma gurului său, Peter Gabriel, şi asta de la acel Live Aid, când a devenit la modă ca starurile de rock să vrea să pară tipi de treabă. În orice caz, păstrează asta pentru el şi decide ca în viitor să fie mai puţin dogmatic în ceea ce priveşte părerile lui despre muzică. În marea schemă a lucrurilor, se gândeşte el, n-are nici o importanţă, pula mea.

După o vreme, Dianne şi prietena ei merg la toaletă să discute şi să-i evalueze pe Renton şi pe Spud. Dianne nu se poate hotărî în privinţa lui Renton. Crede că e cam dobitoc, dar locul ăsta e plin de d-ăştia, iar el pare puţin diferit. Totuşi, nu atât de diferit, încât să se entuziasmeze. Dar se făcea târziu...

Spud se-ntoarce şi-i spune ceva lui Renton, care nu-l poate auzi peste o piesă de la The Farm, care, crede Renton, poate fi ascultată, ca şi celelalte piese ale lor, doar dacă eşti pastilat bine, iar dacă eşti pastilat bine, atunci e o pierdere de vreme să asculţi The Farm, mai bine-ai pune nişte rave, care s-ajungă la ceva heavy techno. Chiar dacă l-ar fi putut auzi pe Spud, creierul lui e prea futut ca să răspundă, luându-şi o pauză bine meritată de la efortul de concentrare făcut pentru a vorbi cu Dianne.

După care Renton începe să vorbească despre rahaturi personale cu un tip din Liverpool care-a venit în vacanţă, doar pentru că accentul şi ţinuta tipului îi aduc aminte de tovarăşul lui, Davo. După un timp, îşi dă seama că tipul n-are nici o legătură cu Davo şi că a greşit, dezvăluindu-i lucruri aşa intime. Încearcă să se-ntoarcă la bar, după care-l pierde pe Spud şi-şi dă seama că e bine şi că a scăpat de tot. Dianne devine o simplă amintire, o vagă intenţie în spatele amorţelii cauzate de droguri.

Iese să ia nişte aer şi-o vede pe Dianne urcând singură într-un taxi.

Se întreabă, chinuit de gelozie, dacă asta însemna că Spud s-a combinat cu tovarăşa ei. Posibilitatea de a fi singurul care să nu se combine îl îngrozeşte şi o disperare totală îl împinge, inconştient, spre ea.

— Dianne. Te superi dacă-mpărţim taxiu?

Dianne pare în dubii.

— Eu merg la Forrester Park.

— Drăguţ. Şi eu merg în aceeaşi direcţie, minţi Renton, după care-şi spuse: Păi, acuma chiar merg.

Au vorbit în taxi. Dianne se certase cu Lisa, prietena ei, şi s-a hotărât să meargă acasă. Din câte ştia, Lisa era încă pe ringul de dans, distrându-se cu Spud şi cu un alt cretin, întărâtându-i unul împotriva celuilalt. Mălaiul lui Renton era la celălalt cretin.

Faţa Diannei lua o expresie acră, de desen animat, când îi povestea lui Renton ce persoană îngrozitoare era Lisa, criticându-i delictele, care lui i se păreau destul de mărunte, cu un venin pe care-l considera puţin deranjant. Se conforma, fiind de acord că Lisa e cea mai egoistă dintre toţi egoiştii de sub soare. A schimbat subiectul, pentru că ăla o deprima şi asta nu era de bine pentru el. I-a spus poveşti amuzante cu Spud şi cu Begbie, înfrumuseţându-le cu bun-gust. Renton n-a adus niciodată vorba de Sick Boy, pentru că femeile-l plăceau pe Sick Boy, iar el simţea nevoia să le ţină cât se poate de departe de el pe femeile pe care le cunoştea, chiar şi numai în conversaţie.

Când ea s-a mai deschis, a întrebat-o dacă-i dă voie s-o sărute. Ea dădu din umeri, lăsându-l pe el să hotărască dacă asta arăta indiferenţă sau imposibilitatea de a decide singură. Totuşi, se gândi el, indiferenţa este preferabilă respingerii făţişe.

S-au lins un pic. Lui i s-a părut că parfumul ei are un miros excitant. Ea credea că el e prea slăbănog şi osos, dar că săruta bine.

Când au ieşit la aer, Renton i-a mărturisit că nu locuieşte lângă Forrester Park, că a spus asta doar ca să mai petreacă puţin timp cu ea. Spre propria ciudă, Dianne s-a simţit flatată.

— Vrei să urci la o cafea? l-a întrebat.

— Ar fi tare.

Renton încerca să pară mai degrabă mulţumit, decât entuziasmat.

— Dar doar la o cafea, adăugă Dianne în aşa fel încât Renton se chinuia să-şi dea seama cum definea ea termenii.

Vorbea destul de insinuant, cât să includă sexul în planul de negociere, dar în acelaşi timp destul de răspicat cât să se-nţeleagă exact ce spunea. El dădu din cap, ca un ţăran prost.

— Va trebui să fim foarte tăcuţi. Dorm oameni, spuse Dianne. Asta

părea mai puţin promiţător, se gândi Renton, imaginându-şi un copil care doarme, cu babysitter-ul alături. Şi-a dat seama că n-o făcuse niciodată cu cineva care avea un copil. Gândul ăsta îl făcu să se simtă puţin ciudat.

Deşi putea să-şi dea seama că dormeau oameni în apartament, nu simţea mirosul înţepător de pişat, vomă şi pudră, pe care-l au copiii.

Vru să zică ceva:

— Dia...

— Şşşş! Dorm, i-o reteză Dianne. Nu-i trezi, c-o să fie scandal.

— Cine doarme? şopti el agitat.

— Şşşş!

Asta-l ameţea pe Renton. Îi treceau prin minte orori trecute, din propria experienţă sau din poveştile altora. Trecu în revistă o sinistră bază de date care conţinea de toate, de la colegi de apartament vegetarieni convinşi, până la peşti psihopaţi.

Dianne îl duse-ntr-un dormitor şi-l aşeză pe-un pat de-o singură persoană. După care dispăru şi se-ntoarse după câteva minute cu două căni de cafea. Observă că a lui avea zahăr, chestie pe care-o detesta de obicei, dar, oricum, nu prea simţea gustul.

— Ne culcăm? şopti ea cu o neobişnuită indiferenţă, ridicând din sprâncene.

— Eh... ar fi drăguţ... spuse el, aproape împroşcând cu cafea.

Îi crescu pulsul şi deveni agitat, neîndemânatic şi virginal, îngrijorat de potenţialul efect al cocktailului de droguri şi alcool asupra erecţiei sale.

— Va trebui să fim foarte tăcuţi, spuse ea.

El dădu din cap.

Îşi scoase repede bluza şi tricoul, după care tenişii, şosetele şi pantalonii. Conştient de părul pubian roşcat, se băgă în pat înainte de a-şi scoate chiloţii.

Renton se linişti când i s-a sculat, privind-o pe Dianne cum se dezbracă. Spre deosebire de el, Dianne nu se grăbea şi părea complet degajată. El credea că avea un corp bestial. Nu-şi putea reprima o încurajare fotbalistică de genul „hai, băieţii“, pe care-o tot repeta-n gând.

— Vreau să stau deasupra ta, spuse Dianne, dând la o parte învelitorile şi expunându-i lui Renton părul pubian roşcat. Din fericire, nu păru să bage de seamă. Renton era mulţumit de scula lui. Părea mult mai mare ca de obicei. Îşi dădu seama că asta se datora probabil faptului că se obişnuise să n-o vadă erectă. Dianne a fost mai puţin impresionată. Văzuse şi mai rău.

Au început să se atingă. Dianne savura preludiul. Entuziasmul lui Renton pentru chestia asta fu o schimbare plăcută, spre deosebire de

majoritatea tipilor cu care fusese, dar îi simţi degetele intrându-i în vagin şi se încordă, dându-i mâna la o parte.

— Sunt destul de lubrifiată, îi spuse.

Asta-l făcu pe Renton să se simtă puţin prost, părea totul aşa de rece şi mecanic. La un moment dat, a crezut chiar că erecţia începuse să-i slăbească, dar nu, ea se lăsă în jos deasupra lui şi, minunea minunilor, rămânea pe poziţii.

Gemu uşor când a intrat în ea. Începură să se mişte împreună încet, penetrându-se mai adânc. Îi simţi limba-n gură şi mâinile îi atingeau uşor fundul. Părea că trecuse foarte mult; a crezut c-o să termine imediat. Dianne simţi cât era de excitat. Vă rog, nu încă o pulă inutilă, se gândi.

Renton n-o mai simţi şi încercă să-şi imagineze că se futea cu Margaret Thatcher, Paul Daniels, Wallace Mercer, Jimmy Savile şi alte chestii care să-l pleoştească, pentru a se mai calma puţin.

Dianne profită de ocazie şi ajunse la climax, cu Renton asemenea unui vibrator pe un skateboard uriaş. Ce l-a făcut şi pe Renton s-ajungă acolo a fost imaginea lui Dianne care-şi muşca degetul arătător, încercând să-şi atenueze chiţăitul ciudat pe care-l scotea când avea orgasm şi ţinându-şi cealaltă mână pe pieptul lui. Atunci nu-l mai putu opri nici gândul că-l fute-n cur pe Wallace Mercer. Când a-nceput să ejaculeze, crezu că nu va mai termina niciodată. Scula lui împroşca asemenea unui pistol cu apă aflat în mâinile unui copil încăpăţânat şi răutăcios. Din cauza abstinenţei, rezerva de spermă era gata să explodeze.

Dacă el ar fi fost genul de gură spartă-n privinţa sexului, ar fi descris asta ca fiind la un pas de un orgasm simultan. Îşi dădu seama că motivul pentru care nu făcuse asta niciodată e că întotdeauna reputaţia de armăsar sporeşte mai mult dacă ridici enigmatic din umeri şi zâmbeşti decât dacă divulgi detalii de grafic, pentru amuzamentul băieţilor. Asta o învăţase de la Sick Boy. Prin urmare, chiar şi atitudinea lui antimisogină a fost înlocuită de un egoism misogin. Bărbaţii sunt nişte muişti patetici, se gândi el.

Când Dianne se dădu jos de deasupra lui, Renton era purtat spre un somn binefăcător, hotărât să se trezească în timpul nopţii şi să mai facă sex. Ar fi mai relaxat, dar şi mai activ şi-ar arăta de ce e-n stare, acuma că se spărsese ghinionul. Se compară c-un atacant care a reuşit să rupă vraja care-l împiedica să dea goluri şi care acum abia aşteaptă următorul meci.

Aşadar, era epuizat complet când Dianne îi spuse:

— Trebuie să pleci.

Nici n-apucă să comenteze, că ea deja se ridicase din pat. Îşi trase pantalonii pe ea, ca să oprească sperma vâscoasă, care-ncepea să curgă,

prelingându-i-se pe interiorul coapselor. Pentru prima oară, începu să se gândească la sexul neprotejat şi la riscul HIV. Îşi făcuse testul, după ce folosise ultima oară acul la comun şi atunci era bine. Oricum, îşi făcu griji pentru ea; gândindu-se că oricine s-ar culca cu el, s-ar culca cu oricine. Intenţia ei de a-l exila îi spulberase deja fragilul orgoliu sexual, transformându-l, într-un timp deprimant de scurt, dintr-un armăsar potent, într-un neadaptat timid. Se gândi că asta ar fi bafta lui, să ia HIV de la un futai, după ce-a folosit mai mulţi ani acele la comun, chiar dacă niciodată seringile mari folosite de toţi, care erau preferate în locurile de băgat în venă.

— Da’ nu pot să rămân aici?

Îşi auzi vocea firavă şi plângăcioasă, cu un ton de care Sick Boy ar fi făcut un mişto nemilos, dacă ar fi fost acolo. Dianne se uită la el fix şi scutură din cap.

— Nu. Poţi să stai pe canapea. Dacă faci linişte. Dacă vezi pe cineva, nu s-a-ntâmplat nimic. Pune-ţi ceva pe tine.

Se supuse bucuros, conştient încă o dată de cât de ridicol e părul lui pubian roşcat,.

Dianne îl conduse pe Renton spre canapeaua din camera din faţă. Îl lăsă tremurând în chiloţi, după care se întoarse cu un sac de dormit şi cu hainele lui.

— Îmi pare rău pentru asta, şopti ea, sărutându-l.

Îşi dădură câteva limbi şi lui începu să i se scoale din nou. Când încercă să-şi bage mâna sub cămaşa ei de noapte, ea-l opri.

— Trebuie să plec, spuse ea hotărât.

Dianne plecă, lăsându-l pe Renton golit şi confuz. Se aşeză pe canapea, se băgă în sacul de dormit şi trase fermoarul. Stătea treaz în întuneric, încercând să desluşească lucrurile din cameră.

Renton şi-i imagină pe colegii de apartament ai lui Dianne ca pe nişte împuţiţi foarte drastici, care nu erau de acord ca ea să aducă pe cineva acasă. Ajunse la concluzia că ea nu voia ca ei să creadă că a agăţat vreun dubios, pe care l-a adus acasă şi l-a futut pur şi simplu. Îşi gâdila orgoliul spunându-şi că inteligenţa lui sclipitoare şi frumuseţea lui unică, deşi imperfectă, au făcut-o să cedeze. Aproape credea ce spune.

Până la urmă căzu într-un somn convulsiv, plin de vise ciudate. Deşi era obişnuit cu asemenea vise stranii, acestea l-au tulburat fiindcă erau mult mai vii şi reuşi să şi le amintească surprinzător de uşor. Era înlănţuit de un perete, într-o cameră albă, luminată de un neon albastru şi privea cum Yoko Ono şi Gordon Hunter, din defensiva celor de la Hibs, plescăiau la carnea şi oasele unor cadavre, care zăceau dezmembrate pe nişte mese

laminate. Amândoi îi aruncau insulte îngrozitoare şi din gură li se scurgea sânge, sfâşiind fâşii de carne şi mestecând zelos printre-njurături. Renton ştia că va fi următorul pe masă. Încercă să se gudure puţin pe lângă Vânătorul „Geebsie“, spunându-i ce mare fan al lui este, dar apărătorul de pe Easter Road nu s-a dezis de la renumele lui de jucător de neclintit şi i-a râs în faţă. S-a simţit foarte uşurat când visul s-a schimbat, iar Renton se pomeni gol puşcă, acoperit de un strat subţire de rahat şi mâncând dintr-o farfurie cu ouă, roşii şi pâine prăjită, iar Sick Boy, îmbrăcat, stătea lângă The Water of Leith[71]. După care visă că era sedus de o femeie frumoasă, care purta un costum de baie din două piese, făcut din folie de aluminiu. Femeia era, de fapt, bărbat şi şi-o trăgeau încet, în diferite orificii ale corpului, din care se prelingea o substanţă asemănătoase spumei de ras.

S-a trezit de la zăngănitul tacâmurilor şi de la mirosul de şuncă prăjită. Zări spatele unei femei, nu al lui Dianne, dispărând într-o bucătărioară, chiar lângă living. Apoi avu o tresărire de spaimă, auzind vocea unui bărbat. Ultimul lucru pe care-ar fi vrut să-l audă Renton, mahmur, într-un loc străin, îmbrăcat numai în boxeri, era o voce masculină. Se prefăcu adormit.

Observă pe furiş, cu ochii întredeschişi, un tip cam de înălţimea lui, poate mai mic, intrând în bucătărie. Deşi vorbeau încet, îi putea auzi.

— Deci Dianne şi-a mai adus un prieten acasă, spuse bărbatul.

Lui Renton nu-i plăcu intonaţia vag batjocoritoare a cuvântului „prieten“.

— Mmm. Da’ şşşş. Să nu-ncepi din nou să fii nesuferit şi să tragi concluzii pripite.

Îi auzi întorcându-se în camera din faţă şi ieşind apoi. Îşi puse repede tricoul şi bluza. Apoi desfăcu fermoarul de la sac, îşi dădu picioarele jos de pe canapea şi se-nfipse-n pantaloni, aproape dintr-o singură mişcare. Împături atent sacul de dormit şi aşeză la loc pernele împrăştiate ale canapelei. Îşi puse şosetele şi tenişii, care miroseau. Speră că nu mai observase nimeni asta, dar inutilitatea acestui gest îi era evidentă.

Renton era prea agitat ca să se simtă complet terminat. Cu toate astea, era conştient de mahmureală; stătea la pândă în umbrele sufletului său, ca un bandit foarte răbdător, care aşteaptă momentul bun pentru a ieşi la atac.

— Bună.

Femeia care nu era Dianne intră înapoi.

Era drăguţă, avea ochi mari şi frumoşi şi o linie a feţei ascuţită. Credea c-o recunoaşte de undeva.

— Bunăăă. Eu sunt Mark, apropo, spuse el.

Ea refuză să se prezinte. În schimb, căuta să afle mai multe informaţii despre el.

— Deci, eşti prieten cu Dianne?

Tonul ei era uşor agresiv. Renton se hotărî să joace la sigur şi să spună o minciună care să nu sune prea ostentativ şi pe care s-o servească, astfel, convingător. Problema era că-şi dezvoltase abilitatea unui *junky* de a minţi convingător şi că acum minţea mai plin de convingere decât atunci când spunea adevărul. Şovăi, gândindu-se că mai repede scoţi drogu din cineva, decât să-l iei pe junkist de lângă el.

— Păi, e mai degrabă prietena unei prietene. O ştiţi pe Lisa?

Ea dădu din cap. Renton continuă, încălzindu-se de la minciuni, găsind ritmul liniştitor al amăgirii.

— Păi, e puţin cam jenant. A fost ziua mea ieri şi mărturisesc că m-am cam îmbătat. Am reuşit cumva să-mi pierd cheile de la apartament, iar colegul meu e în Grecia, în vacanţă. Asta m-a dat peste cap. Aş fi putut să merg acasă şi să forţez uşa, dar la starea-n care eram, nu prea puteam să gândesc ca lumea. Probabil c-aş fi fost arestat pentru intrarea prin efracţie în propria casă! Din fericire, m-am întâlnit cu Dianne, care-a fost aşa drăguţă să mă lase să dorm pe canapea. Tu eşti colega ei de apartament, nu?

— O... păi, într-un fel, râse ea ciudat, în timp ce el încerca să-şi dea seama care-i treaba. Era ceva în neregulă.

Bărbatul intră şi li se alătură. Dădu din cap scurt către Renton, care-i întoarse un zâmbet şovăitor.

— El e Mark, îi spuse femeia.

— Bine, zise tipul neutru.

Lui Renton i se păru că ei sunt cam de vârsta lui, poate puţin mai bătrâni, dar în ceea ce priveşte vârstele, era pierdut. Dianne era cu siguranţă ceva mai tânără decât ei toţi. Poate că, îşi permise el să speculeze, ei aveau pentru ea nişte sentimente părinteşti perverse. Observase asta la oamenii mai în vârstă. Ei încearcă adesea să-i controleze pe cei mai tineri, mai populari şi mai activi; de obicei, datorită faptului că sunt foarte geloşi pe calităţile pe care le au cei tineri şi care lor le lipsesc. Aceste lipsuri sunt deghizate într-o atitudine protectoare benignă. Putea să-şi dea seama de asta în cazul lor, simţind cum ostilitatea faţă de ei creşte.

După care Renton fu lovit de un val de uimi- re, care ameninţa să-l lase lat. O fată intră în cameră. În timp ce-o privea, îl trecură fiorii. Era dublul Diannei, dar fata abia dacă părea de gimnaziu.

Îi luă câteva secunde să se prindă că era Dianne. Renton îşi dădu seama instantaneu de ce femeile, când se referă la demachiere, spun că „îşi dau jos faţa“. Dianne părea să aibă vreo zece ani. Ea văzu uimirea de pe faţa

lui.

El se uită spre celălalt cuplu. Atitudinea lor faţă de Dianne era părintească tocmai pentru că *erau* părinţii ei. Cu tot cu anxietate, Renton se simţea prost pentru că nu şi-a dat seama mai devreme. Dianne semăna prea mult cu maică-sa.

S-au aşezat cu toţii la micul dejun, cu un Renton uimit, sub examinarea atentă a părinţilor Diannei.

— Şi tu cu ce te ocupi, Mark? îl întrebă mama.

Ce făcea el, cel puţin în ceea ce priveşte munca, e că nu făcea nimic. Făcea parte dintr-un sindicat care administra un sistem de fraudare a ajutoarelor de şomaj, solicitând beneficii la cinci adrese diferite, câte una în Edinburgh, Livingston şi Glasgow şi două la Londra, la Shepherd's Bush şi Hackney. Escrocarea guvernului în felul ăsta l-a făcut mereu pe Renton să se simtă un virtuos şi-i era greu să rămână discret în privinţa realizărilor sale. Cu toate astea, ştia că trebuie, pentru că peste tot sunt jigodii evlavioase, ipocrite şi băgăreţe, care-abia aşteaptă să prevină autorităţile. Renton simţea că banii ăia i se cuveneau, deoarece abilităţile administrative necesare pentru a menţine această stare de lucruri erau destul de costisitoare, mai ales pentru cineva care se chinuie să controleze o dependenţă de heroină. Trebuia să depună declaraţii de şomaj în diferite părţi ale ţării, să menţină legătura cu alţii din sindicat, de la adresele la care primea ajutorul de şomaj, să meargă la interviuri la Londra, anunţate în ultimul ceas, printr-un telefon de prevenire de la Tony, Caroline sau Nicksy. Ajutorul de la Shepherd's Bush era acum sub semnul întrebării, deoarece refuzase posibilitatea unei cariere captivante, aceea de a lucra la Burger King în Notting Hill Gate.

— Sunt curator la secţia de muzee, la Departamentul de Agrement al Consiliului Regional. Lucrez la colecţia de istorie socială, de la Muzeul de Istorie Socială de pe High Street, minţi Renton, săpând în dosarul lui cu identităţi false pentru angajare.

Păreau impresionaţi, dacă nu chiar puţin încurcaţi, reacţie pe care o şi sperase el. Încurajat, încercă să câştige mai multe bile albe, proiectându-se drept tipul modest, căruia nu-i place să se ia în serios şi adăugă, subestimându-se:

— Scormonesc prin gunoaiele oamenilor după lucruri pe care le-au aruncat şi le prezint drept artefacte istorice autentice din viaţa cotidiană a oamenilor muncii. Şi mă asigur că nu se dezmembrează atunci când sunt expuse.

— Ai nevoie de minte pentru asta, spuse tatăl, adresându-i-se lui Renton, dar uitându-se spre Dianne.

Renton nu putea să dea ochii cu fiica. Era conştient că această eschivare poate stârni cele mai mari bănuieli, dar, chiar şi aşa, nu se putea uita la ea.

— N-aş zice asta, ridică Renton din umeri.

— Nu, dar măcar pregătire.

— Da, bine, am o diplomă în istorie la Universitatea Aberdeen.

De fapt, asta era aproape adevărat. Intrase la Universitatea Aberdeen şi i se păruse uşor, dar se văzu nevoit să plece la jumătatea primului an, după ce-şi tocase toţi banii de bursă pe droguri şi prostituate. Avea impresia că atunci a devenit primul student de la Universitatea Aberdeen care s-a futut cu cineva care nu era student. Se gândi că mai bine faci istorie, decât s-o studiezi.

— Educaţia este importantă. Asta-i tot spunem şi ei mereu, spuse tatăl, profitând din nou de ocazie ca să arate spre Dianne.

Lui Renton nu-i plăcea atitudinea lui şi de el însuşi nici atât, pentru că se complăcea în ea. Se simţea ca un unchi pervers al lui Dianne.

Tocmai când se gândea: Vă rog, lăsaţi-o să meargă mai departe la facultate, mama lui Dianne ruină toate posibilităţile de diminuare a pagubelor.

— Dianne îşi dă examenul de calificare la istorie la anul, zâmbi ea, şi la franceză, engleză, matematică şi istoria artei, continuă ea mândră.

Renton se făcu mic pe dinăuntru pentru a enşpea oară.

— Pe Mark nu-l interesează asta, spuse Dianne, încercând să sune superioară şi matură, luându-i de sus pe părinţii ei, aşa cum fac puştii lipsiţi de putere atunci când devin „subiectul“ unei conversaţii.

Aşa cum, gândi Renton neputincios, făcea şi *el* destul de des, când începeau ăia bătrâni. Problema era că Dianne a părut atât de copil, încât a obţinut efectul opus faţă de cel pe care-l scontase.

Mintea lui Renton făcea ore suplimentare. *Asta-i pedofilie. Poţi să intri la puşcărie pentru asta. Pe bune că poţi, mult şi bine. Catalogat drept infractor sexual*; *să-mi spargă mutra zilnic la Saughton. Infractor sexual. Violator de copii. Pedofil. Cu ochii după fustiţe.* Îi putea auzi pe psihopaţii-ăia de puşcăriaşi, muiştii, se gândi el, ca Begbie:

— Am auzit că puştoaica avea doar şase ani.

— Mi-au zis c-a fost viol.

— Ar fi putut să fie copilu meu.

Să-mi fut una, se gândi el, cutremurându-se.

Şunca pe care-o mânca îl dezgusta. Ani buni fusese vegetarian. N-avea nici o legătură cu politica sau cu morala; pur şi simplu ura gustul de carne. Dar nu spuse nimic, atât de dornic era să se pună bine cu părinţii lui

Dianne. Oricum, ultima picătură a fost când a atins cârnatul, deoarece credea că toate chestiile-alea sunt pline cu otravă. Gândindu-se la cât băgase-n venă, începu să-şi zică sarcastic lui însuşi: trebuie să ai grijă ce bagi în tine. Se întrebă dacă lui Dianne i-ar plăcea şi-ncepu să râdă pe-nfundat, cu toţi nervii, de hidoasa sa *double entendre*[72].

Foarte timorat, încercă să mascheze asta dând din cap şi spunând o poveste sau, mai bine spus, spunând-o încă o dată.

— Doamne, ce bou sunt. În ce stare am fost azi-noapte. Nu prea sunt obişnuit cu alcoolul. Totuşi, o dată-n viaţă faci douăzeci şi doi de ani.

Părinţii Diannei păreau la fel de puţin convinşi ca şi Renton de această ultimă replică. Avea douăzeci şi cinci şi mergea pe patruzeci. Chiar şi-aşa, l-au ascultat politicos.

— Cum spuneam, mi-am pierdut geaca şi cheile. Slavă Domnului cu Dianne şi cu voi. E foarte amabil din partea voastră să mă primiţi peste noapte şi să-mi pregătiţi aşa un mic dejun delicios. Îmi pare foarte rău că nu pot termina cârnatul ăsta. Dar sunt ghiftuit. Nu sunt obişnuit cu un mic dejun copios.

— Eşti prea slab, asta-i problema cu tine, spuse mama.

— Asta se-ntâmplă când locuieşti într-un apartament. Estul e est, vestul e vest, dar ca acasă nicăieri nu este, spuse tatăl.

A urmat o linişte foarte tensionată după comentariul lui imbecil. Stânjenit, adăugă:

— Sau aşa se spune. După care profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

— Şi cum o să intri-n apartament?

Genul ăsta de oameni îl speriau ca dracu pe Renton. Îl priveau ca şi când ei n-ar fi făcut niciodată în viaţă ceva ilegal. Nu-i de mirare că Dianne era aşa cum era, agăţa tipi dubioşi prin baruri. Cuplul ăsta i se părea că arată obscen de sănătos. Tatăl avea un început de chelie, mama o vagă urmă de laba gâştei sub ochi, dar îşi dădu seama că orice spectator i-ar fi băgat în acelaşi interval de vârstă cu el, doar că pe ei i-ar fi descris ca fiind mai sănătoşi.

— Va trebui să sparg uşa. Nu e decât o yală. Serios, e ceva prostesc. De mult am vrut să-mi iau o încuietoare de siguranţă. Acuma bine că nu mi-am luat. E un interfon la scară, dar îmi vor da drumul vecinii de vizavi.

— Te-aş putea ajuta. Sunt tâmplar. Unde locuieşti? întrebă tatăl. Renton era puţin îngrijorat, dar fericit că-i înghiţiseră gogoaşa.

— Nu-i nici o problemă. Am fost şi io tâmplar înainte să merg la Universitate. Dar mulţumesc oricum pentru propunere.

Şi asta era adevărat. Se simţea foarte ciudat să spună adevărul, se

obişnuise aşa bine cu minciuna. Îl făcu să se simtă real şi, prin urmare, vulnerabil.

— Am fost ucenic la Gillsland, în Gorgie, adăugă el, îndemnat de sprâncenele ridicate ale tatălui.

— Îl ştiu pe Ralphy Gillsland. Un nătărău vai de el, pufăi tatăl, cu-o voce mai naturală acuma.

Stabiliseră o legătură.

— Unul dintre motivele pentru care nu mai sunt în branşă.

Renton îngheţă simţind piciorul Diannei frecându-se de el pe sub masă. Îşi sorbi ceaiul cu noduri.

— Păi, trebuie s-o iau din loc. Mulţumesc înc-o dată.

— Stai un pic, mă pregătesc şi te-nsoţesc în oraş.

Înainte să protesteze, Dianne se ridicase deja şi ieşise din cameră.

Renton încercă fără tragere de inimă să ajute la strâns, dar tatăl îl expedie pe canapea şi mama-şi găsi de lucru în bucătărie. Inima i se opri, aşteptând replica sunt-numai-urechi-bă-muie, când vor rămâne singuri. Dar nici vorbă de asta. Au vorbit despre Ralphy Gillsland şi frate-său Colin, care, se bucură Renton s-audă, se sinucisese şi despre alţii pe care-i ştiau amândoi de la muncă.

Au vorbit despre fotbal şi tatăl s-a dovedit a fi un suporter al celor de la Hearts. Renton ţinea cu Hibs, care nu se bucuraseră de cel mai bun sezon împotriva rivalilor locali; nu se bucuraseră de cel mai bun sezon împotriva nimănui, iar tatăl nu rată ocazia să-i reamintească asta.

— Cei de la Hibs n-au făcut o treabă prea bună împotriva noastră, nu-i aşa?

Renton zâmbi, pentru prima oară bucuros din alte motive decât cele sexuale, că se futuse cu fata tipului ăstuia. Era uimitor, hotărî el, cum chestii ca sexul şi Hibs, care nu-nsemnau nimic pentru el când era pe hero, deveneau dintr-odată cele mai importante. Făcu o speculaţie că problema lui cu drogurile s-ar putea să aibă legătură cu prestaţia slabă a celor de la Hibs din anii ’80.

Dianne era gata. Cu mai puţin machiaj decât seara trecută, arăta cam de şaisprezece, cu doi ani mai mult decât avea. Cum au ieşit pe stradă, Renton se simţi uşurat să părăsească casa, dar puţin jenat în caz că i-ar vedea cineva. Avea câteva cunoştinţe-n zonă, în principal consumatori şi dealeri. Se gândi că, dacă s-ar întâlni acum cu ei, ar crede că a devenit peşte.

Au luat trenul din South Gyle până la Hypermarket. În timpul călătoriei, Dianne îl ţinu pe Renton de mână şi vorbi fără oprire. Era uşurată că a ieşit de sub influenţele inhibatoare ale părinţilor ei. Voia să-l examineze

mai detaliat pe Renton. Ar putea fi o sursă de iarbă.

Renton se gândi la seara trecută şi se întrebă înfiorat ce şi cu cine făcuse Dianne, să capete aşa o experienţă sexuală, aşa încredere. I se părea că are cincizeci şi cinci de ani, nu de douăş' cinci şi era convins că oamenii se uitau la ei.

Renton se simţea murdar, transpirat şi îmbâcsit în hainele din seara trecută. Dianne purta colanţi negri, de-ăia foarte subţiri, parc-ar fi dresuri, cu o fustă mini albă pe deasupra. Oricare din articolele alea de îmbrăcăminte, luat separat, ar fi fost de ajuns. Un tip se uita la ea la Haymarket Station, în timp ce-l aştepta pe Renton să cumpere *Scotsman* şi *Daily Record*. El a observat asta şi, scos din sărite într-un fel ciudat, se trezi holbându-se agresiv la tip. Se gândi că, poate, era din cauză că se recunoştea în el.

Intrară într-un magazin de discuri pe Dalry Road şi începură să arate cu degetul spre coperte de discuri. Renton era acum destul de iritat, fiindcă mahmureala creştea într-un ritm accelerat. Dianne îi tot întindea coperte de discuri, ca să le examineze, anunţându-l că ăsta era „splendid“ şi ăla „superb“. Credea că majoritatea dintre ele erau de rahat, dar era prea nervos pentru a se contrazice.

— Bine, Rents! Ce face fratele meu? O mână-l lovi pe umăr. Îşi simţi scheletul şi sistemul nervos desprinzându-i-se de sub piele, ca nişte fire prin plastilină şi revenind la loc.

Se întoarse şi-l văzu pe Deek Swan, fratele lui Johnny Swan.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.

Deek observă că Renton nu era singur şi-i aruncă o privire complice.

— Io tre' să mă car, gen. Ne mai vedem. Spune-i lu Sick Boy să mă sune, dacă-l vezi. Jigodi-aia mi-e datoare douăj' de lire.

— La amândoi ne e, frate.

— Are-o gură-aşa mare. Păi oricum, ne mai vedem, Mark, îi spuse, întorcându-se spre Dianne. Ne mai vedem, păpuşă. Gagiu-ăsta al tău e prea necivilizat să ne facă cunoştinţă. Tre' să fie dragoste. Fii cu ochii p-ăsta.

După ce plecă Deek, îşi zâmbiră jenaţi de această primă caracterizare exterioară pe care-au primit-o.

Renton îşi dădu seama că trebuia să rămână singur. Mahmureala creştea alarmant şi nu mai putea s-o suporte.

— E, uite, Dianne... tre' să mă car. Să mă văd cu nişte amici la Leith. Fotbal şi-aşa.

Dianne îşi ridică ochii, cu o privire aprobatoare complice şi epuizată, însoţindu-şi gestul cu ceea ce Renton a crezut că erau nişte sunete

ciudate, îngânătoare. Ea era enervată că el pleca, înainte să-l fi-ntrebat de nişte haş.

— Care-i adresa ta? Îşi scoase din geantă un pix şi-o bucată de hârtie. Nu cea din Forrester Park, adăugă ea, zâmbind.

Renton îşi scrise adresa adevărată de pe Montgomery Street, doar pentru că era prea terminat să se mai gândească la una falsă.

În timp ce ea se depărta, el simţi brusc un atac puternic de ură de sine. Nu era sigur dacă din cauză că făcuse sex cu ea sau din cauză că nu ştia dacă o va mai face vreodată.

În orice caz, în seara aia auzi soneria. Era lefter, aşa că sâmbătă seara era acasă, uitându-se la video, la *Braddock*: *Dispărut în misiune 3*. Deschise uşa şi iat-o pe Dianne în faţa lui. Machiată, îi stârnea aceeaşi dorinţă ca şi noaptea trecută.

— Intră, spuse el, întrebându-se cât de uşor s-ar adapta unui regim de închisoare.

Lui Dianne i se păru că mirosea a iarbă. Chiar spera asta.

O tură la Meadows[73]

Puburile, gen, pline ochi, pline de loco-localnici şi genu-ăla de oameni de festival, care trag un pui de somn înainte să meargă la concertu următor. Unele concerte par ok... da’ cam piperate un pic, gen.

Begbie s-a pişat pe el...

— Te-ai pişat în chiloţi, Franco? îl întreabă Rents, arătând spre o udătură de pe blugii decoloraţi.

— Ete pula! E doar apă-n pula mea. M-am spălat pe mâini, pula mea. Da’ tu habar n-ai ce-i aia, muie roşcată ce eşti. Muistu-ăsta-i alergic la apă, mai ales dac-o amesteci cu săpun, pula mea.

Sick Boy scanează baru după femei... puştiu e-nnebunit după puicuţe. E ca şi cum, după o vreme, se plictiseşte de compania tipilor. Poate că d-asta e Sick Boy bun la femei; poate pentru că tre’ să fie. Da, s-ar putea. E ceva-n neregulă cu Matty, gen... nu numai heroina. E ceva cu mintea lu Matty, e ceva gen o depresie serioasă.

Renton şi Begbie se contrazic. Da’ ar fi bine pentru Renton să fie-atent ce face, gen. Begbie ăsta, frate, e gen... e o pisică sălbatică, frate. Noi nu suntem decât feline obişnuite. Pisici de casă, gen.

— Muiştii-ăia au mălaiu, pula mea. Tu eşti, muie, cu d-alea, să-i

omorâm p-ăia bogaţi, pula mea şi cu tot rahatu-ăla anarhist. Şi-acuma vrei să-ţi bagi picioarele?

Begbie rânjeşte spre Rents şi e aşa, gen, foarte urât şi-aşa; sprâncene negre deasupra unor ochi şi mai negri, păru-ăla negru şi des, puţin mai lung ca al unui *skinhead*.

— Da’ nu-i vorba că-mi bag picioarele, Franco. Doar că nu mă bag. Avem nişte heroină tare. Avem *speedu* şi ecsu. Hai să ne simţim bine şi gata, poate mergem la un club de rave, în loc să ne-nvârtim toată noaptea prin Meadows, pula mea. Au aicea un cort de-ăla mare cu cinema, e şi-un parc de distracţii sus, ce pula mea. O să fie plin de poliţie. E prea mare panică, frate.

— Pula mea, io nu merg la nici un club rave. Tu ai zis că-s pentru copii, pula mea.

— Da, da’ asta fost înainte să merg la vreunu.

— Bine, pula mea, io nu merg la nici unu. Aşa că hai în pula mea să facem un tur de baruri ca lumea şi să găsim, pula mea, o pizdă.

— Nu. Io nu mă deranjez.

— Ce muist căcăcios eşti, pula mea! Încă te mai caci pe tine pentru weekendu trecut de la Bull and Bush.

— Nu, frate. Doar că nu era nevoie şi gata. Toată treab-aia, pula mea.

Begbie se uită la Rents, şi-aşa foarte agitat pe locul lui. Se-ntinse-n faţă şi-am crezut c-o să-l pocnească pe Rent Boy, ştii, gen.

— Eh? Eh! Las că-ţi arăt io ce nu e nevoie, de muist turbat!

— Hai, Franco. Las-o mai moale, zise Sick Boy.

Begbie pare să-şi dea seama că e cam deplasat, gen, chiar şi pentru el. Ţine-ţi ghearele, motane. Arată lumii nişte lăbuţe catifelate. Ăsta-i un motan rău, o panteră mare şi rea.

— Hai, frate, să facem o labă. Ce-are el cu tine? Deşteptu-ăla de muist şi-o merită! Şi-aşa nu mi s-a părut c-ai zis nu, când eram acolo-n cameră la Barles şi-mpărţeam marfa.

— Tipu-a ajuns inconştient la spital, a pierdut căcălău de sânge, pula mea. A scris şi-n *News*...

— Da’ acuma e bine muistu! Scrie o pulă! N-a păţit nimica muistu. Şi chiar dacă păţea, ce pula mea? Un muist de american bogat care-n primu rând nici n-are ce căuta aici, pula mea; Wilson Pula Mea, de la şcoală, aşa că nu-ncepe cu texte d-astea, pula mea.

Asta-i cam astupă gura lu Rents, fiindcă nu-i place să vorbească despre asta, da’, pân’ la urmă, s-a-ntâmplat, ştii? A fost ceva de genu că doar îl puneam la punct pe motanu-ăla care ne cam zgâria, gen, n-a fost în

plan să iasă toată nebunia. Da’ cerşetorii, gen, n-ar vedea diferenţa. Da’ a fost nasol, foarte naşpa, gen... americanu, tipu-ăsta gen, n-a vrut să dea portofelu nici când a scos Begbie cuţitu... ultimele cuvinte pe care le-am auzit din gura lui au fost: Nu pui mâna pe ăla.

Pe Begbie l-au apucat dracii, pula mea, l-a luat valu, gen, cu şişu lui şi-aproape c-a uitat de portofel. Am umblat prin buzunarele tipului şi i l-am şutit, în timp ce Begbie îi căra picioare-n faţă. Curgea sânge-n veceu, amestecându-se cu pişat. Urât, urât, urât, gen, frate. Dacă mă gândesc, m-apucă tremuratu. Stau întins în pat şi tremur, gen. De fiecare dată când văd pe vreunu, gen, care-arată ca motanu nostru, Richard Hauser din Des Moines, Iowa, SUA, îngheţ. De fiecare dată când aud prin oraş o voce de american, tresar. Violenţa e naşpa, frate, pula mea. Cerşetoru, dragu de Franco, ne-a violat, gen, ne-a violat toată noaptea, ne-a futut în cur şi ne-a plătit, ca pe nişte curve, frate, ştii ce zic? O pisică rea Cerşetoru ăsta. Una sălbatică, sălbatică.

— Cine vine? Spud? ne spune Begbie.

Îşi muşcă buza de sus.

— E, gen... e... violenţă şi-astea... nu prea e genu meu... o să rămân şi-o să-mi rup capu... gen.

— Încă un muist căcăcios, se întoarse el cu spatele la mine... nu e dezamăgit, ca şi când nu s-ar aştepta la nimic de la noi în toată treaba... ceea ce poate e bine sau poate că nu-i aşa de bine, da’ cine pula mea mai ştie-n ziua de azi care-i treaba, gen?

Sick Boy spune ceva de genu să fii un iubitor, nu un luptător şi vrea şi Begbie să zică ceva, da’ Matty spune:

— Intru io.

Asta-i distrage atenţia lu Begbie de la Sick Boy. Cerşetoru-ncepe să-l ridice-n slăvi pe Matty, gen şi de noi zice că suntem cei mai căcăcioşi muişti de pe faţa pământului; da’ mie mi se pare că Matty e muistu căcăcios, gen, pentru că el e fraieru care pune botu la tot ce zice Franco... nu mi-a plăcut niciodată de Matty... e un distrus. Tovarăşii se mai înjură-ntre ei, gen, da’ când te-njură Matty, gen, simţi ceva mai mult de-atât, simţi ceva... gen... ură, ştii? Tre’ doar să fii fericit. Asta-i faza naşpa când e Matty cu noi. Nu poa’ să suporte să-i vadă pe alţii fericiţi, gen.

Îmi dau seama că nu m-am văzut niciodată singur cu Matty, gen. Uneori, gen, sunt doar io cu Rents... sau doar io cu Tommy... sau doar io cu Rab... sau doar io cu Sick Boy... sau chiar io cu Generalissimo Franco... da’ niciodată doar io cu Matty. Asta spune ceva, gen.

Pisicile-astea rele îşi părăsesc culcuşul ca să-şi urmărească prada, iar atmosfera e... senzaţională, gen. Sick Boy scoate nişte Ecs. Porumbei

albi, cred. E ceva, o nebunie. Cele mai multe pastile n-au MDMA[74], e ceva gen, ştii, o parte din efectele de la *speed*, o parte din alea de la LSD... da' toate pe care le-am luat au fost, gen, ceva tare, ştii? Da' pastilele-astea-s anormale, frate, pur şi simplu *zappaeşti*, frate... ăsta-i cuvântu, *zappaeşti*... mă gândesc la Frank Zappa cu *Joe's Garage*, la zăpadă galbenă şi la prinţese evreice şi la fete catolice şi cred c-ar fi super tare să am o femeie... să iubesc, gen... nu pentru futai, gen, mă rog, nu numai pentru futai... da' să iubesc aşa, pentru că simt aşa că iubesc pe toată lumea, da' nu aşa sexual... doar aşa să am pe cineva să-l iubesc... da' ştii, Rents o are pe Hazel şi Sick Boy... păi, Sick Boy are sute de gagici... da' nici pisicile astea nu par mai fericite decât *moi*...

— Capra vecinului e mereu mai frumoasă, soarele e mai luminos la el... pula mea, cânt, gen, io nu cânt niciodată... am luat ceva pastile şi-acuma cânt... mă gândesc la fata lu Frank Zappa, la Moon, gen... mi-ar plăcea... s-o ard aşa cu tac'su... la studiou de-nregistrări... doar aşa, să văd procesu creator, gen, procesu creator...

— Asta e nebunie... tre' să mă mişc, că altfel mă deprim... îşi pune Sick Boy mâinile-n cap.

Renton are cămaşa descheiată şi parcă se ciupeşte de sfârcuri, gen...

— Spud, uită-te la sfârcurile mele... le simt foarte ciudat, frate... nici un muist n-are sfârcuri ca mine...

Îi vorbesc despre dragoste şi Rents spune că dragostea nu există, e ca religia, gen că statu vrea ca tu să crezi în rahaturi d-astea ca să te poată controla şi să-ţi fută creieru... sunt unele pisici care nu se simt bine dacă n-aduc vorba de politică, gen... da' nu mă deprimă... pentru că, gen, nici el nu crede asta... pentru că... pentru că noi râdem de orice... de dementu ăla de la bar cu mutra plină de sânge... de pizdulice-aia snoabă care merge la festivaluri englezeşti, care-arată ca şi când i s-ar fi băşit cineva la nas...

Sick Boy zice:

— Hai să dăm o tură la Meadows şi să-i aranjăm pe Begbie şi pe Matty... nişte muişti fleşcăiţi, plictisitori, nişte puşcăriaşi fiţoşi!

— Ris-cant, motane, ris-cant... e nebun de legat, gen... spun.

— Hai s-o facem de dragu fanilor, spune Rents. El şi cu Rent luaseră asta dintr-un program publicitar al celor de la Hibs, despre turneul pregătitor de fotbal de la Isle Of Man. E cu pisica număru unu de la Hibs, Alex Miller, care-arată foarte afumat în poză şi cu titlu gen „S-o facem de dragul fanilor". De fiecare dată când sunt ceva droguri... ei asta zic.

Ieşim din pub şi traversăm spre Meadows. Începem să cântăm, Sinatra gen, cu nişte voci exagerate gen Niuuuu Yoooook:

Noi doi suntem ca doi călători
Plimbându-ne prin Meadows
Culegând flori multe de nu-mă-uita.

Două gagicuţe vin pe cărare spre noi, gen...le cunoaştem... parcă micuţa Roseanna şi cu Jill... două bunăciuni de pisicuţe, de la şcoala aia bengoasă, care e, Gillespie's sau Mary Merskine's?... o iau spre Southern, gen, pentru muzică, droguri, experienţe...

... Sick Boy îşi lungeşte mâinile şi-o prinde pe micuţa Gill într-o mare-mbrăţişare, Rents face, gen, acelaşi lucru cu Roseanne... io rămân cu ochii-n soare, gen, Domnu Pulă Singură la ordinele dumneavoastră.

Se ling între ei. Asta-i cruzime, frate, cruzime. Rents se retrage primu, da' continuă s-o ţină pe Roseanne de gât. Circulă o glumă cu Rents, gen... nu te supăra... păsăric-aia cu care s-a cuplat Rents la Donovan nu-i aşa bătrână. Cum o chema, Dianne? Sick Boy, ei, Sick Boy a proptit-o pe micuţa Jill de un copac, gen.

— Ce faci, păpuşă? Care-i treaba? o întreabă.

— Merg spre Southern, spuse ea, cam afumată...

O prinţesică evreică afumată? Nici o urmă de roşeaţă pe faţa ei... uau, puicuţele-astea-ncearcă să se ţină tare, dar sunt puţin agitate cu Rents şi cu Sick Boy. Le-ar lăsa pe superstarurile-alea terminate să le facă orice, gen. Nişte puicuţe adevărate le-ar fute una peste faţă, gen şi-ar sta să se uite la ei cum cad unu câte unu. Gagicuţele-astea se prefac... au trecut printr-o fază de supărat-pe-mămica-şi-tăticu-cei-bengoşi... nu c-ar profita Rents de treab-asta, mă rog, probabil c-a făcut-o deja, da' cu Sick Boy e altă treabă. Mâinile lui sunt în pantalonii lu micuţa Jill...

— Vă cunosc io, fetelor, acolo vă ascundeţi voi drogurile...

— Simon! Nu am nimica! Simon! Siiiimoooon!...

Presimţind o ieşire, o lăsă-n pace. Toate pisicile râd nervos, încercând cu toţii să se prefacă ca şi când totu-ar fi fost un mare joc, gen, după care ele pleacă.

— Poate ne mai vedem la noapte, păpuşile! strigă Sick Boy după ele.

— Da... jos la Southern, strigă Jill, mergând cu spatele.

Sick Boy-şi plesneşte una peste picior, gen.

— Ar fi trebuit să le luăm la noi pe bucăţelele-astea şi să le-o tragem până nu mai ştiu de ele. Pula mea, curvuliţele-alea o cereau. Era ca şi cum îşi zicea lui asta, nu mie sau lu Rents.

Rents începe să strige şi s-arate cu degetu.

— Si! E o veveriţă la picioarele tale, pula mea! Omoar-o pe muistă!

Sick Boy e cel mai aproape de ea şi-ncearcă s-o ademenească spre el, da’ ea o ia la goană, mişcându-se foarte ciudat, arcuindu-şi tot corpu, gen. O chestie mică argintie, fermecată... ştii?

Rents ia un bolovan şi dă cu el după veveriţă. Mi se face rău, gen, mi se opreşte inima-n loc când zboară pe lângă aia mică. Merge să ia alt bolovan, râzând ca dementu, da-l opresc.

— Las-o, frate. Veveriţele nu fac rău nimănui, frate!

Urăsc felu-n care Mark le face rău animalelor... e greşit, frate. Nu te poţi iubi pe tine dacă vrei să faci rău la creaturile-alea... vreau să zic... ce speranţă mai ai? Veveriţa e adorabilă, pula mea. Îşi vede de treaba ei. E liberă.

Poate că Rents asta nu suportă. Veveriţa e liberă, frate.

Îl ţin pe Rents, care râde-n continuare. Două bunăciuni se uită spre noi, trecând pe-acolo. Par dezgustate, gen. Lui Rents îi scânteiază ochii.

— PRINDE-O PE MUISTĂ! îi strigă el lu Sick Boy, da’ asigurându-se că-l aud bunăciunile. ÎMPACHETEAZ-O ÎN CELOFAN, SĂ NU CRAPE CÂND O FUŢI!

Veveriţa se depărtează de lângă Sick Boy, da’ bunăciunile se-ntorc şi par foarte scârbite de noi, ca şi când eram un căcat, ştii? Acuma râd şi-aşa, da’ tot îl ţin pe Rents.

— Cine-i pizd-aia acră care se holbează la noi? Pula mea de ciumă! spune Rents suficient de tare cât să-l audă.

Se întorc şi măresc pasul. Sick Boy strigă:

— CARĂ-TE-N PULA MEA DE PIZDĂ TRISTĂ!

După care se-ntoarce spre noi şi spune:

— Nu ş’ ce se tot dau ofilitele-astea la noi. N-o să le fută nimeni, nici măcar aici la ora asta. Mai bine mi-o bag între două bucăţi de şmirghel B&Q[75].

— Dă-te-n pula mea! Tu te-ai fute şi cu crăpătura de ziuă, dac-ar avea păr, spuse Rents.

Cred să s-a simţit prost imediat ce-a spus asta, gen, pentru că Dawn[76] îl chema pe copilaşu care-a murit, al lu Lesley, a murit în pătuţ şi-aşa şi ştie toată lumea, gen, că Sick Boy îi făcuse copilu...

Da’ Sick Boy nu zice decât:

— Dă-te-n pula mea, bă, muie. Tu eşti ăla de la adăpostu pentru maidanezi aicea, frate. Toate pizdele pe care le-am futut, şi-au fost muuuulte, toate-au fost bune.

Îmi amintesc de gagic-asta din Stenhoose, cu care şi-a pus-o Sick

Boy-odată când era mangă... nu prea po’ să zic gen că avea ceva deosebit... mă gândesc că fiecare pisică are gen un călcâiu lu Ahile...

— E, adu-ţi aminte de puicuţ-aia de la Stenhoose, cum o cheamă?

— Nu-ncepe *tu* acuma! *Tu* n-ai putut să te fuţi la bordel, pula mea, cu scula făcută sandviş între un American Express şi un card Access...

Începem să ne-njurăm, după care ne plimbăm un pic, da-ncep să mă gândesc la aia mică, la Dawn şi la veveriţ-aia, aşa liberă, fără să deranjeze pe nimeni... şi ei voiau s-o omoare, uite-aşa, gen, şi la ce bun? Mă face să mă simt trist şi furios şi mi-e greaţă...

Mă îndepărtez de ei. Mă-ntorc şi plec. Rents vine după mine.

— Hai, Spud... ce pula mea ai?

— Voiai să omori veveriţ-aia.

— E doar o veveriţă, Spud. Un parazit... spuse el.

Îşi pune braţul pe după umerii mei.

— Poate că nu e mai parazit decât tine sau decât mine, gen... cine poa’ să zică ce e un parazit... duduile-alea fiţoase cred că oamenii ca noi sunt paraziţi, gen, asta le dă dreptu să ne omoare, zic.

— Îmi pare rău, Danny... e doar o veveriţă. Îmi pare rău, frate. Ştiu ce simţi tu pentru animale. Doar că... ştii ce vreau să zic, Danny, gen... futu-i, adică sunt futut, Danny. Nu ştiu. Begbie şi... pastilele. Nu ştiu ce fac cu viaţa mea... totu e un mare haos, Danny. Mă doare-n pulă care-i treaba. Îmi pare rău, frate.

Rents nu mi-a spus „Danny“ de-o mie de ani şi-acuma nu se poate opri să nu-mi zică aşa. Pare foarte supărat, gen.

— Hei... las-o moartă, motane... sunt doar animale şi-aşa gen... nu-ţi mai bate capu cu rahatu-ăla... mă gândeam numai la creaturi mici şi inocente, cum ar fi Dawn, copilaşu, gen... n-ar trebui să le facem rău, gen...

Mă prinde şi mă strânge-n braţe, gen.

— Tu eşti unu dintre cei mai tari, frate. Aminteşte-ţi asta. Şi nu vorbesc drogurile şi alcoolu, io vorbesc. Doar că, dacă nu eşti total prăjit şi le spui altora ce simţi pentru ei, o să spună că eşti cel mai fraier din lume... Îi dau una pe spate şi, gen, vreau să-i spun acelaşi lucru, da’ ar suna, gen, că-i zic asta doar pentru că mi-a zis-o el primu.

Îl auzim pe Sick Boy-n spatele nostru.

— Doi poponari, pula mea. Ori mergeţi în boscheţi şi vă futeţi, ori veniţi şi m-ajutaţi să-i găsim pe Cerşetoru şi pe Matty.

Ne rupem din îmbrăţişare şi râdem. Amândoi ştim că Sick Boy, cu toată dorinţa lui să facă pe duru, e unu dintre cei mai tari şi-aşa.

52 Joc de cuvinte: referire la InterCity, folosind cuvântul *shitty*, care înseamnă *de rahat*.
53 Blugii Levi Strauss 501 sunt cel mai vechi şi cel mai bine vândut model, produs de Levi Strauss & Co prin 1890.
54 Regiune din Scoţia, cunoscută şi sub numele de Regatul Fife.
55 Joc de cuvinte: Lone Ranger este personajul unui film de televiziune. Partenerul său este un indian pe nume Tonto, de unde şi asocierea cu numele oraşului Toronto.
56 Vocalist al formaţiei The Clash, cunoscut şi pentru orientarea politică de stânga.
57 Unul dintre principalele centre financiare scoţiene.
58 Aluzie la unul dintre cântecele compuse de Frank Zappa, interpretat de fiica lui, Moon Unit Zappa.
59 Scoţieni, Jock Tamson fiind un simbol lingvistic pentru poporul scoţian.
60 Orange Order (Ordinul Portocaliu) este cea mai mare organizaţie protestantă din Irlanda de Nord.
61 În argoul scoţian, *soapdodger* (nespălat) face referire la cei din Glasgow.
62 Glasgow.
63 *Jambo* este termenul argotic pentru a desemna un suporter al echipei FC Hearts of Midlothian, Edinburgh, iar *Hun* se referă la un suporter al echipei Celtic din Glasgow. De asemenea, această rivalitate din lumea fotbalului este dublată de un conflict religios: protestanţi versus catolici.
64 Ulster, oraş irlandez.
65 Terorist republican irlandez.
66 Union Jack este numele dat steagului britanic.
67 Screwdriver, în orig.
68 Prescurtare de la Young Urban Professionals. Tinerii Profesionişti Urbani ; categorie de oameni cu vârste cuprinse între douăzeci şi treizeci de ani, care ocupă funcţii bine plătite, ce-i plasează în partea superioară a ierarhiei sociale.
69 Joc de cuvinte: *to shoot* înseamnă a împuşca, dar şi a face o injecţie.
70 Album din 1972 al lui David Bowie, intitulat *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and The Spiders From Mars*.
71 Celebră zonă de agrement din Edinburgh.
72 *Dublă semnificaţie*, în orig., în franceză.
73 Festival anual de muzică şi poezie, organizat la Edinburgh.
74 Substanţa activă din Ecstasy, cu efecte euforice, stimulatoare, empatogenice.
75 Firmă producătoare de materiale şi articole de construcţii.
76 Joc de cuvinte: în engleză, *dawn* este atât un nume propriu, cât şi un substantiv comun, însemnând zori de ziuă. Expresia *the break of dawn* folosită mai devreme desemnează momentul când se crapă de zi.

Datul cu stângu-n dreptu

O caut cu lumânarea

Expresia judecătorului pare să oscileze între milă şi dezgust când se uită la mine şi la Spud, aflaţi pe banca acuzaţilor.

— Aţi furat cărţi din librăria Waterstone, cu intenţia de a le vinde, afirmă el. Aţi ajuns să vindeţi cărţi, la naiba.

— Nu, spun.

— Da, spune Spud, în acelaşi timp.

Ne întoarcem, uitându-ne unul spre altul. Cât timp am stat să lucrăm la poveste şi-n două minute muistu-ăsta idiot a belit-o.

Judecătorul are o izbucnire tăioasă. Nu are o slujbă nemaipomenită, dacă stai să te gândeşti. Tre' să fie tare obositor să ai toată ziua de-a face cu nebuni. Totuşi, pun pariu că mălaiu e serios, pula mea şi nu-l forţează nimeni s-o facă. Ar trebui să-ncerce să fie puţin mai profesionist, puţin mai pragmatic, decât să-şi arate aşa mult enervarea.

— Domnule Renton, nu intenţionaţi să vindeţi cărţile?

— Nu. Ei bine, nu, onorată instanţă. Erau pentru citit.

— Deci citiţi Kierkegaard. Spuneţi-ne despre el, domnule Renton, spune tipu arogant.

— Mă interesează conceptele de subiectivitate şi de adevăr, mai precis ideile lui despre ce-nseamnă alegere; concepţia lui conform căreia alegerea autentică este făcută din îndoială şi nesiguranţă, fără recurs la experienţele sau sfaturile altora. S-ar putea susţine, pe bună dreptate oarecum, că aceasta este o filosofie de origine burgheză, existenţialistă şi că ar căuta, prin urmare, să submineze înţelepciunea colectivă a societăţii. În orice caz, este şi o filosofie a eliberării, deoarece, atunci când o astfel de înţelepciune socială este negată, bazele controlului social asupra individului sunt diminuate şi... dar aici spun prostii.

Mă opresc. Ăştia-i urăsc pe ăia deşteţi. E uşor să te laşi convins de

concepţii măreţe, reuşite, pula mea, elevate. Gândeşte-te la respect, Renton, gândeşte-te la respect.

Judecătorul sforăie ironic. Fiind un tip educat, bănuiesc că ştie mai multe despre marii filosofi decât un terchea-berchea ca mine. Îţi trebe minte, pula mea, ca să fii judecător. Nu orice muist poa' să facă treab-asta, pula mea. Aproape că-l aud pe Begbie spunându-i asta lu Sick Boy în galeria publică.

— Şi dumneavoastră, domnule Murphy, dumneavoastră intenţionaţi să vindeţi cărţile, aşa cum vindeţi toate lucrurile pe care le furaţi, pentru a vă finanţa dependenţa de heroină?

— Te-ai prins, frate... e... aşa e, gen, dădu Spud din cap, iar expresia lui meditativă se transformă în confuzie.

— Dumneavoastră, domnule Murphy, sunteţi un hoţ înveterat.

Spud scutură din umeri, ca şi când ar vrea să spună că nu-i vina lui.

— Rapoartele spun că încă sunteţi dependent de heroină. Sunteţi, de asemenea, dependent şi de furt, domnule Murphy. Oamenii trebuie să muncească din greu pentru a produce bunurile pe care dumneavoastră le furaţi în mod repetat. Alţii trebuie să muncească mult ca să câştige bani pentru a şi le achiziţiona. Încercările repetate de a vă face să încetaţi cu aceste delicte minore, dar persistente, s-au dovedit inutile până acum. De aceea, vă voi da o sentinţă de zece luni de custodie.

— Mulţam.... eh, adică... nu-i panică, gen...

Muistu se-ntoarce spre mine. Futu-i.

— Dumneavoastră, domnule Renton, sunteţi o problemă diferită. Rapoartele arată că şi dumneavoastră sunteţi dependent de heroină; dar că aţi încercat să controlaţi această problemă cu drogurile. Susţineţi că comportamentul dumneavoastră are legătură cu despresia cauzată de renunţarea la droguri. Sunt gata să accept asta. Sunt pregătit să accept afirmaţia dumneavostră că intenţionaţi doar să-l împingeţi pe domnul Rhodes, pentru ca acesta să nu vă atace şi că nu aţi vrut să-l loviţi. Prin urmare, am să vă suspend sentinţa de şase luni, cu condiţia ca dumneavoastră să urmaţi un tratament corespunzător pentru dependenţă. Serviciile sociale vor monitoriza progresul dumneavoastră. Deşi accept că aveaţi în posesia dumneavostră cannabis pentru uz personal, tot nu pot trece cu vederea folosirea unui drog ilegal; chiar dacă dumneavoastră susţineţi că-l folosiţi pentru a combate depresia de care suferiţi în urma renunţării la heroină. Pentru posesia acestui drog controlat, veţi fi amendat cu o sută de lire. Vă sugerez ca pe viitor să găsiţi alte modalităţi să combateţi depresia. Dacă şi dumneavoastră, la fel ca prietenul dumneavoastră, domnul Murphy, nu reuşiţi să respectaţi oportunitatea care vi se oferă şi apăreţi din nou în

acest tribunal, nu voi ezita să recomand o sentinţă de custodie. Vă e limpede?

Limpede ca apa, pula mea de muist docil. Te iubesc, bă, căpăţână plină de căcat.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă. Sunt şi eu foarte conştient de ce dezamăgire am fost pentru familia şi prietenii mei şi de faptul că acum irosesc timpul preţios al tribunalului. În orice caz, unul dintre elementele cheie ale reabilitării este abilitatea de a recunoaşte că problema există. Am mers regulat la clinică şi fac terapie de menţinere, mi s-au prescris metadonă şi temazepan. Nu mai tolerez autoamăgirea. Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi înfrânge boala. Vă mulţumesc încă o dată.

Judecătorul se uită atent la mine, să vadă dacă pe faţa mea e vreun semn de ironie. Sub nici o formă n-o să vadă. Sunt obişnuit să rămân imperturbabil când îl enervez pe Begbie. Impenetrabil e mai bine decât mort. Convins că nu e rahat, muistu prost declară şedinţa închisă. Ies în libertate; amărâtu de Spud intră la răcoare.

Un poliţist îi face semn să se mişte.

— Îmi pare rău, frate, îi spun, simţindu-mă cam muist.

— Nu-i panică, frate... Mă las de dava, iar Saughton e un loc bun pentru haş. O să fie-o nimica toată, gen... spune el, în timp ce era escortat afară de-unu cu o faţă de cur.

În holul din faţa sălii de judecată, mama vine către mine şi mă-mbrăţişează. Pare epuizată, cu cearcăne negre sub ochi.

— Ooo, băiete, băiete, ce mă fac eu cu tine? spune ea.

— Mare fraier. Rahatu-ăla o să te omoare, zice şi frate-miu Billy, scuturând din cap.

Voiam să-i zic ceva muistului. Nu i-a cerut nimeni să vină aici, iar observaţiile lui idioate sunt la fel de puţin binevenite. Oricum, când tocmai mă pregăteam să vorbesc, veni Frank Begbie.

— Rents! Foarte tare, frate! Bun rezultat, pula mea, nu? Păcat de Spud, da’ e mai bine decât ne-aşteptam, pula mea. N-o să facă zece luni. O să iasă-n şase săptămâni, pentru bună purtare. Chiar mai puţin.

Sick Boy, care arăta ca un director din publicitate, îşi pune braţu-n juru maică-mii şi-mi aruncă un zâmbet de reptilă.

— Pentru asta tre’ să sărbătorim. La Deacon? sugerează Franco.

Ca nişte *junky*, ne luăm după el. Nimeni n-are chef de ceva anume, iar băutura câştigă în lipsă de altceva.

— Dac-ai şti ce mi-au făcut mie şi lu taică-tu... se uită maică-mea la mine, foarte serioasă.

— Muist prost, rânji Billy, să şuteşti cărţi din magazine.

Muistu-ăsta-ncepea să mă calce pe nervi.

— Şutesc cărţi din magazine de şase ani. Am cărţi în valoare de patru mii la mama şi la mine. Crezi c-am cumpărat vreuna? Ăsta-i un profit de patru mii, din şutit cărţi, muist prost ce eşti.

— Oo, Mark, nuu, nu toate cărţile-alea... maică-mii părea că i se rupe inima.

— Da' gata, acuma am terminat, mamă. Mereu am zis că prima oară când mă prind, am terminat. După aia nu-ţi mai merge. E timpu s-o laşi baltă. Finito. Sfârşitu poveştii.

Vorbeam serios. Şi mama trebe să fi crezut la fel, pentru că şi-a schimbat atitudinea.

— Şi ai grijă cum vorbeşti. Şi tu la fel, se-ntoarse spre Billy. Nu ştiu de unde-aţi învăţat aşa, că la mine-n casă n-aţi auzit.

Billy se uită la mine, ridicând sceptic din sprâncene, fac şi io acelaşi gest spre el, o manifestare rară de solidaritate fraternă.

Toată lumea se pileşte repede. Mama ne stânjeneşte pe mine şi pe Billy, vorbind despre menstruaţia ei. Doar pentru că avea patruzeci şi şapte de ani şi încă-i venea ciclul, trebuia să se asigure că află toată lumea despre asta.

— M-am inundat. Pentru mine, tampoanele sunt inutile. E ca şi cum ai încerca să opreşti un flux puternic de apă cu un *Evening News*, râse ea zgomotos, dându-şi capul pe spate cu un gest pe care-l ştiam foarte bine, unul dezgustător, de curvă, de la prea-multe-Carlsberg-Special-la-Club-Leith-Dockers.

Îmi dau seama că mama a băut de dimineaţă. Probabil că le-a amestecat cu valium.

— Bine, mamă, spun.

— Nu-mi spune că ţi-e ruşine cu bătrâna ta mamă?

Îmi apucă obrazul subţire cu degetul mare şi arătătorul.

— Mă bucur şi io că nu mi l-au luat p-ăla micu. Urăşte să i se spună aşa. O să fiţi mereu ăia mici, amândoi. Ţi-aduci aminte când îţi cântam cântecu tău preferat, când erai micuţ de tot, în cărucior?

Am strâns mai tare din dinţi, fiindcă simţeam cum mi se usucă gâtul şi mi se scurge tot sângele din obraji. Pula mea, cum să nu.

— Lu puiu mamii-i place fragedă, fragedă, lu puiu mamii-i place pâinea fragedă... cânta ea fără vlagă.

Sick Boy i s-a alăturat bucuros. Aş fi preferat să mă fi băgat pe mine la răcoare-n locu lu muistu-ăla norocos de Spud.

— Puiu mamii mai vrea o halbă? întrebă Begbie.

— Da', aţi putea să cântaţi şi voi, pizda mă-sii. Aţi putea să cântaţi

şi voi, bă muiştilor!

Mama lu Spud intrase în pub.

— Îmi pare tare rău pentru Danny, doamnă Murphy... am început io.

— Îţi pare rău! Îţi dau io părere de rău! Dacă n-aţi fi fost tu şi cu adunătur-asta de gunoaie, Danny-al meu n-ar fi-n puşcărie-acuma!

— Şi tu acuma, Colleen, dragă. Ştiu că eşti supărată, da nu-i drept.

Mama se ridică.

— Îţi zic io ce dracu-i drept! Din cauza lu ăsta! Şi arătă spre mine cu ură. Ăsta l-a băgat pe Danny-n poveste-aia. S-a ridicat dracu-acolo, la tribunal, cu textele lui fiţoase. Ăsta şi cu ăia doi, ai dracu.

Spre uşurarea mea, şi Sick Boy şi Cerşetoru erau vizaţi de furia ei.

Sick Boy n-a zis nimic, da' se ridică încet de pe scaun, cu o expresie gen n-am-mai-fost-niciodată-jignit-în-aşa-hal, după care scutură din cap trist şi arogant.

— Aia-i total sărită! izbucni Begbie sălbatic.

Pentru muistu-ăsta nici o vacă nu era sfântă, nici măcar alea bătrâne din Leith, ale căror băieţi tocmai intraseră-n puşcărie.

— Io n-am pus niciodată mâna pe rahatu-ăla şi le-am spus lu Rents şi lu Spu... lu Mark şi lu Danny că sunt nebuni dac-o fac... Sick... Simon e curat de luni bune, pula mea.

Begbie se ridicase, alimentat de propria indignare. Se bătea cu pumnu-n piept, ca şi când s-ar fi abţinut să n-o lovească pe doamna Murphy şi-i striga-n faţă:

— IO ERAM MUISTU-ĂLA CARE-NCERCA SĂ-I FACĂ SĂ SE LASE!

Doamna Murphy se-ntoarse şi fugi din pub. Expresia de pe faţa ei ne-a întristat; era una de totală înfrângere. Nu numai că-şi pierduse fiu-n închisoare, da' şi imaginea ei despre el fusese compromisă. Îmi părea rău pentru femeie şi-l uram pe Franco.

— Da, ea-i de vină pentru tot scandalul ăsta, comentă mama, dar adăugă meditativ – da' totuşi îmi pare rău pentru ea. Băieţelu ei a intrat în puşcărie.

Se uită spre mine, scuturând din cap.

— Cu toată bătaia de cap, tot nu poţi fără copii. Ce face ăla micu-al tău, Frank?

Se întoarse spre Begbie.

Mi-era ruşine să văd cât de repede se lasă fraieriţi de d-ăştia ca Franco oameni ca mama.

— Barry, doamnă Renton. Creşte, creşte, pula mea.

— Spune-mi Cathy. Toată treab-asta cu doamna Renton! Mă faci să mă simt bătrână.

— Păi eşti, am comentat.

M-a ignorat cu desăvârşire şi nimeni altcineva n-a râs, nici măcar Billy. Într-adevăr, Begbie şi Sick Boy s-au uitat la mine cum se uită nişte unchi dezaprobatori la un puşti obraznic, da' pe care n-au dreptu să-l pedepsească. Acuma sunt demis la acelaşi statut ca şi copilu lu Begbie.

— Un băieţel, nu, Frank? îl întreabă mama pe Begbie, şi el părinte, la rându lui.

— Da, adevărat. Îi zic lu Ju, zic, dacă-i fată, intră la loc de unde-a venit.

O şi vedeam pe „Ju", cu pielea aia cenuşie, de culoarea terciului, cu păru slinos şi trupu subţire, cu pielea ofilită care abia-i atârnă, faţa neutră îngheţată, mortuară; incapabilă să zâmbească sau să se încrunte. Valiumul care-i mai calmează nervii, în timp ce copilu se pune pe-o nouă ploaie de ţipete care-ţi dau fiori. Îl va iubi pe copil, în egală măsură cu indiferenţa lu Franco pentru amărâtu-ăla mic. Va fi o dragoste înăbuşitoare, îngăduitoare, necondiţionată, iertătoare, care-i va permite puştiului să ajungă exact ca tăticu lui. Numele copilului ăluia a fost destinat Închisorii Saughton a Majestăţii Sale[77] încă de când era în pântecele lu June, la fel de sigur cum un fetus de bogătaş e legat de Eton[78]. În timp ce se va desfăşura tot procesu ăsta, tăticu Franco va fi unde e acuma: la cârciumă.

— Şi io voi fi în curând bunică! Dumnezeule, nu-ţi vine să crezi.

Mama se uita la Billy cu evlavie şi mândrie. El zâmbi prosteşte, mândru. De când o lăsase cu burta la gură pe pizdulice-aia a lui, Sharon, a devenit băiatu de aur al lu mama şi-al lu tata. S-a uitat faptu că muistu-ăla a adus gaborii-acasă de mai multe ori decât mine; măcar io am avut bunu-simţ să nu mă cac la mine-n prag. Acuma, asta-i fix pula. Doar pentru că se-nrolase din nou în armată, de data asta pentru şase ani nenorociţi şi pentru c-a lăsat gravidă o putoare. Mama şi tata ar trebui să-l întrebe pe muist ce pula mea face cu viaţa lui. Dar nu. Doar zâmbete pline de mândrie.

— Dacă-i fetiţă, Billy, pune-o s-o bage la loc, repetă Begbie, de data asta înjurând.

Începea să-l ajungă băutura. Alt muist care bea de pula mea mai ştie când.

— Ăsta-i spiritu, Franco, îl plesni Sick Boy pe spate pe Begbie, încercând să-l încurajeze pe dement, să-i dea mai multă apă la moară, poate mai scoate Begbie una sau două din tâmpeniile clasice.

Îi colecţionăm cele mai stupide, misogine şi violente citate, ca să le folosim pentru a-l imita când nu e-n preajmă. Aproape că ni se face rău de

la atâta râs convulsiv. Jocul are o limită: când ne gândim cum ar reacţiona dac-ar afla. Sick Boy-a-nceput deja să se strâmbe pe la spatele lui. Într-o zi, unu dintre noi, sau amândoi chiar, vom merge prea departe şi vom fi însemnaţi cu un pumn sau o sticlă, ori vom fi supuşi „disciplinei bâtei de baseball“. (Unu dintre citatele preferate ale lu Begbie.)

Am mers cu taxiu până la Leith. Begbie începuse să bombăne despre „preţurile de oraş“ şi se pornise să dezvolte o pledoarie total iraţională despre Leith, ca centru de distracţie. Billy a fost de acord, vrând să ajungă cât mai aproape de casă, pretextând c-ar calma-o mai uşor pe gagică-sa gravidă, dacă telefonu de înştiinţare ar veni dintr-un pub local.

Sick Boy-ar fi fost cu toată inima împotriva lui Leith, dacă n-aş fi făcut io primu asta. Aşa că muistu s-a delectat copios sunând la taxi. Am intrat într-un pub din centru, de la Walk, unu care nu mi-a plăcut niciodată, da-n care se pare că ne-mpotmoleam întodeauna. Malcolm, grăsanu din spatele barului, ne-a adus o vodcă dublă din partea casei.

— Am auzit că ai scăpat. Bună treabă, frate.

Am scuturat din umeri. Vreo doi tipi mai în vârstă îl tratau pe Begbie ca şi când ar fi fost un star de la Hollywood; ascultau răbdători una dintre poveştile lui, care nu era neapărat amuzantă şi pe care probabil c-o mai auziseră, oricum, de multe ori.

Sick Boy a adus un rând de băuturi, făcând din asta o mare chestie, fluturându-şi ostentativ banii.

— BILLY! LAGER? DOAMNĂ RENTON... EI, CATHY! CE SĂ FIE? GIN BITTER LEMON? striga de la bar spre masa din colţ.

Mi-am dat seama că Begbie, implicat acum într-o poveste conspirativă cu un labagiu urât, mutră de boxer, genu de care te-ai feri ca de ciumă, îi strecurase lu Sick Boy mălaiu ca să cumpere de băut.

Billy se certa cu Sharon la telefon.

— Pula mea, frate-miu tocmai a scăpat de puşcărie! Furt de carte, atac asupra unui membru al personalului librăriei, posesie de droguri. Şi muistu-ăsta norocos scapă. Chiar şi mama-i aici! Am dreptu să sărbătoresc, pula mea...

Trebuie să fi fost disperat, dac-a fost nevoit să pună placa aia cu dragostea frăţească.

— Uite-l pe Planeta maimuţelor, mi-a şoptit Sick Boy, făcându-mi semn spre un tip care bea acolo-n pub. Arăta ca un bonus de la film. Ca-ntotdeauna, era muci şi-ncerca să-şi găsească companie. Din nefericire, ni s-au întâlnit privirile şi veni spre mine.

— Te interesază caii? mă întreabă.

— Nu.

— Te interesează fotbalu? bolboroseşte el.

— Nu.

— Rugby? acuma pare disperat.

— Nu, spun.

Era greu să-ţi dai seama dacă urmărea să obţină ceva sau doar căuta companie. Cred că nici muistu nu ştia. Oricum, şi-a pierdut interesu pentru mine şi s-a-ntors spre Sick Boy.

— Te interesează caii?

— Nu. Urăsc şi fotbalu şi rugby-u şi tot. Da-mi plac filmele. Mai ales *Planeta maimuţelor*. L-ai văzut? Ăsta mi-a plăcut.

— Da! Mi-aduc aminte de el! *Planeta maimuţelor.* Charlton Pula Mea Heston. Roddy Mc... cum îl cheamă? Muistu-ăla mic. Ştii de cine zic. Ştie de cine zic! se-ntoarce spre mine Planeta maimuţelor.

— McDowall.

— Ăla e! zice el victorios. Se-ntoarce din nou spre Sick Boy.

— Unde-i gagica ta acuma?

— Ce? Ce-ai zis? întreabă Sick Boy, perplex.

— Aia mică, blondă, cu care-ai fost aici noaptea trecută.

— Aaa, da, aia.

— Super pizdulice... dacă-mi permiţi, gen. Fără supărare, frate.

— Nu, nu-i problemă, frate. E-a ta pentru cincizeci de lire, fără mişto. Vocea lu Sick Boy scade.

— Pe bune?

— Da. Fără chestii perverse, doar o tăvăleală normală. Te costă cincizeci de lire.

Nu-mi puteam crede urechilor. Sick Boy nu glumea. Încercă să-i facă lipeala lu Planeta maimuţelor cu micuţa Maria Anderson, pe care junkistu-ăsta-o tot futea de vreo câteva luni. Muistu voia s-o scoată la produs. Mi s-a făcut silă de ce ajunsese să facă, ce ajunseserăm cu toţii şi iar am început să-l invidiez pe Spud.

Îl iau de-o parte.

— Care pula mea-i treaba?

— Treaba e că am grijă de *numero uno*. Care-i problema ta? De când te-ai făcut asistent social?

— Da’ asta-i complet altceva. Nu ştiu ce pula mea te-a apucat, frate, chiar nu ştiu.

— Deci acuma eşti Domnu Papagal Treaz, pula mea sau ce?

— Nu, da’ io n-am treabă cu alţi muişti.

— Fugi d-aici. Zi-mi acum că nu tu ai fost ăla care l-ai trimis pe Tommy la Seeker şi restu.

Avea ochii foarte limpezi şi ameninţători, neatinşi de conştiinţă sau compasiune. Se-ntoarse şi merse-napoi la Planeta maimuţelor.

Am vrut să spun că Tommy a avut de ales; micuţa Maria nu are. Da' asta n-ar fi făcut decât să pornească o ceartă despre unde începe şi unde se termină alegerea. De câte-ncercări e nevoie pentru ca acest concept de alegere să fie scos din circulaţie? Pula mea, tare aş vrea să ştiu. Pula mea, aş vrea să ştiu tot.

Ca un făcut, Tommy intră în pub; urmat de Premiu Doi, care era vraişte. Tommy-ncepuse să ia. Nu mai luase niciodată. Probabil că e vina noastră; vina mea, probabil. Dintotdeauna, drogu lu Tommy fusese *speedu*. Lizzy l-a lovit sub centură. E foarte tăcut, foarte supus. Premiu Doi nu e.

— Rent Boy e cel mai tare! Hei! Mare muist mai eşti! strigă el, strivindu-mi mâna.

În tot pubu răsună un cor de „Mark Renton e unu singur". Bătrânu Willie Shane, fără dinţi, bagă tare. La fel şi bunicu lu Cerşetoru, un bătrânel muist tare de treabă, cu un singur picior. Cerşetoru şi doi din prietenii lui psihopaţi, pe care nici măcar nu-i cunosc, cântă, la fel şi Sick Boy şi Billy, chiar şi mama.

Tommy mă plesneşte pe spate.

— Frumoasă treabă, spune.

După care:

— Ai ceva dava?

Îi spun să uite de ea, s-o lase baltă cât mai poate. Îmi spune, aşa, pe un ton de cocoş, că se poate descurca. Mi se pare c-am mai auzit replic-asta şi-nainte. Am băgat-o şi io şi probabil c-o s-o mai fac.

Sunt înconjurat de muiştii care-mi sunt cei mai apropiaţi; da' niciodată nu m-am simţit aşa singur. Niciodată de când mă ştiu.

Planeta maimuţelor s-a strecurat şi el în gaşcă. Gându că muistu-ăla o fute pe micuţa Maria Anderson nu este foarte atrăgător din punct de vedere estetic. Gându că muistu se fute cu cineva nu este atrăgător din punct de vedere estetic. Dacă-ncearcă să vorbească cu mama, îi sparg făţău ăla de primată.

Andy Logan intră în pub. E un muist foarte exuberant, care duhneşte-a delicte minore şi a puşcărie. Pe Loags l-am cunoscut acu vreo doi ani, când lucram amândoi ca îngrijitori la un teren de golf al conducerii locale, de unde scoteam bani frumoşi. Controlorul de pe duba patrulei parcului ne băgase pe fir. Vremuri productive; nu m-atingeam niciodată de salariu. Îmi place de Loags, dar prietenia noastră n-a evoluat. Niciodată nu vorbea despre altceva decât despre vremurile-alea.

Toată lumea a intrat în joc, în jocu-ăsta al reamintirii. Orice

conversaţie-ncepea cu „ţi-aduci aminte atunci când...“ şi acuma vorbeam de bietu Spud.

Flocksy intră-n cârciumă şi îmi făcu semn de la bar. Mă întrebă de dava. Sunt la dezintoxicare. Era ironic faptu că am fost prins furând cărţi, acum când încerc să fiu pe drumu cel bun. Da’ metadona asta mă omoară, pula mea. Îmi dă o stare de agitaţie. M-a apucat nasol acolo la librărie, când muistu-ăla cu faţă de cur a trebuit să-ncerce el să facă pe erou.

Îi spun lu Flocksy că sunt la recuperare şi el se cară imediat, fără să zică nimic.

Billy m-a văzut vorbind cu el şi-l urmează afară, da’ mă duc după el şi-l prind de braţ.

— O să-l rup pe-mpuţitu-ăla... şuieră el printre dinţi.

— Lasă-l, e-n regulă.

Flocksy se-ndepărtează, a uitat de toate astea, a uitat de toate, mai puţin de preocuparea heroinei.

— Pula mea de gunoi. Meriţi toate astea fiindc-o arzi cu infectu-ăla.

Merge înapoi şi se-aşază, da’ numai pentru că le vede pe Sharon şi pe June venind pe drum.

Când o vede Begbie pe June în pub, îi aruncă o privire încruntată şi acuzatoare.

— Unde-i copilu?

— E la sor-mea, spune June timidă.

Îşi întoarce dinspre ea ochii războinici, gura deschisă şi faţa îngheţată, încercând să absoarbă informaţia şi să decidă dacă se simte bine, rău sau e indiferent la toată povestea. Până la urmă, se întoarce spre Tommy şi-i spune cu afecţiune că e un mare muist.

Ce-avem aici? Pula mea, furia lu Billy cel băgăreţ, un nenorocit de reacţionar. Sharon se uită la mine de parc-aş avea două capete. Mama, beată şi uşuratică, Sick Boy... muist. Spud-n închisoare. Matty-n spital şi n-a fost nimeni să-l vadă, nici măcar nu vorbeşte nimeni despre el, e ca şi când n-ar fi existat niciodată. Begbie... pula mea, străluceşte, în timp ce June arată ca un morman de oase în combinezonu ăla hidos de fâş, o ţinută în cel mai bun caz nefavorabilă, dar care-i subliniază diformitatea.

Mă duc la budă şi, după ce mă piş, ştiu că nu mă mai pot întoarce acolo, să dau ochii cu tot rahatu ăla. Mă strecor afară pe uşa din spate. Mai sunt încă paisprezece ore şi cincisprezece minute până-mi voi putea lua noua doză. Dependenţa sponsorizată de stat: substitutu de metadonă pentru heroină, nişte jeleuri scârboase, trei pe zi, ca să aibă efect. Nu ştiu mulţi junkişti de la dezintoxicare care să nu le ia pe toate trei odată, după care să iasă ca să facă rost de ceva. Până dimineaţă, atâta tre’ s-aştept, pân-atunci.

Decid că nu po’ s-aştept aşa mult. O iau spre Jimmy Swan, pentru o doză, doar O DOZĂ-N PULA MEA, ca să pot trece de ziua asta lungă şi grea.

Dileme de rahat No. 66

E o provocare să te mişti: *da’ n-ar trebui să fie. Pot să mă mişc. S-a mai făcut asta-nainte. Prin definiţie, noi, oamenii, gen, suntem materie în mişcare. Da’ oricum, de ce să te mişti când ai tot ce-ţi trebuie chiar aici. Da-n curând va trebui să mă mişc. Mă voi mişca atunci când îmi va fi suficient de rău. Doar că nu po’ concepe să-mi fie atât de rău, încât să fie nevoie să mă mişc. Asta mă înspăimântă, pentru că va trebui să mă mişc în curând.*

Sigur voi fi în stare s-o fac; sigur, pe pula mea.

Câini morţi

Ah... *duşmanu eşte-n rahat*, cum ar fi spus bătrânu Bond, şi uite-n ce hal arată muistu. Freză de *skinhead*, geacă de piele verde, pantofi Doctor Martens cu talpă groasă. Dobitocu clasic; şi un lătrău care se târăşte credincios după el. Pitbull, shit bull, bull shit terrier[79], pula mea, o pereche de fălci pe patru picioare. Ooo, se pişă la un copac. *Aici, cuţu, aici, cuţu.*

Când locuieşti deasupra unui parc, ai tot felul de îndeletniciri. Ochesc animalu cu puşca mea telescopică; s-ar putea să fie doar în mintea mea, da’ mi se pare că s-au cam înmulţit zilele-astea, cotesc spre dreapta. Totuşi, Simon e un ţintaş destul de bun ca să compenseze această disfuncţie a tehnologiei lui de nădejde, această veche puşcă cu aer comprimat de calibru 0,22. Mut ţinta spre *skinhead*, ochindu-i faţa. După care mă plimb pe corpu lui de sus până jos, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos... *uşurel, iubi... înc-o dată*... împuţitu-ăsta n-a primit niciodată-n viaţa lui atâta atenţie, atâta grijă, atâta... da, dragoste. E un sentiment teribil, să ştii că ai puterea de a provoca atâta durere, chiar de la tine din cameră. *Spune-mi aşaşinul nevăzut, don’şoară Moneypenny*.

Da’ io pe pitbull îl vreau; vreau să-l fac să-şi atace stăpânu, să sfâşii

relaţia emoţionantă dintre om şi animal odată cu ouăle lu stăpân'su. Sper ca shit-bull-u ăsta să aibă mai multe coaie decât rottweileru-ăla prostovan de ieri. L-am lovit pe dihani-aia chiar în faţă şi ce, s-a-ntors amărâtu-ăla-mpuţit spre bolovanu de stăpân'su-n combinezon? Tare i-o fi plăcut, cum ar spune Vera şi Ivy din *Coronation Street*[80]. Muistu-a-nceput să scheaune şi-atât.

Mi se spune Sick Boy, spaima figuranţilor, care şutează în toţi d-alde legumă ăştia. Asta-i pentru tine, Fido sau Rocky sau Rambo sau Tyson sau cum pula mea te-o fi botezat retardatu de stăpân'tu cap-de-pulă. Asta-i pentru toţi copiii pe care i-ai măcelărit, pentru toate feţele pe care le-ai desfigurat şi pentru rahatu pe care l-ai depus pe străzile noastre. Da' mai presus de toate, e pentru rahatu pe care l-ai făcut în parcuri, rahat care-ntotdeauna găseşte o cale să intre-n corpu lu Simon, de fiecare dată când încearcă să placheze vreun jucător, ca mijlocaş la Abbeyhill Athletic, în Liga Amatorilor Lothian Sunday.

Acuma sunt unu lângă altu, om şi fiară. Apăs pe trăgaci şi mă dau un pas înapoi.

Genial! Câinele scheaună şi sare pe *skinhead*, înfigîndu-şi fălcile în braţul muistului. *Bună lovitură, Şimon*. Îţi mulţumesc, Sean.

— SHANE! SHANE! BĂ, MUIE! TE OMOR, PULA MEA! SHAAAANE! strigă tipu, cărând şuturi câinelui, da' pantofii lui n-au nici o şansă împotriva monstrului. L-a capsat bine şi chestiile-astea nu-ţi dau drumu; pentru muiştii-ăştia proşti, singura atracţie la câinii ăştia e ferocitatea lor. Tipu chiar a turbat, mai întâi zbătându-se, după care încercând să stea nemişcat, pentru că-i prea dureros să te zbaţi; din când în când, ameninţându-l, apoi rugându-se de maşina aia criminală lipsită de milă. Un muist în vârstă vine să-ncerce să-l ajute, da' renunţă, deoarece câinele se uită-n jur şi mârâie, ca şi când ar zice: tu urmezi, bă, muie.

Cobor scările în mare viteză, cu bâta de baseball din aluminiu în mână. Asta aşteptam, despre asta-i vorba. Omul vânător. Am gura uscată, de la presimiţiri; Sick Boy e-n safari. *O mică problemă pe care ş-o rezolvi, Şimon*. Cred că mă descurc, Sean.

— AJUTAŢI-MĂ! AJUTAŢI-MĂ! guiţă *skinheadu*. E mai tânăr decât credeam.

— E-n regulă, frate. Stai calm, îi zic. Nu-ţi fie frică, Simon e aici.

Mă furişez pe ascuns în spatele câinelui; nu vreau ca muistu să-l slăbească şi să mă ia pe mine, chiar dacă sunt mici şansele. Din braţul gagiului şi din gura câinelui se scurge sânge, îmbibându-i tipului un piept al hainei. Tipu crede c-o să-l snopesc pe câine cu bâta, da' asta ar fi ca şi când i-aş trimite pe Renton şi pe Spud s-o satisfacă sexual pe Laura McEwan.

În schimb, ridic încet zgarda câinelui şi-nfig sub ea mânerul bâtei.

Şi răsucesc, răsucesc... *Răsucesc şi strig*[81]... Muistu încă rezistă. *Skinheadu* cade-n genunchi, gata să leşine de durere. Io continui să răsucesc şi pot să simt cum muşchii puternici de la gâtul câinelui încep să cedeze, să se relaxeze. Continui să răsucesc. *Hai să ne răsucim din nou, la fel ca vara trecută*[82].

Câinele scoate pe nas şi prin fălcile încleştate nişte bolboroseli hidoase, în timp ce io-l strangulez pe muist până la moarte. Chiar şi-n timpu ultimelor spasme şi după aia, când e nemişcat ca un sac de cartofi, nu slăbeşte strânsoarea. Îi scot bâta de sub zgardă, ca să fac o pârghie, să-i deschid gura, pentru a-i elibera tipului mâna. Între timp, a venit poliţia şi i-am bandajat tipului mâna cu restul hainei.

Skinheadu mă ridică-n slăvi poliţiştilor şi ăluia de la ambulanţă. E supărat pe Shane, nici acum nu-şi poate da seama ce l-a transformat pe iubitul lui căţel care „n-ar fi făcut rău nici unei muşte“, muistu chiar a zis asta, chiar a rostit clişeu ăsta oribil, într-un monstru dement. *Aceşte beştii şe pot tranşforma în orice moment.*

În timp ce-l conduc spre ambulanţă, poliţistu tânăr scutură din cap.

— Pula mea de creaturi proaste. Chestiile-astea-s pur şi simplu nişte criminali. Pentru d-alde muie ăştia proşti, e o chestie foarte tare pentru ego-ul lor să aibă aşa ceva, da’, mai devreme sau mai târziu, tot o iau razna.

Poliţistu mai în vârstă mă chestionează vag despre ce nevoie am io de o bâtă de baseball, da-i spun că e pentru siguranţa personală, fin’c-au fost multe spargeri în zonă. Nu că Simon, îi explic, ar visa vreodată să ia legea-n propriile mâini, doar că, vorb-aia, îţi dă o anumită linişte. Mă-ntreb dacă cineva de pe parte-asta a Atlanticului şi-o fi cumpărat o bâtă de baseball gândindu-se să joace baseball.

— Înţeleg asta, spune bătrânu poliţist.

Pai cre’ şi io că poţi, muist prost. *Oamenii legii şunt cam proştuţi, nu, Sean*? *Nu şunt chiar impreşionanţi, Şimon*.

Tipii-mi spun că sunt un băiat curajos şi că-mi vor face o recomandare. *Păi mulşumesc, domnule ofişer, da’ nu-i mare lucru.*

Sick Boy merge pe la Marianne în noaptea asta, pentru nişte distracţie bolnavă. Pe la spate trebuie neapărat să fie în meniu, chiar şi numai ca un tribut pentru Shane.

Sunt *high* ca un zmeu şi excitat ca un câmp cu cerbi. A fost o zi frumoasă, pula mea.

În căutarea sinelui

N-am fost niciodată închis pentru *junk*. În orice caz, mulţi d-alde muie au încercat să mă reabiliteze. Reabilitarea-i un rahat; uneori cred că-i mai bine să intru la zdup. Reabilitarea înseamnă capitularea sinelui.

Am fost trimis la o mulţime de consilieri, cu specializări de la psihiatrie pură, la psihologie clinică, până la asistenţi sociali. Doctorul Forbes, psihiatrul, folosea tehnici de consiliere non-directive, bazându-şi, în mare, abordarea pe psihanaliza freudiană. Asta presupunea ca eu să vorbesc despre viaţa mea din trecut şi să mă concentrez asupra conflictelor nerezolvate, presupoziţia fiind, probabil, că identificarea şi soluţionarea acestor conflicte îmi vor înlătura furia, care-mi alimentează comportamentul autodistructiv, comportament care se manifestă prin faptul că iau droguri grele.

Un schimb tipic:

Dr. Forbes: Ai pomenit de fratele tău, cel cu, ăăă, handicap. Cel care a murit. Putem vorbi despre el?

(pauză)

Eu: De ce?

(pauză)

Dr. Forbes: Eziţi să vorbeşti despre fratele tău?

Eu: Nu. Doar că nu văd ce relevanţă are asta pentru faptu că io-s pe dava.

Dr. Forbes: Se pare că ai început să iei droguri grele cam în perioada în care a murit fratele tău.

Eu: Multe s-au întâmplat în perioada aia. Da’ nu sunt foarte sigur cât de relevant e să izolez moartea fratelui meu. În perioada aia, am plecat la Aberdeen; la Universitate. Am urât-o. După care am plecat pe feribot, pe canal, spre Olanda. Acces la toate drogurile la care-ai putea spera.

Dr. Forbes: Aş vrea să ne întoarcem la Aberdeen. Spui că ţi-a displăcut Aberdeen?

Eu: Da.

Dr. Forbes: Ce anume ţi-a displăcut la Aberdeen?

Eu: Universitatea. Profii, studenţii şi toate alea. Credeam că sunt cu toţii nişte muişti plictisitori din clasa de mijloc.

Dr. Forbes: Înţeleg. Nu ţi-ai putut forma relaţii cu oamenii de acolo.

Eu: Nu că n-am putut, mai degrabă n-am vrut, deşi probabil că-nseamn-acelaşi lucru, pentru scopurile dumneavoastră (scutur din umeri

necooperant pentru Dr. Forbes)... nu mă interesa nici unu din futuţii-ăia de-acolo.

(pauză)

Adică nu vedeam sensu. Ştiam că n-o să rămân pentru multă vreme. Dacă voiam să stau la palavre, mă duceam la pub. Dacă voiam un futai, mă duceam la prostituate.

Dr. Forbes: Ai petrecut timp cu prostituatele?

Eu: Da.

Dr. Forbes: Asta din cauză că îţi lipsea încrederea în abilitatea ta de a-ţi crea legături sociale şi sexuale cu femeile de la Universitate?

(pauză)

Eu: Nu, am cunoscut vreo câteva gagici.

Dr. Forbes: Ce s-a întâmplat?

Eu: Mă interesa mai degrabă sexu, decât o relaţie. Şi nu prea aveam vreo motivaţie să ascund chesti-aia. M-am întâlnit cu femeile-alea pur şi simplu ca un mijloc de a-mi satisface nevoile sexuale. Am hotărât că e mai cinstit să merg la o prostituată, decât să intru-ntr-un joc al iluziei. Pe vreme-aia, eram un băiat moral. Aşa că mi-am spart bursa pe prostituate şi-am ciordit mâncare şi cărţi. Ăst-a fost începutu furturilor. Nu era vorba chiar de *junk*, deşi e foarte clar că n-a ajutat.

Dr. Forbes: Mmmm. Ne putem întoarce la fratele tău, cel cu handicapul? Ce simţeai pentru el?

Eu: Nu-s foarte sigur... uite, tipu n-avea nici o treabă. Nu era acolo. Complet paralizat. Nu făcea altceva decât să stea în scaunu-ăla, cu capu-ntr-o parte. Nu făcea decât să clipească şi să-nghită. Uneori scotea nişte zgomote uşoare... era mai degrabă un obiect, decât o persoană.

(pauză)

Presupun că-l uram când era mai mic. Adică, mama îl scotea afar-aşa-n cărucior. Chesti-aia mare, uriaşă, într-un cărucior, pula mea, gen. Ne făcea pe mine şi pe frate-miu, Billy, de râsu celorlalţi copii. Ne ziceau: „Frac’tu-i un paralitic“ sau „Frac’tu-i un zombie“ şi rahaturi de genu-ăla. Copii, ştiu, da’ nu aşa mi se părea şi p-atunci. Fin’că io eram înalt şi stângaci când eram băieţel, am început să mă gândesc că era ceva-n neregulă cu mine şi-aşa, că eram într-un fel ca Davie...

(pauză lungă)

Dr. Forbes: Deci aveai un sentiment de ură pentru fratele tău.

Eu: Da, când eram copil, băieţel, gen. După care a intrat în spital. Un fel de ochii care nu se văd, se uită. L-am vizitat de câteva ori, da’ nu părea să aibă vreun sens. Nici un fel de interacţiune, ştii? Am văzut toate

astea ca pe-o-ntorsătură crudă a vieţii. Săracu Davie trăsese cea mai de căcat carte posibilă. Trist, pula mea, da' nu po' să jeleşti pentru asta tot restu vieţii, era în cel mai bun loc pentru el, era-ngrijit bine. Când a murit, m-am simţit vinovat pentru că l-am urât, vinovat că poate n-am făcut un pic mai mult efort. Da' ce po' să faci?

Dr. Forbes: Ai mai vorbit vreodată despre sentimentele-astea?

Eu: Nu... bine, poate c-am menţionat asta maică-mii şi lu taică-miu...

Aşa se-ntâmpla de obicei. Multe chestii ieşite la iveală; unele obişnuite, altele grele, unele anoste, altele interesante. Uneori spuneam adevăru, alteori minţeam. Când minţeam, uneori spuneam chestiile pe care credeam că i-ar plăcea să le-audă şi uneori spuneam ceva ce credeam c-o să-l enerveze sau o să-l nedumerească.

Da, pula mea, dacă puteam să văd vreo legătură cu toate alea şi faptu că io băgam dava.

Totuşi am învăţat câteva chestii, pornind de la dezvăluirile lu Forbes şi de la cercetările mele în psihanaliză şi în modurile în care ar trebui interpretat comportamentu uman. Am o relaţie nesoluţionată cu frate-miu, Davie, deoarece nu am putut să-mi clarific şi să-mi exprim sentimentele faţă de viaţa lui catatonică şi, ulterior, despre moartea lui. Am sentimente oedipiene faţă de mama şi o gelozie latentă nerezolvată pentru tata. Comportamentu meu de junkist este unu de tip anal, conceptual vorbind, care caută să capteze atenţia, da, da, în loc să-mi reprim rahaturile şi să mă revolt împotriva autorităţii parentale, îmi bag bile-n corp pentru a-mi reclama puterea asupra lui, vizavi de societate, în general. Nebunie, nu?

Toată chestia asta se poate să fie sau nu adevărată. Am meditat mult la ea, da' nu vreau s-o explic; nu am o atitudine defensivă faţă de chestiune. Oricum, cre' că e cea mai apropiată de problema dependenţei mele. Foarte sigur e că să vorbeşti mult despre asta a rezolvat o pulă. Cre' că Forbes e la fel de sărit ca şi mine.

Molly Greaves, psihologul clinic, tindea mai degrabă să-mi analizeze comportamentu şi modurile de a-l modifica, decât să-i determine cauzele. Se părea că Forbes îşi făcuse bucăţica lui, acu era timpu să mă rezolv. Atunci am început programu de reducere a dozelor, care pur şi simplu n-a mers, apoi tratamentu cu metadonă, care mi-a făcut mai rău.

Tom Curzon, consilieru de la antidrog, un tip de formaţie asistent social, mai degrabă decât medic, era cu consilierea rogeriană orientată spre client. Am mers la Biblioteca Centrală şi am citit cartea lu Carl Rogers, *Despre cum să devii persoană*. Cartea mi s-a părut un rahat, da' tre' să

recunosc că Tom părea să m-aducă mai aproape de ce credeam io c-ar fi adevărat. Dispreţuiam lumea şi pe mine pentru că nu reuşeam să mă-mpac cu limitele mele şi-ale vieţii.

Acceptarea limitelor care te înving părea să constituie atunci sănătatea mentală sau comportamentul non-deviant.

Succesul şi eşecul înseamnă doar satisfacerea şi frustrarea dorinţei. Dorinţa poate fi ori predominant intrinsecă, bazată pe impulsurile noastre individuale, ori extrinsecă, în principal stimulată de publicitate sau de modele sociale, cum sunt ele prezentate de media şi cultura populară. Tom crede că concepţia mea despre succes şi eşecul meu nu operează decât individual, nu la un nivel individual şi social. Datorită eşecului de a recunoaşte recompensa socială, succesul (ca şi eşecul) nu poate fi decât o experienţă pasageră pentru mine, dat fiind că această experienţă nu poate fi susţinută de o acceptare întreţinută social a bogăţiei, puterii, statutului etc., sau, în cazul eşecului, de către stigmatizare sau reproş. Aşadar, după părerea lu Tom, n-are nici un rost să-mi spui c-am făcut bine la examen sau că am o slujbă bună sau că m-am ales cu o gagică mişto; genu-ăsta de recunoaştere nu-nseamnă nimic pentru mine. Bine’nţeles, pe moment mă bucur de chestiile-astea, da’ valoarea lor nu se poate susţine fin’că nu-i nici o recunoaştere socială care să le valorizeze. Ce-ncearcă Tom să spună e, presupun, că mă doare-n pulă. De ce?

Aşa că ne-ntoarcem la alienarea mea în cadrul societăţii. Problema e că Tom refuză să-mi accepte viziunea că societatea nu poate fi schimbată semnificativ în bine sau că io nu po’ să mă schimb ca să mă adaptez. Astfel de lucruri îmi provoacă depresie, toată furia se interiorizează. Asta-i depresia, zic ei. Oricum, depresia, de asemenea, creează nemotivare. În interiorul tău se naşte un gol. *Junku* umple golu şi mă şi ajută să-mi satisfac nevoia de autodistrugere, furia interiorizată din nou.

Aşa că, în mare, aici sunt de acord cu Tom. Ne despărţim acolo unde el refuză să vadă poveste-asta cu toată tristeţea ei. Crede că sufăr din lipsă de respect de sine şi că refuz să accept asta, proiectând vina asupra societăţii. Crede că mijloacele mele de a emascula recompensele şi laudele (şi, invers, condamnarea) care-mi sunt disponibile prin societate nu sunt un refuz al acestor valori *per se*, ci indică faptu că nu mă simt suficient de bine (sau de rău) cu mine însumi, ca să le accept. În loc să vin şi să zic: Nu cred că am calităţile-astea (sau cred că sunt mai bun de-atât), io zic: Oricum, totu e de căcat.

Hazel mi-a zis, chiar înainte să-mi spună că nu mai vrea să mă vadă, când am vrut să m-apuc din nou, pentru-a enşpea oară:

— Vrei să te prăjeşti cu droguri, ca toată lumea să creadă că eşti

profund şi complex. E patetic şi plictisitor, în pizda mă-sii.

Într-un fel, prefer varianta la Hazel. E o chestie de ego la mijloc. Hazel înţelege nevoile egoului. E vitrinier într-un magazin, dar se descrie ca „artist în expunerea pentru consumatori“ sau ceva de genu-ăla. De ce-aş refuza io lumea, sau de ce m-aş crede mai bun decât ea? Pen’ c-aşa fac, d-aia. Pen’ c-aşa sunt, pula mea, d-aia.

Consecinţa acestei atitudini e că am fost trimis la rahaturile astea de terapie/consiliere. N-am vrut eu aşa ceva. Era asta sau puşcăria. Încep să cred că Spud-a ales varianta uşoară.

Rahatu-ăsta-mi tulbură apele; mai repede-mi amestecă problemele, decât să mi le lămurească. În mare, nu cer decât ca muiştii să-şi vadă de treaba lor şi io să fac la fel. De ce, dacă iei droguri grele, toţi d-alde muie simt că au dreptu să te disece şi să te-analizeze?

Odată ce-ai acceptat că ei au dreptu-ăsta, o să li te-alături în căutarea lor după Sfântu Graal, chesti-asta care te ţine-n viaţă. După care-o să-i respecţi, lăsându-te fraierit de orice teorie futută despre comportamentele pe care alegi să ţi le ataşezi. După care eşti al lor, nu al tău; dependenţa trece de la drog la ei.

Societatea inventează o logică sucită şi falsă pentru a absorbi şi schimba oameni al căror comportament e în afara *mainstream*-ului. Dacă presupunem că ştiu toate argumentele pro şi contra, ştiu că o să am o viaţă scurtă, că am o minte sănătoasă etcetera, etcetera, şi că totuşi mai vreau să bag bile? N-o să te lase să faci asta. N-o să te lase să faci asta pentru că-i perceput ca un semn al propriului eşec. Faptu că pur şi simplu alegi să refuzi ce au ei să-ţi ofere. Alege-ne pe noi. Alege viaţa. Alege să plăteşti rate la casă; alege maşini de spălat cu bule; alege o rablă de cinci locuri; alege să stai pe o canapea şi să te uiţi la emisuni care-ţi amorţesc creieru şi-ţi dărâmă spiritu, să te-ndopi în pula mea cu chipsuri şi cu floricele. Alege să putrezeşti, pişându-te şi căcându-te pe tine-ntr-un azil, o ruşine totală pentru răzgâiaţii egoişti şi distruşi pe care i-ai produs. Alege viaţa.

Ei bine, io aleg să nu aleg viaţa. Dacă muie nu pot accepta asta, e problema lor, pula mea. Cum zice Harry Lauder, io nu intenţionez decât s-o ţin aşa pân’ la capătu drumului...

Arest la domiciliu

Patu ăsta mi-e cunoscut sau, mai bine zis, peretele din faţă. Paddy Stanton83

se uită-n jos la noi, cu favoriţii lui din anii şaptezeci. Iggy Pop sfărâmând un teanc de discuri cu un ciocan. Vechiu meu dormitor, în casa părintească. Îmi sparg capu gândindu-mă cum am ajuns aici. Po' să-mi aduc aminte de casa lu Johnny Swan, apoi de sentimentu c-o să mor. După care revine: Swanney şi Alison coborându-mă pe scări, suindu-mă-ntr-un taxi şi buzna în camera de gardă.

Faza ciudată e că, fix înainte de asta, mi-am amintit cum mă lăudam că nu luasem niciodată supradoză. E un început pentru toate. Era vina lu Swanney. De obieci, marfa lui e îndoită ca o pulă, aşa că bagi un pic mai mult în lingură, ca să compenseze. După care ce face muistu? Te loveşte c-un rahat curat. La propriu, îţi taie răsuflarea. Mare muist e Swanney, tre' că le-a dat adresa maică-mii. Aşa că după câteva zile-n spital, cât mi s-a stabilizat respiraţia, sunt aici.

Sunt aici în iadu junkiştilor; mi-e prea rău să dorm, sunt prea obosit să stau treaz. O zonă crepusculară a simţurilor, unde nu-i nimic real, în afară de suferinţa zdrobitoare şi omniprezentă şi durerea din mintea şi corpul tău. Până una-alta, observ că maică-mea chiar stătea pe patu meu, uitându-se tăcută la mine.

Odată ce-s conştient de asta, ar putea să-mi stea şi pe piept, aşa de mare e disconfortu pe care-l simt.

Îşi pune mâna pe fruntea mea transpirată. Atingerea ei pare oribilă, înfiorătoare, mă violează.

— Arzi, băiete, spune ea încet, scuturându-şi capu, cu îngijorarea citindu-i-se pe faţă.

Ridic o mână deasupra aşternuturilor ca să i-o dau pe-a ei la o parte. Interpretând greşit gestu meu, o ia cu ambele ei mâini şi-o strânge tare, să-mi rupă oasele. Vreau să strig.

— O să te-ajut, fiule. O să te-ajut să-nfrunţi boala. O să stai aici cu mine şi cu taică-tu pân' te simţi mai bine. O să învingem asta, fiule, o s-o-nvingem!

Are o privire intensă, sticloasă, iar vocea ei are un zel de cruciat.

Şuuuu, mamă, şuuuu.

— O să treci peste asta, fiule. Doctoru Mathews spune că e ca o gripă nasoală, renunţare-asta, îmi spune.

Când i-au dârdâit ultima oară bătrânului Mathews coaiele de rău? Mi-ar plăcea să-l închid pe nebunu-ăsta bătrân într-o celulă capitonată şi să-i fac vreo două injecţii cu diamorfină pe zi, după care să-l las pe muist vreo două zile. După asta, ne-ar implora să-i mai dăm. Aş scutura doar din cap şi i-aş spune: Uşor, frate. Care pula mea-i problema? E doar o gripă nasoală.

— Mi-au dat temazepam? întreb.

— Nu! Le-am spus, fără porcării d-alea. Ţi-a fost mai greu să te laşi de alea decât de heroină. Dureri, greţuri, diaree... erai într-o stare ca dracu. Fără droguri.

— Poate mai bine m-aş duce înapoi la clinică, mamă, îi sugerez plin de speranţă.

— Nu! Fără clinici. Fără metadonă. Asta ţi-a făcut mai rău, şi tu ai zis asta. Ne-ai minţit, fiule. Pe mama şi pe tatăl tău! Luai metadon-aia şi tot mergeai să faci rost de ceva. De-acum încolo o să fie o pauză curată. O să rămâi aici unde po' să stau cu ochii pe tine. Am pierdut deja un băiat, nu mai pierd încă unu!

Lacrimi îi invadau ochii.

Săraca mama, încă se-nvinovăţeşte pentru gen-aia futută care a făcut ca frate-miu să se nască legumă. Vina ei că, după ce s-a chinuit cu el ani de zile, l-a dus la spital. Cât de devastat-a fost la moartea lui anu trecut. O văd ăştia, ăştia prea tineri pentru ea, aşa puternică şi sărită de pe fix, din cauza părului vopsit blond şi a consumul ei liberal de Carlsberg Specials. Cred că ea şi taică-miu s-au folosit de handicapu grav al lu Davie ca să se care din Fort şi să obţină un apartament frumuşel la râu, de la Asociaţia pentru Locuinţe Sociale, după care l-au abandonat pe muistu-ăla amărât în grija instituţiilor.

Dă-le-n pula mea de fapte, chestiile-astea triviale, micile gelozii devin parte din mitologie într-un loc precum Leith, un loc plin de muişti băgăcioşi care nu-şi văd de treaba lor. Un loc al gunoaielor albe deversate, într-o ţară de căcat plină de gunoaie albe deversate. Unii spun că irlandezii sunt gunoiu Europei. Asta-i un rahat. Scoţienii sunt. Irlandezii-au avut tupeu să-şi câştige-napoi ţara sau măcar o mare parte din ea. Îmi amintesc că m-am enervat când frac'su lu Nicksy, la Londra, i-a descris pe scoţieni drept „mâncători de terci". Acu îmi dau seama că singura chestie jignitoare din afirmaţie a fost rasismu[84]. Altfel, are dreptate. Oricine ţi-ar spune asta; scoţienii sunt soldaţi buni. Ca frate-miu, Billy.

Îl suspectează şi pe ăsta bătrânu. Accentu lui de Glasgow, faptu că, de când a fost concediat de la Parson, vinde droguri în pieţele de la Ingliston şi East Fortune, în loc să stea la Strathie's Bar şi să se plângă de toate cele.

Ei înseamnă mult, şi-nseamnă mult şi pentru mine, da' nu-i nici o şansă ca ei să aprecieze ce simt io, de ce am io nevoie.

Fereşte-mă de cei care vor să m-ajute.

— Mamă... apreciez ce vrei tu să faci, da' am nevoie d-o singură doză, ca să-mi fie mai uşor. Una şi gata, gen, insist io.

— Las-o baltă, fiule. Ăla bătrân a intrat în cameră fără să-l auzim.

Asta bătrână n-apucă niciodată să vorbească.

— Ţi s-a răcit ceaiu. Ai face bine să-ţi revii, mă, îţi zic io.

Arată împietrit, cu bărbia proeminentă, mâinile pe lângă corp, ca şi când ar fi gata să-mi plesnească una.

— Da... bine, bombăn io trist, de sub pătură.

Mama îmi pune o mână protectoare pe umăr. Ne-am întors amândoi de unde plecaserăm.

— Ţi-ai bătut joc de tot, mă învinovăţeşte el, după care enumeră acuzaţiile. Ucenicie. Universitate. Fătuc-aia drăguţă cu care te-ntâlneai. Toate ocaziile pe care le-ai avut, Mark, la toate le-ai dat cu picioru.

Nu-i nevoie să spună că el n-avusese niciodată aşa ocazii, crescând în Govan şi abandonând şcoala la cinşpe ani, ca să intre ucenic. Asta e ceva implicit. Da' dacă stai să te gândeşti, nu-i chiar aşa diferit să creşti în Leith şi să abandonezi şcoala la şaişpe ani, ca să intri ucenic. Mai ales că el n-a crescut într-o epocă a şomajului masiv. Totuşi, nu-s în stare să-l contrazic şi, chiar dac-aş fi fost, n-ar avea nici un rost cu ăştia din Glasgow[85]. N-am întâlnit niciodată vreun tip din Glasgow care să nu creadă că ei sunt singurii proletari din Scoţia, din Europa de Vest sau din lume, care suferă cu adevărat. Experienţa pe care-o au ăştia din Glasgow cu greutăţile este singura experienţă relevantă pentru ei. Încerc altă sugestie.

— Ei, poate-o să mă-ntorc la Londra. Să-mi iau o slujbă, gen.

Îmi imaginez că e Matty-n cameră.

— Matty... Cred c-am spus. Încep durerile, pula mea.

— Eşti într-o lume total aiurea[86]. Nu ajungi nicăieri. Dacă eşti în rahat, vreau să ştiu.

Nu prea aveam nici o şansă. Piatra care mi se strânsese-n coaie va trebui să fie înlăturată chirurgical. Ar trebui să bag tare la soluţia de lapte cu magneziu şi s-o ţin aşa mai mult timp, ca s-ajung la un rezultat.

Când s-a cărat tata, am reuşit s-o aburesc pe mama să-mi dea vreo două pastile de valium d-ale ei. După ce-a murit Davie, a luat vreo şase luni. Faza e că, dacă s-a lăsat de ele, acu se crede expertă în dezintoxicare. Mamă dragă, asta-i dava, ce pula mea.

Voi sta în arest la domiciliu.

Dimineaţa n-a fost plăcută, da', comparativ cu ce-a urmat, a fost floare la ureche. Ăl bătrân s-a întors din misiunea lui de cules informaţii. Biblioteci, organizaţii de sănătate şi birouri de asistenţă socială, toate fuseseră vizitate. Cercetarea fusese făcută, sfaturile fuseseră găsite, pliantele, procurate.

Voia să mă ducă la testu HIV. Nu vreau să mai trec prin rahatu-ăla înc-o dată.

Mă ridic pentru ceai, slăbit, cocoşat şi rigid, chinuindu-mă să cobor scările. Fiecare mişcare îmi face sângele să urce până în cap, care pulsează. La un moment dat, am crezut c-o să-mi plesnească, precum un balon, împrăştiind sânge, bucăţi de craniu şi materie cenuşie pe pereţii acoperiţi cu lemn crem ai maică-mii.

A bătrână mă aşază-n scaunu confortabil, lângă foc, în faţa teveului şi-mi pune-o tavă-n poală. Sunt convulsionat tot pe dinăuntru, da' carnea tocată arată revoltător.

— Ţi-am zic că nu mănânc carne, mamă, îi spun.

— Da' mereu ţi-a plăcut carnea tocată cu cartofiori. Aici ai greşit, fiule, că n-ai mâncat ce trebe. Ai nevoie de carne.

Acum, se pare că este o legătură cauzală între depedenţa de heroină şi vegetarianism.

— E carne bună. O s-o mănânci, spune taică-miu. E ridicol, ce pizda mă-sii.

Atunci şi acolo m-am gândit să ies pe uşă, chiar dacă nu port decât trening şi papuci de casă. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, ăl bătrân scoate un set de chei.

— Uşa rămâne-ncuiată. Şi-o să pun o încuietoare şi la uşa ta.

— Da' ăsta-i fascism, în pula mea, spun io, însufleţit.

— Nu mă lua cu rahaturi. Po' să-i zici cum vrei; dacă de asta-i nevoie, asta o să primeşti. Şi ai grijă cum vorbeşti în casă.

Mama izbucneşte într-o declamaţie pasională:

— Taică-tu şi cu mine, fiule, nu e ca şi când noi am vrea asta. Nu-i deloc aşa. E pentru că noi te iubim, fiule, tu eşti tot ce-avem, tu şi cu Billy.

Mâna lu' taică-miu cade peste-a ei.

Nu po' să mănânc mâncarea. Ăl bătrân nu-i pregătit să meargă pân-acolo încât să mă hrănească cu forţa, aşa că e obligat să accepte că bunătate de friptură se duce pe apa sâmbetei. Nu chiar pe apa sâmbetei, c-o s-o ia el p-a mea. În schimb, sorb dintr-o supă de roşii Heinz, e tot ce po' să mănânc atunci când mi-e rău. Cre' că mi-am părăsit corpu pentr-o vreme, uitându-mă la emisiunea de la teve. Îl puteam auzi pe ăl bătrân vorbind cu aia bătrână, da' nu-mi puteam lua ochii de la prezentatoru-ăla urât al emisiunii, ca să mă uit la ai mei. Aproape că vocea lu taică-miu pare să vină de pe platou.

— …zicea aici că Scoţia deţine opt la sută din populaţia Marii Britanii, da' că şaişpe la sută din cazurile de HIV din Marea Britanie... *Care-i scorul, domnişoară Ford*?... Embra deţine opt la sută din populaţia scoţiană, da' mai mult de şaizeci la sută din cazurile de infecţie cu HIV din Scoţia, cea mai mare rată de pân-acum din Marea Britanie... *Daphne şi John*

au obţinut unsprezece puncte, dar Lucy şi Chris au cincisprezece!... spun că i-au descoperit pe unii din Muirhouse care-şi făceau analize la sânge pentru altceva, hepatită sau aşa, şi-au descoperit amploarea problemei... *ooooh... oooh... ghinion pentru învinşii aşa de fair-play, să le dăm o mână de-ajutor atunci, să-i ajutăm*... nenorociţii care i-au făcut asta băiatului, dacă le aflu numele, adun io nişte oameni şi-i rezolv io, se vede că nu-i interesează pe poliţişti, să-i lase-aşa să facă asta pe străzi... *nu vor pleca aşa cu mâna goală*... chiar dacă are HIV, asta nu-nseamnă condamnarea la moarte. Io asta zic, Cathy, nu e automat condamnarea la moarte... *Tom şi Sylvia Heath din Leek, Staffordshire*... spune să n-a folosit acele la comun, da' s-a dovedit c-a minţit şi-n trecut... *spune-aici, observă Sylvia, că l-ai cunoscut pe Tom când el se uita sub capota ta, oooh*... noi acuma zicem doar „dacă", Cathy... *îţi repara maşina care intrase la service, o, înţeleg*... să sperăm c-a avut simţu... *primul joc se numeşte „Trage, ca să omori"*... da' nu-nseamnă neapărat condamnarea la moarte... *şi cine ne-ar putea arăta mai bine cum, decât vechiul meu tovarăş de la Academia Regală a Arcaşilor din Marea Britanie, unicul şi inegalabilul Lent Holmes*!... asta zic io, Cathy...

Simt o greaţă paralizantă şi camer-a-nceput să se-nvârtă. Am căzut de pe scaun şi am vomitat supa de roşii pe covoraşu din faţa focului. Nu-mi amintesc când am fost dus în pat. *Uite prima mea iubire, iu-huuu*...

Corpul mi se contorsiona şi se sfărâma. Era ca şi cum m-aş fi prăbuşit în stradă şi o basculantă se lăsase deasupra mea, iar o echipă de muncitori înrăiţi o-ncărcau cu materiale grele de construcţie şi-n acelaşi timp băgau pe dedesubt beţe ascuţite, ca să mă-nţepe. *Cu tipu cu care*...

Cât pula mea e ceasu? Mă-ntreb, ce pula mea, e 7:28. *N-o pot uita*...

Hazel

Mi se rupe inima iu-huuu când o văd...

Dau la o parte pătura grea şi mă uit la Paddy Stanton. Paddy. Ce-o să mă fac? Gordon Durie[87]. Juke Box. Care-i treaba? De ce pula mea ai plecat de la Juke Box? Iggy... tu ai fost acolo. Ajută-mă, frate. AJUTĂ-MĂ.

Ce-ai zice de toate astea?

NU EŞTI BUN DE NIMIC, PULA MEA... DE NIMIC, PULA MEA...

Sângele mi se revarsă pe pernă. Mi-am muşcat limba. Grav afectat la vederea lui. Fiecare celulă din corpu meu vrea să-l părăsească, fiecare celulă e chinuită ca dracu, marinată-n otravă pură, pula mea

cancer

moarte

rău rău rău

moarte moarte moarte

SIDA SIDA vă fut pe toţi, MUIŞTI ÎMPUŢIŢI VĂ FUT PE TOŢI CARE V-AŢI PROVOCAT SINGURI CANCER –

N-AU DE ALES O MERITĂ

VINA LOR CONDAMNAREA

AUTOMATĂ LA MOARTE

SĂ-ŢI FUŢI VIAŢA NU TREBE SĂ FIE

CONDAMNAREA

AUTOMATĂ

LA MOARTE DISTRUGERE

REABILITARE

FASCISM

NEVASTĂ DRĂGUŢĂ

COPII DRĂGUŢI

CASĂ DRĂGUŢĂ

SLUJBĂ DRĂGUŢĂ

DRĂGUŢ

CE BINE CĂ TE VĂD, TE VĂD...

DRĂGUŢ DRĂGUŢ DRĂGUŢ

DEREGLARE CEREBRALĂ

DEMENŢĂ

HERPES IRITAŢIE PNEUMONIE

VIAŢA-NTREAGĂ-NAINTE ŞI-NTÂLNEŞTI O FATĂ DRĂGUŢĂ ŞI TE-AŞEZI LA CASA TA...

Ea e prima mea dragoste

TU AI ADUS VORBA DE ASTA

Somn.

Mai multe chinuri. Dorm sau sunt treaz? Cine pula mea ştie şi cui îi pasă? Mie nu. Durerea e înc-aici. Ştiu un singur lucru. Dacă mă mişc, o să-mi înghit limba. Mi-am muşcat bine limba. Abia aştept să-mi dea maică-mea, ca în vremurile-alea bune de demult, salată de limbă. Otrăviţi-vă copiii.

Mănâncă limba aia. E o limbuţă tare bună şi gustoasă, fiule.

MĂNÂNCĂ LIMBA AIA.

Dacă nu mă mişc, limba oricum o să-mi alunece pe gât. O simt mişcându-se. Mă ridic, epuizat de o panică oarbă şi de greaţă, dar nu iese nimic. Inima mi se zbate-n piept şi transpiraţia şiroieşte pe corpu meu vlăguit.

Ăsta e sooooooomnnnnn.

Pula mea. E ceva-n camer-asta şi iese din tavan, pula mea, deasupra patului.

E un copil. Micuţa Dawn, târându-se pe tavan. Plânge. Da' acum se uită-n jos la mine.

— M-ai lăsat să mor, pula mea, spune.

Nu e Dawn. Nu e copilu.

Nu, adică, asta-i nebunie, pula mea.

Copilu are nişte dinţi ascuţiţi, de vampir, de pe care se scurge sânge. E acoperit cu nişte bale vâscoase galben-verzui. Are ochii tuturor psihopaţilor pe care i-am cunoscut.

— Maiomorât-pizdamătii înpizdamăsii-mailăsatsămor cucreieriiprăjiţi uitândute-lapizdamăsii-uau pizdamătii-demuist-prăjitşidrogat osătesfâşii-cepizdamăsii- şiosăţidau-săţimănânci-carnea-mpuţită-şicenuşie-dedrogat-ceeşti începân'cu-pulata-dedrogat-căioammurit-virgină-pizdamăsii-nosămăfut-niciodată-nosămămachiez-niciodată-nosăamhainemişto-nosăfiunimic-niciodată fin'cămuişti-dedrogaţi-cesunteţi-vădureaundeva-demine-maţilăsatsămăsufoc- ştiicume-bămuie-căîncăamsuflet-pizdamăsii-şiştiuceidurerea-bămuie-pizdamamiivoastre-dedrogaţi-egoişti-milaţiluat-cudavauavoastră-cutot aşac-o-săţimestec-pulabolnavă-VREIOMUIE-OMUIE-VREIOMUIE-VREIOMUIE-OMUIEEEEEEE

Sare din tavan chiar peste mine. Degetele mele sfâşie şi distrug pielea moale, ca de plastilină şi mucii-ăia-mpuţiţi, da' voce-aia naşpa şi ascuţită strigă în continuare şi io mă zbat şi mă smucesc şi am impresia că patu s-a ridicat pe verticală şi c-o să cad prin podea...

Ăsta-i sooooomnnnnn.

Uite cum trece prima mea dragoste.

Apoi sunt înapoi în pat, încă ţinând în braţe copilu, legănându-l uşor. Micuţa Dawn. Mare păcat, pula mea.

Nu e decât perna mea. E sânge pe pernă. Poate că era de la limba mea; poate că micuţa Dawn fusese acolo.

Tre să fie ceva mai nasol în viaţă decât asta.

Mai multă durere, după care mai mult somn/durere.

Când redevin conştient, îmi da seama că a trecut ceva timp. Cât, nu ştiu. Ceasu arată 2:21.

Sick Boy stă pe scaun, uitându-se la mine. Are un aer de îngrijoare cumpătată, combinată cu un dispreţ benign şi arogant. Cum soarbe el din ceaşca de ceai şi molfăie la un digestiv cu ciocolată, îmi dau seamă că şi maică-mea cu taică-miu sunt în cameră.

Care pula mea e treaba?

Pula mea, treaba e că…

— A venit Simon, anunţă mama, confirmându-mi faptu că nu am halucinaţii, asta-n cazu-n care iluzi-asta nu are şi conţinut audio, pe lângă cel vizual. La fel ca Dawn. În fiecare dimineaţă, mor[88].

Îi zâmbesc. Tatăl lu Dawn.

— Sal'tare, Si.

Nenorocitu e farmecu-n persoană. Glume pupincuriste şi amicale despre fotbal cu ăl bătrân, care ţine cu Huns, după care face pe doctoru-ngrijorat şi prietenu de familie, cu a bătrână.

— E un joc prostesc, doamnă Renton. Nu-ncerc să spun că io n-am nici o vină, departe de mine, da' vine un moment în care tre' să-ntorci spatele la prostiile-alea şi să zici nu.

Doar să spui nu. E uşor. Alege Viaţa. Mama lui de erou faţă palidă.

Părinţilor mei le este imposibil să creadă că „tânărul Simon“ (care e cu patru luni mai mare decât mine, iar mie nu mi se spune niciodată „tânăru Mark“) ar avea de-a face cu drogurile, în afară de flirturile experimentale absolut întâmplătoare ale tinereţii. Tânărul Simon se identifică, în ochii lor, cu succesul remarcabil. Mereu sunt prietenele tânărului Simon, hainele elegante ale tânărului Simon, bronzu tânărului Simon, apartamentu din centru al tânărului Simon. Chiar şi plimbările la Londra ale tânărului Simon sunt văzute ca nişte capitole mult mai colorate din aventurile extravagante şi ultramoderne ale adorabilului cavaler din Cartierul Banana Leith, în timp ce călătoriile mele în sud au invariabil, în ochii lor, ceva necurat şi dubios. Cu toate astea, tânărul Simon nu poate greşi. Îl şi văd pe muist ca pe-un fel de *Oor Wullie*[89] pentru generaţia video.

Oare Dawn apare-n visele lu Sick Boy? Nu.

Deşi n-au spus niciodată asta, maică-mea şi taică-miu suspectează că problemele mele cu drogurile se datorează prieteniei mele cu „băiatu-ăla, Murphy“. Asta pen' că Spud e o jigodie leneşă şi zângăloasă, care e prăjit de la natură şi care pare că ia droguri chiar şi-atunci când e curat. Spud e incapabil să o supere chiar şi p-o iubită îndărătnică foarte mahmură. Pe de altă parte, Begbie, psihopatu dement cu desăvâşire, Cerşetoru, pula mea, e susţinut ca un model arhetipal al bărbăţiei scoţiene. Da, se poate ca unii

amărâţi să-şi scoată din faţă cioburi din sticlele de bere când i se pune pata lu Franco, da’ băiatu munceşte din greu şi joacă dur etcetera, etcetera.

După ce-am fost tratat ca o muie proastă timp de vreo oră de către toţi cei prezenţi, ai mei ies din cameră, convinşi că Sick Boy n-are nici o treabă cu drogurile şi că nu intenţionaeză să-i dea pe furiş odraslei lor vreun pic de H, mai mare mila, pula mea.

— Ca-n vremurile bune de p-aici, nu? spune el, uitându-se-n jur la posterele mele.

— Stai aşa, că scot acum jocu de Subbuteo[90] şi cărţile porcoase.

Când eram mici, ne masturbam cu revistele porno. La ce armăsar e azi, Sick Boy urăşte să i se reamintească de dezvoltarea lui sexuală din copilărie. În modu lui caracteristic, schimbă subiectu.

— Da’ ştiu că ai o faţă, zice el.

La ce pula mea s-aştepta muistu-n împrejurările-alea?

— Păi cum să n-am. Mi-e rău în pula mea, Si. Tre’ să-mi faci rost de ceva bile.

— Nici o şansă. Io sunt curat, Mark. Dacă-ncep s-o ard cu rataţi ca Spud, Swanney şi-alde ăia, o să-ncep să iau din nou, cât ai zice peşte. Sub nici o formă, José, pufăie el prin gura-nchisă şi scutură din cap.

— Mersi, frate. Ai un suflet mare.

— Da’ nu te mai plânge-atâta-n pula mea. Ştiu cât e de nasol. Am trecut prin asta de vreo câteva ori şi-mi aduc aminte. Da’ ai stat fără, vreo două zile deja. Aproape c-ai trecut de ce-i mai rău, ce pula mea. Ştiu că doare, da’ dacă-ncepi să bagi acuma, s-a futut tot. Continuă să iei valiumu-ăla. O să-ţi fac rost de nişte haş pentru weekend.

— Haş? Haş! Faci mişto de mine, pula mea. Poate-o să-ncerci să combaţi foametea din lumea a treia c-o pungă de mazăre congelată.

— Nu, da’ ascultă la mine, frate. Odată ce trece durerea, acolo-ncepe adevărata luptă. Depresia. Plictiseala. Dacă-ţi zic, frate, o să te simţi aşa de căcat, c-o să-ţi vină să-ţi iei zilele. Ai nevoie de ceva să te ţină departe. După ce m-am lăsat de bile, m-am apucat să beau ca o pulă. La un moment dat, dădeam gata o sticla de tequila pe zi. Premiu Doi era jenat în compania mea! M-am lăsat de băutur-acum şi mă văd cu vreo câteva pizdulice.

Mi-a-ntins o poză. Era cu Sick Boy şi c-o gagică a-ntâia.

— Fabienne. Franţuzoaică, gen. Era-n vacanţă. Ast-a fost făcută la Scott Monument. Mă duc un pic pe la ea la Paris luna viitoare. După care-n Corsica. Au ei o căsuţ-acolo. E o scenă absolut subliminală-n pula mea, frate. S-auzi o femeie vorbind franţuzeşte când o fuţi, e super excitant.

— Da, da’ ce zice? Pun pariu că ceva de genu: piuţa ta e, chium se

spune, michiuţă, ai început deja... Pun pariu că d-asta vorbeşte franţuzeşte.

Îmi afişă zâmbetu răbdător şi superior de genu gata-ai-terminat-de-zis.

— Despre acest subiect anume, am vorbit cu Laura McEwan săptămâna trecută. Mi-a dat de-nţeles că aveai probleme la capitolu-ăsta. Mi-a zis că ultima dată când a fost cu tine, nu ţi s-a sculat nici de formă.

Zâmbesc şi dau din umeri. Credeam că scăpasem de catastrof-aia.

— Zice că n-ai putut s-o satisfaci, ca să lăsăm la o parte alte pizde, cu degetaru-ăla pe care-ai tupeu să-l numeşti penis.

Nu prea am ce să-i spun lu Sick Boy despre mărimea penisului. Al lui e mai mare, n-am nici un dubiu. Când eram mai mici, obişnuiam să ne pozăm puţele la cabina de făcut poze de paşaport de la Waverly Station. După care lipeam pozele pe pereţii de sticlă din staţiile-alea vechi şi cenuşii de autobuz, să se uite oamenii la ele. Le numeam expoziţii publice de artă. Conştient de faptu că a lu Sick Boy era mai mare, îmi puneam pula cât de departe puteam de lentila camerei. Din păcate, muistu s-a prins repede şi-a-nceput să facă la fel.

Cât priveşte chestiunea particulară a dezastrului cu Laura McEwan, erau chiar mai puţine de zis. Laura e nebună. Te intimidează-n cele mai tari momente. Am mai multe cicatrice pe corp după noaptea cu ea, decât am de la ace. Îmi găsisem toate scuzele posibile pentru întâmplare-aia. E aşa deprimant că oamenii nu uită lucrurile. Sick Boy e hotărât s-anunţe pe toţi ce futai de doi lei sunt.

— Bine, recunosc io, aia a fost o realizare foarte slabă. Da’ eram beat şi terminat şi ea m-a tras pe mine-n dormitor, nu invers. La ce pula mea s-aştepta?

Îmi zâmbi cu subînţeles. Nenorocitu-ţi dădea mereu impresia că avea chiar mai multe informaţii calomniatoare, da’ pe care le păstra pentru o altă ocazie.

— Bine, frate, da’ gândeşte-te numa ce pirezi. Ieri luam şi io aşa pulsu prin parc. Şcolăriţe peste tot. Aprinzi un joint şi se strâng ca muştele la rahat. E pizderie. Peste tot pizdulice străine, şi multe dintre ele o cer. Pula mea, am văzut nişte micuţe chiar în Leith. Şi vorbind de micuţe, Mickey Weir a fost genial, pula mea, sâmbătă, la Easter Road. Toţi băieţii-ntrebau pe unde-ai fost. Vorb-aia, s-apropie concertele cu Iggy Pop şi The Pogues. Pula mea, cre’ că-i timpu să te-aduni şi să-ţi trăieşti viaţa-n pula mea. Nu po’ să te-ascunzi în camere-ntunecate pentru tot restu vieţii.

Nu prea eram interesat de rahaturile muistului.

— Chiar am nevoie de-o doză mică, Si, ca să-mi fie mai uşor să mă las. Chiar ş-o metadonă mică...

— Dacă eşti băiat cuminte, s-ar putea să primeşti un pic de Tartan Special[91] îndoit cu apă. Zicea maică-ta că s-ar putea să te scoată vineri seară la Docker’s Club; doar dacă te comporţi exemplar.

Când a plecat arogantu de muist, i-am simţit lipsa. Aproape că mă scosese din minţi. *Era* ca-n vremurile de demult, da-ntr-un fel, asta nu făcea altceva decât să-mi aduc-aminte cât de mult se schimbaseră lucrurile. Ceva se-ntâmplase. *Junku* se-ntâmplase. Indiferent dac-aş trăi cu el, aş muri cu el sau aş trăi fără el, ştiam că lucrurile nu vor mai putea fi niciodată la fel. Tre’ să mă car din Leith, din Scoţia. De tot. Pe bune, nu aşa, la Londra, vreo şase luni. Mi se arătaseră limitele şi urâţenia locului ăstuia şi nu l-aş mai putea privi niciodată-n aceeaşi lumină.

În următoarele zile, durerea cedă puţin. Am început chiar să gătesc câte ceva. Toţi muiştii din lume cred că mama lor e cea mai bună bucătăreasă din lume. Şi io am crezut la fel, pân-am plecat să locuiesc singur. Atunci mi-am dat seama ce căcaturi gătea maică-mea. Aşa c-am început să-mi fac ceaiu. Ăl bătrân rânjeşte batjocoritor la „mâncarea pentru iepuri“, da’ cre’ că-n secret îi plac mâncărurile mele cu chilli şi curry şi alea la caserolă. Aia bătrână pare un pic ofensată de faptu că atentez la ce consideră ea teritoriu ei, bucătăria şi tot o ţine pe-a ei că, la dietă, ai nevoie de carne; da’ io cred că-i place mâncarea şi-aşa.

Oricum, durerea e-nlocuită de o depresie urâtă, puternică, neagră. N-am avut niciodată un aşa sentiment de totală deznădejde, accentuat doar de accese de anxietate pură. Mă imobilizează în aşa hal încât stau pe fotoliu şi urăsc programu de la teve şi totodată simt că ceva îngrozitor se va-ntâmpla dacă-ncerc să schimb postu. Sunt gata să plesnesc dacă nu mă piş, da’ mi-e prea frică să mă duc la budă, în caz c-o fi ceva la pândă pe scări. Sick Boy m-avertizase despre aşa ceva şi mai trecusem şi io prin asta mai demult; da’ nici o prevenire sau vreo experienţă anterioară nu te pot pregăti în totalitate. Face ca cea mai naşpa mahmureală de la alcool să pară un vis umed şi idilic.

Inima mi se frânge iuuu-huuu. O atingere de buton. Slavă Domnului cu telecomanda. Te poţi muta în lumi diferite prin apăsarea unui buton. Când o văd cum susţine înlocuirea echipamentelor sportive uzate… şi tipu spune ceva despre lipsa izbitoare a unor măsurători comprehensive ale stimulilor şi efectelor, care pot fi centralizate pentru a permite evaluarea şi validarea beneficiilor, la un nivel local, în termeni de eficacitate şi eficienţă, iar acesta este un lucru pe care contribuabilul, care, până la urmă va trebui să plătească, va…

— Cafea, Mark? Vrei cafea? întreabă mama.

Nu po’ să răspund. Da, te rog. Nu, mersi. Vreau şi nu vreau. Nu zic

nimic. O las pe mama să decidă dacă să beau sau nu cafea. Îi pasez ei sarcina sau îi deleg acel nivel de putere în procesul decizional. Puterea delegată înseamnă putere conservată.

— Am luat o rochiţă drăguţă pentru-aia mic-a lu Angela, spune mama, ţinând în mână ceva ce nu putea fi descris decât ca o rochiţă drăguţă. Mama pare să nu-şi dea seama că nu ştiu cine-i Angela, ca să nu mai zic de copilu care urmează să fie purtătoru acelei rochiţe drăguţe. Dau din cap şi zâmbesc. Viaţa maică-mii şi-a mea au luat-o pe drumuri diferite cu ani în urmă. Momentu contactului e puternic, da' obscur. Aş putea să spun: Am luat nişte biluţe foarte drăguţe de la tovarăşu lu Seeker, muistu-ăla cu dinţi de iepure, al cărui nume-mi scapă. Asta e: maică-mea cumpără rochii pentru oameni pe care io nu-i ştiu, io cumpăr dava de la oameni pe care ea nu-i ştie.

Tata-şi lasă mustaţă. Cu păru tuns aşa scurt, o s-arate ca un homosexual eliberat, o clonă. Freddie Mercury. El nu-nţelege cultura. Îi explic, da' el e indiferent.

În orice caz, a doua zi, mustaţa a dispărut. Acuma, taică-miu nu mai poa' „să fie bătut la cap“ că-şi lasă mustaţă. La Radio Forth, Claier Grogan cântă *Don't Talk to Me about Love* şi mama face supă de linte la bucătărie. Toată ziua am cântat în gând *She's Lost Control*, de la Joy Division. Ian Curtis. Matty. Mă gândesc la ei oarecum corelaţi; da' singuru lucru pe care-l au în comun e dorinţa de a muri.

Asta-i tot ce merită menţionat despre ziu-aia.

Pân' la sfârşitu săptămânii, nu-i chiar aşa nasol. Si îmi adusese ceva de fumat, da' era haşu standard de Edinburgh, care-n general e de căcat. Îmi fac din el un *space-cake* şi-asta-l îmbunătăţeşte. După-masă, chiar mă tripez un pic la mine-n cameră. Încă n-am chef să ies, mai ales la pula mea, Docker's Club, cu maică-mea şi taică-miu, da' m-am hotărât să fac efortu-ăsta de dragu lor, fiindc-aveau nevoie de-o pauză. Foarte rar taică-miu şi cu mine-am ratat câte-o sâmbătă noaptea la club.

Mă plimb, conştient de mine, în jos pe Great Junction Street, iar ăl bătrân nu-şi ia ochii de la mine, în caz c-aş încerca să fug. La centru, la Walk, mă-ntâlnesc cu Mally, şi stăm un pic de vorbă. Ăl bătrân intervine, alăturându-ni-se şi uitându-se la Mally ca şi când ar fi vrut să-i rupă picioarele acestei ispite malefice. Săraca Mally, care n-ar pune mâna nici p-un joint. Lloyd Beattie, care mi-a fost tovarăş bun cu ani în urmă, înainte să afle toţi muiştii că se futea cu sor'sa, mă salută dând umil din cap.

La club, oamenii afişează zâmbete largi pentru ăl bătrân ş-aia bătrână şi unele-ncordate pentru mine. Când ne-aşezam la masă, am simţit unele şuşoteli şi încuviinţări din cap, urmate de linişte. Tata mă bate pe

spate şi-mi face cu ochiu, iar maică-mea-mi arunc-un zâmbet tandru de-ţi frânge inima şi sufocant de îngăduitor. Fără-ndoială, sunt nişte bătrâni muişti de treabă. Dacă e să spun adevăru, îi iubesc de mor pe nenorociţi.

Mă gândesc cum tre' să se simtă cu mine care-am ajuns în felu-n care-am ajuns. Păcat, pula mea. Oricum, sunt aici. Săraca Lesley n-o s-ajungă niciodată s-o vadă pe micuţa Dawn crescând. Les şi Sick trăgându-şi-o. Cică Lesley e acuma la Southern General în Glesgie[92], la reanimare. Încercare cu paracetamol. A plecat la Glesgie să scape de treaba cu davaua din Muirhoose şi-a ajuns să se mute la Possil, cu Skrel şi Garbo. Pentru unii, nu există ieşire. Hara-kiri-u a fost cea mai bună alegere pentru Les.

Swanney era la fel de sensibil ca de obicei:

— Pula mea, Weedjies ăşti-au ajuns azi să ia cea mai bună marfă. Ei sunt pe rahat d-ăla curat de farmacie, şi noi am ajuns să băgăm toate porcăriile pe care mai putem să punem mâna. Toată marfa bună se iroseşte pe muiştii-ăştia, majoritatea din ei nici nu-şi injectează. Să fumezi şi să tragi pe nas dava, asta-i păcat, pula mea, zise el dispreţuitor, printre dinţi. Şi muist-aia de Lesley: ar trebui să se-ntoarcă la Lebăda Albă şi la dava. Ce, vrea ea să se bage cu mine? Nu. Stă acolo şi-şi plânge de milă ei şi copilului ei. E păcat ş-aşa, ştiu, să nu mă-nţelegi greşit. Faza e că, există posibilităţi ş-aşa. Eliberarea de sub responsabilitatea de a fi un părinte singur şi tot. Ai crede că a găsit ocazia să-şi deschidă aripile.

Eliberarea de sub responsabilitate. Asta sună bine. Aş vrea şi io eliberearea de sub responsabilitatea de a sta-n pula mea-n clubu-ăsta.

Jocky Linton vine să ni se-alăture. Mutra lu Jocky are forma unui ou care stă-ntr-o parte. Are păr negru, des, cu fire argintii. Poartă o cămaşă albastră cu mânecă scurtă, care-i scoate la iveală tatuajele. Pe un braţ are „Jocky şi Elaine – Adevărata dragoste nu moare niciodată“ şi „Scoţia“, cu un leu fioros[93], pe celălalt. Din păcate, dragoste-adevărată a luat-o-n freză şi Elaine a şters-o cu mult timp în urmă. Acuma, Jocks locuieşte cu Margaret care, evident, urăşte tatuaju, da' de fiecare dată când merge să-şi facă unu deasupra, îşi pierde curaju, găsind scuze că-i e frică să nu ia HIV de la ace. Asta-i, foarte limpede, un rahat, o scuză subţire, pentru că încă mai simte ceva pentru Elaine. Lucru pe care mi-l aduc cel mai bine-aminte despre Jocky e faptu că el cântă la petreceri. Obişnuia să cânte *My Sweet Lord*, a lu George Harrison, asta era piesa lui de rezistenţă. Da' cu toate astea, Jocky n-a stăpânit niciodată versurile. Nu ştia decât titlu şi „vreau cu-adevărat să te văd, Doamne“ şi restu era da-da-da-da-da-da-da.

— Day-vie. Cah-thy. A-răţi-de-mi-li-oa-ne-as-tă-sea-ră-pă-pu-şă. Da-că-nu-eşti-a-tent-Ren-ton-o-să-fug-cu-ea! Cri-mi-nal-de-Glas-gow-ce eşti. Jocky scuipa fiecare silabă ca un kalaşnikov.

Aia bătrână-ncearcă să facă pe timida şi expresia ei îmi face un pic greaţă. Mă ascund în spatele unei halbe de lager şi, pentru prima oară-n viaţă, mă bucur să observ liniştea totală pe care-o impune-un club de bingo. Iritarea mea obişnuită, că fiecare cuvânt e urmărit de cretini, e-nlocuit-acum de un sentiment de fericire pură.

Ar fi trebuit să zic casă, da' n-am vrut să vorbesc, ca să n-atrag atenţi-asupra mea. Se pare că soarta – şi Jocky – erau hotărâţi să nu-mi respecte dorinţa de anonimat. Muistu-mi observă cartea.

— CASĂ! La-ti-ne-e-Mark. A-re-ca-să. AICI! Nici-mă-car-n-ar-fi-stri-gat. Hai-de-fi-u-le. Re-vi-no-ţi.

Îi zâmbesc blând lu Jocky, dorindu-mi în tot timpu-ăsta o moarte rapidă şi violentă pentru muistu-ăla băgăreţ.

Lageru e ca şi conţinutu unei latrine-nfundate, în care s-a băgat CO2. Dup-o duşcă, mă apuc-un spasm zdrobitor, violent. Tata mă bate pe spate. După asta, nu mă mai pot atinge de halbă, da' Joky şi cu ăl bătrân le dau pe gât cu-ncredere. Intră Margaret şi nu trece mult până ce ea şi cu aia bătrână-ncep să facă progrese la vodca tonică şi la Carlsberg Specials. Începe să cânte formaţia, lucru pe care-l primesc la-nceput ca pe-un răgaz de la vorbă.

Maică-mea şi taică-miu se ridică să danseze pe *Sultans of Swing*.

— Îmi plac Dire Straits ăştia, comentează Margaret. Se adresează tinerilor, da' plac la toate vârstele.

Aproape că sunt tentat să combat puternic această afirmaţie cretină. Oricum, mă mulţumesc să vorbesc cu Jocky despre fotbal.

— Rox-burgh[94] vrea să-n-scri-e. E-cea-mai-proas-tă-gru-pă-sco-ţi-a-nă-pe-ca-re-am-vă-zu-t-o, afirmă Jocky, cu falca ieşindu-i în afară.

— Nu-i chiar vina lui. Nu po' să te pişi decât cu pula pe care-o ai. Ce altceva să faci?

— Da, des-tul-de-co-rect... da-mi-ar-plă-cea-să-l-văd-pe-John-Robert-pe-po-zi-ţi-e-pe-ter-men-lung. O-me-ri-tă. Cel-mai-bun-a-ta-cant-al-Sco-ţi-ei.

Ne continuăm cearta ritualică, io-ncercând să găsesc măcar o urmă de pasiune care să-i insufle viaţă şi dând greş lamentabil.

Observ că Jocky şi Margaret au fost instruiţi să se-asigure că n-o şterg nicăieri. Au făcut cu schimbu să mă păzească şi n-au dansat niciodată toţi patru o dată. Jocky şi mama pe *The Wanderer*, Margaret şi taică-miu pe *Jolene*, mama şi tata din nou pe *Rollin Down the River*, Margaret şi Jocky pe *Save the Last Dance for Me*.

Când începe cântăreţu-ăla gras cu *Song Sung Blue*, aia bătrână mă târăşte pe ringu de dans, ca pe-o păpuşă de cârpă. În lumină, curg apele de

pe mine-n timp ce mama-şi face paşii, iar io mă convulsionez, conştient de mine. Umilirea se intensifică pe măsură ce-mi dau seama că muiştii cântă o melodie-a lu Neil Diamond. Tre' să trec prin *Forever in Blue Jeans*, *Love on the Rocks* şi *Beautiful Noise*. Când ajung la *Sweet Caroline*, intru deja-n colaps. Aia bătrână mă forţează să-i întărât pe restu de nebuni d-acolo, fluturându-mi mâinile-n aer, în timp ce ei cântă:

— MÂÂÂINILE... MÂIIIINI CARE SE ATING... ÎNTINDEŢI MÂÂÂINILEEE... ATINGÂNDU-TEEE..... ATINGÂNDU-MĂĂĂ...

Arunc un ochi spre masă, şi Jocky e-n elementu lui, acest Al Jolson[95] din Leith.

După această-ncercare grea, mai urmează una. Ăl bătrân îmi dă o bancnotă de zece şi-mi zice s-aduc un rând de băut. Dezvoltarea abilităţilor sociale şi exersarea clădirii-ncrederii sunt, evident, în agenda lui din sear-asta. Iau tava cu mine la bar şi m-aşez la coadă. Mă uit spre uşă, simţind bancnota-n mână. Cât pentru câteva fărâmiţe. Aş putea fi la Seeker sau la Johnny Swan, Maica Stareţă, în juma de oră; să-mi găsesc ieşirea din coşmaru-ăsta. După care-l zăresc pe ăl bătrân stând lângă uşă, uitându-se la mine ca şi când ar fi fost un bodyguard şi io, un potenţial scandalagiu. Doar că rolu lui era mai degrabă să mă oprească să plec, decât să mă dea afară.

Asta-i o treabă perversă.

Mă-ntorc la coadă şi-o văd pe don'şoara Tricia McKinlay, cu care-am fost la şcoală. Aş prefera să nu vorbesc cu nimeni, da' nu po' s-o ignor acuma, când zâmbetu ei se lărgeşte, recunoscându-mă.

— Ce faci, Tricia?

— Oo, sal'tare, Mark. Nu te-am văzut de mult. Ce faci?

— Nu prea rău. Tu?

— Păi vezi şi tu. El e Gerry. Gerry, el e Mark, a fost cu mine-n clasă la şcoală. Parc-a trecut aşa mult timp, nu?

Mă prezintă unei gorile transpirate şi posomorâte, care mormăie ceva spre mine. Dau din cap.

— Da. Chiar că.

— Te mai vezi cu Simon? Toate tipele umblă după Sick Boy. Mi se face rău.

— Da. A fost pe la mine azi. Pleacă la Paris în curând, după care-n Corsica.

Tricia zâmbeşte şi gorila priveşte dezaprobator. Tipu-are-o faţă care dezaprobă lumea-n general şi pare gata să se ia la trântă cu ea. Sunt sigur că-i unu din familia Sutherland. Lucru clar e că Tricia ar fi putut să-şi găsească ceva mai bun. Mulţi tipi din şcoală o plăceau. Obişnuiam să stau pe lângă ea, sperând că oamenii vor crede că ies cu ea, sperând că *voi* ieşi,

printr-un fel de osmoză. La un moment dat am început să-mi cred propria propagandă şi mi-am luat o palmă sănătoasă peste faţă încercând să-i pun mâna pe bluză, când am fost pe calea aia ferată părăsită. Da’ Sick Boy-a futut-o, muistu.

— Întotdeauna s-a-nvârtit bine, Simon, spunea ea c-un zâmbet nostalgic.

Tăticu Simon.

— Clar. A fost pedofil, a fost peşte, dealer, a stors bani de la oameni. Ăsta-i Simon al nostru.

M-a uimit amărăciunea din vocea mea. Sick Boy era cel mai bun prieten al meu, bine, Sick Boy şi Spud... şi poate Tommy. De ce-i fac lu muistu-ăsta o reclam-aşa proastă? Doar pentru că şi-a neglijat datoriile de părinte sau, într-adevăr, pentru că nu şi-a recunoscut statutu de părinte? Pentru că-l invidiez pe muist, cel mai probabil. Lui nu-i pasă. Şi pentru că nu-i pasă, nu poa’ să fie rănit. Niciodată.

Oricare-ar fi motivu, o sperie pe Tricia.

— Eh... păi, bine, eh, ne mai vedem, Mark.

Pleacă rapid, Tricia ducând tava cu băuturi şi gorila aia de Sutherland (sau cred că era un Sutherland), uitându-se-napoi la mine, cu boxurile aproape luând smalţu de pe ringu de dans.

N-a fost bine că l-am vorbit de rău pe Sick Boy în felu-ăla. Da’ pur şi simplu nu-mi place când muistu scapă basma curată şi io cad de mare ţăran în toată povestea. Presupun că asta-i doar percepţia mea asupra lucrurilor. Sick Boy-şi are şi el fricile lui, durerea personală. Probabil că are şi mai mulţi duşmani decât mine. Fără-ndoială că are. Da’ şi-aşa, ce pula mea.

Duc băuturile la masă.

— Eşti bine, fiule? mă-ntreabă mama.

— Ca nou, mamă, ca nou, îi zic, încercând să sune ca Jimmy Cagney şi dând greş într-un mod jalnic; cum fac cu majoritatea lucrurilor. Şi totuşi, eşec, succes, ce-nseamnă? Cui îi pasă. Cu toţii trăim, apoi murim, într-un timp foarte scurt ş-aşa. Asta e; sfârşitu poveştii, pula mea.

În gaura matrimonială

E o zi frumoasă. Asta pare să-nsemne…

Concentrează-te. La treab-asta. Prima mea înmormântare. Cineva

spune:

— Haide, Mark, o voce blândă. Fac un pas înainte şi apuc un capăt de sfoară.

Îi ajut pe tata şi pe unchii mei, Charlie şi Dougie, să coborâm în pământ rămăşiţele lu frate-miu. Armata şi-a adus eroii pentru treab-asta. Lăsaţi-ne pe noi, i-a spus maică-mii ofiţeru cu vocea blândă de la Serviciul Social al Armatei. Lăsaţi-ne pe noi.

Da, asta-i prima-nmormântare la care-am fost. De obicei, în ziua de azi, se fac incinerări. Mă-ntreb ce e-n sicriu. N-a rămas prea mult din Billy, cu siguranţă. Mă uit la mama şi la Sharon, gagica lu Billy, pe care le consolează un grup de mătuşici. Lenny, Peasbo şi Naz, tovarăşii lu Billy, sunt aici, la fel şi alţi amici din detaşamentu lui.

Billy Boy, Billy Boy. Salut, Salut, noi suntem. Nu-i nimic de făcut cu…

Mă tot gândesc la numărु bătrânilor fraţi Walker, unu interpretat de Midge Ure: „Nu sunt regrete, nici lacrimi de adio, nu te vreau înapoi“ etcetera, etcetera.

Nu pot simţi remuşcări, doar furie şi mulţumire. Am început să fierb când am văzut pula mea de Union Jack[96] pe coşciugul lui şi l-am văzut pe prăpăditu şi lingău-ăla de ofiţer, în mod clar depăşit de situaţie, încercând să-i vorbească maică-mii. Da’ ce-i mai rău, muiştii-ăştia din Glasgow, din partea bătrânului, care-au venit aici *en masse*. Mănâncă rahat cu toţii despre cum a murit în serviciu pentru ţara lui şi tot căcatu-ăla linguşitor de Hun. Billy-a fost un muist fraier, pur şi simplu. Nu un erou, nici un martir, doar un muist prost.

Mă loveşte-un chicotit, ameninţând să mă copleşească total. Aproape c-am izbucnit într-un râs isteric, când fra’su lu tata, Charlie, m-a apucat de braţ. Arăta ostil, da’ muistu-arat-aşa mereu. Effie, nevastă-sa, îl ia de-o parte pe muist, zicând:

— Băiatu e supărat. Aşa e el, Chick. Băiatu e supărat.

Mai bine spălaţi-vă-n pula mea de Weedjies nespălaţi.

Billy Boy. Aşa-i ziceau muiştii-ăştia când era mic. Era: „Ce faci, Billy Boy?“ Cu mine, ascuns în spatele canapelei, era un duşmănos: „Hei, fiule“.

Billy Boy, Billy Boy. Îmi amintesc cum stăteai deasupra mea. Io, ţintuit fără scăpare de podea. Cu traheea strânsă, de grosimea unui pai. Rugându-mă, în timp ce oxigenu mi se scurgea din plămâni şi din creier, să se-ntoarcă mama de la Presto înainte ca tu să-mi storci viaţa din corpu slăbănog. Mirosu de pişat de la organele tale genitale, un petic ud pe pantalonii tăi scurţi. A fost chiar aşa de mişto, Billy Boy? Sper că da.

Acuma nu prea po’ să-ţi port pică. Întotdeaun-ai avut o problemă în sensu-ăla; toate petele-alea de fecale şi urină, care-o-nnebuneau pe mama. Care-i cea mai bună echipă, mă-ntrebai, strivind, înghiontind, răsucind mai tare. N-aveam răgaz până nu ziceam: Hearts. Chiar şi după ce v-am bătut măr de Anu Nou, la Tynecastle, tot mă făceai să zic Hearts. Presupun c-ar fi trebuit să fiu flatat, că un cuvânt spus de mine avea greutate mai mare decât rezultatele-n sine.

Iubitu meu frate era-n serviciu Majestăţii Sale, la rond lângă baza lor de la Crossmaglen, în Irlanda, partea de sub conducerea britanică. Ieşiseră din maşină, ca să examineze blocaju drumului, când POC! ZAP! BANG! ZANG!, şi n-au mai existat. Cu doar trei săptămâni înainte de terminarea acestui tur de datorie.

A murit erou, se spune. Îmi amintesc cântecu-ăla: *Billy nu fi Erou*. De fapt, a murit ca o sulă bleagă-n uniformă, mergând p-un drum de ţară cu puşca-n mână. A murit victimă ignorantă a imperialismului, înţelegând o pulă despre nenumăratele-mprejurări care-au dus la moartea lui. Asta-i cea mai mare crimă, că a-nţeles o pulă. Tot ce l-a călăuzit în aventur-asta măreaţă prin Irlanda, care-a dus la moartea lui, au fost nişte sentimente sectante incipiente. Muistu-a murit aşa cum a trăit: complet perplex, pula mea.

Moartea lui a fost bună pentru mine. A ajuns la Ştirile de la ora 10. În termeni warholieni, muistu şi-a avut cele cinşpe minute de celebritate post-mortem. Oamenii mi-au acordat înţelegere şi, deşi, era orientată greşit, a fost drăguţ s-o accept. Nu vrei să dezamăgeşti poporu.

Un muist din clasa conducătoare, vreun ministru tânăr sau aşa ceva, spune cu vocea lui de Oxbridge[97] că Billy a fost un tânăr curajos. A fost exact genu de muist pe care l-ar fi catalogat drept un bătăuş laş dac-ar fi fost pe stradă, civil, şi nu-n Serviciul Majestăţii Sale. Pula mea, avortonu-ăsta ambulant spune că ucigaşii lui vor fi vânaţi fără milă. Aşa ar şi trebui, pula mea. Pân’ la Parlament, pula mea.

Să te bucuri de micile victorii împotriva acestui gunoi alb, o unealtă a celor bogaţi, asta nu nu nu…

Billy torturat de fraţii Sutherland şi gaşca lor, care cu siguranţă că l-au făcut să tremure-n pula mea, dansând în juru lui şi cântând: FRAC’TU-I UN PARALITIC, unu dintre hiturile anilor şaptezeci de pe strada Leith, în general interpretat atunci când picioarele erau prea obosite de la un meci de fotbal în echipe de câte douăj’ doi. Vorbeau despre Davie sau poate chiar despre mine? Nu conta. Nu mă vedeau uitându-mă-n jos, de pe pod. Billy, aveai capu plecat. Impotenţă. Cum te simţi, Billy Boy? Nu bine. Ştiu, pentru că…

E ciudat aici la mormânt. Spud e pe-aici pe undeva, curat, tocmai ieşit de la Saughton. Şi Tommy şi toţi. E aiurea, Spud care arată sănătos şi Tommy care-arată ca şi când i s-apropie sfârşitu. O totală inversare a rolurilor. A apărut Davie Mitchell, tovarăş bun cu Tommy, un tip cu care-am lucrat acu ani de zile, când eram ucenic la tâmplărie. Davie a luat HIV de la o gagică. A fost curajos din partea muistului să vină. Pula mea, ăsta-i curaj adevărat. Begbie, tocmai când mi-ar fi fost de folos prezenţa lui malefică şi capacitatea de a crea haos, e-n vacanţă în Benidorm. Mi-ar fi trebuit suportu lui moral vizavi de rudele mele Weedjies. Sick Boy e încă-n Franţa, trăindu-şi fanteziile.

Billy Boy. Îmi aduc aminte că-mpărţeam camer-aia. Cum pula mea am putut atâţia ani, mă depăşeşte…

Soarele are o anume putere. Poţi să-nţelegi de ce oamenii-l adulează. E acolo, ştii soarele, îl putem vedea şi avem nevoie de el.

Ai fost primu venit în camer-aia. Mai mare ca mine cu cinşpe luni. Să fii puternic înseamnă să ai dreptate. Aduceai gagici cu feţe triste, cu ochi răi, care mestecau gumă, pentr-un futai sau o bulăneală groasă. Se uitau la mine c-un dispreţ de android, când mă dădeai afară pe hol, cu oricine-aş fi fost şi cu jocu meu de Subbuteo. Îmi aduc aminte mai ales de cum s-au strivit inutil, sub călcâiu tău, un jucător de la Liverpool şi doi de la Sheffield Wednesday. Superfluu, da’ dominarea totală are şi ea nevoie de simbolismu ei, nu-i aşa, Billy Boy?

Vară-mea, Nina, arată deplin futabilă. Are păru lung, negru şi poartă o haină neagră, până la gleznă. Pare aşa un pic gotică. Observând că unii din tovarăşii de armat-ai lu Willie şi unchii mei Weedjie se-nţeleg bine, mă trezesc fluierând *The Foggy Dew*. Un soldat cu dinţii mari şi proeminenţi bagă de seamă şi se uită la mine surprins, după care furios, aşa că-i trimit o bezea. Se holbează un pic la mine, după care se uită-n altă parte, nervos. Bun. Sezonu de iepuri.

Billy Boy, io am fost celălalt frate paralitic al tău, ăla care n-o să se fută niciodată, cum îi spuneai lu tovarăşu tău, Lenny. Lenny râdea şi râdea, pân-aproape c-avea un atac de astm. Nu era neapărat din cauza ta, Billy, muist prost…

Îi fac Ninei cu ochiu şi ea zâmbeşte, ruşinată. Taică-miu vede asta şi se repede spre mine.

— Vrei să-ţi dau borşu pe nas? Şi cu ast-am terminat. Ai înţeles?

Avea ochii obosiţi, adânc intraţi în orbite. Asta era o slăbiciune tristă şi tulburătoare la el, pe care n-o mai văzusem niciodată. Voiam să-i spun atât de multe, da-l uram pentru c-a permis să se-ntâmple tot circu-ăsta.

— Ne vedem acasă, tată. Mă duc la mama.

O conversaţie-n bucătărie, la care-am tras cu urechea, dracu mai ştie când. Tata zice:

— E ceva-n neregulă cu băiatu-ăla, Cathy. Stă tot timpu-n casă. Nu-i normal. Adică, uită-te la Billy.

Mama-i răspunde:

— Băiatu-i doar diferit, Davie, asta-i tot.

Diferit de Billy. Nu-i un Billy Boy. N-o să-l recunoşti după zgomote, ci după linişte. Când vine la tine, n-o să vină strigând, anunţându-şi intenţiile, da' va veni. Salut, salut. La revedere.

Am mers cu maşina, cu Tommy, Spud şi Mitch. Nu vor să intre. Pleacă repede. O văd p-aia bătrână, delirând, o ajutau să coboare din taxi sor-sa, Irene şi cumnată-sa, Alice. Mătuşicile Weedjies se-nvârt de colo-colo-n fundal, po' să le-aud accentele oribile; destul de nasol la un bărbat, da' la o femeie e revoltător, pula mea. Rablele-astea bătrâne, cu feţe-ascuţite, n-arată prea liniştitor. Evident, e ceva mai multă agitaţie la-nmormântarea unei rude mai tinere, când sunt ceva bunătăţi de băgat la ghiozdan.

Mama o apucă de braţ pe Sharon, gagica lu Billy, care-i cu burta la gură. De ce pula mea se ţin oamenii de braţ la-nmormântări?

— Te-ar fi făcut femeie de lume, puişor. Tu ai fost dintotdeauna aleasa lui.

O spunea-ntr-un fel ca şi când încerca să se convingă atât pe ea, cât şi pe Sharon. Săraca mama. Acu doi ani, avea trei fii, acu nu mai are decât unu, care-i *junky*. Jocu nu e drept.

— Crezi că armat-are ceva pentru mine? am auzit-o pe Sharon întrebând-o pe tuşa Effie, când intram în casă. Port copilu lui... e copilu lu Billy... stăruie ea.

— Tu crezi că luna-i făcută din caşcaval, pula mea? remarc io.

Din fericire, toţi par mult prea adânciţi în ei, ca să bage de seamă.

La fel ca Billy. Când am devenit invizibil, a-nceput să mă ignore.

Billy, dispreţu meu pentru tine-a continuat să crească de-a lungu anilor. A-nlocuit frica, a stors-o, pur şi simplu, ca puroiu dintr-un coş. Bine'nţeles, mai e şi lama de cuţit. Un nivelator măreţ, foarte bun la negarea bunurilor fizice; cum a aflat şi Eck Wilson pe pielea lui în anu doi. M-ai iubit pentru asta, imediat ce ţi-ai revenit din şoc. Pentru prima oară, m-ai respectat şi m-ai iubit ca pe un frate. Atunci te-am dispreţuit chiar şi mai mult.

Ai ştiut că puterea ta a devenit inutilă, odată ce-am descoperit lama cuţitului. Ai ştiut asta, împuţit căcăcios. Lama şi bomba. La fel ca şi Nu-ul. Nu-u a fost o bombă, pula mea. Nu…

Jena şi disconfortu meu cresc. Oamenii-şi umplu paharele şi spun ce muist grozav a fost Billy. Io nu prea po’ să mă gândesc să zic ceva de bine de el, aşa că tac. Din păcate, unu din tovarăşii lui de armată, ăla cu dinţi de iepure căruia i-am trimis io bezele, vine sfios spre mine.

— Tu ai fost fratele lui, spune el, cu incisivii ieşindu-i afară.

Aş fi putut să ghicesc. Un alt protestant bigot Weedjie. Nu-i de mirare c-a ajuns lângă taică-miu. Atrage atenţi-asupra mea. Toţii muiştii-şi îndreaptă ochii asupra mea. Vezi cu iepurrrele-ăla afurrrisit[98].

— Într-adevăr am fost, cum spui tu, fratele lui, confirm io-n glumă.

Simt cum creşte ura-mpotriva mea. Tre’ să joc în faţa mulţimii.

Cea mai bună cale-n care ştiam că pot atinge coarda sensibilă, fără a mă compromite prea mult în ipocrizia dezgustătoare, pervers înpachetată drept decenţă, care umple camera, e să mă rezum la clişee. În acest moment, oamenii le iubesc, pentru că devin reale şi chiar ajung să-nsemne ceva.

— Billy şi cu mine nu ne-am înţeles aşa de...

— Ei bine, trăiască diferenţa... spuse Kenny, un unchi din partea mamei, care-ncerca să fie de ajutor.

— …da’ un lucru pe care l-am avut în comun e că la amândoi ne plăceau băutura bună şi coca bună. Dacă ne-ar putea vedea acuma, s-ar sparge de râs cum stăm aici cu toţii, cu feţele căzute. Ar spune: distraţi-vă, pentru Dumnezeu! Am aici prieteni şi familie. Nu ne-am văzut de multă vreme.

Un schimb de cărţi poştale:

Lui Billy
Crăciun fericit şi La mulţi ani!
*(mai puţin între 3.*00 *şi 4.4*0*, în ziua de Anu Nou)*
De la Mark

Mark
Crăciun fericit şi La mulţi ani!
Billy
HMFC[99] *O*K

Lui Billy,
La mulţi ani!
De la Mark

După care, Billy şi Sharon:

Mark
La mulţi ani
De la Billy şi Sharon

Cu scrisu lu Sharon, care-i ca…

Adunătur-aia de Weedjie albi care alcătuiau familia lu taică-miu veneau în fiecare an, în iulie, la Marşu Portocaliu şi, ocazional, când erau Rangers la Easter Road sau la Tynecastle. Aş fi vrut ca muiştii să rămână-n Drumchapel. Cu toate astea, primesc destul de bine micu meu tribut emoţionant pentru Billy şi dau cu toţii solemn din cap. Cu toţii, mai puţin Charlie, care mi-a ghicit starea.

— Pentru tine-i un joc, în pizda mă-sii, nu-i aşa, fiule?

— Dacă vrei să ştii, da.

— Îmi pare rău pentru tine.

Scutură din cap.

— Nu, nu-ţi pare, îi spun.

Pleacă, scuturând în continuare din cap.

Urmează mai mult McEwan's Export[100] şi whisky. Tuşa Effie-ncepe să cânte nazal un cântec de jale, în stil country. Mă duc spre Nina.

— Chiar te-ai transformat într-o dulceaţă de fată, ştii asta? o măgulesc io, cam beat.

Se uită la mine ca şi când ar mai fi auzit toate astea. Voiam să-i sugerez să ne strecurăm afară, să mergem la Fox sau la mine-n apartament, pe Montgomery Street. E-mpotriva legii să te fuţi cu vară-ta? Sunt legi care să te oprească să faci orice altceva.

— Păcat de Billy, spune ea.

Îmi dau seama că are impresia despre mine că sunt un mare labagiu. Bine'nţeles, are totală dreptate. Am crezut că toţi muiştii care au peste douăj' de ani erau nişte lăbari cu care nu merită să vorbeşti, asta pân-am făcut douăj' de ani. Cu cât văd mai mult, cu atât cred c-aveam dreptate. După aia, nu-i decât un compromis urât, o capitulare ruşinoasă, care se amplifică pân' la moarte.

Din păcate, Charlie sau Chick-chicy-chic-chicky-chicky[101], a observat natura insinuantă a conversaţiei şi se apropie, pentru a proteja virtutea Ninei. Nu că ea ar avea nevoie de sprijinu unui grăsan nespălat.

Împuţitu îmi face semn să mă dau de-o parte. Când îl ignor, mă ia

de braţ. E pilit bine. Şoaptele lui sunt aspre şi îi simt în respiraţie mirosu de whisky.

— Ascultă, băiete, dacă nu faci paşi, o să-ţi umflu falca. Dacă n-ar fi fost taică-tu, aş fi făcut-o de mult. Nu-mi placi, băiete. Nu mi-ai plăcut niciodată. Frate-tu a fost de zece ori mai bărbat ca tine, *junky* nenorocit. Dac-ai şti câtă nenorocire i-ai adus maică-tii şi lu tac-tu...

— Poţi vorbi deschis, îl întrerup io, simţind furia pulsându-mi în piept, da' totodată reţinută de o bucurie savuroasă, care vine din faptu că ştiu că l-am supărat pe muist. Stai calm.

E singura cale să-l fut pe nenorocitu-ăsta de ipocrit.

— O, las că vorbesc io deschis, domnu muist arogant de la Universitate. Bă, dau cu tine de perete.

Pumnu lui masiv, tatuat, era la doar câţiva centimetri de faţa mea. Am strâns bine paharu de whisky pe care-l aveam în mână. N-aveam să-l las pe muist să m-atingă cu mâinile-alea. Dacă se mişca, încasa paharu-ăla.

I-am dat la o parte mâna ridicată.

— Dacă mi-ai da una, mi-ai face-un bine. O să fac mai încolo o labă gândindu-mă la asta. Aşa suntem noi, perverşi, junkiştii-ăştia aroganţi, care ne-am lăsat de facultate. Pen' c-asta-i tot ce meriţi, pula mea de jegos. Şi eşti prea sigur pe tine. Dacă vrei să mergem afară, zi-mi numai, pula mea.

Am arătat spre uşă. Camera părea că se micşorează, pân' la dimensiunile sicriului lu Billy şi c-am rămas numai io cu Chick. Da' mai erau şi alţii. Oamenii se uitau la noi acuma.

Muistu m-a-mpins uşor în piept.

— Am avut o-nmormântare-n familie azi, n-o mai vrem şi p-a doua.

Unchiu Kenny-a venit şi m-a luat de-o parte.

— Nu-i băga-n seamă pe nenorociţii-ăştia de portocalii. Hai, Mark, uită-te la maică-ta. Ce dracu, ar ucide-o dacă te-ai băga-n asta, e-nmormântarea lu Billy. Adu-ţi aminte unde eşti, pentru Dumnezeu.

Kenny-avea dreptate, bine, dacă e să zicem adevăru, e un pic cam dobitoc, da' cu toate defectele lui, prefer unu d-ăsta decât un nespălat. Da' ştiu că vin dintr-o familie, ce să mai. Din partea maică-mii, nişte dobitoci catolici, şi din partea lui taică-miu, nişte nespălaţi protestanţi.

Am sorbit din whisky, savurându-i gustu arzător-acrişor care-mi ajunge-n gât şi-n stomac, înfiorându-mă când se prelinge-n măruntaiele mele sensibile. Am plecat la toaletă.

Sharon, gagica lu Billy, ieşea. I-am blocat drumu. Sharon şi cu mine poate c-am schimbat între noi vreo zece propoziţii. Era beată şi ameţită, cu faţa roşie şi umflată, de la alcool şi sarcină.

— Stai aşa, Sharon. Tu şi cu mine tre’ să stăm un pic de vorbă, gen. E destul de retras aici.

O conduc în toaletă şi-ncui uşa după noi.

Încep s-o pipăi, în timp ce debitam o groază de rahaturi despre cum ar trebui să fim uniţi în perioad-asta. Îi mângâi burta şi continui cu responsabilitatea pe care-o simţeam pentru copilu nenăscut. Începem să ne sărutăm şi-mi las mâna-n jos, simţindu-i linia chiloţilor, vizibilă prin bumbacu rochiei ei de gravidă. Curând, îi băgam degetu-n pizdulice şi ea-mi scosese pula din pantaloni. Debitam în continuare tâmpenii, spunându-i c-o admirasem dintotdeauna, ca persoană şi ca femeie, lucruri pe care n-are nevoie să le-audă, pentru că se lăsase-n jos, da’ era oarecum reconfortant să i le spun. Îmi ia pula-n gură, care se-ntăreşte imediat. Nu-i nici un dubiu, o suge bine. Mă gândeam la ea făcându-i asta lu frate-miu şi mă-ntrebam ce se-ntâmplase cu pula lui în timpu exploziei.

Dacă ne-ar vedea Billy-acu, mă gândesc, da-ntr-un mod respectuos, surprinzător. Mă-ntrebam dacă poate şi speram că da. Erau primele gânduri bune pe care le-avusesem despre el. Mă retrag chiar înainte să-mi dau drumu şi-o pun pe Sharon în patru labe. Îi ridic rochia şi-i dau jos chiloţii. Burta ei grea se lasă-nspre podea. Mai întâi, încerc să i-o bag în cur, da-i prea strâns şi mă doare pula dacă forţez.

— Nu aşa, nu aşa, spune ea, aşa că am renunţat la delicatese şi mi-am scos degetele din pizda ei.

Are un miros puternic de iederă. Da’ din nou, şi scula mea miroase cam scârbos şi pe cap se văd pete de brânza pulii. Nu m-am avut niciodată bine cu igiena personală; probabil nespălatu din mine, sau *junku*.

Respect dorinţele lu Sharon şi-o fut în pizdă. E cam ca proverbu ăla cu aruncatu cârnatului în curte, da-mi găsesc mişcarea şi ea se strânge. Mă gândesc cât de apoape e ea şi cât de departe sunt io şi mă văd băgându-mi-o-n gura fetusului. Ce mai concept, un futai şi-o muie în acelaşi timp. Mă chinuieşte. Se zice că futaiu e bun pentr-un copil nenăscut, îi pune sângele-n circulaţie sau rahaturi de genu-ăsta. Măcar atât po’ să fac, să mă preocupe binele copilului.

O bătaie-n uşă, urmată de vocea nazal-a lu Effie.

— Ce faceţi acolo?

— E-n regulă, i-e rău lu Sharon. Prea multă aglomeraţie pentru starea ei, am murmurat io.

— Ai tu grijă de ea, fiule?

— Da... am grijă de ea... am pufăit io-n timp ce Sharon gemea din ce în ce mai tare.

— Bine-atunci.

Îmi vărs dejecţiile şi mi-o scot. O întind uşor pe spate, ajutând-o să se-ntoarcă şi-i scot ţâţele uriaşe şi lăptoase din rochie. M-ascund între ele ca un copil. Începe să mă mângâie pe cap. Mă simt minunat, aşa de liniştit.

— A fost super bine, pula mea, gâfâi io mulţumit.

— O să ne vedem în continuare-acuma? spune ea. Ei?

Vocea ei are un ton disperat, rugător. Pula mea, ce nebună.

M-am ridicat şi i-am sărutat faţa, care era ca un fruct umflat, prea copt. Nu voiam să se-ngroaşe treab-aici. Adevăru e că acuma-mi era silă de Sharon. Nebuna crede că printr-un futai poa' să-nlocuiască un frate cu celălalt. Faza e că, probabil, nu se-nşela.

— Tre să te ridici, Sharon, să te cureţi, gen, ştii. Ei n-ar înţelege dacă ne-ar prinde. Ei nu ştiu nimic. Io ştiu că eşti o fată bună, Sharon, da' ei nu-nţeleg nimica-n pula mea.

— Io ştiu că eşti băiat de treabă, zise ea-ncurajator, da' fără prea mare convingere.

Cu siguranţă, era prea bună pentru Billy, da', din nou, şi Myra Hindley sau Margaret Thatcher erau prea bune pentru Billy. Era prinsă-n rahatu-ăla cu ia-ţi-un-bărbat, fă-un-copil, ia-ţi-o-casă, în care intră fetele, şi n-avea nici o şansă să se definească în afara termenilor de referinţă ai piureului-pentru-copii.

Încă o bătaie-n uşă.

— Dacă nu deschideţi uşa, o s-o dărâm. Era fiu lu Charlie, Cammy. Un muist de tânăr poliţist, care arăta ca şi Cupa Scoţiei; urechi mari, ca două toarte, fără bărbie, gât subţire. Evident, muistu credea că bag ceva. Bine, asta făceam, da' nu-n sensu-n care-şi imagina.

— Sunt bine... ieşim într-un minut.

Sharon se şterge, îşi trage chiloţii şi se-aranjează la loc. Sunt fascinat de viteza cu care se mişcă, pentru-o femeie gravidă. Nu-mi venea să cred că tocmai o futusem. Mâine dimineaţ-o să-mi pară rău, da', cum ar zice Sick Boy, dimineaţa-şi poartă singură de grijă. Nu-i nici o ruşine-n lume care să nu poate fi dreasă cu puţină vorbă şi câteva pahare.

Deschid uşa.

— Las-o mai moale, Dixon din Dock Green[102]. N-ai mai văzut niciodat-o femeie care să dea la boboci?

Expresia lui tâmpă, ţinând gura deschisă, mi-a stârnit instantaneu dispreţu.

Nu mi-a plăcut atmosfera, aşa c-am luat-o pe Sharon la mine-n apartament. Am stat de vorbă doar. Mi-a spus o grămadă de chestii pe care voiam să le-aud, lucruri pe care maică-mea şi taică-miu nu le-au ştiut niciodată şi nici nu le-ar plăcea să le afle. Cum Billy era un muist cu ea.

Cum o mai cotonogea din când în când, o umilea şi cum, în general, o trata ca pe-un rahat jegos.

— De ce-ai stat cu el?

— Era prietenu meu. Întotdeauna crezi că va fi diferit, că poţi să-i schimbi, că poţi face vreo diferenţă.

Am înţeles asta. Da' e greşit. Singurii care-au făcut vreodată vreo diferenţă pentru Billy au fost ăia cu Provo[103], şi ăia erau şi ei nişte muişti. N-am iluzia că ei ar fi luptat pentru libertate. Nenorociţii-ăia l-au transformat pe frate-miu-n mâncare pentru pisici. Da' ei n-au făcut decât s-apese pe buton. Moartea lui a fost concepută de muştii-ăştia de protestanţi, care vin în fiecare an, în iulie, cu eşarfele şi fluierele lor, băgându-i în capu prost al lu Billy prostii despre coroană şi despre ţară şi toate rahaturile-alea. După care-o să mearg-acas, îmbuibaţi. Po' să le spună tuturor tovarăşilor cum a murit unu din familie, ucis de IRA, în timp ce apăra Ulsteru. O să le alimenteze furia inutilă, o să-i facă să cumpere băutură de la puburi şi să-şi demonstreze credibilitatea cu alţi găozari sectanţi.

Nu voiam să se bage nici unu din muştii-ăştia pe frate-miu. Ale-au fost cuvintele pe care Billy Boy le-a spus lu Pops Graham şi lu Dougie Hood, când ăi-au intrat în pub şi s-au luat de mine, hotărâţi că io ar trebui să plătesc pentru că luam droguri. Afirmaţia lu Billy. O, da. Spusă aşa de clar şi de sigur, că era mai mult decât o ameninţare. Ăia care s-au luat de mine s-au uitat unu la altu şi-au şters-o din pub. Am râs pe-nfundate. La fel şi Spud. Eram *high*, pe cine durea-n pulă. Billy Boy ne-a aruncat un rânjet, ceva de genu: Eşti un cur, după care s-a dus la doi din tovarăşii lui, care păreau dezamăgiţi că Pops şi Dougie se căraseră, lipsindu-i de pretextu unei încăierări. Chicoteam în continuare. Mersi, băieţi, a fost…

Billy Boy mi-a spus că-mi distrug viaţa şi rahaturi de genu-ăsta. Mi-a spus asta-n repetate rânduri. Mi-a făcut…

Futu-i. Futu-i. Futu-i. Despre ce-i vorba. De Billy. Pula mea. N-am…

Sharon avea dreptate. Greu să schimbi oamenii.

Cu toate astea, fiecare cauză are nevoie de nişte martiri. Şi-acuma-mi doresc ca ea să se care-o dată-n pula mea, ca să-mi iau bila, să-mi fac o doză şi să-mi bag în venă, pentru cauza uitării.

Dileme de rahat No. 67

Pierderea e relativă. Sunt copii care mor de foame, care mor în fiecare zi ca muştele. Faptu că asta se-ntâmplă-n alt loc, nu neagă adevăru fundamental. În timpu cât îmi ia să pisez pastilele-astea, să le pregătesc şi să mi le injectez, mii de copii din alte ţări, poate chiar câţiva din asta, vor fi morţi. În timpu cât îmi ia să fac asta, mii de bogătani nenorociţi vor fi mai bogaţi cu mii de lire, pe măsură ce se coc investiţiile.

Să pisez pastile: *pula mea, ce prost sunt. Ar trebui să las toate bălăriile-astea pentru stomac. Creieru şi vena sunt prea sensibile ca să le ducă direct.*

Ca Denny Ross.

Dennis şi-a luat-o rău de la whisky-u-ăla pe care şi l-a injectat. După care ochii au început să i se dea peste cap, i-a dat sângele pe nas, şi s-a zis cu Denny. Odată ce-ai văzut că-ţi curge sângele din nas pe podea-n halu-ăla... s-a cam futut treaba. Machism de junky... *nu. Nevoie de* junky.

Mi-e destul de frică, mă cac pe mine, da' eu care se cacă e un eu diferit de ăla care pisează pastilele. Eu care pisează pastilele spune că moartea nu poate fi mai rea decât să nu faci nimic ca să opreşti cădere-asta puternică. Eu ăla mereu câştigă disputa.

Când ai junk, *nu există niciodată dileme pe bune. Ele nu apar decât atunci când rămâi fără.*

77 În original, HM Prison Saughton, închisoare scoţiană, care funcţionează după sistemul britanic.

78 Eton College, şcoală engleză particulară pentru băieţi, de renume internaţional.

79 Joc de cuvinte: în engleză, *shit* înseamnă rahat, la fel ca şi *bull shit.*

80 Cel mai longeviv *soap opera* britanic (a început în 1960 şi încă se mai difuzează) ; totodată cel mai vizionat program în Marea Britanie.

81 Aluzie la refrenul unei melodii celebre, *Twist and Shout.*

82 Următorul vers din refrenul aceleiaşi melodii: *Let.s twist again, like we did last summer*.

83 Fotbalist scoţian, care a jucat la echipa Hibernian, precum şi în echipa naţională.

84 În original, expresia „mâncători de terci" este *Porridge wogs, wogs* însemnând, în argou, şi persoană de culoare.

85 În original, *Weedjie*, termen folosit în argoul scoţian pentru a denota o persoană din Glasgow.

86 În original, *Cloud Cuckoo Land*, expresie care provine din piesa lui Aristofan, *Păsările* şi care se referă la o lume disfuncţională.

87 Fost fotbalist scoţian, care a jucat la Chelsea, East Life, Hearts, Hibernian, Tottenham, Rangers, precum şi în echipa naţională a Scoţiei.

88 Joc de cuvinte: *dawn*, în engleză, înseamnă şi dimineaţă, fiind omonim cu numele propriu.

89 Benzi desenate scoţiene, devenite clasice.

90 Subbuteo Table Football, joc de fotbal tridimensional.

91 Marcă scoţiană de bere.
92 Spital din Glasgow.
93 Simbol heraldic scoţian.
94 Andy Roxburgh, fost antrenor al echipei naţionale de fotbal a Scoţiei.
95 Cântăreţ de jazz.
96 Numele dat drapelului Marii Britanii.
97 Programe academice organizate la universităţi de prestigiu, dintre care cele mai importante sunt Oxford şi Cambridge.
98 În original, *Dwat that pesky wabbit*, expresie preluată din poeziile pentru copii şi desene animate, în care vânătorul îl urmăreşte pe iepure.
99 Heart of Midlothian Football Club.
100 Marcă scoţiană de bere.
101 Joc de cuvinte intraductibil: *chick* înseamnă pui, *chicky* este diminutivul, puişor.
102 *Dixon of Dock Green*, unul dintre cele mai cunoscute seriale poliţiste britanice.
103 Provo este o contracultură olandeză, care promova stârnirea unor acţiuni violente din partea autorit ăţilor, folosind mijloace non-violente.

Exilul

Târâş prin Londra

Nu se poate. Unde pula mea-s muiştii-ăştia? Numa vina mea. Ar fi trebuit să-i sun, să le zic că vin. Surpriza-i a mea. Nu-i nici unu-acas'. Uşa neagră are-aşa o răceală, un aer serios, morbid, care parcă-mi zice că-s plecaţi de multă vreme şi că n-o să se-ntoarcă prea curând, asta dacă se mai întorc vreodat'. Arunc un ochi în cutia poştală, da' nu po' să văd dacă-i vreun plic pe fundu ei.

Dau un picor în uşă, de frustrare. Femeia din parte-ailalt-a palierului, o curvă diformă, după câte mi-aduc aminte, deschide uşa şi scoate capu. Se beleşte la mine ca şi când ar vrea să mă-ntrebe ceva. O ignor.

— Nu-s acas'. De vreo două zile nu-s, îmi spune ea, uitându-se suspicios la geanta mea sport, ca şi când aş fi avut explozibil în ea.

— Asta-i bună, mormăi io morocănos, ridicându-mi capu spre tavan, exasperat, sperând că semnu-ăsta de disperare-o va-ncuraja pe femeie să zică ceva de genu: Te ştiu. Ai stat aici. Tre' să fii tare-obosit, ai venit tocma din Scoţia. Intră, serveşte-o ceaşcă de ceai şi-aşteaptă-ţi prietenii.

Ce zice ea:

— Neaa... nu i-am văzut de cel puţin două zile.

Pizda. Futu-i. Infecto. Rahat.

Ar putea fi oriunde. Ar putea să nu fie niciunde. S-ar putea-ntoarce-oricând. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

O iau în jos pe Hammersmith Broadway, Londra pare nouă şi străină, dup-o absenţă de numa trei luni, aşa cum par locurile familiare după ce-ai fost plecat. E ca şi cum totu-i o copie a ce ştiai dinainte, asemănător, da-ntr-un fel lipsit de calităţile lui obişnuite, cam aşa cum îs lucrurile-n vis. Se zice că tre' să trăieşti într-un loc ca să-l cunoşti, da' că tre' s-ajungi acolo proaspăt, ca să-l vezi pe bune. Mi-aduc aminte că mă plimbam cu Spud pe

Princes Street, deşi nici unuia nu ne plăcea să ne plimbăm pe strad-aia hidoasă, sufocată de turişti şi cumpărători, blestemele gemene ale capitalismului modern. M-am uitat la castel şi m-am gândit că pentru noi e o clădire ca toate-alealalte. În capu nostru se-ntipăreşte la fel ca British Home Stores sau Virgin Records. Noi mergeam în locurile-alea doar la câte-o tură de ciordit. Da' când te-ntorci de la Waverly Station, după ce-ai fost plecat o vreme, îţi zici: Hei, nu-i chiar aşa naşpa.

Azi, totu de pe stradă-i foarte-nceţoşat. Probabil că-i din cauza lipsei de somn ş-a lipsei de droguri.

Firma de la pub e nouă, da' mesaju e vechi. Britannia. Trăiască Britannia. Niciodată nu m-am simţit englez, pentru că nu sunt. E urât şi artificial. Da' nici scoţian nu m-am simţit niciodată. Scoţia cea curajoasă, un cur; Scoţia, pizda căcăcioasă. Ne-am luat zilele unii altora, pentru privilegiu de-a scurma-n gunoaiele aristocratului englez. N-am simţit niciodată nimica-n pula mea pentru ţări, în afar' d-un dezgust total. Ar trebui să le desfiinţeze-n pula mea pe toate. Să-i omoare pe toţi politicienii-n pula mea, cu costum şi zâmbet slugarnic, toţi care s-au ridicat vreodată şi-au scos pe gură minciuni şi platitudini fasciste.

Aflu de pe panou că-i seară de homalăi la baru din spate. Cultele şi subculturile se-mpart şi se-ntrepătrund într-un loc ca ăsta. Aici poţi să fii mai liber, nu pen' că-i Londra, ci pen' că nu-i Leith. Suntem cu toţii nişte vai de curu nostru-n vacanţă.

La baru public, scanez după feţe cunoscute. Aranjarea şi decoru locului s-au schimbat radical, în rău. Ce era odat-un local fain, lejer, unde puteai s-arunci cu berea-n tovarăşi şi dădeai o muie-n budele de la femei sau bărbaţi, e acuma o gaură-nspăimântător de igienizată. Câţiva localnici, cu feţe-ameţite şi ţoale ieftine, sprijină cu toţii-un colţ al barului, ca supravieţuitorii unei nave eşuate agăţaţi d-un lemn plutitor, în timp ce nişte *yuppies* râd în hohote. Încă la muncă, întotdeauna la birou, da' cu alcool în loc de telefoane. Locu-ăsta-i acuma făcut s-asigure mesele muncitorilor din birouri, care continuă să ia cu asalt Borough[104]. Davo şi cu Suzy n-ar bea-ntr-o budă ne-nsufleţită ca asta.

Cu toate astea, unu dintre barmani îmi pare foarte vag cunoscut.

— Paul Davies mai bea p-aici? îl întreb.

— Care, Jock[105], tipu-ăla colorat, de joacă la Arsenal? râde el.

— Nu, ăsta-i un meseriaş din Liverpool. Brunet, cu păru făcut ţepi, nasu ca o pârtie de schi. N-ai cum să-l ratezi.

— Coreect... da, îl ştiu pe tip. Davo. O arde cu gagic-aia, aia mică, brunetă, tunsă scurt. Neeah, nu i-am mai văzut p-aci de mult. Nici măcar nu mai ştiu dacă-s pân' zonă.

Beau o halbă de pişoarc-acidulată şi vorbesc cu tipu despre noii lui clienţi.

— Treaba cu de-alde Jock ăştia e că majoritatea nici măcar nu-s *yuppies* pă bune, arată el dispreţuitor spre o gaşcă de costume din colţ. Cei mai mulţi îs funcţionari vai de curu lor sau agenţi de asigurări cu comision, care iau la salariu o mână dă orez pă săptămână, pula mea. E numai dă imagine totu. Muiştii-ăştia-s toţi în datorii pân' peste cap. Se dau mari pân' oraş, pula mea, în costume scumpe, prefăcându-se c-au cinzeci dă miare pă an. Da' majoritatea nu iau la leafă nici măcar o hârtie dă cinci.

Era mult adevăr în ce zicea tipu, cât era el de-nverşunat. Aicea era cu siguranţă mai mult mălai ca pe stradă, da' un lucru pe care muiştii-ăştia-l înghiţiseră, era ideea că nu trebuia decât s-arăţi bine ş-atunci o să vină tot la tine, ceea ce era un mare rahat. Ştiu junkişti pe ajutor de şomaj din Edinburgh c-un raport bunuri-datorii mai sănătos decât unele din cuplurile-astea d-aici, cu două salarii şi super ipoteci. O să dea de dracu-ntr-o zi. La poştă-s căcălău ordinele de reposedare.

Mă-ntorc la apartament. Nici o urmă de muişti încă.

Femeia de vizavi iese din nou.

— N-o să-i găseşti.

Are o voce infatuată şi lacomă. Ce pizdă de prim rang e baborniţ-asta. O pisică neagră se unduieşte pe lângă ea, ieşind pe palier.

— Pisiii! Pisiii! Vino-ncoa, jevruţă...

Ridică pisica ş-o ţine protector de fund, ca p-un copil, uitându-se urât la mine, ca şi când aş fi vrut într-un fel să-i fac vreun rău rahatului cu ochi. Pula mea, urăsc pisicile aproape la fel de mult cât urăsc câinii. Susţin interzicerea lor ca animale de companie şi exterminarea tuturor câinilor, cu excepţia câtorva, care-ar putea fi expuşi într-o grădină zoologică. Ăsta-i unu dintre puţinele lucruri la care Sick Boy şi cu mine suntem pe bune de acord. Muiştii. Unde pula mea sunt?

Mă-ntorc la pub şi mai beau încă vreo două halbe. Îţi rupe inima, pula mea, ce-au făcut ăştia locului. Şi ce nopţi mai aveam p-aici. E ca şi când trecutu-ar fi fost eradicat odată cu vechiu decor.

Inconştient, am părăsit pubu şi mă-ntorc pe unde-am venit, spre Victoria. Mă opresc la telefonu public, îmi scot ceva mărunţiş şi agenda jerpelită. E timpu să caut variante alternative. S-ar putea să fie cam naşpa. Am bulit-o cu Stevie sau cu Stella, sub nici o formă n-o să fiu bine primit acolo. Andreas s-a-ntors în Grecia, Caroline e-n vacanţă-n Spania, Tony, muie proast-ăla de Tony, e cu Sick Boy, care s-a-ntors din Franţa, pula mea, înapoi la Edinburgh. Futu-i, c-am uitat să iau cheile de la muie şi infectu-a uitat să-mi aduc-aminte.

Charlene Hill. Asta-i Brixton[106]. Prima variantă. S-ar putea chiar s-am parte d-un futai, dacă joc cum trebe. Pe bune că mi-ar cam trebui unu... asta ţi se-ntâmplă când eşti curat, mă rog, curăţel... tortură.

— Alo? Vocea altei femei.

— Bună. Po' să vorbesc cu Charlene?

— Charlene... Nu mai stă aicea. Nu ş' unde-i acuma, cre' că la Stockwell... n-am nici o adresă... stai aşa... MICK! MICK! AI ADRESA LU CHARLENE?... CHARLEEENE... Na. Îmi pare rău. N-o am.

Asta nu e ziua mea bună. Atunci tre' să fie Nicksy.

— Nu. Nu. Nu Brian Nixon. Plecat. Plecat; o voce de asiatic.

— Ai vreo adres-a lui, frate?

— Nu. Plecat. Plecat. Nu Brian Nixon.

— Da' unde stă el, gen?

— Ce? Ce? Nu te înţeleg...

— Un-de-stă-pri-e-te-nul-meu-Bri-an-Nicks?

— Nu Brian Nixon. Nu droguri. Pleacă. Pleacă.

Muistu-mi trânteşte telefonu.

Se face târziu, şi oraşu-ăsta mi-a dat cu flit. Un alcoolic cu accent de Glasgow mă face de douăj' de pennies.

— Eşti un băiat tare bun, futu-i să-i fut, îţi zic io, fiule... mormăie el.

— Şi tu eşti de treabă, bă, Jock, îi zic io, în cel mai bun cockney[107] al meu.

Alţi scoţieni din Londra-s o mare belea. Mai ales Weedjies, care mă enervează-n cele mai bune momente, cu abureala lor de muişti aroganţi, despre care zic ei că e o atitudine prietenoasă. Ultimu lucru pe care-l vreau acuma e să mă pricopsesc c-un nespălat după mine.

Mă gândesc să iau 38-u sau 55-u pân' la Hackney, şi să-l sun pe Mel, la Dalston. Dacă Mel nu-i acas' şi muistu nu răspunde la telefon, atunci chiar c-am belit-o.

În schimb, mă trezesc plătind ca să intru la cinema-u nonstop, la Victoria. Sunt filme porno toată noaptea, pân' la cinci dimineaţa. I-un loc unde-o ard toate scursurile de pe faţa pământului. Beţivi, junkişti, homleşi, nimfomane, psihopaţi, se strâng cu toţii-aicea noaptea. Mi-am jurat că n-o să mai petrec nici o noapte-aici, după ultima dată.

Acu vreo câţiva ani, eram aci cu Nicksy ş-un tip a fost înjunghiat. A venit poliţia şi i-a ridicat pe toţi ăia pe care-a pus mâna, inclusiv pe noi. Aveam la noi o bucată de haş şi-a trebuit s-o mâncăm. Pân-au ajuns la noi să ne ia declaraţii la secţie, nu mai eram în stare nici să vorbim. Ne-au ţinut în celulă peste noapte. A doua zi ne-au dus la judecătoria de pe Bow Street,

chiar lângă secţia de poliţie, şi ne-au amendat pe toţi d-alde muie care eram prea incoerenţi ca să mai prezentăm vreo dovadă.... Nicksy şi cu mine ne-am ţepuit cu treij' de lire fiecare: cam atâta făcea p-atunci.

Cu toate-astea, uite-mă din nou aicea. Dacă e să se fi schimbat ceva, atunci clar locu-ăsta s-a dus de râpă de la ultima mea vizită. Toate filmele-s pornografice, mai puţin un documentar insuportabil de violent, în care nişte animale sălbatice se sfâşie-ntre ele-n nişte locaţii exotice. Grafica lui e super departe de ce făcea David Attenborough[108].

— Negri infecţi! Să vă fut de negri infecţi! url-o voce de scoţian, în timp ce-un grup de nativi înfig suliţele-ntr-o creatură mare, ca un bizon.

Un scoţian iubitor de animale, şi rasist. Pun pariu că-i un Hun.

— Să-i fut în gât de iepuraşi de junglă-mpuţiţi, adaug-o voce cockney, denunţătoare.

Pula mea, ce loc şi-ăsta! Încerc să intru-n film ca să-mi iau gându de la strigăte şi de la respiraţiile grele din jur.

Cel mai tare film e unu nemţesc dublat în englez-americană. Intriga nu-i cine ştie ce. E vorba despre-o fătucă-n costum bavarez, care e futută-ntr-o varietate de moduri şi de locuri de aproape fiecare mascul şi câteva dintre femeile de la fermă. Da' fazele de top sunt chiar inventive şi mă prind şi pe mine. Imaginile-astea-s evident cele mai aproape de ce-ajung majoritatea muiştilor din jegu-ăsta să facă, deşi zicând asta, îţi dai seama după sunete că unii bărbaţi cu unele femei şi unii bărbaţi cu unii bărbaţi şi-o trag. Îmi dau seama că mi s-a sculat şi-aproape că-s tentat să dau o labă, da' următoru film îmi dărâmă erecţia.

E unu englezesc, inevitabil. Se petrece-ntr-un birou din Londra-n timpu sezonului de petreceri şi se numeşte foarte inventiv *Petrecerea de la birou*. E cu Mike Baldwin, sau cu actoru Johnny Briggs, care-l joacă pe muie ăla din *Coronation Street*. E ca un serial fluviu, cu mai puţin umor şi mult sex. Pân' la urmă, Mike e belit, da' nu merită asta şi mai în tot filmu-arată ca un libidinos prăpădit şi arogant.

Continui să plutesc în somnu meu delirant, trezindu-mă, pentru-nceput, cu gâtu smucindu-mi-se pe spate, ca şi când ar vrea să se desprindă de pe umeri.

Cu coada ochiului, văd un tip mutându-se chiar pe locu de lângă mine. Îşi pune mâna pe coapsa mea. Îi împing mâna la o parte,

— Dă-te-n pula mea. Ce, vrei să te joci cu capu şi cu mâinile, bă muie?

— Scuze. Scuze, spune el c-un accent european.

E un muist bătrân ş-aşa. Sună foarte patetic şi-are o faţă mică, ofilită. De fapt, chiar începe să-mi pară rău de el.

— Nu-s popo, frate, îi zic io.

Pare confuz.

— Nu-s homosexual, arăt io spre mine, simţindu-mă uşor ridicol.

Pula mea, ce aiurea e să zici asta.

— Scuze. Scuze.

Într-un fel, asta mă pune pe gânduri. Cum pula mea ştiu io că nu-s homosexual dacă n-am fost niciodată c-un tip? Adică, să ştiu aşa pe bune? Întotdeaun-am avut idee-asta să merg pân' la capăt c-un tip, ca să văd cum e. Dacă tot am zis asta, va trebui să fiu io deasupra. N-aş suporta pula unuia-n curu *meu*. Odat-am agăţat o tânără regină superbă la London Apprentice. L-am luat cu mine la vechea casă din Popular. Tony şi Caroline au intrat şi m-au prins luând o muie de la tip. A fost o ruşine totală. Să iau muie de la un tip care poartă un prezervativ. Era ca şi când aş fi supt un dildo de plastic. Eram plictisit rău, pula mea, da' tipu mi-o supsese mie-ntâi ş-aşa c-am simţit nevoia să-i răspund cu-aceeaşi monedă. A fost o muie-a-ntîia, tehnic vorbind. Oricum, începuse să mi se cam ia şi eram pe jos de râs, văzându-i expresia feţei. Arăta ca gagic-asta care-mi plăcuse mie cu mult timp în urmă, aşa că, cu puţină imaginaţie şi concentrare, am reuşit, spre surprinderea mea, să-mi dau drumu-n cauciuc.

Mi-am încasat un mare mişto de la Tony pentru faz-asta, da' lu Caroline i se părea tare, şi mi-a mărturisit că era geloasă la culme. I s-a părut că tipu era o dulceaţă.

În orice caz, nu m-ar deranja să merg pân' la capăt cu tipu-ăsta, dacă-mi plăcea. Aşa, ca experienţă. Problema e că io doar mă gândesc la pizde. Tipii n-arată deloc sexi. Totu ţine de estetică, mă fut în ea de morală.

Muistu bătrân n-arăta chiar ca şi când ar fi fost pe locurile fruntaşe din lista de candidaţi pentru pierderea virginităţii tale homosexuale. Da-mi zice c-are-un loc la Stoke Newtington şi mă-ntreabă dacă mi-ar plăcea să merg la el în noapte-aia. Păi, Stokie nu-i departe d-unde stă Mel la Dalston, aşa că mi-am zis: Ce pula.

Muistu bătrân e italian şi i se zice Gi, prescurtarea de la Giovanni, îmi imaginez. Îmi zice că lucrează-ntr-un restaurant şi că are nevastă şi copii acasă-n Italia. Am senzaţia c-asta nu sună chiar adevărat. Unu dintre lucurile super tari atunci când eşti pe *junk* e că-ntâlneşti tone de mincinoşi. Îţi dezvolţi şi tu o anume experienţă-n domeniu-ăla ş-un nas fin pentru rahaturi.

Luăm un autobuz de noapte, de la Victoria, la Stokie. Sunt tone de d-ăştia tineri în autobuz; drogaţi, beţi, ducându-se la petreceri, venind de la petreceri. Pula mea, îmi doream să fiu unu din gaşca lor, decât să fiu cu muistu-ăsta bătrân. Chiar ş-aşa.

Apartamentu de la subsol al lu Gi e undeva lângă Church Street. După asta, m-am pierdut, da’ ştiu că nu era departe de Newington Green. Înăuntru, e extrem de-mpuţit, pula mea. Un bufet vechi, un dulap cu sertare ş-un pat de alamă-n mijlocu camerei ăsteia care miroase-a stătut, care are bucătăria şi bai-afară.

Dat fiind impresiile de dinainte despre muistu-ăsta, sunt surprins să văd poze c-o femeie şi copii peste tot.

— Familia ta, tovarăşe?

— Da, aceasta este familia mea. În curând, mi se vor alătura.

Totuşi, tot nu-mi suna plauzibil. Poate c-am devenit aşa obişnuit cu minciunile, încât adevăru-mi sună indecent de fals. Da’ chiar ş-aşa.

— Tre că ţi-e dor de ei.

— Da. O, da, începe el, după care spune: Întinde-te pe pat, prietene. Poţi să dormi. Îmi place de tine. Poţi să rămâi o vreme.

Îi arunc o uitătură aspră prăpăditului de muist. Nu e o ameninţare fizică, aşa că m-am gândit, futu-i, sunt frânt, şi m-am suit în pat. Amintindu-mi-l pe Dennis Nilsen, am avut o umbră de-ndoială. Pun pariu c-au fost nişte muişti care-au crezut că nu era o ameninţare fizică, înainte de a-i strangula, decapita şi a le fierbe capetele-ntr-o cratiţă mare. Nilsen lucra la acelaşi Jobcentre din Cricklewood ca şi tipu-ăsta din Greenock, pe care-l ştiu. Tipu din Greenock mi-a spus că la un Crăciun, Nilsen a adus nişte curry pe care-l făcuse pentru angajaţii de la centru. Poate că-i rahat, da’ nu ştii niciodată. Oricum, sunt aşa de futut, că-nchid ochii, cedând oboselii. M-am încordat uşor când l-am simţind suindu-se-n pat lângă mine, da’ m-am relaxat repede, fiindcă n-a făcut nici o mişcare să m-atingă şi amândoi eram complet îmbrăcaţi. Am simţit cum m-afund într-un somn bolnav, dezorientat.

M-am trezit, fără să am vreo idee cât dormisem; aveam gura uscată şi o senzaţie umedă ciudată pe faţă. Mi-am atins un obraz. Fire ca de albuş, dintr-un lichid gros şi lipicios, mi se scurgeau de pe mână. M-am întors şi l-am văzut pe muistu bătrân întins lângă mine, acum dezbrăcat, cu sloboz picurându-i din pula mică şi-ndesată.

— Muist bătrân şi-mpuţit!... să-ţi faci laba pe mine-n timp ce dorm... futu-te-n gât de boşorog infect şi vai de curu tău!

M-am simţit ca o batistă murdară, tocmai folosită, tocmai nimic. M-a apucat furia şi l-am pocnit pe muistu prăpădit în gură şi l-am tras din pat. Arăta ca un gnom gras şi respingător, cu stomacu lui umflat şi capu rotund. I-am cărat câteva picioare-n timp ce el se ghemuia pe podea, după care m-am oprit şi mi-am dat seama că sughiţa.

— Ce pula mea. Muist prăpădit şi-mpuţit. Futu-i...

M-am plimbat de la un capăt la altu-al camerei. Plânsu lui era răscolitor. Am luat un halat de pe unu din mânerele de la marginea patului şi i-am acoperit goliciunea.

— Maria. Antonio, sughiţă el.

Îmi dau seama că-l luasem în braţe pe prăpăditul ăsta infect şi că-ncercam să-l liniştesc.

— E-n regulă, frate. E-n regulă. Scuze. N-am vrut să-ţi fac rău, da' e aşa, gen, că nu şi-a mai făcut nici un muist laba peste mine pân-acum.

Asta era cu siguranţ-adevărat.

— Eşti bun... ce pot să fac? Maria. Maria mea... urla el.

Gura îi domina faţa, o gaură neagră-n asfinţit. Mirosea a băutură stătută, a transpiraţie ş-a sloboz.

— Uite, hai să mergem la o cafenea. Să stăm un pic de vorbă. Îţi iau io micu dejun. Plătesc io. E un loc bun jos, pe Ridley Road, lângă piaţă, ştii? Au deschis pân' la or-asta.

Sugestia mea era motivată atât de egoism, cât şi de altruism. Ajungeam şi mai aproape de casa lu Mel de la Dalston şi voiam să ies din camer-asta deprimantă de la subsol.

S-a-mbrăcat şi-am plecat. Am luat-o pe jos pe Stokie High Street şi Kingsland Road, spre piaţă. Cafeneaua era surprinzător de plină, da' am găsit o masă. Îmi iau un sendviş cu brânză şi roşii şi muistu bătrân îşi ia carne-asta neagră fiartă, oribilă, chesti-aia care pare să le placă evreilor de la Stamford Hill. Muistu-ncepe să debiteze de Italia. A fost căsătorit cu tip-asta, Maria, ani de zile. Famili-a aflat că el şi cu Antonio, fratele Mariei, şi-o trăgeau. N-ar trebui s-o spun chiar aşa, erau mai mult iubiţi. Cre' că-l iubea pe tip, da' o iubea şi pe Maria şi-aşa. Credeam că io-s naşpa cu drogurile, da' ce-şi fut unii viaţa cu dragostea. Nu merită să-ţi baţi capu cu asta.

Oricum, mai erau doi fraţi, macho, catolici, după spusele lu Gi, implicaţi în Camorra[109] napoletană. Muiştii-ăştia n-au putut suporta asta. L-au prins pe Gi, în faţa restaurantului familiei. Au scos zece feluri de rahat din bietu muist. Antonio a avut acelaşi tratament mai târziu.

După aia, Antonio s-a omorât. Asta-nseamnă foarte mult în cultur-aia, mi-a spus Gi, să fii dezonorat în felu-ăla. Mă gândesc, pula mea, în orice cultură-nseamnă mult. Apoi Gi îmi zice că Antonio s-a aruncat în faţa unui tren. M-am gândit, poate că-nseamnă mai mult în cultur-aia, pân' la urmă. Gi a zburat în Anglia, unde-a lucrat pentru mai multe restaurante italieneşti; trăind în şandramale ca vai de lume, bând prea mult, exploatând sau fiind exploatat de tipii tineri sau de nevestele bătrâne pe care le-agăţa. Sună a viaţă destul de nefericită.

M-am exaltat tot când am luat-o pe drum spre Mel şi-am auzit muzică reggae răsunând în stradă ş-am văzut luminile aprinse. Se mai simţeau ultimele suflări a ceea ce tre' să fi fost un chef de proporţii.

A fost bine să dau de feţe cunoscute. Erau cu toţii-acolo, muiştii, Davo, Suzy, Nicksy (cu creierii complet prăjiţi) şi Charlene. Erau corpuri împrăştiate peste tot. Două gagici dansau una cu alta, şi Char dansa c-un tip. Paul şi Nicks fumau; opiu, nu haş. Majoritatea junkiştilor englezi pe care-i ştiu preferă să fumeze heroina decât să şi-o bage-n venă. Acele par să fie mai degrabă o chestie scoţiană, din Edinburgh. Totuşi trag un fum de la muişti.

— Pula mea, ce bine-mi pare să te văd din nou, bătrâne! Nicksy mă bate pe spate. Văzându-l pe Gi, îmi şopteşte:

— Cine pula mea-i muistu-ăla d-acolo?

Îl adusesem cu mine pe infect, vai curu lui. Nu m-a lăsat inima să-l las pe muist după ce i-am ascultat toate poveştile cu suferinţe.

— Un tovarăş de treabă. Îmi pare bine să te văd. El e Gi. Tovarăş bun cu mine. Stă-n Stokie. Îl bat pe spate pe bătrânu Gi. Prăpăditu de muist are-o expresie de iepure uitându-se la tine prin gratiile cuştii lui, cerşind un pic de salată.

Merg să fac o tură, lăsându-l pe Gi vorbind cu Paul şi Nicksy despre Napoli, Liverpool şi West ham, limbajul masculin internaţional al fotbalului. Uneori intru şi io-n dicuţiile-alea, alteori mă deprimă-n pula mea caracteru lor plictisitor, fără sens.

În bucătărie, doi tipi se contrazic pe taxa de contribuţie electorală. Unu din tipi e mai isteţ, ălălalt, pula mea, e un labagiu lingău nevertebrat, de la Partidu Laburist.

— Eşti un mare găozar, pula mea, din două puncte de vedere. O dată, dacă tu crezi că Partidu Laburist mai are vreo şansă-n pula mea să mai iasă vreodată-n secolu-ăsta, doi, pentru că încă mai crezi că, dac-ar mai ieşi vreodată, ast-ar face-o diferenţă cât de mică, intervin io şi-i zic muistului.

Stă acolo-n picioare, cu gura deschisă, în timp ce ăilalţi zâmbesc.

— Păi asta-ncercam io să-i zic lu infectu, spune el c-un accent Brummie[110].

O şterg, lăsându-l cu gura deschisă pe muistu lingău. Intru-ntr-un dormitor, unde tipu-ăsta o lingea p-o gagică, la doar câţiva metri de locu unde nişte junkişti tocmai luau ceva.

Mă uit la junkişti. Dă-mă-n pula mea, folosesc ustensile, bagă-n venă ş-aşa. Gata cu teoriile mele.

— Vrei o poză, frate? întreab-un ţărănoi gotic slăbănog.

— Tu vrei să-ţi sparg faţa, muie? răspund la-ntrebarea lui c-o-

ntrebare.

Se uită-n altă parte şi continuă să prăjească. Mă holbez un pic la creştetu capului lui. Mulţumit că muistu şi-a-nchis gura, mă destind. De fiecare dată când merg în sud, se pare c-am genu-ăla de atitudine. Se declanşează după vreo două zile. Cre' că ştiu de ce-o am, da' mi-ar lua prea mult ca să explic şi-ar suna prea patetic. Ieşind din cameră, o aud pe gagică gemând în pat şi pe tip spunând:

— Ce pizdă dulce-ai tu, fetiţo...

Mă strecor pe uşă, cu o voce uşoară şi-nceată răsunându-mi în ureche: Ce pizdă dulce-ai tu, fetiţo... şi brusc mi-e foarte clar ce tot căutam.

Nu prea am o gamă foarte variată din care s-aleg. Scena-i subţire rău la potenţialu de potenţiale partide de futai. La or-asta dimineaţa, cele mai multe femei dezirabile fie s-au futut, fie s-au cărat. Charlene e combinată, la fel şi tipa pe care-a futut-o Sick Boy la aniversarea ei de 21 de ani. Până şi gagic-aia cu ochi c-ai lu Marty Feldman şi cu păru ca flocii, e ocupată.

Povestea vieţii mele, futu-i să-i fut. Ajung prea devreme, mă-mbăt prea tare sau mă droghez pân' mă prăjesc, de plictiseală, ş-o dau în bară sau ajung prea târziu.

Micu Gi stă lângă şemineu, sorbind dintr-o cutie de lager. Arată-nspăimântat şi uimit. Mă gândesc io, aş putea s-ajung…

Gându mă deprimă rău, pula mea. Totuşi,…

Sânge rău

Prima oară l-am întâlnit pe Alan Venters la grupul de auto-terapie „HIV şi pozitiv“, deşi nu mai făcea de mult parte din grupul ăla. Venters n-avea prea mare grijă de el, aşa c-a dezvoltat curând una dintre multele infecţii de oportunitate la care suntem predispuşi. Întotdeauna mi s-a părut amuzant termenul de „infecţie de oportunitate“. În cultura noastră, pare să invoce o calitate admirabilă. Mă gândesc la „oportunismul“ antreprenorului care sesizează o breşă pe piaţă sau la acela al atacantului în situaţie de penalti. Nişte nemernice şmechere, infecţiile-astea conexe.

Membrii grupului erau într-o stare medicală similară, în mare. Eram cu toţii seropozitivi, dar, cu toate astea, asimptomatici. La-ntâlnirile noastre, paranoia nu-ntârzia niciodată s-apară; toată lumea părea să verifice pe furiş glandele limfatice-ale celorlalţi, căutând urme de umflătură. Era

deconcertant să simţi ochii oamenilor plimbându-se pe faţa ta în timpul conversaţiei.

Tipul acesta de comportament sporea impresia de irealitate care plutea deasupra mea pe vreme-aia. Chiar nu puteam concepe ce mi se-ntâmplase. La-nceput, rezultatele testelor mi-au părut pur şi simplu incredibile, incompatibile cu cât de sănătos mă simţeam şi arătam. O parte din mine a rămas convinsă că trebuia să fie o greşeală, chiar dacă făcusem testul de trei ori. Autoiluzionarea mea ar fi trebuit să fie spulberată atunci când Donna a refuzat să mă vadă, dar întotdeauna rămânea în fundal, cu o tărie feroce. Se pare că întotdeauna credem ceea ce vrem să credem.

Am încetat să mai merg la întâlnirile de grup după ce l-au băgat pe Alan Venters la ospiciu. Mă deprima, pur şi simplu şi, oricum, voiam să-mi petrec timpul vizitându-l. Tom, omul meu de bază şi unul dintre consilierii grupului, mi-a acceptat cu ezitare decizia.

— Uite, Dave, cred că e foarte bine să mergi să-l vezi pe Alan la spital; pentru el. Dar sunt mai preocupat de tine în acest moment. Eşti într-o stare bună, iar scopul acestui grup este să ne-ncurajeze să profităm cât mai mult. Nu ne oprim viaţa doar pentru că avem HIV.

Săracu Tom. Primul lui *faux pas* din ziu-aia.

— „Noi“ ăsta e pluralul majestăţii, Tom? Când o să ai HIV, să-mi povesteşti toate astea.

Obrajii sănătoşi, roz, ai lui Tom, s-au înroşit. Nu s-a putut abţine. Toţi anii de exersare intensivă a abilităţilor interpersonale îl învăţaseră să-şi ascundă nervozitatea şi scăpările verbale. Nici un contact vizual evaziv sau vreun tremur al vocii în faţa-ncurcăturilor. Nu la bătrânu Tom. Din păcate, Tom nu poate face nimic cu petele roşii care-i apar pe faţă în ocazii d-astea.

— Îmi pare rău, se scuză Tom hotărât.

Avea dreptul de a face greşeli. Întotdeauna spunea că oamenii au dreptul ăla. Încearcă să-i spui asta sistemului meu imunitar deteriorat.

— Sunt doar îngrijorat că tu alegi să-ţi petreci timpul cu Alan. N-o să-ţi facă bine să-l vezi cum se distruge şi, pe lângă asta, Alan nu era chiar cel mai pozitiv membru al grupului.

— Cu siguranţă era membrul cel mai HIV pozitiv.

Tom a ales să-mi ignore remarca. Avea dreptul de a nu răspunde la comportamentul negativ al altora. Cu toţii-aveam dreptul ăsta, ne spunea el. Îmi plăcea de Tom; ara un câmp pustiu, încercând mereu să fie pozitiv. Credeam că slujba mea, care presupunea supravegherea unor corpuri adormite, despicate de bisturiul crud al lui Howison, era deprimantă şi alienantă. Oricum, e o plăcere veritabilă, comparată cu supravegherea unor suflete sfâşiindu-se. La asta trebuia să facă faţă Tom la-ntâlnirile de grup.

Majoritatea membrilor „HIV şi pozitiv“ erau consumatori de droguri intravenoase. Au luat HIV din galeriile cu drogaţi care-au înflorit în oraş la mijlocul anilor ’80, după ce-au fost închise depozitele de aprovizionare chirurgicală de pe Bread Street. Asta a pus capăt fluxului de ace şi seringi noi. După aia, au fost seringile mari, la comun, ş-am tot împărţit. Am un tovarăş pe care-l cheamă Tommy, care-a-nceput să ia heroină umblând cu tipii-ăştia din Leith. Îl ştiu pe unul dintre ei, un tip, Mark Renton, cu care-am lucrat pe vremea când eram tâmplar. E ironic faptul că Mark îşi bagă-n venă de ani de zile şi, din câte ştiu, încă nu e infectat cu HIV, în timp ce io nu m-am atins niciodată de aşa ceva. În orice caz, erau destui heroinomani în grup, ca să te facă să-ţi dai seama că el ar putea fi mai degrabă excepţia, decât regula.

Întâlnirile de grup erau, în general, treburi foarte-ncordate. Junkiştii îi urau pe cei doi homosexuali din grup. Credeau că, la origini, HIV-ul s-a-mprăştiat în comunitatea de consumatori de droguri din oraş printr-un proprietar poponar, care-şi futea chiriaşi junkişti şi bolnavi, drept chirie. Eu şi două femei, dintre care una partenera neconsumatoare a unui dependent de droguri, îi uram pe toţi, fiindcă nu eram nici homosexuali, nici junkişti. La început, credeam, la fel ca toţi ceilalţi, că am fost infectat „nevinovat“. Şi, de asemenea, pe vreme-aia era foarte simplu să dai vina pe heroinomani sau pe poponari. Oricum, văzusem posterele şi citisem pliantele. Mi-aduc aminte că-n epoca punk, Sex Pistols spuneau că „nimeni nu e nevinovat“. Prea corect. Dar ce mai trebuie spus, e că unii sunt mai vinovaţi decât alţii. Şi asta m-aduce înapoi la Venters.

I-am dat o şansă; o şansă să-şi arate căinţa. Asta era ceva mai mult decât merita nenorocitul. La sesiunea de grup, am spus prima din seria celor câtorva minciuni care vor duce la dominaţia mea asupra sufletului lui Alan Venters.

Am spus grupului că făcusem sex neprotejat cu penetrare, ştiind foarte bine că eram pozitiv HIV şi că acuma regretam. Toată camera a amuţit.

Oamenii se foiau nervoşi pe scaune. După care o femeie pe care-o cheamă Linda a-nceput să plângă, scuturându-şi capul. Tom a întrebat-o dacă voia să plece de la-ntâlnire. Ea a spus că nu, că va aştepta să vadă ce aveau oamenii de zis, îndreptându-şi replica veninoasă-n direcţia mea. Cu toate astea, am fost orb la furia ei; nu mi-am luat nici un moment ochii de la Venters. Avea expresi-aia caracteristică, mereu plictisită. Eram sigur că-i apare un zâmbet subtil pe buze.

— A fost foarte curajos din partea ta să spui asta, Davie. Sunt sigur c-ai avut nevoie de mult curaj, spuse Tom solemn.

Nu chiar, bă, pulă, era o minciună, futu-i. Am ridicat din umeri.

— Sunt sigur că ţi s-a luat de pe umeri o mare povară de vinovăţie, continuă Tom, ridicându-şi sprâncenele, invitându-mă să continui. De data asta, am profitat de ocazie.

— Da, Tom. Să pot doar împărtăşi asta cu voi toţi. E groaznic… Nu m-aştept ca oamenii să ierte…

Cealaltă femeie din grup, Marjory, mi-a adresat o insultă insinuantă, pe care n-am prea prins-o, în timp ce Linda continua să plângă. Nu se-ntrevedea nici o reacţie de la muistu care stătea pe scaunul din faţa mea. Egoismul şi lipsa lui de moralitate îmi făceau greaţă. Voiam să-l sfâşii cu braţele goale, acolo şi atunci. Mă luptam să-mi controlez simţurile, savurând amploarea planului meu de a-l distruge. Boala putea să-i ia corpul; asta era victoria ei, indiferent ce forţă malign-ar fi fost ea. A mea va fi una mai măreaţă, una mai zdrobitoare. Îi voiam spiritul. Plănuiam să-i cioplesc răni mortale în sufletul lui presupus nemuritor. A-min.

Tom se uită-n jur:

— Empatizează cineva cu Davie? Ce simt oamenii-n privinţ-asta?

După un moment de linişte, în care ochii mei au rămas aţintiţi asupra figurii impasibile-a lui Venters, micu Goagsie, un *junky* din grup, a-nceput să bombăne nervos. După care-a izbucnit într-o declamaţie teribilă, ceea ce aşteptasem de la Venters.

— Mă bucur că Davie spune asta… am făcut acelaşi lucru… am făcut exact la fel, pula mea… pur şi simplu uram lumea… vreau să zic… mă gândeam, cum pula mea să-mi pese? Ce-am io de la viaţă… am douăş’trei de ani şi n-am nimic, nici măcar o slujbă-n pula mea… de ce pula mea mi-ar păsa… când i-am spus lu gagică-mea, s-a speriat… sughiţa el ca un copil.

După care se uită la mine şi scoase, printre lacrimi, cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe faţa cuiva.

— …da’ a fost bine. Şi-a făcut testu. De trei ori în şase luni. Ni’ica. Nu era infectată…

Marjory, care-n aceleaşi împrejurări *a fost* infectată, ne spuse ceva printre dinţi. După care s-a-ntâmplat. Muistu-ăla de Venters şi-a rotit ochii şi mi-a zâmbit. Asta a fost. Ăla a fost momentu. Furia era încă acolo, dar amestecată cu o mare linişte, cu o puternică luciditate. I-am zâmbit înapoi, simţindu-mă ca un crocodil scufundat pe jumătate, care ocheşte un animal blând, blănos, bând apă de pe marginea râului.

— Noo… scânci jalnic micu Goagsie către Marjory, n-a fost aşa… s-aştept rezulatele la testele ei a fost mai naşpa decât să le-aştept p-ale mele… n-ai înţeles… io n-am… adică n-am… nu e ca şi…

Tom sări în ajutorul a ceea ce devenise un corp tremurător, nearticulat.

— Să nu uităm furia uriaşă, ura şi amărăciunea pe care le-aţi simţit cu toţii când aţi aflat că sunteţi seropozitivi.

Asta era replica pentru ca seriile noastre de discuţii obişnuite, curente, să treacă la buba principală. Tom vedea asta ca pe-un „mod de-a ne administra furia“ prin „confruntarea realităţii“. Procesul trebuia să fie terapeutic, şi-ntr-adevăr, aşa părea să fie pentru mulţi din grup, dar eu îl consideram epuizant şi deprimant. Poate că asta se datora faptului că, la vremea aia, planurile mele erau altele.

Pe parcursul acestei dezbateri despre responsabilitatea personală, Venters, cum se-ntâmpla la ocazii de felul ăsta, şi-a adus obişnuita contribuţie utilă şi iluminatoare.

Rahat, exclama el, de fiecare dată când cineva susţinea înflăcărat ceva. Tom îl întreba, cum făcea-ntotdeauna, de ce se simţea aşa.

— D-aia, răspundea Venters, dând din umeri. Tom îl întreba dacă putea să explice de ce.

— E vorba doar de punctul de vedere al cuiva, împotriva punctului de vedere al altuia.

Tom răspundea, întrebându-l pe Alan care era viziunea lui. Alan spunea: Nu mă deranjează sau Mă doare-n pulă. Am uitat care erau exact cuvintele lui.

După care, Tom l-a întrebat de ce era aici. Venters a spus:

— Atunci plec. A plecat, iar atmosfera s-a ameliorat instantaneu. A fost ca şi cum cineva care-a tras o băşină puturoasă şi odioasă şi-o supsese-ntr-un fel înapoi în găoz.

Dar s-a întors, cum făcea întotdeauna, afişând expresia aia batjocoritoare şi lacomă. Era ca şi când Venters avea impresia despre el că era nemuritor. Se bucura să-i vadă pe alţii încercând să fie pozitivi, după care să-i dezumfle. Niciodată atât de ostentativ cât să fie dat afară din grup, dar suficient cât să le scadă semnificativ moralul. Boala care-i nimicea corpul era nimic, comparată cu aceea mai obscură, care-i poseda mintea bolnavă.

Ironic, Venters m-a văzut ca pe un spirit înrudit, nefiind conştient că singurul meu scop, venind la întâlniri, era să-l examinez. Nu vorbeam niciodată în grup şi mi-am perfecţionat o privire cinică de fiecare dată când vorbea oricine altcineva. Un asemenea comportament îmi asigura baza pe care aveam să mă împrietenesc cu Alan Venters.

Fusese uşor să mi-l fac prieten pe tipu-ăsta. Nimeni altcineva nu voia să-l cunoască; pur şi simplu i-am devenit prieten, prin absenţa altora.

Am început să bem împreună; el, nechibzuit, eu, atent. Am început să aflu despre viaţa lui, acumulând informaţii constant, temeinic şi sistematic. Eram licenţiat în chimie la Universitatea Stratchclyde, dar nu abordasem niciodată studiile din domeniul ăla cu atâta rigoare sau entuziasm cu care am abordat studiul lui Venters.

Venters se infectase cu HIV, la fel ca majoritatea oamenilor din Edinburgh, împărţind acele când lua heroină. Ironic, înainte să fie diagnosticat pozitiv cu HIV, se lăsase de droguri, dar acum era un beţivan irecuperabil. Felul în care bea, fără discernământ, uneori mai băgând la ghiozdan câte-o chiflă sau un sendviş cu pâine prăjită, în vreo repriză maraton la băută, însemna că corpul lui slăbit era pradă uşoară pentru tot felul de infecţii fatale posibile. În timpul perioadei cât a socializat cu mine, am prezis cu încredere că n-o s-o mai ducă mult.

Aşa s-a şi dovedit; un număr de infecţii i-au invadat în curând corpul. Asta nu făcea nici o diferenţă pentru el. Venters continua să se comporte la fel ca întotdeauna. Începuse să frecventeze azilul sau unitatea, cum i se spune; mai întâi ca pacient extern, după care având o cameră pentru el.

Întotdeauna părea să plouă când făceam drumul ăla la azil; o ploaie persistentă şi rece ca gheaţa, cu un vânt care-ţi trece prin rândurile de haine, la fel ca razele X. Răceli înseamnă viroze şi viroze înseamnnă moarte, dar asta-nsemna prea puţin pentru mine pe-atunci. Acum, bineînţeles, îmi port de grijă. Atunci, oricum, aveam o misiune epuizantă: aveam de făcut o treabă.

Clădirea azilului nu e neatrăgătoare. Au placat blocurile cenuşii cu nişte cărămidă galbenă, tare drăguţă. Cu toate astea, drumul de acces nu e unul de cărămidă galbenă.

Fiecare vizită la Alan Venters făcea ca ultima şi cea din urmă răzbunare a mea să-mi fie şi mai aproape. Am ajuns curând la momentul când nu mai aveam suficient timp să-ncerc să-i smulg nişte scuze sincere. La un anumit punct, am crezut că voiam mai mult căinţa lui Venters decât răzbunare pentru mine. Dacă aş fi obţinut-o, aş fi murit cu credinţa în bunătatea fundamentală a oamenilor.

Suportul zbârcit din piele şi os care conţinea forţa vitală a lui Venters părea să fie o casă nepotrivită pentru un spirit de orice fel, ca să nu mai vorbim de vreunul în care să-ţi investeşti speranţele pentru umanitate. Cu toate astea, un corp slăbit, în descompunere, ar fi trebuit să aducă spiritul mai aproape de suprafaţă şi să-l facă mai vizibil muritorilor.

Asta mi-a spus Gillian, de la spitalul unde lucram. Gillian este foarte religioasă şi i se potriveşte să creadă asta. Cu toţii vedem ceea ce

vrem să vedem.

Ce voiam eu, de fapt? Poate că n-a fost niciodată vorba decât de răzbunare, mai mult decât de căinţă. Venters ar fi putut să gângurească cerând iertare ca un copil înlăcrimat. Se poate să nu fi fost suficient ca să mă oprească de la ceea ce plănuiam să fac.

Discursurile astea interioare sunt un produs auxiliar de la toată consilierea pe care am făcut-o cu Tom. El punea accentul pe adevăruri elementare: nu mori încă, trebuie să-ţi trăieşti viaţa până vei muri. La baza acestora, stătea convingerea că realitatea crudă a morţii iminente putea fi amânată, încercând să investeşti în realitatea prezentă a vieţii. Pe atunci, nu credeam în asta, dar acum cred. Prin definiţie, trebuie să trăieşti până mori. Mai bine să-ţi faci viaţa o experienţă totală şi plăcută pe cât posibil, în caz că moartea e de rahat, ceea ce bănuiesc că-i cazul.

Asistenta de la spital aducea puţin cu Gail, o femeie cu care ieşisem odată; se terminase cam dezastruos, cum se mai întâmplă. Avea aceeaşi expresie rece a feţei. În cazul lui Gail, o asemenea detaşare era, cred, nelalocul ei. Asistenta asta se uita la mine încordată, serioasă şi arogantă.

— Alan e foarte slăbit. Vă rog să nu staţi prea mult.

— Înţeleg, am zâmbit eu blând şi întristat.

Cum ea făcea pe profesionista atentă, m-am gândit că mai bine-aş face şi eu pe prietenul îngrijorat. Se pare că am jucat destul de bine.

— E foarte norocos să aibă un prieten aşa de bun, spuse ea, evident uimită de faptul că un aşa monstru nenorocit ar putea avea vreun prieten.

Am mormăit ceva fără nici o legătură şi am intrat în cămăruţă. Alan arăta groaznic. M-am îngrijorat rău, serios preocupat de faptul că nenorocitul s-ar putea să nu treacă de săptămâna aia, că s-ar putea să evadeze din destinul îngrozitor pe care i-l croisem. Trebuia calculat bine timpul.

La început, îmi făcuse mare plăcere să asist la măreaţa agonie fizică a lui Venters. N-o să ajung niciodată într-o stare ca aia când va începe să-mi fie rău; nu, futu-i. O să dau drumul la motorul ăla în garajul închis. Venters, ca un rahat ce e, nu avea tupeu să iasă din scenă din propria voinţă. Se va ţine strâns până la sfârşitul crunt, chiar şi numai pentru a spori dificultăţile pentru toată lumea.

— Eşti bine, Al? l-am întrebat.

O întrebare prostească, ce-i drept. Obiceiul îşi impune întotdeauna nebunia în momente atât de nepotrivite.

— Nu-i rău... gâfâi el.

Eşti chiar atât de sigur, Alan, dragule? Nu-i nimic în neregulă? Arăţi puţin cam slăbit. Probabil nu-i decât o atingere a gândăcelului care-şi

face turele. Imediat în pat, două aspirine, şi mâine-o să fii ca nou.

— Dureri, ceva? întreb optimist.

— Nu... au medicamente... doar respiraţia... îl ţineam de mână şi am simţit o tresărire de plăcere când degetele lui osoase şi disperate m-au strâns uşor.

Am crezut c-o să-i râd în faţa scheletică, în timp ce ochii obosiţi i se închideau.

Doamne, săracul Alan, l-am cunoscut, doamnă asistentă. A fost un labagiu, un mare parazit. Mă uitam cum se chinuia să respire, înăbuşindu-mi râsul batjocoritor.

— E-n regulă, frate. Sunt aici, am spus.

— Eşti un băiat bun, Davie... murmură el abia desluşit... păcat că nu ne-am cunoscut înainte de asta...

Îşi deschise ochii şi îi închise la loc.

— Mare păcat a fost, futu-i, bă, muie pocită... am spus eu printre dinţi ochilor lui închişi.

— Ce?... ce-ai zis... delira, din cauza oboselii şi a medicamentelor

Muist puturos. Stă prea mult în scutece. Ar trebui să mai iasă din scorbura lui, să mai facă puţină mişcare. O tură rapidă în jurul parcului. Douăzeci de flotări. Patruzeci de fandări.

— Am spus că e mare păcat că a trebuit să ne întâlnim în condiţiile astea.

Oftă mulţumit şi adormi. I-am dat la o parte degetele sfrijite din mâna mea.

Vise neplăcute, bă, muie.

Asistenta intră, ca să-l verifice.

— Foarte antisocial. Nu aşa se tratează un musafir, am zâmbit, uitându-mă la semicadavrul adormit, Venters.

Şi-a stors un râs nervos, gândindu-se, probabil, că e umorul negru al homosexualului sau al drogatului sau al hemofilicului sau ce-şi mai imaginează ea că sunt. Nu dau doi bani pe percepţia ei despre mine. Eu mă văd ca pe un înger răzbunător.

Dacă-l omori pe rahatul ăsta, nu i-ai face decât un mare serviciu. Era o problemă, dar una pe care am reuşit să o rezolv. Cum îi faci rău unui om care va muri curând, care ştie asta şi pe care-l doare undeva? Vorbind sau, mult mai important, ascultându-l pe Venters, am aflat cum. *Îi răneşti prin cei vii, prin oamenii la care ţin.*

Cântecul spune că „fiecare iubeşte la un moment dat pe cineva“, dar Venters părea să sfideze acea generalizare. Tipului nu-i plăceau, pur şi simplu, oamenii, iar pentru ei sentimentul era mai mult decât reciproc.

Foste cunoştinţe erau descrise cu amărăciune: „negustor calic“ sau batjocoritor: „pula mea de fraier“. Descrierea folosită era în funcţie de cine pe cine abuzase, exploatase şi manipulase într-o anumită situaţie.

Femeile erau de două categorii nediferenţiate. Fie aveau „o pizdă ca mâncarea de peşte“, fie „o pizdă ca o canapea despicată“. Venters nu prea vedea altceva la o femeie, dincolo de „gaura-mblănită“, cum o numea el. Chiar şi nişte remarci disparate despre ţâţele sau cururile lor ar fi reprezentat o extindere considerabilă a viziunii. M-am descurajat. Cum ar putea vreodată nenorocitu-ăsta să iubească pe cineva? Totuşi, i-am acordat timp, iar răbdarea mea a dat roade.

Deşi era un rahat dezgustător, lui Venters îi păsa de o singură persoană. Nu puteai să nu observi schimbarea tonului într-o discuţie, când folosea fraza „ăla micu“. L-am descusut discret, aflând informaţii despre fiul său de cinci ani, pe care-l avea cu femeia asta din Wester Hailes, o „vacă“ ce nu-l lăsa să-şi vadă copilul, al cărui nume era Kevin. O parte din mine deja o iubea pe femeia asta.

Copilul mi-a arătat cum puteai să-i faci rău lui Venters. Spre deosebire de comportamentul lui obişnuit, când vorbea despre cum nu-l va vedea niciodată crescând pe fiul *lui*, despre cât de mult îl iubea pe „ăla micu“, îl copleşea durerea şi devenea tulburat de sentimentalism. Din cauz-asta Venters nu se temea de moarte. El chiar credea că, într-un fel sau altul, va trăi prin fiul său.

Nu mi-a fost greu să mă infiltrez în viaţa lui Frances, fosta iubită a lui Venters. Îl ura pe Venters cu o violenţă care mi-a făcut-o şi mai dragă, deşi nu mă atrăgea în nici un alt fel.

După ce m-am documentat despre ea, m-am ciocnit de ea accidental-intenţionat într-o discotecă ieftină, unde am jucat rolul pretendentului atent şi fermecător. Bineînţeles, banii n-au fost o problemă. Curând, începuse să-i placă destul de mult, fiind foarte evident că nu fusese tratată niciodată decent de vreunul dintre bărbaţii din viaţa ei şi că nu era obişnuită nici cu bani, trăind la limita subzistenţei, şi cu un copil de crescut.

Partea cea mai grea a fost când s-a ajuns la sex. Am insistat, bineînţeles, să folosesc prezervativ. Înainte de a ajunge la acel stadiu, îmi povestise de Venters. I-am spus cu nobleţe că aveam încredere în ea şi că aş fi pregătit să fac dragoste fără prezervativ, dar eu nu voiam decât să-i alung nesiguranţa şi, ca să fiu sincer, fusesem cu câţiva oameni. Dată fiind experienţa ei trecută cu Venters, era de aşteptat să aibă asemenea îndoieli. Când a început să plângă, am crezut c-o dădusem în bară. Dar lacrimile ei erau de recunoştinţă.

— Eşti un om tare bun, Davie, ştii asta? a spus.

Dacă ar fi ştiut ce voi face, n-ar mai fi avut o părere atât de bună. M-a făcut să-mi pară rău, dar, de fiecare dată când mă gândeam la Venters, sentimentul se evapora. Am să merg până la capăt.

Mi-am calculat ca perioada în care o curtez pe Frances să corespundă cu agravarea bolii lui Venters şi cu imobilizarea lui la azil. O serie de boli erau pe cale de a-l distruge pe Venters, pe locul de frunte situându-se, în acest domeniu, pneumonia. Venters, ca mulţi alţi indivizi infectaţi cu HIV care erau dependenţi de droguri, a scăpat de îngrozitorul cancer de piele, mai răspândit printre *gay*. Principalul rival al pneumoniei erau ulceraţiile prolifice care-i apăreau pe gât şi în stomac. Ulceraţiile nu erau primul lucru care ar fi putut să-l trimită la culcare pe nenorocit, dar aveau şanse să fie ultimul, dacă nu mă mişcam rapid. Declinul lui a fost foarte rapid, la un moment dat, prea rapid pentru gustul meu. Am crezut că muistu-o să intre-n pământ înainte de a-mi pune în aplicare planul.

Până la urmă, şansa mea s-a ivit exact la momentul potrivit; într-un final, probabil că a fost jumătate noroc, jumătate planificare. Venters se chinuia, nu mai rămăsese din el decât carcasa zbârcită de piele şi os. Doctorul spusese: din clipă-n clipă.

O făcusem pe Frances să aibă încredere în mine, ca să pot avea grijă de copil. Am încurajat-o să se întâlnească cu prietenii ei. Plănuia să iasă la o cină sâmbătă seara, lăsându-mă singur cu copilul în apartamentul ei. O să profit de ocazia care mi se oferă. În miercurea dinaintea zilei celei mari, am hotărât să-mi vizitez părinţii. Mă gândisem să le spun de starea sănătăţii mele şi ştiam că probabil va fi ultima mea vizită.

Părinţii mei locuiau într-un apartament în Oxgangs. Locul mi se păruse mereu foarte modern, când eram puşti. Acum arăta ciudat, o mahala care a supravieţuit dintr-o epocă apusă. A răspuns aia bătrână. Pentru o clipă, păru nesigură. Apoi îşi dădu seama că eram eu, şi nu frate-miu mai mic şi, prin urmare, putea să-şi ţină portofelul la naftalină. M-a primit bine, şi entuziasmul ei m-a liniştit.

— He-ei, străine, cântă ea, conducându-mă grăbită înăuntru.

Am observat care era motivul de grabă, se uita la *Coronation Street*. Mike Baldwin se pare că ajunsese la punctul în care trebuia să o privească-n faţă pe iubita lui cu care locuia, Alma Sedgewick, şi să-i spună că era foarte îndrăgostit de bogata văduvă Jackie Ingram. Mike nu se putea abţine. Era un prizonier al iubirii, o forţă exterioară lui, care îl făcea să se comporte în felul acela. Aş fi putut să empatizez, cum ar spune Tom. Eu eram un prizonier al urii, o forţă normatoare la fel de constrângătoare. M-am aşezat pe canapea.

— Hei, străine, repetă ăl bătrân, fără să-şi ridice ochii din *Evening*

News. Ce-ai mai făcut? întrebă el plictisit.

— Nu cine ştie ce.

Mai nimic, pater. O, v-am zis că sunt seropozitiv? Ştii, acuma e foarte la modă. Astăzi chiar trebuie să ai un sistem imunitar defect.

— Două milioane de chinezoi. Două milioane de vai-mama-lor. Asta o s-avem aicea când Hong-Kong-u o să se întoarcă la China. A oftat lung. Două milioane de Willie Winky[111], reflectă el.

N-am spus nimic, refuzând să muşc momeala. De când plecasem la facultate, renunţând la ceea ce părinţii mei numeau, de regulă, „o meserie ca lumea“, ăl bătrân îşi luase rolul reacţionarului încăpăţânat, în faţa studentului revoluţionar. La început, fusese o glumă, dar, odată cu trecrea anilor, eu am început să-mi ies din rol, în timp ce el începea să-l îmbrăţişeze pe-al lui din ce în ce mai puternic.

— Eşti un fascist. Totul are legătură cu mărimea necorespunzătoare a penisului, i-am spus eu vesel.

Efectul de dependenţă pe care *Coronation Street* îl avea asupra psihicului maică-mii s-a spulberat rapid, ea întorcându-se spre mine cu un zâmbet de cunoscătoare.

— Nu vorbi prostii. Eu *mi*-am dovedit bărbăţia, fiule, răspunse el cu tupeu, făcând aluzie la faptul că am ajuns la douăş’ cinci de ani, fără să-mi găsesc nevastă sau să fac copii.

Pentru o clipă, chiar am crezut c-o să-şi scoată scula, ca să-ncerce să-mi demonstreze că mă înşelam. În schimb, a lăsat la o parte remarca mea şi s-a întors la tema aleasă de el.

— Cum ţi-ar plăcea cu două milioane de chinezoi pe stradă?

M-am gândit la termenul de „chinezoi“ şi am vizualizat multe cutii de aluminiu, cu mâncare consumată pe jumătate, stându-mi în drum. Era simplu să-ţi închipui imaginea asta fiindcă era o scenă pe care o observam în fiecare duminică dimineaţă.

— Uneori mi se pare că deja ştiu, am gândit eu cu voce tare.

— Păi vezi, spuse el, ca şi cum aş fi recunoscut că are dreptate. Şi alţi două milioane sunt pe drum. Cum ţi-ar plăcea asta?

— Presupun că n-o să se mute toţi cei două milioane în Caledonian Place. Adică, ş-aşa condiţiile de la ghetto-ul Dalry sunt destul de strâmtorate.

— Râzi, dacă vrei. Da’ slujbele? Deja două milioane cu ajutor de şomaj. Case? Toţi vai-mama-lor o să trăiască-n oraşu de carton.

Doamne, ce mă mai bătea la cap. Slavă Domnului, a intervenit maică-mea cea grozavă, paznicul tribunei.

— Tăceţi din gură, gata! Încerc să mă uit la teveu.

Scuze, mater. Ştiu că e inutil ce-mi îngădui eu, vlăstarul tău seropozitiv, să râvnesc la atenţia ta, în timp ce Mike Baldwin ia o decizie importantă care-i va hotărî viitorul. Pe care dintre curvele-alea groteşti, zbârcite şi trecute de menopauză va vrea s-o reguleze? *Rămâneţi pe recepţie.*

Hotărăsc să nu pomenesc nimic de HIV-ul meu. Părinţii mei nu au viziuni foarte progresiste la lucruri din astea. Sau poate că au. Cine ştie? În orice caz, nu mi se părea în regulă. Tom ne spune mereu să rămânem în armonie cu sentimentele noastre. Sentimentele mele erau că părinţii mei s-au căsătorit la optsprezece ani şi că, până să ajungă la vârsta mea, produseseră patru plozi plângăcioşi. Oricum, ei cred că sunt „dubios“. Dacaş aduce vorba de SIDA, n-ar face decât să le confirme bănuielile.

În schimb, am băut o cutie de Export şi-am vorbit în linişte cu taicămiu despre fotbal. N-a mai fost la un meci din 1970. Televizorul color luase locul picioarelor lui. Douăzeci de ani mai târziu, satelitul le-a distrus complet. Cu toate astea, încă se considera un expert al jocului. Opiniile celorlalţi n-aveau nici o valoare. În orice caz, era o pierdere de vreme săncerci să te aventurezi. Ca şi în politică, până la urmă ajungea la punctul de vedere opus celui pe care-l susţinuse anterior şi pe care îl exprimase la fel de strident. Tot ce trebuia să faci era să nu-i expui vreo poziţie greu de combătut şi, treptat, ajungea să se convingă singur de modul tău de a gândi.

Am stat jos o vreme, dând atent din cap. După care, am găsit o scuză banală şi am plecat.

M-am întors acasă şi mi-am verificat trusa de scule. Colecţia de instrumente ascuţite ale unui fost tâmplar. Sâmbătă, am luat-o cu mine la apartamentul lui Frances din Wester Hailes. Aveam câteva treburi aparte de făcut. Despre una dintre ele, ea nici n-avea habar.

Fran aştepase nerăbdătoare să ia cina în oraş cu prietenii ei. În timp ce se pregătea, vorbea fără oprire. Am încercat să-i răspund cu mai mult decât o serie de bolboroseli, gen „da“ sau „bine“, dar capul îmi vâjâia de lucruri pe care trebuia să le fac. Stăteam încovrigat şi încordat pe pat, ridicându-mă des la fereastră, să mai arunc o privire afară, în timp ce ea „se făcea frumoasă“.

După ceea ce mi s-a părut a fi o viaţă-ntreagă, am auzit zgomot de motor în parcarea pustie şi părăginită. Am sărit la fereastră, anunţând vesel:

— A venit taxiu!

Frances m-a lăsat să am grijă de copilul ei, care dormea.

Întreaga operaţiune a mers destul de bine. După aceea, m-am simţit îngrozitor. Eram eu mai bun decât Venters? Micuţul Kevin. Ne-am distrat bine împreună de vreo câteva ori. Îl luasem la spectacole la Festivalul

Meadows, la Kirkcaldy, la un meci egal din Liga Cupei şi la Muzeul Copilăriei. Deşi nu pare mare lucru, e mai mult decât a făcut vreodată taică-su pentru prăpăditu-ăsta mic.

Deşi atunci mă simţeam rău, era doar preludiul ororii care m-a izbit când am developat fotografiile. În timp ce se uscau pozele, m-am cutremurat de frică şi remuşcare. Le-am pus pe uscător şi mi-am făcut o cafea, pe care-am băut-o ca să dau pe gât două pastile de valium. Apoi, am luat pozele şi am mers la azil, să-l vizitez pe Venters.

Fizic, nu mai rămăsese mare lucru din el. Mi-a fost frică de ce-i mai rău, când m-am uitat în ochii lui sticloşi. La unii oameni cu SIDA, se dezvoltase demenţa pre-senilă. Boala îi putea lua corpul. Dacă i-ar fi luat şi mintea, m-ar fi văduvit de răzbunare.

Din fericire, Venters mi-a observat repede prezenţa, inerţia lui iniţială fiind, probabil, un efect secundar al medicaţiei pe care o lua. Ochii lui m-au fixat, căpătând privirea ticăloasă şi ascunsă pe care-o asociam cu el. Puteam să-i simt dispreţul pentru mine prelingându-se prin zâmbetul lui bolnav. Credea că găsise un muist pămpălău care să-l suporte până la capăt. Am stat jos cu el, ţinându-l de mână. Simţeam că i-aş smulge degetele uscăţive şi i le-aş băga în toate orificiile. Îl învinuiam pe el pentru ce a trebuit să-i fac lui Kevin, ca şi pentru celelalte lucruri.

— Eşti un băiat bun, Davie. Păcat că nu ne-am întâlnit în alte condiţii, gâfâi el, repetând fraza uzată pe care o folosea la toate vizitele mele.

L-am strâns mai puternic de mână. Se uita la mine, neînţelegând. Bun. Nenorocitul putea încă să simtă durere fizică. Nu genul ăsta de durere avea să-l rănească, ci una bonus. Am vorbit pe un ton măsurat, limpede.

— Ţi-am spus că am fost infectat băgând în venă, Al. Ei bine, am minţit. Te-am minţit cu multe chestii.

— Ce-i asta, Davie?

— Ascultă-mă un minut, Al. M-am infectat de la gagic-asta cu care mă vedeam. Nu ştia că era seropozitivă. Se infectase de la un rahat pe care-l întâlnise-ntr-o noapte-ntr-un pub. Era puţin pilită şi puţin naivă, gagicuţ-asta. Ştii? Muistu-ăsta zice c-avea ceva de fumat la el acasă. Aşa că a mers cu muie. La el în apartament. Nenorocitu a violat-o. Ştii ce-a făcut, Al?

— Davie... ce-i asta...

— O să-ţi zic... A ameninţat-o cu un cuţit, futu-i. A legat-o. A futut-o-n pizdă, a futut-o-n cur, a pus-o să i-o sugă. Fata era îngrozită şi rănită. Îţi sună cunoscut, bă, muie?

— Io nu... nu ş’ ce pula mea tot zici aicea, Davie...

— Să nu-ncepi, pula mea. O ţii minte pe Donna. Ţi-aduci aminte de

Southern Bar.

— Eram terminat, frate... adu-ţi aminte ce spuneai tu..

— Alea erau minciuni. *Eu* n-aş fi putut să mă fut dacă ştiam c-aveam rahatu ăla-n *mine*. Nici măcar nu mi s-ar fi sculat.

— Goagsie-ăla mic... îl ţii minte?

— Taci în pula mea. Micu Goagsie a profitat de şansa lui. Tu ai stat acolo ca şi când ar fi fost, pula mea, pantomimă, când ai avut-o p-a ta, am zis eu scrâşnind din dinţi, uitându-mă cum picături de bale se amestecau în pelicula de transpiraţie care-i acoperea mutra uscată.

Mi-am venit în fire, continuându-mi povestea.

— Tipa a trecut printr-o perioadă nasoală. Da' a avut voinţă. Pe multe femei le-ar fi distrus, dar Donna a încercat să treacă peste. De ce să-i permiţi unui muist plin de sloboz să-ţi distrugă viaţa? E mai uşor de spus, decât de făcut, da' a reuşit. Ce nu ştia ea, era că gunoiu-ăla era seropozitiv. După aia, îl cunoaşte pe tipu-ăsta. Se cuplează. O place, dar ştie că ea are nişte probleme cu bărbaţii şi cu sexu. Pula mea, nu prea e de mirare, nu?

Am vrut să pun capăt acelei forţe perverse care se pretindea viaţă, în corpul lu muie. Nu încă, mi-am spus. Nu încă, bă, fraiere. Am respirat adânc şi mi-am continuat povestirea, retrăind ororile ei.

— Au rezolvat-o ei, gagic-asta şi cu tipu-ăsta. Lucrurile au fost chiar faine pentr-o vreme. După care, ea a descoperit că nenorocitu de violator era seropozitiv. Apoi a descoperit că şi ea era. Dar ce-a fost mai rău pentru persoana asta, o persoană *reală*, o persoană *morală*, pula mea, a fost când a descoperit că şi noul ei tovarăş era. Toate astea din cauza *ta*, de violator muist. *Eu* eram nou tovarăş. Pula mea, marele fraier d-aicea, am arătat spre mine.

— Davie, îmi pare rău, bă... ce po' să zic? Ai fost un tovarăş bun... boal-aia... e o boală oribilă, pula mea, Davie. Şi-i omoară pe cei nevinovaţi, Davie... îi omoară pe nevinovaţi...

— E prea târziu acum pentru rahaturi de-astea. Ai avut o şansă la timpul potrivit. Ca micu Goagsie. Mi-ai râs în faţă.

Venters scoase un sunet adânc, astmatic.

— Şi ce-o să... ce-o să faci acu?... Să mă omori? Hai... mi-ai face-un serviciu... mă doare-n pulă.

Masca lui mortuară ofilită păru că se animează, că se umple cu o energie negativă ciudată. Asta nu era o fiinţă umană. Evident, îmi prindea bine să cred asta, mi-era mai uşor să fac ce trebuia să fac, dar, la lumina rece a zilei, încă mai cred asta. Era timpul să-mi pun cărţile pe masă. Am scos calm fotografiile din buzunarul interior.

— N-o să fac foarte mult, nu mai mult decât am făcut deja în

privinţ-asta, am zâmbit eu, sorbindu-i expresia temătoare şi dezorientată care i se întipărea pe faţă.

— Ce-i asta... ce vrei să zici?

Mă simţeam minunat. Valuri puternice se izbeau de el, capul uscăţiv i se legăna, iar mintea i se lupta cu cele mai mari temeri. Se uită îngrozit la fotografii, neputându-le desluşi, întrebându-se ce secrete cumplite ascundeau.

— Gândeşte-te la cel mai rău lucru posibil pe care ţi l-aş putea face, ca să te scot din minţi, Al. Apoi, înmulţeşte-l cu o mie... şi nu eşti nici măcar pe-aproape, futu-i.

Am scuturat din cap cu tristeţe.

I-am arătat o fotografie cu mine şi cu Frances. Pozam încrezător, afişând neglijent aroganţa îndrăgostiţilor din prima perioadă a iubirii.

— Ce pula mea, murmură el, încercând disperat să-şi ridice corpul costeliv mai sus.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui şi l-am împins fără efort la loc. Am făcut asta încet, savurând puterea mea şi neputinţa lui din acea splendidă mişcare.

— Relaxează-te, Al, relaxează-te. Destinde-te. Fii cuminte. Ia-o-ncet. Adu-ţi aminte ce spun doctorii şi asistentele. Ai nevoie de odihnă. Am dat la o parte prima fotografie, arătând-o pe următoarea de lângă.

— Kevin a făcut ultima poză. Face poze destul de bune pentr-un băieţel, nu? Uite-l, micuţu de el.

Următoarea fotografie îl arăta pe Kevin, purtând o eşarfă scoţiană de fotbal, pe umerii mei.

— Ce pula mea ai făcut... Era mai degrabă un zgomot, decât o voce.

Părea să vină dintr-o zonă nedesluşită a corpului său aflat în putrefacţie, nu din gură. M-a izbit irealitatea lui, dar am făcut efortul de a continua să par nonşalant.

— În principiu, asta. Am scos a treia poză.

Îl arăta pe Kevin, legat de un scaun de bucătărie. Capul îi atârna greu într-o parte şi avea ochii închişi. Dacă Venters s-ar fi uitat în detaliu, ar fi putut observa o nuanţă albăstruie pe pleoapele şi buzele fiului său şi albul ca de clovn al feţei. E aproape sigur că tot ce a observat Venters erau rănile întunecate de pe capul, pieptul şi genunchii lui şi sângele care i se prelingea din ele, acoperindu-i corpul, fiindu-ţi greu iniţial să-ţi dai seama că era dezbrăcat.

Era sânge peste tot. Acoperea linoleumul cu o băltoacă-ntunecată, sub scaunul lui Kevin. O parte din el împroşcase podeaua bucătăriei, lăsând peste tot urme. O varietate de unelte ale puterii, printre care un burghiu

Bosch şi un polizor Black and Deckers, precum şi mai multe cuţite ascuţite şi şurubelniţe, stăteau întinse la picioarele corpului drept.

— Nu... nu... Kevin..., pentru Dumnezeu, nu... n-a făcut nimica... n-a făcu' rău nimănui... nu... continua să geamă, un sunet urât, plângăreţ, golit de speranţă sau umanitate.

L-am apucat brutal de păr şi i-am ridicat cu forţă capul de pe pernă. Am observat cu fascinaţie perversă cum craniul osos părea să se scufunde la fundul pielii lăbărţate. I-am băgat poza sub ochi.

— Am crezut că tânărul Kevin ar trebui să fie exact ca tăticul lui. Aşa că atunci când m-am săturat s-o fut pe fosta ta iubită, m-am hotărât să-i fac micuţului Kevin... ăăă... iniţierea de meşteşugar. Mi-am zis, dacă HIV-ul e bun pentru tati, e bun şi pentru odrasla lui.

— Kevin... Kevin... gemea el încontinuu.

— Din păcate, găozu lui era cam îngust pentru mine, aşa că a trebuit să i-l lărgesc un pic c-un burghiu de zidărie. Din nefericire, am cam exagerat un pic şi am început să-i fac găuri peste tot. Mi-ar plăcea să spun că n-a durut, dar nu pot. Măcar a fost relativ rapid. Mai rapid decât ai putrezi într-un pat. I-a luat cam douăzeci de minute să moară. Douăzeci de minute nenorocite, cu urlete. Săracu Kev. Vorba ta, e o boală care-i omoară pe cei nevinovaţi.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi. Continua să zică „nu“, iar şi iar, cu sughiţuri joase, sufocante. Îşi smucea capul din strânsoarea mea. Îngrijorat că ar putea veni asistenta, am tras una dintre pernele din spatele lui.

— Ultimul cuvânt pe care l-a spus Kevin fost „tati“. Astea au fost ultimele cuvinte ale copilului tău, Al. Îmi pare rău, prietene. Tati e plecat. Asta i-am spus. Tati e plecat.

M-am uitat fix în ochii lui, numai pupile, ca un gol negru, de teamă şi deplină înfrângere.

I-am împins capul pe spate şi i-am pus perna pe faţă, ca să-i înăbuş gemetele scârboase. Am apăsat-o bine şi mi-am proptit capul pe ea, pe jumătate icnind, pe jumătate cântând versurile parafrazate ale unui cântec vechi de la Boney M: *Daddy, Daddy cool, Daddy, Daddy cool... ai fost un gunoi nenorocit, bye bye Daddy cool...*

Am cântat fericit, până când slaba rezistenţă a lui Venters a cedat.

Ţinându-i bine perna pe faţă, am scos o revistă *Penthouse* din dulapul lui. Nenorocitu-ar fi fost prea slăbit şi ca să mai dea paginile, darmite de-o labă. Oricum, homofobia lui era aşa de puternică, încât o afişa foarte evident, pentru a face-n acest fel o afirmaţie absurdă despre sexualitatea lui. Putrezeşte, şi grija lui cea mai mare e să nu creadă cineva

că e poponar. Am aşezat revista pe pernă şi am răsfoit-o tacticos înainte să-i iau pulsul lui Venters. Nimic. O mierlise. Cel mai important e că o făcuse-ntr-o stare de suferinţă chinuitoare, agonizantă.

Luând perna de pe cadavru, i-am ridicat capul urât şi fragil, după care i l-am lăsat să cadă. Am contemplat pentru câteva momente ce vedeam în faţa mea. Ochii erau deschişi, la fel şi gura. Arăta stupid, o caricatură bolnavă a unei fiinţe umane. Bănuiesc că asta sunt cadavrele. Fără supărare, Venters a fost aşa dintotdeauna.

Dispreţul meu puternic lasă loc rapid unui uriaş val de tristeţe. Nu prea mi-am putut da seama de ce. Mi-am luat ochii de la cadavru. După ce-am mai stat vreo câteva minute, am mers să-i spun asistentei că Venters murise.

Am mers cu Frances la înmormântarea lui Venters, la Crematoriul Seafield. Era un moment dificil pentru ea şi m-am simţit obligat să-i ofer sprijin. N-a fost un eveniment care să bată recordurile la participare. Au apărut maică-sa şi soră-sa, la fel şi Tom, cu vreo doi tipi de la „HIV şi pozitiv“.

Preotul a găsit puţine lucruri decente de spus despre Venters şi, spre lauda lui, n-a bătut câmpii. A fost un spectacol scurt şi drăguţ. Alan făcuse multe greşeli la viaţa lui, a spus el. Nimeni nu-l contrazicea. La fel ca noi toţi, Alan va fi judecat de Dumnezeu, care îi va aduce izbăvirea. E o idee interesantă, dar cred că barosanu din cer are ceva de lucru dacă nenorocitu se cazează acolo sus. Şi dacă e aşa, cred c-o să-mi încerc norocul în cealaltă parte, mulţumesc foarte mult.

Afară, am verificat coroanele. Venters avea numai una. „Alan. Cu dragoste, mama şi Sylvia“. După cunoştinţele mele, nu-l vizitaseră niciodată la azil. Foarte înţelept din partea lor. Pe unii e mai uşor să-i iubeşti dacă nu stai în preajma lor. Am dat mâna cu Tom şi cu ceilalţi, după care i-am dus pe Fran şi pe Kev la o îngheţată de lux, la Lucas, în Musselburgh.

Evident, îl păcălisem pe Venters despre lucrurile pe care i le-am făcut lui Kevin. Spre deosebire de el, eu nu sunt un animal, pula mea. Nu sunt nici pe departe mândru de ce *am* făcut. Mi-am asumat un mare risc cu sănătatea copilului. Lucrând în salonul operatoriu al unui spital, ştiu multe despre rolul crucial al anestezistului. Ei sunt cei care te ţin în viaţă, nu porcii ăia sadici ca Howison, futu-i să-i fut. După ce te adoarme înţepătura, amestecul te ţine inconştient şi eşti conectat la un sistem de reanimare. Toate semnalele tale vitale sunt atent monitorizate. Sunt atenţi.

Cloroformul este un instrument mult mai grosolan şi foarte periculos. Încă mă cutremur gândindu-mă la riscul pe care mi l-am asumat cu micuţul. Din fericire, Kevin s-a trezit doar cu o durere de cap şi cu nişte

vise urâte, ca urmare a excursiei lui la bucătărie.

Magazinul de farse şi vopselele emailate Humbrol au asigurat rănile. Pentru masca mortuară a lui Kev, am făcut minuni cu trusa de machiaj a lui Fran şi cu pudra de talc. Cea mai importantă lovitură a mea au fost, totuşi, cele trei pungi de plastic pline cu sânge, pe care le-am luat din frigiderul laboratorului de patologie de la spital. M-a apucat paranoia când nemernicu-ăla de Howison s-a uitat urât la mine, în timp ce treceam pe lângă el pe coridor. Dar el se uită tot timpul aşa. Cred că e din cauza faptului să odată m-am adresat cu „Doctore“, în loc de „Domnule“. E un muist ciudat. Majoritatea chirurgilor sunt. Trebuie să fii, ca să-ţi faci munca. E ca munca lui Tom, bănuiesc.

Să-l adorm pe Kevin s-a dovedit foarte uşor. Cea mai mare problemă pe care-am avut-o a fost să pregătesc şi să demontez întreaga scenă în jumătate de oră. Partea cea mai dificilă a fost să-l curăţ înainte de a-l duce înapoi în pat. A trebuit să folosesc şi apă şi terebentină. Mi-am petrecut restul nopţii spălând bucătăria, înainte să se întoarcă Frances. Dar a meritat efortul. Pozele păreau autentice. Destul de autentice, ca să-l distrugă pe Venters.

De când l-am ajutat pe Al să ajungă la marea distracţie din cer, viaţa a fost destul de plăcută. Frances şi cu mine ne-am despărţit. N-am fost niciodată cu adevărat compatibili. Nu m-a perceput decât ca pe o bonă şi ca pe un portofel. Pentru mine, evident, relaţia a devenit superfluă după moartea lui Venters. Mai mult mi-e dor de Kev. Mă face să-mi doresc un copil. Acum, când n-o să pot avea niciodată. Un singur lucru mi-a spus Fran, că i-am reînviat încrederea în bărbaţi, după Venters. Ironic, se pare că mi-am găsit rolul în viaţă: să curăţ gunoiul sentimental al lu pulă ăla.

Sănătatea mea, bat în lemn, e bună. Încă nu am simptome. Mi-e teamă de răceli şi, din când în când, devin obsedat, dar îmi port de grijă. În afară de câte o cutie de bere, foarte rar, nu beau niciodată. Sunt atent la ce mănânc şi am un program zilnic de exerciţii uşoare. Îmi fac teste regulate la sânge şi sunt atent la numărul de T4. Sunt încă peste limita crucială de 800; de fapt, n-au scăzut deloc.

Acum sunt din nou cu Donna, care a acţionat neglijent ca un conductor de HIV între mine şi Venters. Am găsit ceva ce n-am fi avut unul de la celălalt, în alte împrejurări. Sau poate că am fi avut. Oricum, nu analizăm asta, nepermiţându-ne acest lux al timpului. În orice caz, trebuie să-i dau bătrânului Tom de la grup ce i se cuvine. A spus că trebuie să-mi rezolv problema cu furia, şi avea dreptate. Dar am luat calea cea mai scurtă, trimiţându-l pe Venters pe lumea cealaltă. Acum, tot ce mi-a rămas e un pic de vină, dar mă pot descurca cu ea.

Până la urmă, le-am spus părinţilor mei că sunt seropozitiv. Mama n-a făcut altceva decât să plângă şi să mă îmbrăţişeze. Ăla bătrân n-a spus nimic. În timp ce se uita la *A Question of Sport*, i s-a scurs tot sângele din obraji. Când l-a presat nevastă-sa care se jelea toată, să vorbească, n-a spus decât:

— Păi, nu e nimic de zis.

A tot repetat propoziţia aia. Nu m-a privit nici o dată în ochi.

În noaptea aia, înapoi la mine în apartament, am auzit soneria. Presupunând că e Donna, care fusese în oraş, am deschis uşa de la intrare şi pe cea de la scări. După câteva minute, ăla bătrân stătea în faţa uşii, cu lacrimi în ochi. Era prima oară când fusese la mine în apartament. S-a îndreptat spre mine şi m-a prins într-o îmbrăţişare strivitoare, sughiţând şi repetând:

— Băieţelu meu.

Era de o mie de ori mai bine decât „Păi, nu e nimic de zis“.

Am plâns răsunător şi deloc intimidat. La fel cu Donna, şi cu familia mea. Găsisem o intimitate care, altfel, ne-ar fi scăpat. Aş fi vrut să nu fi aşteptat aşa de mult până să devin o fiinţă umană. Dar mai bine mai târziu, decât niciodată, credeţi-mă.

Nişte copii se joacă afară în spate, pe fâşia de iarbă, pe care soarele strălucitor o luminează într-un verde electric. O să mă bucur de asta şi o să am o viaţă lungă. Voi fi ceea ce cadrele medicale numesc un supravieţuitor pe termen lung. Pur şi simplu *ştiu* că voi fi.

Există o lumină care nu se stinge niciodată

Ies pe uşa de la intrare, direct în întunericul străzii părăsite. Unii dintre ei se mişcă spasmodic, ca nişte nebuni, exuberanţi şi gălăgioşi. Alţii plutesc tăcuţi, ca fantomele; suferind pe dinăuntru şi, totuşi, temându-se de iminenţa unei dureri şi a unui disconfort şi mai mari.

Destinaţia lor este un pub, care pare să ţină în picioare un imobil părăginit, cu apartamente ieftine de închiriat, de pe o stradă perpendiculară laterală dintre Easter Road şi Leith Walk. Pe strada asta, s-a omis procesul de renovare de care vecinii s-au bucurat, iar clădirile au culoarea neagră-cenuşie a plămânilor cuiva care fumează două pachete pe zi. Noaptea e atât de întunecoasă, încât e greu să delimitezi conturul imobilului de cer. Nu-l poţi identifica decât după o rază de lumină izolată, de la o fereastră aflată la

ultimul etaj sau de la becul de pe stradă, care arunca în jur un cerc strălucitor.

Faţada pubului este vospită într-un albastru soios, lucios, iar stilul lui era acela al designului de la începutul anilor ’70, preferat de lanţul de fabrici de bere, când standardele cereau ca toate barurile să aibă un aspect uniform şi să se înlăture orice urmă posibilă de individualitate. La fel ca şi imobilul de deasupra sau cele din jur, pubul nu beneficiase de aproape douăzeci de ani de întreţinere, nici măcar superficială.

E ora 5:06 a.m. şi luminile galbene ale hotelului sunt aprinse, o oază pe străzile întunecoase, ude şi lipsite de viaţă. Trecuseră câteva zile de când nu mai văzuseră lumina zilei, reflectă Spud. Erau ca vampirii, ducând o viaţă predominant nocturnă, complet nesincronizată cu a majorităţii oamenilor care locuiau în acele imobile şi care trăiau într-un ciclu de somn şi muncă. Era bine să fii diferit.

În ciuda faptului că uşile nu fuseseră deschise decât de câteva minute, pubul era plin. Înăuntru, e un bar lung, de plastic, cu mai multe dozatoare şi spălătoare. Mese de plastic, deteriorate şi şubrede, în acelaşi stil, stau pe linoleumul murdar. În spatele coloanelor de la bar, un suport de lemn sculptat atent, de-o grandoare nelalocul ei. Lumini de un galben bolnăvicios, de la becurile anoste, se reflectă supărător pe zidurile pătate cu nicotină.

În pub, se află muncitori cu schimbul, *bona fide*, de la fabrica de bere şi de la spital, şi aşa ar şi trebui să fie, dat fiind scopul declarat al primului brevet. Totuşi, există încă o urmă vagă a celor şi mai disperaţi: a celor care se află acolo dintr-o nevoie.

Şi grupul care intră în pub e condus de nevoie. Nevoia de mai mult alcool, ca să-şi menţină *high*-ul sau ca să-l recâştige şi ca să se împotrivească instalării unei nevoi şi mai puternice, aceea de a aparţine unul altuia, de a se ţine de forţa aia care îi unise în ultimele câteva zile de petreceri.

Intrarea lor în pub e observată de un beţivan de vârstă incertă, care stă sprijinit de bar. Faţa omului e distrusă de consumul de băuturi spirtoase ieftine şi de supraexpunerea la vânturile îngheţate care bat sălbatic dinspre Marea Nordului. Arată ca şi când fiecare vas de sânge din ea s-a spart sub piele, făcând-o să semene cu cârnaţii în sânge serviţi în cafenelele locale. Ochii lui sunt de un albastru contrastant, deşi albul lor e identic cu cel de pe zidurile pubului. Faţa i se încordează, ca şi când ar fi recunoscut vag pe cineva, în timp ce grupul zgomotos se îndreaptă spre bar. Unul dintre tineri, poate chiar mai mulţi, îşi zice el sardonic, e fiul lui. Fusese responsabil la un moment dat de aducerea pe lume a câtorva, când un anume tip de femeie

îl mai considera atrăgător. Asta a fost înainte ca băutura să-i distrugă figura şi să-i deformeze vorbele limbii sale ascuţite, nemiloase, într-un mormăit neinteligibil. Se uită la tânărul cu pricina şi se gândeşte să-i spună ceva, înainte de a hotărî că nu are nimic de spus. N-a avut niciodată. Tânărul nici măcar nu-l vede, atenţia lui fiind concentrată la procurarea băuturilor. Bătrânul beţivan vede că tânărul se bucură de companie şi de băutura lui. Îşi aminteşte când el însuşi era în acea postură. Bucuria şi compania au dispărut, dar nu şi băutura. De fapt, asta se dezvoltase, ca să umple golul lăsat de plecarea lor.

Ultimul lucru pe care îl vrea Spud este încă o halbă. Înainte să plece cu toţii îşi examinase faţa în oglinda de la baie, din apartamentul lui Dawsy. Era palidă, dar plină de pete, cu pleoape grele, lăsate, încercând să tragă obloanele în faţa realităţii. Faţa asta avea în creştet nişte smocuri zbârlite de păr nisipiu. Ar fi o idee bună, se gândeşte el, să-şi ia un suc de roşii pentru durerea de stomac sau o portocală proaspătă şi limonadă, pentru a combate deshidratarea, înainte de a bea din nou alcool.

Disperarea situaţiei se confirmă atunci când acceptă prietenos halba de lager, pe care Frank Begbie, primul la bar, o ridicase.

— Noroc, Franco.

— Pentru mine, Guinness, Franco, cere Renton.

Tocmai s-a întors de la Londra. Se simte atât de bine că s-a întors, ca şi atunci când a plecat.

— Guinness-u-i de rahat aicea, îi spune Gav Temperley.

— Chiar ş-aşa.

Dawsy ridică din sprâncene şi îi cântă barmaniţei:

— *Yeah, yeah, yeah, eşti frumoasă, iubito.*

Avuseseră cel mai de căcat concurs de cântece, iar Dawsy cântase fără oprire piesa lui câştigătoare.

— Taci, în pula mea, bă, Dawsy. Alison îi dă un ghiont în coaste. Vrei să ne dea ăşti-afar’?

Barmaniţa îl ignoră, oricum. În schimb, se întoarce să-i cânte lui Renton. Renton zâmbeşte epuizat. Crede că problema lui Dawsy este că, dacă-l încurajezi, o să se ducă dracu de tot. Acum vreo câţiva ani, era oarecum amuzant, da’, în orice caz, crede el, nu la fel de amuzant ca propria versiune de la *Escape (the Pina Colada Song)*, a lui Rupert Holmes.

— *Îmi amintesc de noaptea-n care ne-am întâlnit la Rio*... Guinness-u-ăsta-i poşircă, pula mea. Nu eşti sănătos, bă, Mark, dacă-ţi iei Guinness aicea.

— Spune-i tu, adaugă Gav triumfător.

— Acelaşi drac, răspunde Renton, cu un rânjet leneş rămas pe faţă.

Se simte beat. Îi simte mâna lui Kelly sub cămaşa lui, ciupindu-l de sfârc. Îi făcuse asta toată noaptea, spunându-i că îi plăceau mult piepturile plate, fără păr. E o senzaţie mişto să ţi se atingă sfârcurile. Dacă e Kelly, atunci e mai mult decât mişto.

— Vodcă şi tonic, îi spune ea lui Begbie, care îi face semn de la bar.

— Gin şi limonadă pentru Ali. S-a dus la budă.

Spud şi Gav continuă să stea de vorbă la bar, în timp ce restul îşi iau câte un loc în colţ.

— Ce mai face June? îl întreabă Kelly pe Frank Begbie, referindu-se la iubita acestuia, suspectă că ar fi din nou însărcinată, după ce tocmai a născut un copil.

— Cine? dă Franco din umeri, agresiv.

Sfârşitul conversaţiei. Renton se uită la programul matinal de la telvizor.

— Şi Anne Diamond asta.

— Ce? Kelly se uită la el.

— I-aş cam trage-o, pula mea, spune Begbie. Aş cam fute-o.

Alison şi Kelly ridică din sprâncene şi se uită-n tavan.

— Nu, da' copilu ei a murit prematur... la fel ca ş-al lu Lesley. Micuţa Dawn.

— Mare păcat, ăla, spune Kelly.

— Da, totuşi, un lucru bun. Fetiţ-ar fi murit, pula mea, de SIDA, dacă n-ar fi murit prematur. O moarte mai uşoară pen' copil, pula mea, afirmă Begbie.

— Lesley n-avea HIV! Dawn era un copil perfect sănătos! şuieră Alison spre el, înfuriată.

În ciuda faptului că şi el era afectat, Renton nu se poate abţine să nu remarce că Alison, întotdeauna când e furioasă, vorbeşte preţios. Simte un impuls vag de vinovăţie, fiind aşa trivial. Begbie rânjeşte.

— Da' cin' poa' să ştie? spune Dawsy linguşitor.

Renton se uită la el aspru şi provocator, lucru pe care nu şi l-ar permite niciodată cu Begbie. Agresivitate doar acolo unde-i sigur că nu e reciprocă.

— To' ce zic e că nu ştie nimenea, dă Dawsy blând din umeri.

La bar, Spud şi Gav leagă o conversaţie.

— Crezi că Rents o să i-o pună lu Kelly? întreabă Gav.

— Nu ş'. Ea a rupt-o cu tipu-ăla, Des, gen, şi Rents nu se mai vede cu Hazel. Oameni liberi ş-aşa, gen, ştii.

— Muistu-ăla de Des. Îl detest pe labagiu-ăla.

— …nu-l ştiu pe cotoi, gen... ştii.

— Pula mea, că-l ştii! E văr-tu, bă Spud, în pula mea. Des! Des Feeney!

— …corect, frate... Des *ăla*. Da’ to’ nu prea-l ştiu pe tip. Doar că m-am întâlnit aşa, gen de vreo două ori cu tipu, de când eram mici, ştii? Da’ e naşp-aşa, Hazel să fie la chef cu tipu-ălălalt, gen, şi Rents cu Kelly, ştii... naşpa.

— Hazel aia oricum e o vacă strâmbă. Io n-am văzut-o niciodat pe fat-aia zâmbind. Fără supărare, da’ nu-i de mirarea c-a fost cu Rents. Nu prea poa’ să fie mare caterincă s-o arzi c-un muist care stă mereu cu creierii prăjiţi.

— Deah, gen... e prea naşpa...

Spud se-ntreabă dacă Gav face o aluzie indirectă la el, zicând de oameni care sunt mereu prăjiţi, după care decide că a fost o remarcă nevinovată. Gav era de treabă.

Creierul tulbure al lui Spud se întoarce la sex. Toată lumea părea să se cupleze la chef, toată lumea, mai puţin el. Chiar i-ar prinde bine-o partidă. Problema lui e că atunci când e treaz, e prea timid, iar atunci când e drogat sau beat, e prea incoerent, ca să impresioneze femeile. În acest moment, are ceva cu Nicola Hanlon, care i se pare că seamănă puţin cu Kylie Minogue.

Cu câteva luni în urmă, vorbise cu Nicola în timp ce mergeau de la un chef din Sighthill, la unul din Wester Hailes. Băgaseră ceva a-ntâia şi se detaşaseră de restul grupului. Fusese foarte receptivă şi Spud vorbise liber, foarte *high* de la pastile. De fapt, părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Spud voia să nu mai ajungă niciodată la cheful ăla, dorindu-şi să se plimbe şi să vorbească-n continuare. Au coborât în pasaj şi Spud s-a gândit că ar trebui s-o ia de gât. După care i-a venit în minte un pasaj dintr-un cântec de la The Smiths, unul care-i plăcuse mereu şi care se numea *Există o lumină care nu se stinge niciodată*:

şi în pasaju-ntunecat
mi-am zis, o, Doamne, iată, în sfârşit,
şansa mea,
dar o teamă ciudată m-a cuprins
şi pur şi simplu n-am mai întrebat

Vocea tristă a lui Morrissey era reprezentativă pentru sentimentele lui. Nu şi-a pus braţul în jurul Nicolei şi, după aia, încercările lui de-a mai

face conversaţie s-au cam dus. În schimb, a băgat ceva-ntr-un dormitor cu Rents şi cu Matty, bucurându-se de binecuvântata eliberare din anxietatea de a se întreba dacă s-ar fi futut sau nu cu ea.

Când într-adevăr Spud avea parte de sex, asta se întâmpla, în general, când se simţea posedat de o voinţă mai puternică. Chiar şi atunci, catastrofa nu părea să fie departe. Într-o seară, Laura McEwan, o fată cu reputaţie sexuală incredibilă, a pus mâna pe el şi l-a dus acasă.

— Vreau să-mi dezvirginezi curu, îi spusese ea.

— Ce? lui Spud nu-i venea să creadă.

— Fute-mă-n cur. N-am mai făcut-o niciodat-aşa.

— Păi daaa, sună... fain, ăăă, gen, ăăă, bine...

Spud se simţea alesul. Ştia că Sick Boy, Rents şi Matty fuseseră cu toţii cu Laura, care avea tendinţa să se ataşeze unui grup, să-i fută pe fiecare din el, după care să meargă mai departe. Faza e că ei niciodată nu făcuseră ce era el pe cale să facă.

În orice caz, Laura voia mai întâi să facă nişte chestii cu Spud. I-a legat încheieturile, după care gleznele, cu o bandă de scotch.

— Fac asta pen' că nu vreau să mă răneşti. Înţelegi? O facem dintr-o parte. În momentu-n care-ncepe să mă doară, s-a terminat, pizda mă-sii. Bine? Pen' că pe mine nu mă răneşte nimeni. În pizda mă-sii, nici un tip nu mă răneşte pe mine. Mă-nţelegi? Vorbea aspru şi înverşunat.

— Deeaa... corect, gen, corect... a spus Spud.

Nu voia să rănească pe nimeni. Era şocat de acuzaţie.

Laura se dădu în spate şi-şi admiră creaţia.

— Fute-m-aş, ce frumos eşti, spuse ea, frecându-şi pizda, în timp ce Spud stătea-ntins, legat fedeleş.

Spud se simţea vulnerabil şi ruşinat, într-un mod ciudat. Nu mai fusese niciodată legat şi nu i se mai spusese niciodată că e frumos. Apoi, Laura i-a luat pula subţire şi lungă-n gură şi-a-nceput să i-o sugă.

S-a oprit, cu o măiestrie în parte intuitivă, în parte dobândită, chiar înainte ca Spud aflat în extaz să-şi dea drumul. După care a ieşit din cameră. Pe Spud începuse să-l apuce paranoia că era legat. Toată lumea zicea că Laura era nebună. Se futuse cu toţi care-i ieşiseră-n cale de când îl internase într-un spital de psihiatrie pe partenerul ei de lungă durată, un tip Roy, sătulă de impotenţa, incontinenţa şi depresia lui. Dar mai ales de cea din urmă.

— Nu m-a futut cum trebuie ani la rând, îi spusese Laura lui Spud, ca şi când aia ar fi fost justificarea faptului că l-a băgat la spitalul de nebuni.

În orice caz, se gândi Spud, cruzimea şi asprimea ei făceau parte din farmecul personal. Sick Boy o numea „Zeiţa Sexului".

S-a întors în dormitor şi s-a uitat la el, legat şi la mila ei.

— Acuma vreau să mi-o tragi în cur. Da’ mai întâi, am să-ţi dau bine cu vaselină pe pulă, ca să nu mă doară când ţi-o bagi. O să am muşchii încordaţi, pen’ că-i ceva nou pentru mine, da’ o să-ncerc să mă relaxez. Trăgea adânc dintr-un joint.

Laura n-a fost tocmai precisă. N-a găsit nici un fel de vaselină în dulăpiorul de la baie. A găsit totuşi ceva ce putea folosi pe post de lubrifiant. Era lipicios şi unsuros. L-a aplicat generos pe pula lui Spud. Era Vick[112].

L-a usturat rău, şi Spud ţipa, într-o agonie chinuitoare. Se contorsiona spasmodic să se elibereze din strânsoare, simţindu-se ca şi cum vârful penisului îi fusese ghilotinat.

— Futu-i. Scuze, Spud, spuse Laura, cu gura deschisă.

L-a ajutat să se ridice din pat şi l-a însoţit până la toaletă. Ţopăia, cu lacrimi de durere orbindu-l. Ea a umplut chiuveta cu apă şi apoi a ieşit, în căutarea unui cuţit cu care să-i taie legăturile de la glezne şi încheieturi.

Legănându-se nesigur, Spud îşi băgă organul în apă. L-a înţepat chiar mai puternic, şocul făcându-l să sară înapoi. Căzu pe spate, şi se izbi cu capul de vasul de la toaletă, despicându-şi arcada. Când s-a întors Laura, Spud era inconştient şi sângele gros, întunecat, se prelingea pe linoleum.

Laura a chemat salvarea, şi Spud s-a trezit la spital, puternic zdruncinat, cu şase copci deasupra ochiului.

N-a mai ajuns niciodată s-o fută-n cur. A fost un zvon că o Laura frustrată l-a sunat curând după asta pe Sick Boy, care a venit şi i-a luat locul prietenului său.

La puţin timp după acest dezastru, Spud şi-a îndreptat atenţia asupra Nicolei Hanlon.

— Ei, ’s surprins că micuţa Nicky n-a fost la chef, gen... micuţa Nicky, o ştii, gen? i-a spus el lui Gav.

— Da. E o curvuliţă-mpuţită. O ia-n toate felurile, a spus Gav nepăsător.

— Da?

Obervând şi savurând agitaţia prost disimulată şi îngijorarea de pe faţa lui Spud, Gav continuă, bucuros în sinea lui, dar vorbind într-o manieră aspră, rigidă, administrativă.

— A, da. I-am pus-o şi io de câteva ori. Nu-i o partidă rea, gen. A fost şi Sick Boy-acolo. Şi Rents şi toţi. Clar şi-a băgat şi el nasu p-acolo un pic.

— Da?... ee, bine...

Spud se simte dezumflat şi optimist, în acelaşi timp. Va trebui să-

ncerce să fie mai treaz, hotărăşte el, gândindu-se că pare-mi-se ratează tot ce-i trece pe sub nas.

De partea cealaltă a mesei, Begbie dă semne că are nevoie de o hrană mai consistentă:

— Pula mea, io-s Lee Marvin[113]. Hai să mai luăm ceva haleală, după care nişte băutură ca lumea, pula mea.

Se uită cu amărăciune-n jur, la barul cavernos, pătat de nicotină, ca un aristocrat arogant ajuns la sapă de lemn. De fapt, tocmai l-a văzut pe bătrânul beţivan de la bar.

E încă întuneric când ei părăsesc pubul şi merg la o canfenea pe Portland Street.

— Mic dejun complet la toţi, se uită Begbie cu entuziasm la ceilalţi.

Cu toţii dau din cap aprobator, mai puţin Renton.

— Nu. Io nu vreau carne, spune el.

— Atuncea o să-ţi iau io baconu şi cârnatu şi caltaboşu, pula mea, sugerează Begbie.

— Da, sigur, spune Renton sarcastic.

— Şi-atuncea-ţi pasez io ouăle şi fasolea şi roşiile mele, pula mea, bă, muie.

— Bene, începe Renton, după care se întoarce către chelneriţă. Folosiţi ulei vegetal la prăjit, sau untură?

— Nu, untură, spune chelneriţa, uitându-se la el ca şi când ar fi fost un imbecil.

— Hai în pula mea, Rents. Nu-i nici o diferenţă, spune Gav.

— Mark decide ce mănâncă, spune Kelly încurajator.

Alison dă din cap. Renton se simte ca un codoş încrezut.

— Futu-te-n gură, cum ne fuţi tuturor filmu, Rents, urlă Begbie.

— Cum vă fut filmu? Un sendviş cu brânză, se întoarce el spre chelneriţă.

— Pula mea, am fost cu toţii de acord. Mic dejun complet pen’ toţi, afirmă Begbie.

Lui Renton nu-i vine să creadă asta. Vrea să-i spună lui Begbie să se care. În schimb, se luptă cu instinctele şi scutură încet din cap.

— Io nu mănânc carne, Franco.

— Fute-m-aş pe el de vegetarianism. Pula mea, un mare căcat. Ai nevoie de carne. Pula mea, un junkist care-şi face griji ce bagă-n el, pula mea. Pula mea, asta-i tare!

— Pur şi simplu nu-mi place carnea, spune Renton, simţindu-se prost pentru că râd cu toţii pe-nfundate.

— Pula mea, să nu-mi spui că urăşti să omori animale-n pula mea.

Adu-ţi aminte, pula mea, de câinii şi pisicile-alea-n care trăgeam cu puştile-alea cu aer comprimat! Şi, pula mea, toţi porumbeii-ăia la care le dădeam foc. Lipea pocnitoare, pula mea – artificii, gen, la şoareci albi, muie ăsta.

— Nu mă interesează uciderea animalelor. Doar că nu-mi place să le mănânc, ridică Renton din umeri, jenat că au fost expuse faţă de Kelly cruzimile lui adolescentine.

— Pizda mamii voastre de nenorociţi nemiloşi. Io nu ş' cum poate cineva să-mpuşte-un câine, rânjeşte Alison dispreţuitor, scuturând din cap.

— Păi, io nu ş' cum cineva poa' să omoare şi să mănânce-un porc, arată Renton spre baconul şi cârnatul din farfuria ei.

— Nu-i acelaşi lucru.

Spud se uită-n jur:

— E, ăăă, gen... Rents face ce trebe, da-i ceva, gen, din motive greşite. Noi n-o să, gen, 'nvăţăm niciodat' să ne iubim pe noi înşine, pân' ce nu putem s-avem grijă de lucrurile mai slabe, gen animale ş-aşa... da-i bine că Rents e vegetarian... gen, dacă po' s-o ţii aşa... gen...

Begbie îşi leagănă încet corpul şi-i arată lui Spud semnul păcii. Ceilalţi râd. Renton, apreciind încercarea lui Spud de a-l susţine, intervine, ca să devieze batjocura de la aliatul său.

— Să te menţii nu-i problem'. Io pur şi simplu urăsc carnea. Mă face să borăsc. Şi cu asta basta.

— Bă, pula mea, io tot zic că ne fuţi filmu la toţi ăilalţi.

— Cum?

— Pula mea, c-aşa zic io, uite-aşa! şuieră Begbie, arătând spre sine.

Renton ridică din nou din umeri. Nu prea avea sens să continue polemica.

Cu toţii-şi înfulecă rapid mâncarea, toţi, mai puţin Kelly, care se joacă prin farfurie, nebăgând de seamă privirile lacome ale celorlalţi. Până la urmă, îşi deşartă câte ceva-n farfuriile goale ale lui Franco şi Gav.

Sunt rugaţi să plece după ce-au scandat:

— *Ooo, ooo, să fii, ooo să fii un Hibby*! când a intrat un tip nervos şi c-o faţă penală, care purta o geacă de fâş cu Hearts, ca să-şi ia ceva de mâncare la pachet.

Începuseră să cânte un imn de galerie şi nişte piese pop de rahat. Femeia de la tejghea ameninţă că sună la poliţie, dar ei o scutesc de osteneală degajând locul.

Se opresc la un alt pub. Renton şi Kelly rămân pentru un singur pahar, după care se cară împreună. Gav, Dawsy, Begbie, Spud şi Alison continuă să bea la greu. Dawsy, care se bălăngăne de ceva vreme, leşină. Begbie se mută la o masă cu doi psihopaţi pe care-i ştie de la bar, şi Gav îşi

ţine ca un stăpân braţul în jurul lui Alison.

Spud aude că-ncepe *China in Your Hand*, a lui T'Pau şi-şi dă imediat seama că Begbie a trecut la tonomat. Întotdeauna părea să pună ori asta, ori *Take My Breath Away* de la Berlin, *Don't You Want Me* de la Human League sau un cântec al lui Rod Stewart.

Când Gav se duce clătinându-se la baie, Alison se-ntoarce către Spud.

— Spu... Danny. Hai să plecăm d-aici. Vreau să merg acas'.

— Ăăă... da... gen.

— Nu vreau să merg singur-acas', Danny. Hai cu mine.

— Ăă, daa... acas', bene.. ă... bene.

Se strecoară afară din barul plin de fum, cât de pe şest le permit corpurile lor terminate.

— Hai acas' şi stai un pic cu mine, Danny. Fără droguri sau aşa. Doar că nu vreau să fiu singur-acum, Danny. Ştii ce zic?

Alison îl priveşte-ncordată, temătoare, în timp ce se-mpleticesc, mergând de-a lungul străzii.

Spud dă din cap. Crede că ştie despre ce vorbeşte ea, pentru că nici el nu vrea să fie singur. Dar nu poate fi niciodată sigur, niciodată cu-adevărat sigur.

În libertate

Alison devine-ngrozitoare. Stau aci cu ea-n cafeneau-asta, încercând să desluşesc tâmpeniile pe care le debitează. Îl vorbeşte de rău pe Mark, ceea ce-i destul d-adevărat, da-ncepe să mă cam calce pe nervi. Ştiu c-are dreptate, da' cum rămâne cu ea şi cu Simon, care vine-aşa pur şi simplu şi-o foloseşte de fiecare dată când n-are pe cine fute? Nu prea e cea mai îndreptăţită să vorbească.

— Să nu mă-nţelegi greşit, Kelly. Mie-mi place de Mark. Doar c-are o grămadă de probleme. El nu e ce ai tu nevoie acuma.

Ali e foarte protectoare pen' că io m-am băgat în căcat cu Des, cu avortu şi toate alea. Chiar şi-aşa, e o mare belea. Ar trebui să s-audă. Încearcă să se lase de heroină şi deja se simte-n postura-n care să spună tuturor cum să-şi trăiască viaţa.

— A, da, şi Simon e ce-ai tu nevoie?

— Nu zic asta, Kelly. Asta n-are nici o legătură. Măcar Simon

încearcă să s-abţină de la dava, Mark nu dă doi bani.

— Mark nu-i un junkist, doar că mai ia din când în când.

— Da, sigur. Pe ce planetă trăieşti, Kelly, pizda mă-sii? Aşa i-a dat Hazel aia papucii. Nu poa' să se lase de droguri. Şi chiar tu vorbeşti ca o junkistă. Continuă să gândeşti aşa, şi-o să iei şi tu, destul de curând.

N-am să mă contrazic cu ea. Oricum, e timpu pentru programarea ei la Departamentul pentru Locuinţe.

Ali merge să-şi rezolve datoriile la chirie. E destul de furioasă, gen, terminată şi-ncordată; da' tipu din spatele ghişeului e-n regulă. Ali îi spune că s-a lăsat de droguri şi c-a fost la câteva interviuri pentru slujbă. Merge destul de bine. I se dă o sumă fixă, pe care s-o plătească-n fiecare săptămână.

Îmi dau seama că e încă-ncordată, totuşi, fiindcă la-ntoarcere reacţionează când tipii-ăştia, nişte muncitori, ne fluieră-n faţă la GPO[114].

— Ce faci, păpuşe? strigă unu.

Ali, pizda mă-sii de vacă nebună ce e, se-ntoarce spre tip.

— Ai o iubită? Mă-ndoiesc, pen' că eşti o pulă grasă şi urâtă. De ce nu te bagi într-o toaletă, c-o carte porcoasă, şi să faci sex cu singura persoană destul de ţicnită să te-atingă – tu însuţi.

Tipu o priveşte cu ură pe bune, da' oricum aşa se uita şi înainte. Doar că acuma, gen, are un motiv s-o urască şi mai tare nu doar pentru că e femeie.

Tovarăşii tipului încep:

— Uhaaaaa! Uhaaaaa! Îl încurajau într-un fel pe tip, care stătea şi tremura de furie.

Unu dintre muncitori atârna de platformă, ca o maimuţă. Cu asta seamănă, cu nişte primate inferioare. Prea tare!

— Cară-te, fă, urâto! mârâie el.

Da' Ali rămâne pe poziţii. E jenant, da-ntr-un fel e amuzant ş-aşa, fi'ndcă s-au oprit câţiva oameni să vadă cearta. Alte două femei, genu de studente cu rucsaci, stau alături de noi. Asta mă face să mă simt, gen, foarte bine. Demenţă!

Ali, Dumnezeule, femei-aia-i nebună, spune:

— Acu un minut eram o păpuşe, când te-ai luat de noi. Acuma că ţi-am zis să te cari, 's urâtă. Ei bine, tu, fiule, eşti tot o pulă grasă şi urâtă, şi-aşa o să rămâi în veci.

— Şi-asta spunem toate, zice una dintre femeile cu ruscac, c-un accent australian.

— Futu-vă să vă fut de limbiste! strigă un alt tip.

Asta mă scoate fix din sărite, să mi se spună limbistă, doar pentru

că protestez când se iau de mine nişte demenţi ignoranţi de căcat.

— Dacă toţi tipii-ar fi aşa respingători ca tine, aş fi super mândră-n pizda mă-sii să fiu lesbiană, fiule! îi răspund io.

Chiar am zis io asta? Prea tare!

— Bă, voi aveţi foarte clar o problemă. De ce nu vă duceţi să vă futeţi între voi? spune australianc-ailaltă.

S-a strâns o adevărată mulţime şi două mătuşici stau ş-ascultă.

— Asta e ceva groaznic. Fete să le vorbeasc-aşa băieţilor, spune una.

— Nu-i groaznic deloc. Sunt nişte păduchii dracu. E bine să vezi fete tinere apărându-se. Aş fi vrut să se-ntâmple aşa şi pe vremea mea.

— Dar limbajul, Hilda, limbajul.

Prima mătuşică îşi ţuguie buzele şi se cutremură.

— Da, da' ce zici de limbaju *lor*? îi spun io.

Tipii par jenaţi, făcuţi de căcat de mulţimea care s-a creat. E ceva gen, ca şi când s-ar hrăni din asta. Demenţă! După care vine brigadieru-ăsta, care făcea pe Rambo.

— Nu po' să le controlezi p-animalele-astea? spune una dintre australience.

— N-au altceva de făcut decât să hărţuiască oamenii?

— Voi, înapoi înăuntru! ordonă brigadieru, făcându-le semn tipilor să plece.

Noi facem ceva gen ovaţii. A fost genial. Demenţă!

Io şi cu Ali am mers peste drum la Cafe Rio, cu australiencele şi-au venit şi cele două mătuşici. „Australiencele“ s-au dovedit a fi neozeelandeze, care *erau* lesbiene, da' asta n-are nici o legătură cu nimic. Călătoreau prin lume împreună. Asta-i prea tare! Mi-ar plăcea să-ncerc. Io şi cu Ali; ast-ar fi demenţă. Numa' imaginează-ţi cum ne-am întoarce-n Scoţia în noiembrie. Asta e fundamental prea tare. Am stat şi-am pălăvrăgit o veşnicie despre verzi şi uscate, şi nici chiar Ali nu mai părea aşa terminată cu-ale ei.

După ceva timp, am hotărât să ne-ntoarcem la mine, să fumăm ceva haş şi să mai bem un ceai. Am încercat să le convingem şi pe mătuşici să vină, da' trebuia să mearg-acas', să pregătească ceaiu pen' bărbaţii lor, chiar dacă noi le-am zis să-i lase pe nenorociţi să-şi ia singuri de mâncare.

Una dintre ele chiar a fost tentată:

— Mi-ar plăcea să mai fiu de vârsta voastră, ştii, aş face totu altfel, îţi zic.

Mă simt genial, gen aşa, liberă pe bune. Cu toţii suntem. Minunat! Ali, Veronica şi Jane (neozeelandezele) şi cu mine ne-am făcut praf de tot la

mine. Am înjurat bărbaţii, căzând de acord că sunt creaturi proaste, reduse şi inferioare. Nu m-am simţit niciodat-aşa apropiată de femei şi chiar mi-am dorit să fiu *gay*. Uneori cre' că bărbaţii nu-s buni decât pentr-un futai din când în când. Dincolo de asta, pot fi o super belea, futu-i. Poate-i aiurea, da' e adevărat când te gândeşti. Problema noastră e că nu ne gândim prea des la asta şi acceptăm pur şi simplu rahaturile pe care ni le toarnă puţoii-ăştia.

Se deschide uşa şi e Mark. Nu po' să mă abţin să nu-i zâmbesc superior în faţă. Intră, uitându-se complet zăpăcit cum ne spargem râzând de el, fumate rău. Poate-i doar din cauza ierbii, da' arat-aşa ciudat; *bărbaţii* arată ciudat, corpurile-astea nostime, plate, cu capete stranii. E cum a zis Jane, sunt nişte chestii care-arată ciudat şi care-şi cară organele reproducătoare-n afara corpului. Demenţă curată!

— Ce faci, păpuşă! strigă Ali, c-o voce care-o imita p-a muncitorului.

— Dă-le jos! râde Veronica.

— L-am futut, ce pizda mă-sii. Nu-i o partidă rea, din câte-mi aduc aminte. Un futăcios d'ăla mic, gen! spun io, arătând spre el, imitând vocea lu Franco.

Frank Begbie, visu oricărei femei, nu prea cred, a fost înjurat sănătos de mine şi de Ali.

Totuşi reacţionează bine, săracu Mark, tre' să recunosc. Doar îşi scutură capu şi râde.

— Mi-e clar c-am venit într-un moment nepotrivit. Te sun dimineaţă, îmi spune.

— Oo... săracu Mark... stăm şi noi ca-ntre fete... ştii cum e treaba... spune Ali, vinovată. Io râd cu gura mare de ce-a zis ea.

— Şi care treab-a femeilor o facem noi aicea? spun io.

Ne spargem, râzând sălbatic. Ali şi cu mine poate c-ar fi trebuit să ne naştem bărbaţi, vedem sex în orice. Mai ales când suntem fumate.

— E-n regulă. Ne vedem, se-ntoarce şi pleacă, făcându-mi cu ochiu.

— Cre că unii-s OK, spune Jane, după ce ne-am revenit.

— Da, când sunt în minoritate, sunt OK, pizda mă-sii, spun io, mirându-mă de unde venise vehemenţa din vocea mea, după care n-am mai avut chef să mă mir atâta.

Kelly lucrează la bar, în pubul unui tip din South Side. E ocupată, dat fiind că e un loc popular. În după-amiaza asta de sâmbătă e deosebit de aglomerat, când Renton, Spud şi Gav vin să bea ceva.

Sick Boy, aflat la telefon într-un alt pub de peste drum, sună la bar.

— Vin şi io-ntr-un minut, Mark, spune Kelly, când Renton merge la bar să ia băuturile. Ridică telefonul care sună.

— Barul Rutherford, cântă ea.

— Bună, zice Sick Boy, schimbându-şi vocea, în stilul şcolii comerciale Malcolm Rifkind[115]. Este vreun Mark Hunt[116] la bar?

— E un Mark Renton, îi spune Kelly.

Sick Boy se gândeşte pentr-un moment c-a fost descoperit. În orice caz, continuă.

— Nu, pe Mark Hunt îl caut eu, accentuează vocea, cu importanţă.

— MARK HUNT! strigă Kelly în bar.

Băutorii, care sunt aproape în exclusivitate bărbaţi, se uită la ea; pe feţe apar zâmbete.

— L-A VĂZUT CINEVA PE MARK HUNT? Nişte tipi de la bar se prăpădesc de râs.

— Nu, da’ mi-ar plăcea! spune unu.

Kelly tot nu se prinde. Cu o expresie nedumerită de reacţia pe care o stârneşte, spune:

— Tipu-ăsta de la telefon îl căuta pe Mark Hunt... după care vocea ei se stinge treptat, ochii i se măresc şi-şi pune mâna la gură, înţelegând într-un final.

— Nu e singuru, zâmbeşte Renton, în timp ce Sick Boy intră-n pub.

Trebuie să se sprijine reciproc practic, fiind terminaţi de râs.

Kelly aruncă-n ei cu juma de cană de apă, dar abia dacă bagă de seamă. În timp ce pentru ei totul e o glumă, ea se simte umilită. Îi pare rău că se simte aşa, că nu e-n stare să suporte o glumă.

Până când îşi dă seama că nu gluma o deranjează, ci reacţia bărbaţilor din bar. În spatele barului, se simte ca un animal închis la zoo, care a făcut ceva amuzant. Se uită la feţele lor, deformate-ntr-o mulţime nediferenţiată, roşiatică, cu gura căscată şi privirea lacomă. Din nou gluma e la adresa femeii, se gândeşte ea, fătuca prostuţă din spatele barului.

Renton se uită la ea şi-i vede durerea şi furia. Îl întristează. Îl zăpăceşte. Kelly are un puternic simţ al umorului. Ce e-n neregulă cu ea? Şi-i trecu prin cap: *Acea perioadă a lunii*, apoi când se uită-n jur şi observă intonaţiile râsului din bar. Nu e un râs amuzat.

Ăsta e un râs al mafiei care linşează.

De unde era să ştiu, se gândeşte. De unde pula mea era să ştiu?

104 Unitate administrativă din Londra.
105 În cockney, *Jock* este termenul generic pentru scoţian.
106 Zona sudică a Londrei.
107 Cockney rhyming slang, formă de argou din limba engleză, provenită din regiunea East End a Londrei.
108 Unul dintre cei mai cunoscuţi umanişti şi naturalişti britanici. Este considerat unul dintre iniţiatorii genului de documentare despre natură.
109 Organizaţie criminală de tip mafiot din regiunea Campania şi oraşul Napoli, din Italia.
110 Termen folosit pentru a face referire la locuitorii oraşului Birmingham, din Marea Britanie.
111 Personaj din poveştile scoţiene pentru copii.
112 Vick Vapour Rub, unguent folosit pentru combaterea tusei şi a răcelii, care conţine camfor, menthol şi eucalipt.
113 Cunoscut actor american de film, care a jucat, în principal, rolurile unor bătăuşi.
114 Government Printing Office.
115 Malcolm Leslie Rifkind, membru al Partidului Conservator Scoţian.
116 Luptător neozeelandez de kickbox, câştigător de K1.

Acasă

Bani frumoşi pentru profesionişti

A fo’ o băşină, o mare băşină, da’ gen, Begbie e aşa de ne-OK, frate; dacă-ţi zic, gen.

— Vezi să nu zici ni’ica la nici un muist, pula mea. Ni’ica la nimeni, îmi spune.

— Ăă, gen, te-aud bine, frate, gen, super bine. Calm, bă, Franco, stai flexat. Am dat lovitura, gen, ştii.

— Da, da’ pula mea, ni’ica la nimeni. Nici măcar lu Rents sau aşa. Vezi.

Cu unele feline n-ai cum să discuţi raţional. Zici „raţiune“, ei miaună „delaţiune“. Ştii?

— Şi fără droguri, pula mea. Ţine caşcavalu la o parte, o vreme, adaugă el. Acuma catolicu îmi zice mie cum să-mi cheltuiesc mălaiu, gen.

E o fază cam de prost gust, gen. Avem două miare de căciulă, după ce l-a plătit pe tipu-ăla tânăr, gen, şi catolicu ăsta încă mai are blana zburlită. Cerşetoru-ăsta-i o felină care nu s-ar culcuşi-ntr-un coşuleţ călduros să toarrrrrrcă...

Mai dăm pe gât o halbă, după care chemăm un taxi. Pe genţile-astea sport pe care le cărăm, frate, ar trebui să scrie SWAG[117], în loc de ADIDAS sau HEAD, gen. Pula mea, două miare, gen. Pfuaah! *Nu te-ee spe-riiiiaaa, e doar un semn al extremei mele...* cum ar zice Franco ălălalt, Domnu Zappa.

Taxiu ne duce la Begbie. June e acas’, şi-l ţine-n poală pe urmaşu lu Begbie.

— S-a trezit copilu, îi spune ea lu Franco, explicându-i, gen. Franco se uită la ea ca şi când ar vrea să-i omoare p-amândoi.

— Ce pula mea. Hai, Spud, hai în dormitor, pula mea. Nu po’ să ai nici un pic de linişte-n cas-asta, pula mea! Arată spre uşă, gen.

— Ce-i cu asta? întreabă June.

— Nu mă-ntreba, pula mea. Tu vezi-ţi, în pula mea, de copilu tău! ordonă Begbie.

Felu-n care-o zice e, gen, ca şi când nu-i şi copilu lui, ştii? Mă gândesc că-ntr-un fel are dreptate, gen; Franco nu-i tocmai omu de care să zici că-i genu de părinte, ştii.. ăă, ce gen e Franco?

Totuşi a fost frumos, frate. Fără violenţă, fără deranj, ştii. Un set de chei copiate şi, gen, am intrat. Asta era placa falsă din gresia de pe podeaua din spatele tejghelei, de sub sertaru cu bani, ş-acolo era geant-asta mare de pânză, cu toată frumuseţea de bănet. Bestial! Toate bancnotele şi monedele-alea frumoase. Paşaportu meu spre vremuri mai bune, frate, paşaportu meu spre vremuri mai bune.

Sună soneria. Io şi cu Franco suntem cam căcaţi pe noi, în caz că-s gaborii, da' se dovedeşte că-i un gagiu prăpădit, care-a venit la muistu-ăsta. Foarte bine, gen, că Franco şi cu mine-avem monede şi bancnote-ntinse peste tot în pat; îi împărţeam gen, ştii?

— Ai voştri? întreabă pricăjitu, cu ochii mari, nevenindu-i să-şi creadă ochilor la bunătăţile din pat.

— Stai jos, pula mea! Şi gura mică despre asta, pula mea, ai înţeles? urlă Franco.

Prăpăditu-i făcut pe el, gen.

Am vrut să-i zic lu Franco s-o ia mai moale cu puştiu, ştii? Ăla e, gen, cotoiu care ne-a dus la caşcavalu-ăsta. Pricăjitu ne-a zis povestea, ne-a dat chiar şi cheile, să le copiem, gen. Deşi nu zic ni'ica, gen, catolicu de Begbie poate totuşi să-mi citească pe faţă.

— Muistu-ăsta amărât o să se-ntoarcă direct la şcoală, pula mea, aruncând peste tot cu bănet, să-şi impresioneze tovarăşii, pula mea, şi pe toate pizdulicele-alea.

— Nu, n-o să fac asta, spune ăla mic.

— Taci în pula mea! rânjeşte Begbie.

Tipu iar e căcat tot pe el. Begbie se-ntoarce spre mine.

— Pula mea, io clar aşa aş face, în locu lui.

Se ridică şi-aruncă trei săgeţele pe tabla de *darts* din perete, cu forţ-adevărată, curată violenţă, frate. Ăla micu pare cam îngrijorat.

— Un singur lucru-i mai naşpa, pula mea, decât un muist plângăcios, spune el, scoţând săgeţelele din tablă ş-aruncându-le la loc cu-aceeaşi forţă malefică. Şi ăsta-i un muist cu gura mare. Muistu care-şi dă drumu la gură mereu face-ntotdeauna mai mult rău decât un pişăcios. Ăia-s muiştii care dau de lucru la gabori. Şi-atunci ne-am futut.

Aruncă o săgeată fix în faţa lu ăla mic. Io sar şi ăla mic strigă şi-ncepe să plângă isteric, tremurând ca şi când ar fi avut o criză, gen.

Văd că Begbie-aruncase cu partea de plastic, scoţând şmechereşte vârfu de metal şi butoiaşu-nainte s-arunce. Ăla mic plânge-n continuare, gen, de şoc ş-aşa.

— E suportu, pula mea, muist prost ce eşti! O bucăţică de plastic! Franco râde batjocoritor şi scoate multe bancnote, da' majoritatea monede, pentru ăla mic.

— Dacă te-opreşte poliţia, i-ai câştigat la spectacol la Porty, sau la arcade-n pula mea. Dacă sufli vreo vorbă despre asta cuiva, pula mea, poţi să speri să te prindă gaborii şi să te ridice, să te bage la Polmont, pula mea, înainte să pun io mâna pe tine, m-auzi?

— Da... băiatu încă tremură, gen.

— Acuma şterge-o, înapoi la slujba ta de sâmbătă de la DIY[118]. Să ţii minte, dac-aud că, pula mea, dai cu banu-ăla-n dreapta şi-n stânga, te prind, pula mea, înainte să ştii ce te-a lovit.

Băiatu ia mălaiu şi pleacă. Săracu băiat n-a prea luat ni'ica, în jur de vreo două sute de lire, din aproape cinci mii, gen. Totuşi, e mult pentru un cotoi la vârst-aia, dacă mă-nţelegi. Nu te supăra, io tot îi zic lu Franco c-a fost cam aspru cu puştiu.

— Hei, frate, puştiu-ăla ne-a adus două miare de fiecare... ăă, doar zic şi io aşa, Franco, gen, poate-ai fost cam rău cu tipu, gen, ştii?

Un cadou

Am hotărât că nu mai puteam sta la aia bătrână; prea multă bătaie de cap. Aşa că Gav mă primeşte la el pe durata-nmormântării lu Matty. Călătoria cu trenu a fost liniştită; chiar aşa cum voiam. Nişte casete cu Fall la walkman, patru cutii de lager şi cartea mea de H.P. Lovecraft. Un muist nazist, bătrânu H.P., da' ştie să spun-o poveste. Îmi setez faţa pe modu nu-mă-deranja-sau-aşa-bă-muie, de fiecare dată când vreun dobitoc zâmbitor se strecoară, cerându-şi scuze, pe locu din faţa mea. E o călătorie plăcută şi, deci, una scurtă.

Noua locuinţ-a lu Gav e pe McDonald Road; mă hotărăsc s-o iau pe jos. Când ajung la el, nu prea e-n toane bune. Aproape că devin un pic para; gen că poate-l deranjează prezenţa mea, când îmi spune sursa nefericirii.

— Îţi zic io, Rents, îl vezi pe muistu-ăla de Premiu Doi, scutură din cap şi-arată spre o cameră goală din faţă, i-am dat neşte bani s-aranjeze locu-ăsta; puţină tencuială şi zugrăveală. Plec la B&Q[119], îmi zice azi-

dimineaţă. Nu l-am mai văzut pe muist d-atuncea.

Instinctu meu a fost să-i zic că-n primu rând a fost nebun să-i încredinţeze treaba lu Premiu Doi; şi complet ţicnit să-i dea lu muie banii dinainte. Oricum, bănuiesc că nu vrea s-aud-asta acuma, iar io-s musafiru lui. În schimb, îmi arunc geanta-n camera liberă şi-l iau la pubu de jos.

Vreau s-aud de Matty; ce i s-a-ntâmplat lu muie. Evident c-am fost şocat de veste, deşi tre' să recunosc, departe de-a fi surprins.

— Matty n-a ştiut că are HIV, spuse Gav. Probabil c-avea de ceva vreme.

— A fost pneumonie sau cancer, gen? întreb.

— Nu, ăă, toxoplasmoză. Un atac cerebral, gen.

— Ce? Aicea mă blochez.

— Super trist, pula mea. Numa lu Matty i s-ar fi putut întâmpla. Voia s-o vadă p-aia mică, pe micuţa Lisa, copilu lu Shirley, ştii? Shirley nu-i dădea voie să s-apropie de casă. Nu-i de mirare, în ce stare era atuncea. Oricum, o ştii pe micuţa Nicola Hanlon?

— Da, micuţa Nicky, da.

— Pisica ei avea pisoi, aşa că Matty ia unu de la ea. Ideea că muistu voia să-l ducă la Shirley, să i-l dea copilului, ştii? Aşa că-l duce la Wester Hailes, să i-l dea lu micuţa Lisa; un cadou pentru ea, ştii?

Nu prea văd legătura dintre pisoi şi atacu lu Matty, da' sună a poveste tipică despre Matty. Scutur din cap.

— Îl reprezintă pe Matty. Să iei o pisicuţă cadou, după care s-o dai vreunuia să aibă grijă de ea. Pun pariu că Shirley l-a uşchit.

— Exact, fraieru, zâmbeşte Gav, dând îndârjit din cap. Ea-i zice: Nu vreau o pisică, să am grijă de ea, cară-te. Aşa că Matty-a rămas cu pisoiu. Po' să-ţi imaginezi ce s-a-ntâmplat. Ăl-a fost neglijat; tăviţa cu nisip înota-n pişelău; rahat pân' toată casa. Matty stătea-ntins acolo, praştie de la dava sau calmante; sau pur şi simplu deprimat, ştii cum făcea. Cum îţi zic, nu ştia că are HIV. Nu ştia că poţi lua toxoplasmoză d-aia de la rahat de pisică.

— Nici io nu ştiam, spun. Ce pula mea e?

— Oo, e oribilă-n pula mea, frate. E ceva gen un abces pe creier, ştii?

M-am cutremurat, şi-am simţit o greutate-apăsătoare pe piept, gândindu-mă la săracu Matty. Am avut odat-un abces la pulă. Îmi imaginez să ai unu pă creier, pula mea, înăuntru, să ai tot capu plin de puroi. Futu-i. Matty. Ca dracu, pula mea.

Şi ce s-a-ntâmplat?

— Începe să aibă dureri de cap, aşa că bagă şi mai mult; ca s-

acopere durerea, ştii? După care are, gen, un atac. Un băiat de douăş' cinci de ani; pula mea, un atac cerebral, nu-i adevărat. După aia, nu l-am mai recunoscut pe muist. Aproape c-am trecut pe lângă el pe stradă; asta jos la Walk, ştii? Pula mea, arăta super îmbătrânit. Era tot aplecat p-o parte, şchiopăta ca un paralitic, avea toată faţa contorsionată. A fost aşa vreo trei săptămâni; după care-a avut al doilea atac şi-a murit. A murit în casă. Amărâtu de el stătuse-acolo mult şi bine pân' s-au plâns vecinii de mieunatu pisoiului şi de duhoarea care venea d-acolo. Poliţia a spart uşa. Matty era-ntins, mort, cu faţa-n jos, într-o baltă de vomă. Pisoiu era bine.

M-am gândit la apartamentu-n care-am stat cu Matty la Shepherd's Bush; atunci a fost cel mai fericit. Iubea toată faz-aia cu punk. Îl iubeau cu toţii-acolo. A futut fiecare gagică de-acolo, inclusiv pe tip-aia din Manchester, pe care-am încercat io multă vreme s-o vrăjesc, muistu norocos. Totu-a-nceput să-i meargă naşpa când s-a-ntors aicea. După aia, nu i-a mai mers decât naşpa. Săracu Matty.

— Ce pula mea, mormăi Gav, muistu de James Parfumu. Asta-i tot ce-aveam nevoie.

Mi-am ridicat ochii şi am văzut faţa deschisă, zâmbitoare-a lu James Parfumu, venind spre noi. Avea cu el servieta şi-aşa.

— Ce faci, James?

— Nu rău, băieţi, nu rău. Pe unde te-ai ascuns, Mark?

— La Londra, zic io.

James Parfumu era o mare belea; mereu încerca să-ţi vândă parfum.

— Ai vreo legătură romantică în prezent, Mark?

— Nu, mi-a făcut mare plăcere să-l informez.

James Parfumu îşi încruntă sprâncenele şi-şi ţuguie buzele:

— Gav, ce mai face buna ta doamnă?

— Bene, bolboroseşte Gav.

— Dacă nu mă-nşel, data trecută când ne-am întâlnit aici, erai cu buna ta doamnă, şi era dată cu Nina Ricci, nu?

— Nu vreau nici un parfum, declară Gav, cu o hotărâre rece.

James Parfumu îşi întoarce capu-ntr-o parte şi-şi întinde palmele.

— Voi pierdeţi. Da' vă zic io că nu-i nici un mijloc mai bun să impresionezi o femeie, decât parfumu. Florile-s prea trecătoare şi cu bomboanele de ciocolată s-a dus, în vremurile-astea când se ţine la siluetă. Totuşi, nici o piele nu trece de nasu meu, zâmbeşte James Parfumu, deschizându-şi oricum servieta, ca şi cum vederea sticlelor ăstora de pişat ne va face să ne răzgândim. Da' m-am descurcat bine azi, nu po' să mă plâng. Tovarăşu tău, de fapt, Premiu Doi. M-am întâlnit cu el la Shrub, acu vreo oră. Era pilit bine. Zice: Dă-mi neşte parfum, 's în drum spre Carol. M-

am purtat cu ea ca un rahat, e timpu s-o răsfăţ un pic. A cumpărat o ditamai grămada, pula mea, pe bune.

Lu Gav îi pică faţa vizibil. Îşi încleştează pumnii şi-şi scutură capu, cu furie şi resemnare. James Parfumu se-ndreaptă spre salon, în căutarea altei victime.

Îmi trântesc halba.

— Ia să vedem dacă-l găsim pe Premiu Doi înainte ca muistu să-şi bea toţi banii. I-ai dat mulţi?

— Două sute de lire, spune Gav.

— Muist fraier, spun io, chicotind.

Nu m-am putut abţine, a fost de la nervi.

— Ar trebui să-mi fac un control la cap, trage Gav concluzia, da' nu poa' să scoat-un zâmbet.

Bănuiesc că, atunci când faptu-i consumat, nu prea ai motive să zâmbeşti, pula mea.

Amintiri despre Matty

1

— Ce faci, Nelly? Pula mea, nu te-am mai văzut de mult, mare muist eşti, îi zâmbi Franco lu Nelly, care-arăta foarte aiurea-n costum, cu un şarpe tatuat, încolăcindu-i-se pe gât şi o insulă cu palmieri şi cu o mare unduitoare, desenată pe frunte.

— Păcat că tre' să fie-n condiţiile-astea, gen, răspunse Nelly serios.

Renton, care vorbea cu Spud, Alison şi Stevie, şi-a permis să zâmbească, auzind primu clişeu de-nmormântare pe ziu-aia.

Prinzând aluzia, Spud spuse:

— Săracu Matty. Nasoală veste, pula mea, ştii.

— Mie mi-a ajuns. Io nu mă mai ating de droguri, spuse Alison, cutremurându-se, deşi îşi ţinea braţele strânse-n juru corpului.

— O să ne curăţăm cu toţii, dacă nu ne potolim. Asta-i foarte sigur, pula mea, aprobă Renton. Tu ţi-ai făcut testu, bă, Spud? întrebă el.

— Heei... haide, frate, nu e momentu să vorbim de asta... e-nmormântarea lu Mattty, gen.

— Da' când e momentu? întrebă Renton.

— Chiar ar trebui, Danny, chiar ar trebui, îl imploră Alison.

— Poate-i mai bine să nu ştii. Adică, gen, ce fel de viaţ-a avut Matty, când a aflat c-are HIV?

— Ăl-a fost Matty. Ce viaţ-a avut *înainte* să ştie că are HIV? spuse Alison.

Spud şi Renton dădură din cap, consimţind la acest argument.

În micuţa capelă a crematoriului, preotul a ţinut un scurt discurs despre Matty. Avea multe incinerări de făcut în dimineaţa aia şi nu-şi permitea să bată câmpii. Câteva comentarii rapide, câteva cântece religioase, una sau două rugăciuni şi o apăsare de buton, ca să trimită corpul la incinerator. Încă vreo câteva din astea, şi ieşea din tură.

— Pentru toţi cei adunaţi astăzi aici, Matthew Connell a jucat mai multe roluri în vieţile noastre. Matthew a fost un fiu, un frate, un tată şi un prieten. Ultimele zile din scurta viaţă a lui Matthew au fost triste, pline de suferinţă. Cu toate acestea, trebuie să ni-l amintim pe adevăratul Matthew, tânărul iubitor care se bucura de viaţă. Un bun muzician, lui Matthew îi plăcea să-şi distreze prietenii, cântând la chitară...

Renton n-a putut avea contact vizual cu Spud, care stătea alături de el în strană, când l-a apucat un râs nervos. Matty a fost cel mai de căcat chitarist pe care-l cunoscuse, şi nu ştia să cânte cât de cât bine decât *Roadhouse Blues* de la Doors şi vreo câteva piese de la Clash şi Status Quo. A-ncercat din greu să facă *rifful* de la *Clash City Rockers*, dar nu i-a reuşit niciodată cu adevărat. Cu toate astea, Matty şi-a iubit Fender Strat-ul[120] ăla. A fost ultimul lucru pe care l-a vândut, ţinând bine de ea, după ce-şi dăduse deja amplificatorul, ca să-şi umple venele cu rahat. Săracu Matty, se gândi Renton. Cât de bine l-a cunoscut vreunu dintre noi? Cât de bine poate să cunoască cineva pe altcineva?

Stevie îşi dorea să fie la patru sute de mile depărtare, în apartamentul lui din Holloway, cu Stella. Era prima oară când fuseseră despărţiţi, de când s-au mutat împreună. Era agitat. Oricât ar fi încercat, nu-şi putea păstra în minte imaginea lui Matty. Matty se tot transforma în Stella.

Spud se gândea că trebuie să fie tare de căcat să locuieşti în Australia. Căldura, insectele şi toate locurile alea anoste din suburbii, pe care le vezi în *Neighbours* sau în *Home and Away*[121]. Părea ca şi când în Australia n-ar fi existat puburi adevărate, iar locul ăla era o versiune caldă a Baberton Mains, Buckstone sau Easter Craigs. Părea totul aşa de plictisitor, aşa de căcat. Se întreba cum era în zonele mai vechi din Melbourne sau din Sydney şi dacă aveau imobile cu apartamente ieftine de închiriat, ca în Edinburgh sau Glasgow, sau chiar în New York şi, dacă aveau, de ce nu le arătau niciodată la televizor. Se mai întreba şi de ce se gândea el la

Australia, în legătură cu Matty. Probabil din cauză că de fiecare dată când îl căutau, era drogat, întins pe saltea şi uitându-se la o telenovelă australiană.

Alison îşi amintea de momentul când a făcut sex cu Matty. Asta a fost acum multă vreme, înainte să bage şi ea. Să fi avut optsprezece ani. Încerca să-şi amintească scula lui Matty, dimensiunile ei, dar n-o putea vizualiza. Însă îi venea-n minte corpul lui Matty. Era suplu şi puternic, deşi nu neapărat musculos. Avea trăsături plăcute şi ochi jucăuşi, pătrunzători, care trădau neastâmpărul caracterului său. Oricum, ce îşi amintea cel mai bine era ce i-a spus Matty, când s-au băgat atunci în pat. I-a spus:

— Am să te fut cum n-ai mai fost futută niciodată.

A avut dreptate. Nu mai fusese futută aşa nasol nici înainte, nici după. Matty a terminat în câteva secunde, dându-şi drumul în ea şi a ieşit apoi gâfâind epuizat.

Ea n-a făcut nici o încercare să-şi ascundă nemulţumirea.

— A fost super naşpa, futu-i, i-a spus ea, dându-se jos din pat, ofticată toată şi încordată, electrizată, dar nesatisfăcută, vrând să ţipe de frustrare.

Şi-a tras hainele pe ea. El n-a spus nimic şi nici nu s-a mişcat, dar era sigură că a văzut în ochii lui lacrimi, când a plecat. Această imagine i-a rămas în minte, uitându-se la cutia de lemn, şi şi-ar fi dorit să fi fost mai blândă.

Franco Begbie se simţea furios şi confuz. El lua ca pe o insultă personală orice rău provocat unui prieten. Se mândrea cu faptul că are grijă de tovarăşii lui. Moartea unuia dintre ei îl punea faţă-n faţă cu neputinţa lui. Franco a rezolvat această problemă, îndreptându-şi furia asupra lui Matty. Şi-a amintit cum, la un moment dat, Matty s-a-ncăierat cu Gypo şi cu Mike Forrester pe Lothian Road, iar el a trebuit să se ocupe de amândoi. Nu că asta a reprezentat vreo dificultate pentru el. Dar era vorba de principiu. Trebuia să-ţi susţii tovarăşii. Îl făcuse pe Matty să plătească pentru laşitatea lui: fizic, prin bătăi, şi social, cu o tonă de înjurături umilitoare. Acum îşi dădea seama că nu-l făcuse pe muist să plătească destul.

Doamna Connell se gândea la Matty ca la un băieţel. Toţi băieţii erau murdari, dar Matty fusese în mod special. Zgârcit cu-ncălţămintea, transformându-şi hainele în zdrenţe imediat. Prin urmare, nu a fost îngijorată când el a devenit punkist, în adolescenţă. Părea doar că făcea din necesitate o virtute. Matty fusese dintotdeauna punkist. Îi veni în minte un incident anume. Copil fiind, o însoţise să-şi pună dinţii falşi. În autobuz, înapoi spre casă, ea se simţea foarte jenată. Matty ţinuse cu tot dinadinsul să le spună tuturor din autobuz că mami a lui îşi pusese dinţi falşi. A fost un copil deosebit de iubitor. Îi pierzi, se gândi ea. După ce împlinesc şapte ani,

nu mai sunt ai tăi. Apoi, când te obişnuieşti cu situaţia, se întâmplă din nou la paisprezece. Se întâmplă ceva. Şi atunci când mai e şi heroina, nu mai sunt nici ai lor înşişi. Mai puţin Matty, mai multă heroină.

Sughiţa încet şi ritmic, valiumul dozându-i durerea în răsuflări scurte, bolnăvicioase, în încercarea de a-i spulbera uraganul turbat de frică pură şi nefericire din interior, pe care încerca în acelaşi timp să-l ţină ascuns.

Anthony, fratele mai mic al lui Matty, se gândea la răzbunare. Răzbunare împotriva tuturor nenorociţilor care-l dărâmaseră pe fratele lui. Îi cunoştea, unii dintre ei aveau tupeul să fie astăzi aici. Murphy, Renton şi Williamson. Găozarii ăştia jalnici, care se-nvârteau ca şi când s-ar fi căcat cornete de-ngheţată, ca şi când ei ştiau ceva ce nu mai ştia nimeni altcineva, când cu toţii erau nişte jeguri de drogaţi. Împotriva lor şi a feţelor mai sinistre din spatele lor. Fratele lui, futu-i, naivul, prostul său frate, se înhăitase cu păduchii ăia.

Mintea lui Anthony se întoarse la întâmplarea cu Derek Sutherland, care îl bătuse rău de tot la calea ferată părăsită. Matty a aflat şi s-a dus la Deek Sutherland, care era de aceeaşi vârstă cu Anthony, şi cu doi ani mai mic decât el. Anthony îşi amintea cum a aşteptat înflăcărat marea umilire a lui Deek Sutherland, din mâinile fratelui său. Până la urmă, Anthony a fost din nou cel umilit, de data asta indirect. A fost o lovitură aproape la fel de intensă ca aceea pe care-o primise el de la Deek Sutherland, uitându-se la vechiul său adversar, dominându-l aproape fără probleme şi bătându-l măr pe fratele lui. Matty îl dezamăgise atunci. Îi dezamăgise pe toţi din acel moment.

Micuţa Lisa Connell era tristă că tati al ei se afla în cutia aia, dar o să aibă aripi ca un înger şi o să meargă în rai. Bona ei plânsese când Lisa îi sugerase că asta s-ar putea întâmpla. Era ca şi când ar fi dormit în cutia aia. Bona i-a spus că acea cutie pleca spre rai. Lisa credea că îngerii aveau aripi şi că zburau spre rai. Prea puţin o preocupa faptul că el nu ar putea zbura decât dacă i s-ar fi dat drumul din cutie. Cu toate astea, probabil că ştiau ei ce fac. Raiul suna bine. O să meargă într-o zi acolo, să-şi vadă tatăl. Când venise să o vadă în Wester Hailes, de obicei el nu se simţea prea bine, aşa că ea n-a avut voie să-i vorbească. Ar fi bine să meargă-n rai, să se joace cu el, cum obişnuiau când ea era foarte mică. În rai, lui o să-i fie din nou bine. Raiul va fi diferit de Wester Hailes.

Shirley o ţinea strâns de mână pe fiica ei, şi-i ciufulea buclele. Lisa părea să fie singura dovadă că viaţa lui Matty nu fusese una inutilă. Deşi, uitându-te la copil, câţiva ar fi susţinut că asta nu era o dovadă solidă. Totuşi, Matty fusese tată doar cu numele. Preotul o enervase pe Shirley

descriindu-l în felul ăla. Ea a fost şi tată şi mamă. Matty furnizase sperma, a venit de câteva ori să se joace cu Lisa, înainte s-o ia razna cu drogurile. Aia fusese singura lui contribuţie.

El avusese dintotdeauna o slăbiciune, o incapacitate de a face faţă responsabilităţilor şi, de asemenea, de a face faţă propriilor sentimente. Majoritatea junkiştilor pe care îi întâlnise ea erau nişte romantici. Şi Matty era. Lui Shirley îi plăcuse la nebunie chestia asta la el, îi plăcea când era deschis, tandru, iubitor şi plin de viaţă. Dar niciodată n-a durat. Chiar şi înainte de dava, îl mai apuca asprimea şi amărăciunea. El obişnuia să-i scrie poeme de dragoste. Erau frumoase, poate nu într-un sens literar, dar prin puritatea incredibilă a sentimentelor minunate pe care i le transmiteau. Odată, i-a citit o poezie deosebit de drăguţă, pe care i-o scrisese, şi apoi a aruncat-o în foc. Printre lacrimi, l-a întrebat de ce făcuse asta, pentru că flăcările păreau să fie simbolice. A fost cea mai dureroasă experienţă prin care trecuse Shirley vreodată.

S-a întors cu spatele şi-a examinat mizeria din apartament.

— Uită-te la asta. N-ar trebui să ai vise, trăind în felu-ăsta. Te păcăleşti doar, te chinuieşti.

Ochii lui erau negri şi goi. Cinismul lui molipsitor şi disperarea i-au distrus lui Shirley speranţa într-o viaţă mai bună. Odată a ameninţat-o c-o lasă fără suflare, înainte ca ea să spună curajoasă: Ajunge.

2

— Mai încet, vă rog, domnilor, se ruga barmanul cu faţa necăjită de nucleul de băutori serioşi la care se redusese grupul de oameni îndoliaţi. Orele de beţie stoică şi de nostalgie visătoare izbucniră până la urmă în cântec. Se simţeau grozav cântând. Tensiunea îi părăsise. Barmanul era ignorat.

Ruşine să-ţi fie, Seamus O’Brien
Toate fetele din Dublin plâng după tine,
S-au săturat să le-nşeli, să le minţi, cum îţi vine,
Ruşine să-ţi fie, Seamus O’Brien!

— VĂ ROG! Faceţi linişte! striga el. Micul hotel de fiţe din Leith Links nu era obişnuit cu acest fel de comportament, mai ales în cursul săptămânii.

— Ce pula mea to’ zice muie ăla? Avem dreptu să ne luăm rămas-

bun de la un tovarăş, ce pula mea!

Begbie i-a aruncat o privire ca de animal de pradă.

— Hei, Franco.

Renton l-a apucat pe Begbie de umăr, dându-şi seama de pericol, şi-ncercând să-l aducă-ntr-o stare mai puţin agresivă.

— Ţi-aduci aminte când tu, io şi cu Matty am fost la Aintree, la naţională?

— Da! Pula mea, clar mi-aduc aminte! Pula mea, i-am zis lu muie d-apare la teveu să-şi fac-o labă. Cum îl chema pe muie?

— Levin Chegwin. Cheggers.

— Ăla e. Cheggers.

— Ăla de la teveu, gen? *Cheggers pune muzică pop*? Îl ţii minte? întrebă Gav.

— Fix ăla, spuse Renton, în timp ce Franco îi zâmbea superior şi îngăduitor, încurajându-l să continue povestea. Eram la naţională, da? Muie ăsta de Cheggers face interviuri pentru City Radio Liverpool, tot debitând căcaturi ălora din mulţime, ştii? Ei bine, vine la noi, şi noi nu vrem, pula mea, să vorbim cu muistu, da-l ştii pe Matty, ce se gândeşte el, pula mea, asta-i lumea vedetelor, şi-ncepe cu ce mişto e să fii la Liverpool, Keith, şi ne super distrăm, şi rahaturi d-astea. După care, muie proastă ăsta, Cheggers sau cum pula mea-l cheamă pe muie, îi vâră microfonu lu Franco-n faţă. Renton arătă spre Begbie. Şi muistu zice: Du-te-n pula mea să-ţi faci o labă, bă muie! Cheggers s-a făcut roşu. Pe aşa-zisa înregistrare live de la radio, au pauz-aia de trei secunde, ca să taie chesti-asta.

În timp ce ei râdeau, Begbie îşi justifică acţiunile.

— Păi, pula mea, eram acolo pentru cursă-n pula mea, nu ca să vorbim cu vreo muie proastă la radio-n pula mea.

Expresia lui era aceea a unui om de afaceri, sătul să mai fie agasat de media pentru interviuri.

Oricum, Franco-ar putea avea oricând ceva pe care să se-nfurie.

— Pula mea, Sick Boy-ar fi trebuit să fie-aicea. Matty-a fost tovarăşu lui, pula mea, anunţă el.

— E, da’ e-n Franţa... cu gagic-aia, gen. Probabil că n-a putut să vină, frate, ştii... adică... Franţa, gen, observă Spud beat.

— Pula mea, nu-i nici o diferenţă. Dacă Rents şi cu Stevie-au venit de la Londra pentru asta, şi Sick Boy poa’ să vină din Franţa, pula mea.

Simţurile lui Spud erau sever tocite de alcool. Prosteşte, a continuat disputa.

— Da, da, ăă... Franţa-i mai departe... vorbim aicea de sudu Franţei, gen. Ştii?

Begbie se uita sceptic la Spud. Era evident că mesajul nu ajunsese la el. Vorbea mai rar, mai ascuţit, şi un rânjet îi deforma gura sălbatică-ntr-o formă ciudată, sub ochii scânteietori.

— DACĂ RENTS ŞI CU STEVIE PO' SĂ VINĂ DIN LONDRA, PULA MEA, SICK BOY POA' SĂ VINĂ DIN FRANŢA, PULA MEA!

— Da... destul de corect. Ar fi trebuit să facă efortu. E-nmormântarea unui tovarăş, gen, ştii.

Spud credea că Partidului Conservator din Scoţia i-ar trebui vreo câţiva de-alde Begbie. Nu e vorba de care este mesajul, problema este doar comunicarea. Begbie e bun să transmită mesaju.

Stevie resimţea puternic partida. Nu mai era obişnuit cu genul ăsta de lucruri. Franco îşi aruncă un braţ în jurul lui şi celălalt în jurul lui Renton.

— Pula mea-mi pare bine să vă văd din nou, bă, muie. P-amândoi, pula mea. Stevie, vreau s-ai în pula mea grijă de muistu-ăsta la Londra, se-ntoarse spre Renton. Dac-o iei p-acelaşi drum ca Matty, pula mea, te-aranjez io. Ascultă tu ce zice Franco-aicea, pula mea.

— Dac-o iau p-acelaşi drum ca Matty, n-o să mai ai ce s-aranjezi.

— Pula mea, asta s-o crezi tu. Îţi dezgrop cadavru şi ţi-l duc în şuturi pân' la Leith Walk, pula mea. Mă-nţelegi?

— E bine să ştiu că-ţi pasă, Frank.

— Bine'nţeles că-mi pasă, pula mea. Îţi susţii tovarăşii. Nu-i aşa, Nelly?

— Ce? se-ntoarse Nelly încet, beat.

— Tocmai îi zic lu muie ăsta că-ţi susţii tovarăşii.

— Ba bine că nu, pula mea.

Spud şi cu Alison stăteau de vorbă. Renton se furişă de lângă Franco, să li se alăture. Franco îl ţinea pe Stevie, etalându-i-l lui Nelly ca pe un trofeu, spunându-i ce muist de treabă era.

Spud se-ntoarse spre Renton:

— Tocmai ce-i ziceam lu Ali că asta-i ceva greu, toată asta, gen, frate. Am fo' la prea multe-nmormântări pentr-un tip de vârsta mea, gen. Mă-ntreb care-i următoru.

Renton se-nfioră.

— Cel puţin o să fim pregătiţi, oricine-ar fi, pula mea. Dac-ar da ăştia diplome la pierderi grele, pula mea, acum-aş fi doctorand.

La ora închiderii au ieşit în noaptea rece, îndreptându-se spre casa lui Begbie, cu ceva de mâncare la pachet. Deja îşi petrecuseră douăsprezece ore bând şi făcând pe cunoscătorii despre viaţa şi motivaţiile lui Matty. De fapt, au realizat cei mai analitici dintre ei, cu toată perspicacitatea lor

adunată şi calculată, nu prea reuşeau să desluşească deloc acest puzzle nemilos.

Nu erau mai înţelepţi acum decât la început.

Dileme pe bune[122] nr. 1

— Hai, ia un pic din asta, e-n regulă, spune ea, întinzând jointu spre mine. Cum pula mea am ajuns aicea? Ar fi trebuit s-ajung acas', să mă schimb, după care să mă uit la teve sau să merg în oraş la Princess Diana. E vina lu Mick, a lu ş-a lui una-mică-după- muncă.

Acuma nu mă simt în largu meu aicea, încă la costum şi cravată, stând în apartamentu-ăsta confortabil, printre tipi cu blugi şi tricou, care se cred nişte varzomani mai mari decât sunt. Măscăricii de weekend sunt aşa, vai-de-steaua-lor.

— Lasă-l în pace, Paula, spune femeia pe care-am cunoscut-o la pub.

Chiar încearcă să-mi intre-n pantaloni, cu disperarea-aia aşa de evidentă pe care-o poţi întâlni în genul ăsta de medii londoneze. Probabil că va reuşi, în ciuda faptului că oricând merg la baie sau încerc să mă gândesc cum arată, nu pot să-mi fac nici măcar o imagine aproximativă. Genu-ăsta sunt nişte pizde stresante; nişte nenorocite de plastic. Nu poţi decât să le fuţi, să iei de la ele, după care să pleci. Chiar îţi dau impresia c-ar fi dezamăgite dac-ai face altceva. Acuma vorbesc ca Sick Boy, da' atitudinea lui îşi are locu-n unele momente, care sunt aici şi acum.

— Noo, hai, domnu Costum şi Cravată. Pun pariu că n-ai băgat niciodat-aşa ceva.

Îmi sorb vodca şi-o studiez pe tipă. E bronzată zdravăn şi-are-un păr bine pieptănat, da' asta mai degrabă-i accentuează decât să-i atenueze aeru-mbătrânit şi nesănătos. Arunc un ochi: altă muistă proastă care vrea să s-afirme. Cimitirele-s pline de d-astea.

Iau jointu, pufăi şi i-l dau înapoi.

— Iarbă, cu ceva opiu-n ea, nu? întreb. De fapt, miroase-a marfă bună.

— Da... spune ea, puţin jenată.

Mă uit din nou la jointu care-ardea în mâna ei. Încerc să simt ceva. Orice. Ceea ce caut, de fapt, e demonu, tipu cel rău, nebunu dinăuntru care-mi opreşte creieru, care-mi pune în mişcare mâna spre joint, jointu spre

buze şi trage şi trage ca un aspirator. Nu iese la joacă. Poate că nu mai locuieşte-aici. N-a mai rămas decât găozaru de-la-nouă-la-cinci.

— Cred c-am să refuz generoasa voastră ofertă. Puteţi să ziceţi că-s labagiu, da' mereu am fost un pic nervos în preajma drogurilor. Ştiu vreo câţiva oameni care-au fost cu ele şi care-au avut greutăţi.

Ea se uită atent la mine, părând să bănuiască că ceea ce nu spun e mai important. Clar se simte un pic tâmpă, se ridică şi pleacă.

— Eşti nebun, chiar eşti, râde prea tare femeia pe care-am cunoscut-o la pub, cum pula mea a zis c-o cheamă.

Mi-e dor de Kelly, care s-a-ntors în Scoţia. Kelly avea un râs drăguţ.

Adevăru e că faza cu drogurile mi se pare-acum-aşa o labă; chiar dac-acuma sunt, de fapt, mult mai plictisitor decât eram atunci când băgam dava. Faza e, genu-ăsta de plictiseală e nou pentru mine şi deci nu-i chiar aşa de anostă pe cât pare. O s-o mai duc aşa un pic. Doar un picuţ.

Masa în oraş

O, Doamne, poţi să-ţi dai seama; o să fie iar una din nopţile-alea. Prefer să fie-aglomerat, da' când e mort aşa, timpu o lălăie. Şi nici o şansă de bacşiş. Rahat!

Aproape că nu e nimeni la bar. Andy stă c-un aer plictisit şi citeşte *Evening News*. Graham e-n bucătărie, pregătind o mâncare, care speră că va fi mâncată. Mă sprijin de bar, simţindu-mă tare obosită. Am de dat un eseu dimineaţă, pentru cursu de filozofie. E pe moralitate: dacă e relativă sau absolută şi-n care-mprejurări etcetera, etcetera. Mă deprimă să mă gândesc la el. Odată ce ies din tură, o să stau toată noaptea să-l scriu. E prea mult.

Nu mi-e dor de Londra, da' mi-e dor de Mark... un pic. Bine, poate mai mult decât un pic, da' nu atât de mult cât credeam. El spunea că dacă voiam să merg la facultate, aş putea să merg la Londra, la fel de bine ca şi-acasă. Când i-am spus că nu era uşor să trăieşti nicăieri cu o bursă, iar la Londra era imposibil, aritmetic imposibil, el mi-a spus că făcea bani frumoşi şi c-o să ne descurcăm bine. Când i-am zis că nu voiam să fiu întreţinută, ca şi când el e marele peşte, şi io, curva deşteaptă, el a spus că n-o să fie-aşa. Oricum, io m-am întors, el a rămas, şi nu cred că vreunu dintre noi regretă pe bune. Mark poate fi afectuos, da' nu prea pare să aibă nevoie de oameni. Am stat cu el şase luni şi nu cred că-l cunosc cu-adevărat.

Uneori simt că io căutam prea mult şi că sunt mult mai puţine în el care să iasă la suprafaţă.

Patru tipi intră-n restaurant, beţi, evident. Demenţă. Unu-mi pare vag cunoscut. Cre' că poate l-am văzut la Universitate.

— Două sticle cu cel mai bun pişşş... pe care-l aveţi... şi o masă de patru... bolboroseşte el. Îmi dau seama după accentu, îmbrăcămintea şi purtarea lor că-s englezi de mijloc, din clasa de-mijloc-sus. Oraşu e plin de genu-ăsta de colonişti albi, care tocma s-au întors de la Londra! Înainte găseai la Universitate Geordies[123] şi Scoursers[124] şi Brummies şi Cockneys, acuma-i locu de joacă pentru de-alde rataţii ăia de la Oxbridge, din din comitate, amestecaţi cu câţiva tipi de la şcoala comercială din Edinburgh, reprezentând Scoţia.

Le zâmbesc. Trebuie să nu mai am ideile astea preconcepute şi să-nvăţ să-i tratez pe oameni ca pe nişte oameni. E influenţa lu Mark, prejudecăţile lui sunt contagioase, pulărău dement. Se aşază.

Unu spune:

— Cum spui la o tipă care-arată bine, în Scoţia?

Altu se repede:

— Turistă!

Vorbesc foarte tare. Muişti tupeişti.

După care unu spune, arătând în direcţia mea:

— Deşi nu ştiu. Io p-asta n-aş da-o afară din pat.

Bă, pulă. Pizda mă-tii de pulă proastă.

Fierb toată, încercând să mă prefac că n-am auzit remarc-aia. Nu-mi pot permite să pierd slujb-asta. Am nevoie de banii ăştia. N-am bani; nici facultate, nici diplomă. Vreau diplom-aia. Pizda mă-sii, chiar o vreau mai mult decât orice.

În timp ce ei studiază meniul, unu dintre tipi, un labagiu brunet şi slăbănog, c-o mutră lungă, îmi zâmbeşte libidinos.

— Ce 'aci, dragă? spune el, c-un accent cockney prefăcut.

Înţeleg că e ceva la modă pentru bogaţi, să facă asta din când în când. Doamne, vreau să-i spun păduchelui s-o lase baltă, pizda mă-sii. N-am nevoie de rahatu-ăsta... ba am.

— Hai, arată-ne-un zâmbet, fetiţo! spune un tip mai gras c-o voce tunătoare, insinuantă.

Vocea unei averi arogante, ignorante, necondiţionate, necontaminate de sensibilitate sau intelect. Încerc să zâmbesc condescendent, dar am muşchii paralizaţi. Ce bine, futu-i.

E un coşmar să le iau comanda. Sunt absorbiţi în discuţii despre cariere; tranzacţiile la bursă, relaţiile publice şi legea companiilor par să fie

cele mai populare, printre încercări de-a mă lua întâmplător peste picior şi de a mă umili. Păduchele-ăla slăbănog chiar mă-ntreabă la ce oră termin, dar io-l ignor, în timp ce ceilalţi scot chiote şi bat în masă ca la tobe. Termin de luat comanda, simţindu-mă nimicită şi devalorizată, şi plec spre bucătărie.

Tremur toată de furie, întrebându-mă cât timp mai pot controla asta, dorindu-mi ca Louise sau Marisa să fie astă-seară pe tură, ca să mai am o femeie cu care să vorbesc.

— Nu po' să-i dai pe găozarii-ăştia-afară, pizda mamii lor? mă răstesc la Graham.

— E o afacere. Clientu are-ntotdeauna dreptate, chiar dacă-i un cap de pulă.

Îmi amintesc de Mark, care mi-a povestit de când a lucrat el la Salonul Calul Anului, la Wembley, făcând catering cu Sick Boy, într-o vară, cu ani în urmă. Mereu spunea că puterea e la chelneri; niciodată să nu te pui c-un chelner. Are dreptate, bine'nţeles. Acuma e timpu să folosesc putere-aia.

Sunt chiar la mijlocu unei perioade nasoale de ciclu şi mă simt aşa terminată toată, secată. Mă duc la toaletă să-mi schimb tamponu, împachetându-l pe cel folosit, care e plin de secreţii, în hârtie igienică.

Unu dintre infecţii-ăştia bogaţi şi imperialişti au comandat supă; supa noastră fiţoasă cu roşii şi portocale. Cum Graham e ocupat să prepare felurile principale, iau tamponu plin de sânge şi-l înmoi, ca pe-un plic de ceai, în primu castron de supă. Câteva fire negricioase de ţesut uterin plutesc în supă, înainte să se dizolve. Amestec sănătos.

Duc la masă cele două aperitive cu paté şi cele două supe, asigurându-mă că distrusu-ăla slăbănog şi gelat o ia pe cea dreasă. Unu din grup, un tip cu barbă şatenă şi fenomenal de urât, cu dinţi proeminenţi, le spune ălora de la masă, din nou foarte tare, despre ce groaznic e-n Hawaii.

— La dracu, e prea cald. Nu că mă deranjează căldura, doar că nu-i ca aia bogată, arzătoare, din California de Sud. Locu-ăsta-i al dracu de umed, transpiri ca porcu tot timpu. Şi de asemenea te agasează mereu jegoşii-ăia de ţărani care vor să-ţi vândă tinichelele lor ridicole.

— Mai adu vin! tună irascibil la mine pulă ăla şaten.

Mă-ntorc la baie şi umplu o cratiţă cu urină. Am o problemă cu cistita, mai ales în perioada ciclului. Pişatu meu are un aspect stătut, tulbure, care sugerează o infecţie a tractului urinar.

Diluez carafa de vin cu pişatu meu; arată un pic tulbure, da-s aşa de loviţi, că n-or să observe. Deşert un sfert din vinu din carafă-n chiuvetă, turnând deasupra pişatu meu *de résistance*.

Mai torn nişte pişat şi pe peşte. Are-aceeaşi culoare şi consistenţă cu sosurile-n care-i marinat. Demenţă!

Pulă ăştia mănâncă şi beau totu fără măcar să observe.

E greu să te caci p-o bucată de ziar la toaletă; buda-i mică şi e greu să te-aşezi pe vine. Mai e şi Graham care strigă ceva. Reuşesc să fac un răhăţel apos, pe care-l iau şi-l amestec cu nişte frişcă-n robotu de bucătărie, şi înglobez mizeria rezultată în sos de ciocolată, încălzind-o-ntr-o tigaie. O torn peste profiteroluri. Arată tocmai bune de mâncat. Prea tare!

Mă simt încărcată cu o putere teribilă, savurându-le, de fapt, insultele. Acuma e mult mai uşor să continui să zâmbesc. Infectu-ăla gras a tras totuşi paiu cel scurt: îngheţata lui e ornată cu urme de otravă de şoareci măcinată. Sper că Graham nu dă de belea. Sper să nu se-nchidă restaurantu.

În eseul meu, mă gândesc acum că va trebui să susţin că, în unele-mprejurări, moralitatea e relativă. Asta dacă e să fiu sinceră cu mine. Totuşi, asta nu e viziunea lui Dr. Lamont, aşa că s-ar putea să rămân la absolutizare, ca să-i intru-n graţii şi să iau note mari.

E prea tare.

Trainspotting[125] la Gara Centrală din Leith

Oraşu pare sinistru şi străin, în timp ce-l străbat pe jos, de la Waverly. Doi tipi ţipă unu la altu sub arcada de la Carlton Road, de lângă magazia Poştei. Sau poate că muiştii ţipă de fapt la mine. Ce mai loc şi moment pentr-o bătaie. Da' o fi vreunu bun? Grăbesc pasu – ceea ce nu-i uşor, cu rucsacu-ăsta greu – şi-o iau spre Leith Street. Ce pula mea-i asta? Mari muişti. Pula mea, o să...

Pula mea, o să merg mai departe. Repede. Când ajung la Parcul Copiilor, gălăgia făcută de muiştii-ăia e-nlocuită de trăncăneala laudativă a grupurilor de muişti din clasa de mijloc, care ies cu toţii de la operă: *Carmen*. Unii dintre ei merg la restaurantele din partea de sus de la Walk, unde-au fost făcute rezervări. Io mă plimb. Tot drumu e la vale.

Trec pe lângă vechea mea casă de pe Montgomery Street, după aia pe lângă fosta zonă unde băgam droguri de pe Albert Street, care-acuma-i renovată şi ferchezuită. O maşină de poliţie dă drumu frenetic la sirenă-n timp ce-accelerează-n jos, spre Walk. Trei tipi ies împleticindu-se dintr-un pub şi intră-ntr-un magazin de chinezoi. Unu dintre muişti vrea să dea ochii cu mine. Mârlanii-ăştia s-aruncă la cel mai mic pretext de-ai pune pe alţii să

le facă treaba. Din nou, vechea şi discreta mărire-a pasului.

În termeni de probabilitate, cu cât mergi mai departe pe Leith Walk la or-asta din noapte, cu-atât e mai probabil să ţi se spargă faţa. Într-un mod pervers, mă simt mai în siguranţă pe măsură ce-naintez. E Leith. Bănuiesc c-asta-nseamn-acas'.

Aud sunete-nfundate şi mă uit pe alee-asta, cre' că duce-n curtea unui constructor. Îl văd pe Premiu Doi borând o grămadă de fiere. Îl aştept discret să s-adune, înainte să-i vorbesc.

— Rab. Eşti bine, frate?

Se-ntoarce şi se-mpleticeşte, 'ncercând să se concentreze-asupra mea, când pleoapele lui grele nu vor decât să se prăbuşească. La fel ca obloanele de oţel de la magazinu asiatic deschis până târziu, de peste drum.

Premiu Doi spune ceva care sună cam aşa:

— Hei, Rents, sănătos tun... bă muie... După care faţa i se schimbă oarecum şi spune:

— …futu-te să te fut de muist... las' că-ţi arăt io, bă, muie...

Merge înainte clătinându-se şi se leagănă spre mine. Chiar şi cu rucsac, tot reuşesc să mă dau înapoi destul de rapid, şi muistu prost se izbeşte de perete, după care se bălăbăneşte pe spate, căzând în cur.

Îl ajut să se ridice şi el debiteaz-o grămadă de rahaturi, pe care nu le-nţeleg, da' măcar acuma e mai pasiv.

Cum îmi pun braţu-n juru lui ca să-l ajut să meargă, dementu se prăbuşeşte ca un pachet de cărţi, cu neajutorarea dobândită pe care-o au toţi beţivii cronici, lăsându-se cu totul pe mine. Tre' să-mi dau jos rucsacu, să-l susţin pe muist, să-l ţin să nu cadă şi să ia un alt premiu doi de la trotuar. E inutil.

Trece un taxi pe Walk, îi fac semn şi-l bag pe Premiu Doi în spate. Taximetristu nu pare prea mulţumit, da-i dau una de cinci şi-i spun:

— Lasă-l la Bowtow, prietene. Hawthornvale. De-acolo-şi găseşte el drumu.

Pân' la urmă, e perioada de petreceri. Muiştii ca Premiu Doi se potrivesc aşa bine cu perioad-asta din an.

Am fost tentat să intru şi io-n taxi cu Secks, să cobor la maică-mea, da' la Tommy Younger părea aşa de ademenitor. Begbie acolo, atrăgând tuturor atenţia, el şi cu vreo câţiva mârlani, dintre care unu-mi pare cunoscut.

— Rents! Ce pula mea faci, mă, muie! De-abia ai venit de la Londra?

— Da, îi întind mâna şi mă trage-nspre el, bătându-mă puternic pe spate. Tocma l-am băgat pe Premiu Doi într-un taxi, am spus.

— Şi muie ăla. I-am spus să se care. A doua tâmpenie notabilă pe sear-asta. Muistu-i o mare problemă. E mai rău ca un junkist. Dacă n-ar fi fost Crăciun sau aşa, l-aş fi-nvineţit io. Pula mea, am terminat-o cu el. Şi cu asta basta, pula mea.

Begbie mă prezintă la muiştii din gaşca lui. Ce-a făcut Premiu Doi ca să fie dat-afară din mulţime-aia, nici nu voiam să ştiu. Unu dintre muişti era tipu-ăla, Donnely, Puştiu de la Saughton, un dement pe care Mikey Forrester obişnuia să-l lingă-n cur. Se pare că muistu s-a săturat într-o zi de Forrester şi l-a aranjat bine. Cu spitalizare. Nu i s-ar fi putut întâmpla unui tip mai de treabă.

Bebgie mă ia de-o parte şi-şi coboară vocea:

— Ştii că Tommy e bolnav rău, pula mea?

— Da. Am auzit.

— Du-te să-l vezi pe muie cât eşti aici.

— Da. Vreau să fac atsa.

— Foarte bine, pula mea. Tu şi toată lume-ar trebui, pula mea. Pula mea, nu dau vina pe tine, Rents, îi zic asta lu Premiu Doi; pula mea, nu dau vina pe Rents pen' Tommy. Pula mea, e viaţa fiecăruia. Pula mea, aşa i-am zis lu Premiu Doi.

După care Begbie-ncepe să-mi zică ce muist de treabă sunt, aşteptând să zic şi io la fel, ceea ce şi fac, conştiincios.

Pentr-o vreme, mă comport ca un suţinător pentru obişnuita umflare-a egoului lu Begbie, făcând pe tipu curat şi spunându-le ălora nişte poveşti clasice cu Begbie, care-l descriu pe muist ca un tip dur şi un armăsar extraordinar. Întotdeauna pare mai autentic când vine de la altcineva. Apoi plecăm amândoi de la pub şi ne-ndreptăm spre Walk. Io nu vreau decât să merg să pun capu jos la maică-mea, da' Cerşetoru insistă să mă-ntorc la el, să bem ceva.

Să merg pe Walk cu Begbie mă face să mă simt ca un prădător, nu ca o victimă, şi-ncep să caut muişti la care să le umflu ochii, până ce-mi dau seama ce găozar patetic eram.

Mergem să ne pişăm la vechea Gară Centrală din centrul Walk, acuma un hangar sărăcăcios şi pustiu, care va fi curând demolată şi-nlocuită cu un supermarket şi cu un centru de înot. Într-un fel, asta mă-ntristează, chiar dac-am fost prea mic să-mi amintesc dacă or fi fost vreodată trenuri acolo.

— Ce mai gar-a fost asta. Luai trenu d-aici spre orice direcţie, pe vremuri, sau aşa se zice, spun io, uitându-mă cum pişatu aburind împroşca piatra rece.

— Dac-ar mai fi fost trenuri, pula mea, m-aş sui-ntr-unu, pula mea,

să ies din bomb-asta, spuse Begbie.

Nu-i stătea-n caracter să vorbeasc-aşa despre Leith. Avea tendinţa să-l romanţeze.

Un beţivan bătrân, la care se uitase Begbie, veni spre noi împleticindu-se, cu sticla de vin în mână. Mulţi ca el foloseau locu-ăsta ca să bea şi să doarmă.

— Care-i treaba, băieţi? Trainspotting, nu? spune el, râzând necontrolat de propria glumă.

— Da. Aşa e, spuse Begbie. După care pe sub mustaţă: pula mea de muist bătrân.

— Păi atunci vă las. Păstraţi spiritu trainspotting.

A plecat legănându-se şi bolboroselile lui gălăgioase de beţiv umpleau hambarul părăsit. Am observat că Begbie era cuminţel şi stingherit, într-un mod ciudat. Îşi pierduse interesu pentru mine.

Abia atuncea mi-am dat seama că mârlanu-ăla bătrân era taică-su lu Begbie.

Am fost tăcuţi în drumu nostru spre casa lu Begbie, pân' ce-am dat d-un tip pe Duke Street. Begbie l-a lovit în faţă şi a căzut. Tipu a aruncat o privire scurtă-n sus, înainte de a-ncerca să se strângă-ntr-o poziţie de fetus. Begbie n-a zis decât „mare muist", în timp ce i-a cărat câteva picioare. Expresia pe care-a avut-o tipu uitându-se la Begbie a fost mai degrabă una de resemnare, decât de frică. Băiatu-nţelesese totu.

Nici măcar nu mi-a venit să intervin, măcar aşa, simbolic. Până la urmă, Begbie s-a-ntors spre mine şi a dat din cap spre direcţia-n care ne-ndreptam. L-am lăsat pe tip trântit pe trotuar şi ne-am continuat drumu-n tăcere, fără ca măcar unu dintre noi să se uite-o dată înapoi.

Un exemplu de vrăjeală

Era prima oară când îl vedeam pe Johnny de la amputaţia lui. Nu ştiam în ce stare-o să-l găsesc pe muist. Ultima oară când îl văzusem, se umpluse de abcese şi tot mai debita rahaturi cu plecarea la Bangkok.

Spre surpriza mea, muistu era exuberant, pentru cineva care şi-a pierdut de curând un picior.

— Rents! Frate! Cum o duci?

— Nu rău, Johnny. Uite, îmi pare tare rău de picioru tău, frate.

A râs de-ngrijorarea mea.

— Promiţătoarea carieră-n fotbal e-n pom. Totuşi, pe Gary Mackay nu l-a oprit, nu?

Am zâmbit.

— Lebăda Albă n-o să stea prea mult pe banca de rezerve. Odată ce-am ieşit din scaunu-ăsta, mă-ntorc pe stradă. La pasăre-asta nu po' să-i tai aripile. O să-mi ia picioarele, da' n-o să-mi ia niciodată aripile.

Şi-a strâns mâinile-n juru umerilor, ca s-arate unde i-ar fi fost aripile, dacă le-ar fi avut. Am impresia că el crede că are.

— *Aiciii-nu-te-poţi-schiiiiiimbbaaaa...*, cânta el.

Mă-ntreb pe ce era muistu. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, spuse:

— Tre să-ncerci ciclozina. Singură-i de căcat, da' să vezi dac-o amesteci cu metadonă; pfuaah, bă, muie! Cea mai tare chestie pe care-am avut-o vreodată. Inclusiv rahatu-ăla columbian pe care l-am avut în opzeş' patru. Ştiu că eşti curat acuma, da' vezi, dacă nu-ncerci altceva, 'ncearcă cocktailu-ăla.

— Crezi tu asta?

— Pula mea, e cel mai bun. O cunoşti pe Maica Stareţă, Rents. Cred în piaţa liberă când e vorba de droguri. Da' tre' să recunosc şi meritele NHS[126]. De când mi-am făcut ciotu-ăsta şi-am mers la terapie de recuperare, am început să cred că statu poate concura cu iniţiativa privată din industria noastră: e în stare să ofere un produs satisfăcător, la costuri scăzute pentru consumator. Metadona combinată cu ciclozina; îţi zic io, frate, să mă fut. Io doar cobor, îmi iau jeleurile de la clinică, după care caut nişte băieţi, să-mi dea ciclozină pe reţetă. Li se dă la amărâţii-ăia de muişti cu cancer, cu SIDA, gen. Un mic schimb, şi toţi muiştii-s mulţumiţi, pula mea.

Johnny-a rămas fără vene şi-a-nceput să-şi bage-n artere. N-a fost nevoie decât de câteva-nţepături ca să facă cangrenă. După care-a trebuit să-i taie picioru. Mă surprinde uitându-mă la ciotu bandajat; nu mă pot abţine.

— Ştiu la ce te gândeşti, bă, muie. Da' nu i-au tăiat lu Lebăda Albă picioru ăla din mijloc!

— Io nu…, protestez io, da' el îşi scoate pul-afară din boxeri.

— Nu că mi-ar fi de mare folos, pula mea, râde el.

Observ că scula lui e acoperită de coji uscate, ceea ce indică faptu că se vindecă.

— Se pare că totuşi se usucă, Johnny, abcesele, gen.

— Da. Am încercat să mă rezum la metadonă şi ciclozină şi să nu-mi mai injectez. Am crezut atunci când am văzut ciotu, că mai aveam o şansă, un alt punct de acces, da' muistu de la spital zice: Las-o baltă. Înfige-ţi un ac acolo şi eşti terminat. Da' terapia de recuperare nu-i prea naşpa,

totuşi. Strategia Lebedei Albe e să se facă mobil, să se lase şi să-nceapă să fac-afaceri cum trebe, mai mult pentru profit, decât pentru uz. Îşi trage betelia de la boxeri şi-şi bagă la loc chestia plină de cruste.

— Vrei să-ţi iei la revedere, frate, pula mea, sugerez io.

Muistu n-aude-un cuvânt din ce spun.

— Naaah, scopu e să strâng ceva finanţe, după care, Bangkok.

Poate că i s-a tăiat picioru, da' fantezia cu evadarea în Bangkok e încă intactă.

— Nu te supăra, zice el, nu vreau s-aştept până-ajung în Thailanda ca să mă fut. Asta-ţi face doz-asta redusă de rahat. Mi s-a sculat ieri când a venit asistenta să mă panseze. O băbătie şi-aşa, şi io stăteam cu mânuţa-ntinsă, poate, poate-mi pică ceva.

— Odată ce te pui în mişcare, Johnny… mă aventurez io încurajator.

— Păi, pula mea. Cine vrea să fut-un muist c-un singur picior? Va trebui să plătesc pentru asta; una mică pentru Lebăda Albă. Totuşi, cu gagicile e mai bine să plăteşti. Pula mea, ca să păstrezi relaţia la nivel de afacere. Părea amărât. Tu o mai regulezi pe Kelly?

— Nu, ea s-a-ntors aici.

Nu mi-a plăcut felu-n care-a zis asta şi lui nu i-a plăcut felu-n care-am răspuns.

— A venit într-o zi p-aici pizd-aia de Alison, spuse el, dezvăluindu-şi motivul urii.

Ali şi Kelly-s cele mai bune prietene.

— A, da?

— Ca să vadă monstruozitatea, dă el din cap spre ciotu bandajat.

— Hai, Johnny, că Ali n-ar putea să aibă atitudine-asta.

El râde din nou, căutându-şi o Coca-Cola dietetică, decofeinizată, rupându-i inelul şi luând o gură.

— Mai e-n frigider, îmi oferă el, arătând spre bucătărie. Dau din cap, negativ.

— Da, a venit aici într-o zi. Bine, acu vreo câteva săptămâni, cred. Io-i zic, o punem d-una mică, păp'şă? De dragu vremurilor bune, gen. Adică, măcar atâta putea să facă pentru Maica Stareţă, Lebăda Albă, care, pula mea, a avut grijă de ea de multe ori. Şi căţeaua insensibilă m-a refuzat, scutură el din cap dezgustat. Nu i-am pus-o niciodată lu curvuliţ-aia, ştii? Niciodată. Nici măcar atuncea când o cerea. Odată m-ar fi lăsat s-o fut în toate felurile, pentr-o doză.

— Destul de corect, am concluzionat io.

Era adevărat sau nu era?

Întotdeauna între mine şi Ali a fost un pic de ostilitate. Nu prea ştiu de ce. Oricare-ar fi motivu, mi-e mai uşor să cred cele mai naşpa chestii despre ea.

— Da’ Lebăda Albă n-ar profita niciodată d-o demoazelă-n suferinţă, zâmbeşte el.

— Da, sigur, spun io, fără nici o convingere.

— Pe bune că nu, susţine el strident. Păi n-am făcut asta, nu? Dovada existenţei budincii stă-n faptu de a o mânca, pula mea.

— Da’ doar pen’ c-aveai dava-n coaie.

— U, u, u, începe el, atingându-şi pieptu cu cutia de Cola. Lebăda Albă nu se foloseşte de tovarăşii lui. Prima regulă de aur. Nici pentru dava, nici pentru nimica. Niciodată să nu pui la-ndoială integritatea Lebedei Albe sub aspectu-ăsta, Rents. Şi-atunci n-aveam dava-n coaie. Aş fi putut să-i mănânc pizda pe pâine, dac-aş fi vrut. Chiar şi când aveam dava-n coaie; aş fi putut s-o scot la produs. Pula mea, o bucăţică uşoară. Aş fi putut s-o scot pe căţea pe Easter Road, c-o fustă scurtă şi fără chiloţi; să-i dau la muie, să-i astup gura, şi s-o pun pe jos la buda din spatele-adăposturilor. Pula mea, mi-aş fi utilat casa, dacă Lebăda Albă ar fi stat afară, taxând cu cinci lire de căciulă. Să fi intrat numai coate-goale, şi proporţiile tot ar fi fost astro-pula-nomice. Apoi la Tyney-n săptămâna următoare, să-i las pe toţi muiştii-ăia infectaţi care ţin cu Hearts, după ce şi-au luat băieţii doza.

Incredibil, da’ Johnny încă n-a luat HIV, deşi a fost implicat în crearea mai multor „poligoane de tragere“ pentru junkişti decât Dl. Cadona. Are o teorie bizară, că numai ăia care ţin cu Hearts iau HIV şi ăia care ţin cu Hib sunt imuni.

— Mi s-a făcut o înscenare. O slujbă de pensionare. Două săptămâni d-alea şi-aş fi putut să fiu în Thailanda, cu câteva funduri orientale parcate pe faţa mea. Da’ n-am făcut-o; că nu poţi să-ţi foloseşti tovarăşii.

— E greu să fii un om cu principii, Johnny, zâmbesc io.

Vreau să plec. N-aş mai suporta înc-o rundă din fanteziile cu aventuri orientale ale lu Johnny.

— Pula mea, să ştii că e. Problema mea e că le-am uitat p-alea greşite. Fără compasiune-n afaceri, şi cu toţii suntem cunoştinţe când vine vorba de legea dragonului. Da’ acuma, nenorocitu milostiv care e Lebăda Albă, lasă să intervină prietenia. Şi cum mă răsplăteşte curvuliţ-aia egoistă? Îi cer să-mi fac-o muie mică, şi-atât. Voia să mi-o facă ş-aşa, din milă pentru picior, ştii. Chiar am convins-o să-şi pună mai mult fard şi ruj, rezistent, gen, ştii? Aşa că mi-o scot. Se uită la bubele-alea care supurau şi i se pune pata. Îi zic, nu-ţi face griji, saliva-i un antiseptic natural.

— Aşa se zice, recunosc io.

Continuă.

— Da. Şi-ţi mai zic ceva, Rents, noi am avut o idee bună-n şapte'şapte. Toate flegmele-alea pe care le-am dat. Să-necăm, pula mea, toată lumea-n salivă.

— Păcat că ne-am uscat cu toţii, spun io, ridicându-mă să plec.

— Da, prea corect, spune Johnny Swan, mai liniştit acuma.

E timpu să dispar.

Iarna în West Granton

Tommy arată bine. E înfricoşător. Va muri. La un moment dat, între următoarele câteva săptămâni şi următorii cinşpe ani, Tommy nu va mai fi. Sunt şanse ca şi cu mine să se întâmple la fel. Diferenţa e că, în cazu lu Tommy, ştim asta.

— E OK, Tommy? întreb io.

Arată aşa de bine.

— Da, spune el.

Tommy stă pe un fotoliu jerpelit. Aerul miroase-a umezeală şi-a gunoi care-ar fi trebuit dat afară acu o mie de ani.

— Cum te simţi?

— Nu prea rău.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Trebe să-ntreb asta.

— Nu chiar, spune el, cum face de obicei.

Mă aşez stingherit pe un scaun identic. E tare şi are arcurile ieşite. Cu mulţi ani în urmă, era scaunu vreunui muist bogat. Da' de cel puţin două decade e-n case sărace. Acuma a ajuns la Tommy.

Văd că de fapt Tommy n-arată prea bine. Lipseşte ceva, o parte din el; ca şi când ar fi un puzzle incomplet. E mai mult decât şoc sau depresie. E ca şi cum o parte din Tommy e deja moartă, iar io jelesc după ea. Îmi dau acum seama că moartea e de obicei un proces, nu un eveniment. În general, oamenii mor gradat, din ce în ce mai mult. Putrezesc încet în aziluri şi spitale sau în locuri de genu-ăsta.

Tommy nu poate ieşi din West Granton. A dat-o-n bară cu maică-sa. Ăsta-i unu dintre apartamentele-venă-varicoasă, numit aşa din cauza crăpăturilor acoperite cu ipsos, care se-ntind peste tot. Tommy l-a luat prin

hotline-ul consiliului. Cinşpe mii de oameni pe lista de aşteptare şi nu l-a vrut nimeni p-ăsta. E o-nchisoare. Da’ nu e vina consiliului; guvernu i-a făcut să vândă toate casele bune, lăsând resturile pentru ăştia ca Tommy. Din punct de vedere politic, e foarte logic. Aici nu-i nici un vot pentru guvern, aşa că de ce să te oboseşti să faci ceva pentru oamenii care nu te susţin? Din punct de vedere moral, e altceva. Da’ ce-are-a face morala cu politica? Nu e vorba decât de mălai.

— Cum e la Londra? întreabă el.

— Nu-i rău, Tommy. De fapt, e la fel ca aici, ştii.

— Da, pariez, spune el sarcastic.

NAŞPA era pictat pe uşa întărită bine cu placaj, cu litere mari, negre. De asemenea HIV şi JUNKY. Puştii ăia nespălaţi ar tăbărî pe oricine. Încă nu i-a spus-o nimeni lu Tommy-n faţă. Tommy e un mare nenorocit, crede în ceea ce Begbie numeşte disciplina bâtei de baseball. Are şi tovarăşi duri, cum e Cerşetoru, şi tovarăşi nu-chiar-aşa-de-tari, ca mine. Cu toate astea, Tommy va deveni mai vulnerabil la persecuţie. Prietenii lui vor scădea la număr, pe măsură ce nevoia lui va creşte. Matematica inversă sau perversă a vieţii.

— Tu ţi-ai făcut testu, spune el.

— Da.

— Curat?

— Da.

Tommy se uită la mine. E ca şi când ar fi furios şi rugător, în acelaşi timp.

— Tu ai luat mai mult ca mine. Şi ai folosit la comun acele. P-ale lu Sick Boy, Keezbo, Raymie, Spud, Swanney... le-ai folosit p-ale lu Matty, ce pula mea. Spune-mi că nu le-ai folosit niciodată p-ale lu Matty!

— N-am folosit niciodată la comun, Tommy. Toţi muiştii spun asta, da’ io n-am folosit niciodată la comun, nu în poligoane, cel puţin, i-am zis.

Ciudat, uitasem cu totu de Keezbo. Acuma e-nchis de vreo doi ani deja. Am tot vrut să merg să-l vizitez pe muist de mult. Da’ ştiu că n-o s-ajung niciodată.

— Rahat! Muie! Pula mea, ai folosit!

Tommy se apleacă-n faţă. Începe să plângă. Îmi amintesc că mi-am zis: dacă-ncepe el, s-ar putea să-ncep şi io. Nu simt decât o furie urâtă, sufocantă.

— N-am folosit niciodată la comun, scutur io din cap.

Se-aşază înapoi şi zâmbeşte pentru sine; nici măcar nu se uită la mine-n timp ce vorbeşte gânditor, de data asta fără amărăciune.

— E ciudat cum se rezolvă lucrurile, nu? Tu şi cu Spud şi cu Sick

Boy şi Swanney şi-aşa m-aţi băgat în povestea cu H. Io stăteam la o băută cu Premiu Doi şi cu Franco şi râdeam de voi, ziceam că sunteţi cei mai proşti muişti din lume. După care m-am despărţit de Lizzy, ţi-aduci aminte? Am venit la tine-acas'. Ţi-am cerut o bilă. Mi-am zis, pula mea, o să-ncerc din toate-o dată. Şi de-atunci am tot încercat-o câte o dată.

Mi-amintesc de asta. Hristoase, asta n-a fost decât cu câteva luni în urmă. Unii nenorociţi sunt aşa, mult mai predispuşi la dependenţa de anumite droguri, decât alţii. Ca Premiu Doi cu băutura. Tommy s-a luat de dava din răzbunare. Nici un muist nu prea poa' s-o controleze, da' io ştiu vreo câţiva, ca mine, care se adaptează. Io m-am lăsat deja de câteva ori. Să te laşi şi să te-apuci din nou e ca mersu la-nchisoare. De fiecare dată când intri-n puşcărie, probabilitatea ca tu să te eliberezi vreodată de stilu-ăla de viaţă scade. La fel e şi de fiecare dată când te-ntorci la dava. Îţi scazi şansele de a putea vreodată să trăieşti fără. Io am fost ăla care l-a-ncurajat pe Tommy să-şi facă prima doză, doar pen' c-aveam marf-acolo? Posibil. Probabil. Cât de vinovat mă făcea asta? Destul de vinovat.

— Chiar îmi pare rău, Tommy.

— Pula mea, nu ştiu ce să fac, Mark. Ce-o să mă fac?

Pur şi simplu stau acolo, cu capu un pic plecat. Am vrut să-i spun lu Tommy: Continuă-ţi viaţa. E to' ce po' să faci. Ai grijă de tine. S-ar putea să nu se agraveze. Uită-te la Davie Mitchell. Davie e unu dintre cei mai buni tovarăşi ai lu Tommy. Are HIV şi n-a luat niciodată dava-n viaţa lui. Totuşi Davie e ok. Duce-o viaţă normală, bine, o viaţă normală cum duc toţi muiştii pe care-i ştiu.

Da' ştiu că Tommy nu-şi permite să-şi încălzeasc-apartamentu-ăsta. El nu e Davie Mitchell, ca să nu zic Derek Jarman. Tommy nu se poate băga-ntr-o bulă, nu poa' să stea la căldură, să mănânce mâncare bună şi proaspătă, să-şi menţină mintea stimulată de noi provocări. El n-o să trăiască cinci sau zece sau cinşpe ani pân' să fie lovit de pneumonie sau cancer.

Tommy nu va ieşi din iarna de la West Granton.

— Îmi pare rău, frate. Chiar îmi pare rău, tot repet io.

— Ai ceva marfă? întreabă el, ridicându-şi capu şi uitându-se fix la mine.

— Acuma-s curat, Tommy. Când îi spun asta, nici măcar nu rânjeşte.

— Atuncea dă-mi nişte bani. Aştept să vină după chirie.

Mă scotocesc prin buzunare şi scot două bancnote mototolite de cinci. Mă gândesc la-nmormântarea lu Matty. Sunt şanse ca următoarea să fie-a lu Tommy şi, pula mea, nu poa' să facă nimeni nimica. Mai ales io.

Ia banii. Ochii noştri se-ntâlnesc şi-ntre noi apare-o scânteie. E ceva ce nu pot defini, da’ e ceva foarte plăcut. Durează doar o secundă; după care dispare.

Un soldat scoţian

Johnny Swan îşi examinează capul tuns periuţă în oglinda de la baie. Părul lui lung, îmbâcsit, fusese tuns cu câteva săptămâni în urmă. Acum trebuia să scape de claia asta din bărbie. Când ai un singur picior, bărbieritul e o pacoste, iar Johnny nu-şi prea recăpătase echilibrul. Oricum, după câteva cicatrice, i-a reuşit o încercare acceptabilă. Era hotărât să nu se mai întoarcă niciodată în scaunul ăla cu rotile, ăsta era lucru sigur.

— Înapoi la treabă, îşi spune, studiindu-şi faţa în oglindă. Johnny arăta curat. Nu era un sentiment plăcut, iar procesul îi cauzase ceva chinuială; dar oamenii se aşteaptă la etaloane de la un fost soldat. Începe să fluiere o melodie din *Un soldat scoţian*; îngăduindu-şi şi mai mult, îi adresează imaginii lui un salut ceremonios, de regiment.

Bandajul de pe ciotul lui îi dă lui Johnny un motiv de îngrijorare. Arată jegos. Doamna Harvey, asistenta comunitară, vine astăzi să-l schimbe, negreşit cu câteva cuvinte elegante despre igiena personală.

Îşi examinează piciorul întreg. N-a fost niciodată cel mai bun din cele două. Genunchiul ăla era şubred în urma unui incident fotbalistic de acum mulţi ani. Şi va deveni şi mai şubred, fiind singurul susţinător al greutăţii lui. Johnny se gândeşte că ar fi trebuit să-şi injecteze în artera din picioru ăsta; să-l lase p-ăsta să devină muistu cangrenos, care să fie ciopârţit de chirurg. Blestemul de a fi dreptaci, reflectează el.

Afară, pe străzile reci, se leagănă şi se-mpleticeşte spre Gara Waverly. Fiecare pas este unul nemilos. Durerea nu vine din extremitatea ciotului, ci pare că se află în tot corpul; în orice caz, cele două tablete de metadonă şi barbituricele pe care le-a înghiţit o mai atenuează. Johnny îşi stabileşte tabăra la ieşirea din Market Street. Pe bucata lui mare de carton scrie cu litere negre:

VETERAN LA FALKLANDS[127] – MI-AM PIERDUT PICIORUL PENTRU ŢARĂ. VĂ ROG, AJUTAŢI-MĂ.

Un junkist, Silver, Johnny nu-i ştie numele adevărat, se apropie de el cu mişcări în reluare.

— Ai ceva dava, Swanney? întreabă.

— Nu se-ntâmplă nimic, frate. Vine Raymie sâmbătă, sau aş-am auzit.

— Sâmbătă nu-i bine, gâfâie Silver. Pula mea, am o maimuţă-n spate, care vrea de mâncare.

— Lebăda Albă e om de afaceri, Silver, arată Johnny spre el. Dac-ar avea marfă de vânzare, ast-ar face.

Silver pare deprimat. O manta neagră, jegoasă atârnă neglijent pe carnea lui cenuşie, atrofiată.

— Mi-am dat gata reţeta de metadonă, afirmă el, fără să caute sau să aştepte compasiune. După care în ochii lui morţi apare o uşoară licărire.

— Hei, Swanney, scoţi ceva mălai din asta?

— O uşă se-nchide, alta se deschide, zâmbeşte Johnny, cu dinţii putrezindu-i în gură. Scot mai mulţi biştari din asta decât dacă vând. Acuma te rog să mă scuzi, Silver, tre' să-mi câştig pâine-aicea, pula mea. Un soldat cinstit ca mine nu poa' să fie văzut vorbind cu junkişti. Ne mai vedem.

Silver abia dacă aude comentariul lui, darămite să se mai şi supere.

— Păi atuncea o să merg la clinică. Poate-mi vinde vreun muist o tabletă.

— *Au revoir*, îi strigă Johnny în urmă.

Face o afacere stabilă. Unii îi aruncă pe furiş monede în pălărie. Alţii, nemulţumiţi de amestecul mizeriei în vieţile lor, se întorc cu spatele sau se uită cu fermitate înainte. Femeile dau mai mult decât bărbaţii; tinerii, mai mult decât bătrânii; oamenii care par să aibă mijloace mai modeste se pare că sunt mai generoşi decât cei care par avuţi.

În pălărie aterizează una de cinci.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, mulţumeşte Johnny.

— Ba deloc, spune un tip de vârstă mijlocie, vă suntem datori, băieţi. Trebuie să fie groaznic să-nduri pierdere-asta aşa de tânăr.

— N-am nici un regret. Nu-ţi poţi permite să te amărăşti, prietene. Oricum, asta-i filozofia mea. Îmi iubesc ţara; şi-aş face-o din nou. Pe lângă asta, io mă consider unu dintre norocoşi; io m-am întors. Am pierdut nişte tovarăşi buni în bătălia de la Goose Green, îţi zic io.

Johnny îşi ia o privire sticloasă şi absentă; aproape credea şi el. Se întoarse spre bărbat.

— Totuşi, să-ntâlnesc oameni ca tine, care-şi amintesc, cărora le pasă; asta face să merite osteneala.

— Noroc, spuse bărbatul, înainte de a se întoarce şi a urca treptele spre Market Street.

— Pula mea de muist dement, murmură Johnny, scuturându-şi capul plecat, fiindcă accese de râs îi încreţesc faţa.

După două ore, face 26,789 £. Nu merge rău şi e muncă uşoară. Johnny e bun să aştepte; nici măcar Căile Ferate Britanice într-o zi proastă nu-i puteau distruge karma de junkist. Oricum, abstinenţa dă semne de crudele ei intenţii, printr-o febră ca de gheaţă, care-i determină pulsul să ceară o porţie şi porii să secrete o transpiraţie abundentă, toxică. Tocmai se pregăteşte să strângă şi să plece, când o femeie subţire, fragilă, se apropie de el.

— Ai fost soldat în Armata Regală, fiule? Şi Brian al meu a fost, Brian Laidlaw.

— E, la marină, doamnă. Johnny scutură din umeri.

— Brian nu s-a mai întors, Dumnezeu să-l aibă-n pază. Avea douăş' unu de ani. Băieţelu meu. Un băieţel bun ş-aşa.

Ochii femeii se umplu cu lacrimi. Vocea îi scade într-un şuierat concentrat, care, prin neputinţa lui, îţi stârneşte şi mai mult mila.

— Ştii, fiule, o s-o urăsc pe Thatcher aia pân-o să mor. Nu trece-o zi fără s-o blestem.

Îşi desface geanta, scoţând o bancnotă de douăzeci de lire şi i-o strecoară-n mână lui Johnny.

— Uite, fiule. E tot ce am, da' vreau să-i iei.

Izbucneşte-ntr-un sughiţ şi aproape că pleacă clătinându-se; de parcă ar fi fost înjunghiată.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, strigă Johnny Swan după ea. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Scoţienii din Armata Regală.

Apoi îşi freacă palmele, la gândul de a mai adăuga nişte ciclozină la metadona pe care o avea deja. Cocktail psiho-meti: biletul lui spre vremuri mai bune, micul lui paradis privat pe care neiniţiaţii îl dispreţuiesc, fără să poată vreodată concepe extazul lui. Albo are o grămadă de ciclozină, prescrisă pentru cancerul lui. Johnny o să-şi viziteze prietenul bolnav în după-amiaza asta. Albo are nevoie de jeleurile lui Johnny, cum Johnny are nevoie de demenţia lui. O coincidenţă reciprocă de dorinţe. Da, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Scoţienii Armatei Regale, şi Dumnezeu să binecuvânteze NHS.

117 Joc de cuvinte: SWAG este una dintre mărcile de echipamente pentru formaţii şi cântăreţi, care apare pe majoritatea genţilor şi huselor pe care aceştia le folosesc şi, în acelaşi timp, şi un termen argotic pentru bani.

118 Do It Yourself, genul de activităţi de renovare şi întreţinere a casei, pe care le poţi face singur.

119 Lanţ de magazine, specializate în materiale pentru amenajări interioare şi renovări.

120 Fender Stratocaster, un model de chitară electrică foarte apreciat.

121 *Soap operas* australiene.

122 *Straight*, în original. Termenul se foloseşte atât cu sensul de *adevărat, pe bune*, cât şi cu cel de *abstinent, fără droguri.*

123 Locuitori din zona Tyneside şi din fostele zone miniere din Northumberland, Anglia.

124 Locuitori din oraşul Liverpool.

125 Hobby axat în jurul pasiunii pentru trenuri şi căi ferate. Cei care îl practică (*trainspotter*-ii), urmăresc activitatea fiecărei locomotive şi garnituri, luând, eventual, notiţe, pentru a le monitoriza mai riguros. Motivaţiile acestui hobby sunt legate fie de interesul pentru mecanismele respective, fie de nostalgia după epocile în care trenul constituia mijlocul principal de transport, fie de o simbolistică a călătoriei. În argou, acest termen desemnează persoanele excentrice şi plictisitoare.

126 National Health Service . Serviciul Naţional de Sănătate.

127 Război purtat în 1982 între Argentina şi Regatul Unit, pentru Insulele Malvine.

Exit

Din staţie-n staţie

E o noapte urâtă şi mohorâtă. Nori jegoşi atârnă pe cer, aşteptând să-şi scuipe încărcătura întunecată peste cetăţenii amestecaţi de dedesubt, pentru a enşpea oară de dis-de-dimineaţă. Aglomeraţia din staţia de autobuz e ca un birou de Siguranţă Socială întors cu fundu-n sus şi-mbibat cu ulei. O mulţime de tineri care trăiesc vise mari pe bugete mici stau posomorâţi la coadă în staţia spre Londra. Singura cale mai ieftină e cu ia-mă, nene.

Autobuzul a venit din Aberdeen, cu oprire la Dundee. Begbie îşi verifică biletele de rezervare a locului, după care-şi fixează privirea răuvoitoare asupra oamenilor aflaţi deja în autobuz. Întorcându-se, se uită la rucsacul Adidas de la picioarele lui.

Renton, fără să-l poată auzi Begbie, se întoarce către Spud şi dă din cap spre prietenul lor crispat.

— Muistu-ăsta tot speră ca cineva să ne fi ocupat locurile, ca să aibă motiv să facă scandal.

Spud zâmbeşte şi-şi ridică sprâncenele. Uitându-te la el, se gândeşte Renton, n-ai ghici niciodată cât de mare e miza. Asta e cea mare, fără-ndoială. Avusese nevoie de injecţia aia, ca să-şi calmeze nervii. Fusese prima de luni de zile.

Begbie se întoarce, plin de draci, şi le-arată o grimasă furioasă, ca şi cum ar simţi lipsa lor de respect.

— Unde pula mea e Sick Boy?

— Ăă, io-s total pierdut, gen, ridică Spud din umeri.

— O să fie aici, spune Renton, dând din cap spre geanta Adidas. Acolo ai douăzeci la sută din marfa lui.

Asta a declanşat un atac de paranoia.

— Vorbeşte mai încet, pula mea de dement! îi zice Begbie printre dinţi lui Renton. Se uită în jur, holbându-se la ceilalţi pasageri, simţind

nevoia disperată ca doar unu, unu singur, să dea ochii cu el, ca să-i ofere o ţintă pentru a-şi dezlănţui furia care ameninţă să-l copleşească şi să fută consecinţele.

Nu. Trebuia să se controleze. Era prea mult la mijloc. Totul era la mijloc.

Totuşi, nu se uita nimeni la Begbie. Cei care nu-l ignoră simt vibraţiile pe care le transmite. Folosesc acest talent special pe care îl au oamenii: să spună că nebunii sunt invizibili. Nici măcar tovarăşii lui nu vor să dea ochii cu el. Renton şi-a tras peste ochi şapca lui verde de baseball. Spud, care poartă o eşarfă de fotbal cu Republica Irlandeză, o urmăreşte pe o tipă cu rucsac, blondă, care tocmai şi-a dat jos sacul pentru a-i oferi o vedere a blugilor ei strânşi pe cur. Premiu Doi, care stă puţin separat de ceilalţi, bea cu îndârjire; protejând bagajul voluminos înghesuit la picioarele lui în două pungi de plastic.

Dincolo de mulţime, în spatele magherniţei care se intitula pub, Sick Boy vorbeşte cu o fată pe care o cheamă Molly. E prostituată şi seropozitivă. Uneori o arde pe lângă staţie noaptea, căutând clienţi. Molly se îndrăgostise de Sick Boy de când s-au lins într-o discotecă slinoasă din Leith, cu câteva săptămâni în urmă. Sick Boy îi ţinuse o teorie la beţie despre transmiterea HIV şi, ca să o ilustreze, îşi petrecuse mare parte din noapte sărutând-o. Mai târziu, a avut o cădere psihică puternică, spălându-se pe dinţi de zece ori înainte de a suporta o noapte de insomnie, plină de anxietate.

Sick Boy îi văzuse pe prietenii lui din spatele pubului. O să-i facă pe nenorociţi să-l aştepte. Vrea să se asigure că nu apar gaborii înainte să urce în autobuz. Dacă se întâmplă asta, muiştii nenorociţi pot merge singuri.

— Împrumută-mi zece lire, păp'şă, îi cere lui Molly, fără să uite că are trei mii jumate în conţinutul sacului Adidas. Oricum, alea sunt bunuri. Ăsta e cash, care e mereu o problemă.

— Uite.

Felul în care Molly îşi scoate geanta, fără a pune întrebări, aproape că-l emoţionează pe Sick Boy. Apoi, cu ceva amărăciune, observă ce sănătos e portofelul ei şi înjură în gând că nu a cerut douăzeci.

— Noroc, păpuşă... OK, mai bine plec şi te las cu ai tăi.

Fumul semnalizează plecarea. Îi ciufuleşte buclele şi-o sărută; de data asta însă doar o atingere ironică pe obraz.

— Sună-mă când te-ntorci, Simon, strigă ea în urma lui, privindu-i corpul subţire, dar puternic cum se-ndepărtează de ea.

El se întoarce.

— Numa să-ncerci să mă opreşti, numa să-ncerci. Ai grijă de tine-

acuma.

Îi face cu ochiul şi-i trimite un zâmbet larg, care-i topeşte inima, înainte de a-şi vedea de drum.

— Pula mea de curvuliţă distrusă, mormăie el pe sub mustaţă, cu faţa încremenindu-i într-o furie plină de dispreţ.

Molly era o amatoare, nici pe departe atât de cinică pentru jocul în care a intrat. O mare victimă, se gândeşte el, cu un amestec ciudat de compasiune şi batjocură. Dă colţul şi se alătură celorlalţi, întorcându-şi capul dintr-o parte-n alta, încercând să detecteze prezenţa poliţiei.

Nu e amuzat de ce se întâmplă când se pregătesc să se suie în autobuz. Begbie îl înjură pentru întârziere. Întotdeauna trebuia să ai grijă cu dementul ăla, iar dat fiind fapul că, de data asta, miza era aşa de mare, părea şi mai turbat ca de obicei. Îşi aminti de planurile violente pe care le clocise Begbie, întâmplător, la petrecerea improvizată de noaptea trecută. Temperamentul lui îi putea trimite pe toţi la închisoare pe viaţă. Premiu Doi era într-o stare avansată de ebrietate; era de aşteptat. Pe de altă parte, cine ştie ce-i debitase gura aia spartă de beţivan înainte să ajungă aici? Dacă nu-şi aduce aminte unde este acum, cum pula mea să te-aştepţi să-şi amintească ce spune? Pula mea, asta-i o învârteală dubioasă, reflectează el, lăsându-se pătruns de un fior de spaimă.

Ce-l mănâncă totuşi cel mai tare pe Sick Boy e starea lui Renton şi-a lui Spud. Era foarte evident că erau blană. Era ca şi când nenorociţii-ăştia o s-o dea-n bară. Renton, care acuma era curat de o perioadă foarte mare de timp, dinainte de a-şi lăsa slujba de la Londra şi de a se-ntoarce, n-a putut rezista heroinei columbiene pure, de care le făcuse rost Seeker. Era ceva adevărat, susţinuse el, o bilă d-aia unică-n viaţa unui junkist din Edinburgh, obişnuit cu heroină pakistaneză ieftină. Spud, ca-ntotdeauna, se băgase şi el.

Ăsta era Spud. Abilitatea lui de a transforma fără nici un efort cele mai nevinovate distracţii în infracţiuni l-a uimit dintotdeauna pe Sick Boy. Chiar şi-n burta maică-sii, ar fi trebuit să-l defineşti pe Spud nu atât ca pe un fetus, cât ca pe un ansamblu de sedative şi probleme de personalitate. Probabil că le-ar fi adus poliţia pe cap şi spărgând o solniţă de la Micul Bucătar. Lasă-l pe Begbie, se gândeşte el cu amărăciune, dacă e să fie vreun muist care să strice aranjamentul, Spud o să fie ăla.

Sick Boy se uită aspru la Premiu Doi; porecla-i venea de la fantezia lui, alimentată de alcool, cum că ar putea să se bată şi de la rezultatele dezastruoase aferente. Sportul lui Premiu Doi nu fusese boxul, ci fotbalul. A fost un elev scoţian de renume internaţional, de un remarcabil talent, care, la vârsta de şaisprezece ani, a plecat în sud, la Manchester United. În acel moment, avea deja o problemă embrionară cu băutura. Unul dintre

miracolele neelucidate ale fotbalului a fost cum reuşise Premiu Doi să smulgă doi ani de la club, înainte să fie expediat înapoi în Scoţia. Filozofia standard era că Premiu Doi şi-a irosit un mare talent. Sick Boy a înţeles, oricum, şi mai crudul adevăr. Premiu Doi era o mare de disperare; vorbind despre viaţa lui în ansamblu, talentul său fotbalistic era mai degrabă o deviere frivolă, decât un blestem nemilos al alcoolismului.

Se suie-n autobuz, Renton şi Spud mişcându-se în reluare, aşa cum fac toţi davaiştii. Sunt la fel de dezorientaţi de desfăşurarea lucrurilor, pe cât sunt de drog. Se aflau acolo, dând marea lovitură şi mergând la Paris, să ia o pauză. Nu trebuia decât să schimbe heroina în cash, lucru care fusese aranjat de Andreas la Londra. Totuşi, Sick Boy i-a salutat ca pe o chiuvetă de vase murdare. Era cu siguranţă într-o stare proastă şi credea că lucrurile naşpa din viaţă trebuie împărţite.

Urcându-se în autobuz, Sick Boy aude o voce strigându-l.

— Simon.

— Nu curv-aia din nou, înjură el printre dinţi, înainte s-o observe pe o fată mai tânără.

Strigă:

— Ocupă-mi locu, Franco, vin imediat.

Aşezându-se pe locul lui, Begbie simte ură, amestecată cu ceva mai mult decât un acces de gelozie, văzând cum o tânără cu glugă albastră dă mâna cu Sick Boy.

— Muistu-ăsta, cu vrăjeala lui la pizde, o să ne fută pe toţi! urlă el la Renton, care arăta ca-n transă.

Begbie încearcă să distingă forma fetei prin hanorac. O admirase mai devreme. Îşi imaginează ce i-ar plăcea să-i facă. Observă că faţa ei e chiar mai drăguţă fără machiaj. Îi e greu să se concentreze la Sick Boy, dar Begbie îi vede gura şi ochii larg deschişi, cu o sinceritate disimulată. Begbie devine din ce în ce mai neliniştit, până când e gata să se ridice pur şi simplu şi să-l târască pe Sick Boy în autobuz. Ridicându-se de pe scaun, îl vede pe Sick Boy întorcându-se în maşină şi holbându-se trist pe fereastră.

Stau în spatele autobuzului, lângă toaleta plină de chimicale, care miroase deja a pişat împrăştiat. Premiu Doi s-a-nghesuit pe locul din spate, cu rucsac cu tot. Spud şi Renton stau în faţa lui, cu Begbie şi Sick Boy înaintea lor.

— Aia era fata lu Tam McGregor, nu-i aşa, Sick Boy? Faţa lui Renton îi surâde idiot prin spaţiul dintre tetiere.

— Da.

— Tot te mai deranjează? întreabă Begbie.

— Lu muie i s-a pus pata pen’ c-am futut-o pe curva de fi-sa. Între

timp, el le ademeneşte pe toate minorele care beau în clubu lui de căcat. Pula mea de ipocrit.

— Am auzit că te-a scos afară de la Fiddlers. Mi-au zis ăia că te-ai căcat pe tine, îşi bate joc de el Begbie.

— Ete pula! Cin' ţi-a zis asta? Muistu mi-a zis: dacă te-atingi c-un deget de fi-mea... Şi io i-am zis: C-un deget? Mă fut cu ea de luni de zile, bă, muie!

Renton scoate un zâmbet superior subtil auzind asta, iar Premiu Doi, care n-a prea auzit, râde zgomotos. Deocamdată nu-i suficient de murat ca să renunţe la formalităţile contactului social. Spud n-a zis nimic, dar face o grimasă, fiindcă strânsoarea ca de menghină a abstinenţei îi cuprinde puternic oasele fragile.

Begbie nu e convins că Sick Boy-ar avea coaie să se pună cu McGregor.

— Rahat. Pula mea, nu te-ai încurca tu cu muistu-ăla.

— Dă-te-n pula mea. Jimmy Busby era cu mine. Muistu-ăla de McGregor se cacă pe el în faţa lui Bomba-Buzz. E căcat pe el când e vorba de toţi Cashy. Ultimu lucru pe care-l vrea e să-i vin-o trupă din Familie să se-ncaiere-n clubu lui.

— Jimmy Busby... da' ăla nu e dur aşa. E un muist căcăcios. Io l-am aranjat pe dement la Dean. Ţi-aduci aminte, Rents? Rents! Ţi-aduci aminte când l-am trosnit pe muistu-ăla de Busby?

Begbie aruncă o privirie peste scaun, căutând sprijin, dar Renton începe să se simtă ca Spud. Un tremur îi contorsionează corpul şi-l loveşte o greaţă urâtă. Nu poate decât să dea neconvingător din cap, nicidecum să facă relatarea amănunţită pe care-o vrea Begbie.

— Ast-a fost cu ani în urmă. Acuma n-ai mai face-o, îl contrazice Sick Boy.

— Cine pula mea n-ar face-o? Ă? Crezi că n-aş face-o, ce pula mea? Pula mea de dement ce eşti! îl provoacă Begbie agresiv.

— Oricum, e numai rahat, contracarează Sick Boy supus, folosindu-şi una din tacticile clasice.

Dacă nu poţi câştiga partea subtilă a unei polemici, atunci fă-i de rahat contextul.

— Muistu ştie să nu s-amestece, pula mea, spune Begbie, mârâind încet.

Sick Boy nu răspunde, ştiind că aia era o ameninţare indirectă, îndreptată spre el, în absenţa lui Busby. Îşi dă seama că întinsese coarda.

Faţa lui Spud Murphy este lipită de fereastră. Stă cufundat într-o suferinţă tăcută, cu apele curgând de pe el şi simţind că oasele i se macină

unul de altul. Sick Boy se întoarce către Begbie, întrezărind posibilitatea de a găsi un punct comun.

— Şi muiştii-ăştia, bă, Franco, dă el din cap, arătând în spate, au zis c-o să fie curaţi. Mincinoşi nenorociţi. Să ne fută pe toţi.

Tonul lui e un amestec de dezgust şi autocompătimire, ca şi când s-ar fi resemnat cu faptul că soarta lui în viaţă este aceea de a i se sabota toate mişcările de nişte proşti fără voinţă, pe care e destul de ghinionist să fie nevoit să-i numească prieteni.

În orice caz, Sick Boy nu reuşeşte să atingă coarda empatiei lui Begbie, căruia atitudinea lui îi displace chiar mai mult decât comportamentul lui Renton şi-al lui Spud.

— Nu mai jeli atâta-n pula mea. Ai fost şi tu aşa de-o mie de ori, pula mea.

— N-am mai fost de mult. Muiştii-ăştia proşti n-o să se maturizeze niciodată.

— Ş-atuncea n-o să mai vrei, pula mea, nici un *speed*, nu? îl tachină Begbie, mângâind nişte granule sărate dintr-o folie de aluminiu.

Sick Boy chiar ar vrea acuma nişte Billy Whizz[128], ca să mai scurteze călătoria asta oribilă. Oricum, e terminat dac-o să se roage de Begbie. Stă uitându-se fix în faţă, scuturând uşor din cap şi bolborosind pe sub mustaţă, agitaţia dureroasă pe care o simte în stomac forţându-i mintea să treacă în revistă durere nesoluţionată după durere nesoluţionată. După care se ridică şi merge să-şi ia o cutie de McEwan’s Export din grămada lui Premiu Doi.

— Ţi-am zis io să-ţi iei proviziile tale! Faţa lui Premiu Doi semăna cu aceea a unei păsări urâte ale cărei ouă sunt sub ameninţarea unui prădător la pândă.

— O cutie doar, bă, muist zgârcit ce eşti! Ce pula mea! Sick Boy se loveşte cu mâna peste frunte, exasperat.

Premiu Doi îi întinde ezitant o cutie, pe care, până la urmă, Sick Boy nu o poate bea. Nu a mâncat nimic de multă vreme şi lichidul îi cade greu şi scârbos în maţele sensibile.

În spatele lui, alunecarea lui Renton prin suferinţele abstinenţei continuă cu repeziciune. Ştie că trebuie să acţioneze. Asta înseamnă că trebuie să-l lase baltă pe Spud. Oricum, în afaceri nu era loc pentru compasiune şi cu atât mai mult în aceasta. Întorcându-se spre partenerul său, spune:

— Frate, am un ditamai pietroiu-n cur, pula mea. Tre’ să stau ceva timp la budă.

Spud se trezeşte la viaţă pentru o clipă.

— Doar n-ai ceva la tine, nu?

— Dă-te-n pula mea, se răsteşte Renton convingător.

Spud se întoarce şi iarăşi se lichefiază chinuit pe fereastră.

Renton intră la toaletă şi încuie uşa. Şterge pişatu de pe marginea cadrului de aluminiu. Nu igiena îl preocupă, ci doar evitarea unei senzaţii de umed pe pielea de găină.

Pe chiuveta micuţă îşi aşază lingura, seringa, acul şi tampoanele de vată. Scoate din buzunar un pacheţel cu o pulbere alb-maronie, deşartă silitor conţinutul în preţuitul lui tacâm. Trage 5 mililitri de apă în seringă şi o împinge încet în lingură, având grijă să nu verse granulele. Mâinile lui tremurânde se încordează de concentrarea pe care doar prepararea drogului o poate da. Punând sub lingură flacăra de la bricheta de plastic Benidorm, amestecă depunerile încăpăţânate cu acul, până obţine o soluţie injectabilă.

Autobuzul se hurducăie puternic, dar Renton e pe fază; echilibrul lui de junkist se ajusta, ca un radar, la fiecare denivelare şi curbă de pe A1. Nu risipeşte nici o picătură-n timp ce înmoaie tamponul de vată în lingură.

Băgând acul în lingură, trage înapoi în butoiaş lichidul de culoarea ruginei. Îşi scoate cureaua, înjurând că ţintele se prindeau în găicile pantalonilor. O smuceşte violent, simţindu-se de parcă i se amestecau măruntaiele. Strângându-şi cureaua în jurul braţului, chiar sub bicepsul firav, îşi înfige dinţii îngălbeniţi în bucata de piele, ca s-o ţină strânsă. Muşchii gâtului i se încordează cât timp îşi menţine poziţia, căutând cu bătăi răbdătoare, cercetătoare, o venă proeminentă sănătoasă.

O scurtă licărire de şovăire îi sclipeşte într-un cotlon al minţii, dar este nemilos stinsă de un spasm chinuitor, care îi convulsionează corpul bolnav. Bagă acul, uitându-se cum carnea fragedă face loc oţelului care pătrunde adânc. Împinge puţin pistonul, doar pentru o fracţiune de secundă, înainte să-l tragă la loc, pentru a umple rezervorul cu sânge. După care scapă de presiunea curelei şi-şi bagă totul în venă. Îşi dă capul pe spate şi savurează doza. Stă acolo un timp, minute sau ore, înainte să se ridice şi să se privească în oglindă.

— Pula mea, eşti bestial, observă el, sărutându-şi reflexia.

Simte suprafaţa rece de sticlă pe buzele lui fierbinţi. Se întoarce şi-şi lipeşte obrazul de sticlă, după care o linge. Apoi se dă înapoi şi-şi potriveşte trăsăturile într-o mască forţată de suferinţă. Spud o să fie cu ochii pe el de cum o să deschidă uşa. Trebuie să reuşească să se poarte ca şi când i-ar fi rău, ceea ce nu va fi uşor.

Premiu Doi a băut ca să-nving-o mahmureală paralizantă şi acum trece prin ceea ce ar putea fi descris ca cel de-al doilea val, dacă starea lui constantă de ebrietate şi abstinenţă nu ar fi făcut ca acest termen să devină

superfluu. Begbie, dându-şi seama că nu au fost controlaţi nici de poliţia din Lothian, nici de Poliţia Vamală, de gabori, e mult mai relaxat. Victoria era la orizont. Spud trage un pui de somn agitat, de junkist. Renton se simte mult mai însufleţit. Chiar şi Sick Boy se prinde că lucrurile merg bine şi se destinde.

Echilibrul fragil este spulberat când Sick Boy şi Renton încep să se certe în legtură cu meritele lui Lou Reed dinainte şi după Velvet Underground. Sick Boy este, în mod atipic, redus la tăcere de atacul violent al lui Renton.

— Nu, nu... scutură el uşor din cap şi se-ntoarce, golit de inspiraţie pentru a-i contracara argumentele lui Renton.

Renton furase mantia de indignare pe care îi plăcea lui Sick Boy să o poarte la asemenea ocazii.

Savurând capitularea adversarului, Renton îşi trage înapoi capul, cu distincţie şi aroganţă; încrucişându-şi mâinile cu un gest de beligeranţă triumfătoare, aşa cum îl văzuse odată pe Mussolini, într-un vechi reportaj de ştiri.

Sick Boy se mulţumeşte să-i analizeze pe ceilalţi pasageri. În faţa lui se află două mătuşici, care se tot uită din când în când în jur, cu expresii dezaprobatoare şi făcând referinţe croncănitoare la adresa „limbajului“. Ele au, observă el, un miros de bătrânică, de pişat şi transpiraţie, parţial acoperit de straturile de talc stătut.

Vizavi de el stă un cuplu supraponderal, cu geci de fâş. Nenorociţii cu fâşuri sunt o rasă aparte, se gândeşte el caustic. Pula mea, ar trebui să fie exterminaţi. Pe Sick Boy îl surprindea că Begbie nu avea un fâş în garderoba lui. Odată ce-au pus mâna pe mălai, crede c-o să-i facă cinste nenorocitului cu unul, aşa, la şto. În plus, se hotărăşte să-l cadorisească pe Begbie cu un pui de pit-bull american. Chiar dacă Begbie l-ar neglija, n-ar muri de foame cu copilul în casă.

Totuşi, printre toţi mărăcinii din autobuz, se afla şi un trandafir. Ochii lui Sick Boy încetează să-i mai cerceteze critic pe ceilalţi pasageri când observă o tipă cu şuviţe blonde şi rucsac. Stă singură, în faţa cuplului cu fâşuri.

Renton e pus pe drăcii şi-şi scoate bricheta Benidorm, începând să-i ardă coada lui Sick Boy. Părul trosneşte şi încă un miros neplăcut se amestecă printre celelalte din spatele autobuzului. Sick Boy, dându-şi seama de ce se întâmplă, sare de pe scaun.

— Dă-te-n pula mea! urlă el, repezindu-se la Renton. Muişti imaturi! zice el printre dinţi, în timp ce râsul lui Begbie, Premiu Doi şi Renton îl ridiculizează, răsunând în tot autobuzul.

Totuşi, intervenţia lui Renton îi oferă lui Sick Boy scuza, de care nu prea are nevoie, de a-i părăsi şi de a se alătura tipei cu rucsac. Îşi scoate tricoul cu *Italienii o fac mai bine*, expunându-şi un tors atletic şi bronzat. Mama lui Sick Boy e italiancă, dar el poartă tricoul nu atât pentru a se mândri cu originile, ci pentru a-i enerva pe ceilalţi cu pretenţiile lui. Îşi ia geanta şi cotrobăie prin ea. Are acolo un tricou cu *Ziua Mandela*, care era destul de corect politic şi destul de tare, dar prea *mainstream*, prea suna a slogan. Mai rău, era fumat. Simţea că Mandela s-ar dovedi doar un alt muist boşorog şi plictisitor odată ce toată lumea s-a obişnuit cu faptul că a ieşit din închisoare. N-a fost nevoie decât să arunce o privire fugitivă celui cu *F.C. Hibernian- Combatanţii Europeni*, ca să-l pună la loc. Şi Sandinistas[129] erau destul de *passés* acuma. S-a hotărât pentru un tricou Fall care cel puţin avea meritul de a fi alb şi îi va scoate cel mai bine în evidenţă bronzul corsican. Punându-şi-l, s-a dus şi s-a strecurat pe locul de lângă femeie.

— Scuză-mă. Îmi pare rău, dar va trebui să te deranjez. Comportamentul tovarăşilor mei de călătorie e puţin cam imatur pentru gustul meu.

Renton observă, cu un amestec de admiraţie şi dezgust, metamorfozarea lui Sick Boy dintr-un distrus în bărbatul ideal al acestei femei. Modularea vocii şi accentul se schimbă subtil. O expresie interesată, serioasă îi apare pe faţă în timp ce-i adresează întrebări seducătoare noii sale interlocutoare. Renton sare ca ars când îl aude pe Sick Boy spunând:

— Da, şi io sunt mai degrabă un împătimit al jazz-ului.

— Sick Boy-a dat lovitura, observă el, întorcându-se spre Begbie.

— Pula mea, io-s foarte mulţumit pentru muie, spuse Begbie cu amărăciune. Măcar nu-i mai văd mutr-aia strâmbă de muist. Pula mea de muist prost, n-a făcut altceva decât să-i umble gur-aia, pula mea, de când ne-am văzut cu el.

— Toţi suntem un pic stresaţi, Franco. E miză mare. Ş-azi noapte-am băgat tot speedu-ăla. Toată lumea devine cam para.

— Pula mea, să nu-ncepi să-i ţii partea lu muistu-ăla. Pula mea, are nevoie d-o lecţie de bune maniere, mârlanu-ăla. Poate că-n curând o să ia una. Pula mea, nu te costă nimica să ai maniere.

Vehemenţa lui Begbie faţă de Sick Boy nu e alimentată atât de gelozie, cât de indignarea faţă de plecarea lui; îi e dor să stea lângă cineva. Acuma simte un mare impuls de la speed. Prin minte îi trec imagini după imagini, pe care Begbie le consideră prea tari, pentru a nu le împărtăşi. Are nevoie de cineva cu care să vorbească. Renton observă semnele pericolului. În spatele lui, Premiu Doi sforăie tare. Begbie n-ar scoate prea multe de la

el.

Renton îşi trage şapca de baseball peste ochi, înghiontindu-l imediat pe Spud, să se trezească.

— Dormi, Rents? întreabă Begbie.

— Mmmmm... murmură Renton.

— Spud?

— Ce? face Spud, irascibil.

A fost o greşeală. Begbie se-ntoarce de pe locul lui; cu mâinile aşezate pe genunchi, îl agaţă pe Spud şi-ncepe să repete o poveste spusă de multe ori.

— …şi-s deasupra ei, ştii, o fut, gen, pula mea, a luat-o razna şi strigă şi io mă gândesc, bă, să-mi fut una, pula mea de vacă-mpuţită, asta-i pe val, gen, da' mă-mpinge şi-i curge sânge din pizdă, gen, ca şi când ar fi în săptămâna aia, şi io vreau să-i zic, nu mă deranjează, mai ales nu la ce futai am tras, pula mea, dacă-ţi zic. Oricum, pula mea, se dovedeşte că pizda tocmai avorta, atunci ş-acolo.

— Da.

— Da, şi-ţi mai zic io ţie ceva, ce pula mea; ţi-am zis atuncea când io şi cu Shaun am agăţat două pipiţe la Oblomov, gen?

— Da... geme Spud şoptit, simţindu-şi faţa ca un tub cu raze catodice care implodează cu încetinitorul.

Autocarul opreşte la service. În timp ce lui Spud asta îi oferă pauza de care avea mare nevoie, Premiu Doi nu e mulţumit. D-abia îl luase somnul şi luminile puternice ale autobuzului se aprind, desprinzându-l nemilos din uitarea lui confortabilă. Se trezeşte dezorientat, într-o amorţeală alcoolică; ochi uimiţi, incapabili să focalizeze, urechi ţiuitoare asaltate de o cacofonie de voci nedesluşite, o gură căscată şi uscată, incapabilă să se închidă. Instinctiv, ia o cutie purpurie de Tennent's Super Lager, lăsând lichidul greţos să acţioneze ca un înlocuitor de salivă.

Îşi târâie picioarele pe pasarela suspendată a autostrăzii, chinuiţi de frig, de oboseală şi de drogurile din corpurile lor. Excepţie face Sick Boy, care valsează-ncrezător în faţa lor, cu tipa cu rucsac.

În bufetul de prost gust de la Trust House Forte, Begbie îl apucă pe Sick Boy de un braţ şi-l scoate din rând.

— Pula mea, să n-o jefuieşti pe gagic-aia. Pula mea, nu vrem să mişune p-aicea poliţia, după câteva sute de lire din mălaiu de vacanţă la nişte studenţi, pula mea. Nu când avem la noi echivalentu-n dava la op'şpe mii de lire.

— Ce pula mea, mă crezi fraier? se răsteşte Sick Boy, înfuriat, da-n acelaşi timp mărturisindu-şi că Begbie-i adusese aminte la timp.

Se linsese cu femeia, dar ochii lui holbaţi de cameleon scanau frenetic, încercând să-şi dea seama unde avea dosiţi banii. Vizita la cafenea fusese şansa lui. Oricum, Begbie avea dreptate, nu era momentu pentr-o mişcare ca aia. Nu poţi să te încrezi în instincte, reflectă Sick Boy.

Se desparte de Begbie, într-o proastă dispoziţie afectată, alăturându-se prietenei lui la rând.

După asta, Sick Boy începe să-şi piardă interesul pentru femeie. Îi e greu să-şi menţină un nivel acceptabil de concentrare la poveştile ei entuziaste despre plecarea în Spania timp de opt luni, înainte de a-şi fi luat diploma în drept la Universitatea Southampton. El ia adresa hotelului din Londra unde stă ea, observând cu dispreţ că pare să fie unul ieftin din King's Cross, şi nu unul dintr-o zonă mai salubrizată din West End, unde i-ar plăcea s-o ardă pentru o zi-două. Era extrem de încrezător că ar pune-o de-un futai cu femeia asta, odată ce afacerea cu Andreas e rezolvată.

Până la urmă, autobuzul o ia spre ghetourile din nordul Londrei. Sick Boy priveşte nostalgic cum trec pe lângă Swiss Cottage, întrebându-se dacă o femeie pe care o ştia încă mai lucra la bar. Fără-ndoială că nu, se gândeşte el. Şase luni e destul de mult în spatele unui bar dintr-un pub din Londra. Chiar şi aşa devreme, autobuzul e nevoit să se târască atunci când ajunge în centrul Londrei, şi îi ia deprimant de mult până să ajungă la staţia Victoria.

Coboară ca nişte obiecte de ceramică sparte, răsturnate dintr-o cutie. Se naşte o dezbatere dacă să meargă la metrou şi să ia un tren pe Linia Victoria până la Parcul Finsbury sau să ia un taxi. Se hotărăsc că un taxi e mai bine decât să se fâţâie prin Londra cu aşa multă dava.

Se înghesuie într-un taxi Hacney, spunându-i şoferului vorbăreţ că merg la concertul cu Pogues, care va avea loc într-un cort din Parcul Finsbury. Era acoperirea ideală, dat fiind faptul că şi plănuiau să meargă la concert, combinând plăcerea cu afacerile, înainte să plece la Paris, într-o mică vacanţă. Taxiul aproape că o ia înapoi pe unde venise autobuzul, înainte de a opri la hotelul lui Andreas, care are vedere la parc.

Andreas, care provenea dintr-o familie greco-londoneză, moştenise hotelul la moartea tatălui său. Pe vremea tatălui său, hotelul găzduia mai ales familii rămase fără case, în regim de urgenţă. Consiliile locale aveau responsabilitatea de a găsi cazare pe termen scurt pentru oamenii în această condiţie, şi cum districtul Parcului Finsbury era împărţit în trei cartiere londoneze, Hackney, Harringey şi Islington, afacerea mersese bine. În orice caz, când a preluat hotelul, Andreas a văzut că ar fi putut s-o facă şi mai profitabilă, ca centru de-ntâlnire pentru afaceriştii londonezi. Neatingând vârfurile de top de pe piaţă la care ţintea, a creat un adăpost sigur pentru un

număr mic de prostituate. Tipii din clasa de mijloc din oraş admirau discreţia, curăţenia şi siguranţa stabilimentului.

Sick Boy şi Andreas ajunseseră să se cunoască ieşind amândoi cu aceeaşi femeie, pe care ambii o vrăjiseră. S-au înţeles instantaneu şi-au făcut împreună câteva mânării, în principal mici şmecherii cu asigurări şi fraudă de carduri bancare. La preluarea hotelului, Andreas începuse să se îndepărteze de Sick Boy, hotărând că acuma el era într-o ligă mai tare. Oricum, Sick Boy îl contactase pentru un munte de heroină pe care pusese mâna. Andreas suferea de blestemul unei fantezii periculoase, eterne: anume că poate s-o ardă cu tot felu de şmecheri, ca să-şi umfle ego-ul, dar fără să plătească taxa de participare. Preţul pe care Andreas l-a plătit a fost să-i combine pe Pete Gilbert şi consorţiul din Edinburgh.

Gilbert era un profesionist care lucra în afacerile cu droguri de multă vreme. Cumpăra şi vindea orice. Pentru el, era doar o afacere, şi refuza să facă diferenţa între aşa ceva şi orice altă activitate antreprenorială. Intervenţia statului sub forma poliţiei şi judecătoriei nu constituia decât unul dintre riscurile unei afaceri. În orice caz, era un risc care merita să fie asumat, luând în considerare profitul baban. Om obişnuit din clasa de mijloc, Gilbert putea, prin natura contactelor sale şi prin capitalul său de risc, să procure droguri, să le păstreze, să le împartă şi să le vândă distribuitorilor mai mici.

Imediat, Gilbert îi gineşte pe scoţieni ca fiind nişte amatori distruşi, care-au dat peste-o afacere mare. Oricum, este impresionat de calitatea mărfii lor. Le oferă 15.000£, fiind gata să ridice până la 17.000£. Ei vor 20.000£, pregătiţi să nu coboare mai mult de 18.000£. Afacerea se face cu 16.000£. Gilbert va scoate cel puţin 60.000£ odată ce marfa e împărţită şi distribuită.

I se pare obositor să negocieze cu nişte rataţi distruşi de pe partea greşită a graniţei. Mai bine-ar trata cu persoana care le-a vândut-o. Dacă furnizorul lor a fost atât de disperat să dea o marfă aşa de bună pe mâna unei şleahte de distruşi, atunci chiar că nu le-avea cu afacerile. Gilbert l-ar fi putut fraieri de bani buni.

Mai mult decât obositor, era periculos. În ciuda asigurărilor contrare pe care le dădeau ei, ar fi imposibil, hotărî el, ca o adunătură de scoţieni să poată fi vreodată discreţi. Era mai mult decât probabil ca poliţia să le fi pus coadă. Din acest motiv, are afară în maşină doi tipi cu experienţă, care stau cu ochii cât cepele. În ciuda rezervelor lui, şi-a cultivat noii parteneri de afaceri. Oricine-ar fi aşa disperat să le dea o dată marfa asta, ar putea fi atât de fraier încât s-o mai facă o dată.

Afacerea odată încheiată, Spud şi Premiu Doi merg în Soho[130] să

sărbătorească. Sunt nou-veniţii tipici, atraşi de suprafaţa aia ca nişte copii de magazinul cu jucării. Sick Boy şi Begbie se duc la ceea ce se dovedeşte a fi un meci competitiv de biliard la Sir George Robey, cu doi tipi irlandezi cu care fac echipă. Obişnuiţi ai Londrei, dispreţuiesc fascinaţia prietenilor lor pentru Soho.

— N-o să vadă decât şepcile de plastic ale poliţiştilor, steaguri, plăcuţe cu Carnaby Street şi halbe la scoruri super mari, făcu mişto Sick Boy.

— O să-şi ia o curvă ieftină la hotelu lu tovarăşu-ăl-al tău, cum pula mea ai zis că-l cheamă pe muistu-ăla grec?

— Andreas. Da' ăla-i ultimu lucru pe care-l vor muiştii-ăştia, spune Sick Boy, aşezând bilele, – şi muistu-ăla de Rents. E a enşpea oară când încearcă să se lase. Fraieru de muist a dat cu picioru la o slujbă bună ş-un apartament drăguţ aicea ş-aşa. Cre' că după asta io şi cu el o s-o luăm pe cărări diferite.

— Pula mea, da-i bine şi că s-a-ntors acolo. Pula mea, tre' să fie un muist care să aibă grijă de mălaiu-ăla. N-aş avea-ncredere-n Spud sau Premiu Doi să facă asta.

— Da, spune Sick Boy, gândindu-se cum ar putea să-i facă vânt lui Begbie şi să caute compania femeilor.

Se întreabă pe cine să sune sau dacă să încerce la tipa cu rucsac. Orice-ar fi decis, se va mişca repede.

Înapoi la Andreas, lui Renton îi e rău, dar nu atât de rău cât ajunsese să creadă. Se uită în grădina din spate şi îl vede pe Andreas ţopăind cu Sara, iubita lui.

Se uită înapoi la geanta Adidas, îndesată cu bani, prima oară când Begbie a scăpat-o de sub ochi. Îi deşartă conţinutul pe pat. Renton nu a văzut niciodată atât de mulţi bani. Aproape fără să se gândească, goleşte conţinutul sacului Head al lui Begbie, punându-l în geanta Adidas goală. Îndeasă banii în geanta Head şi-şi pune hainele deasupra, peste ei.

Aruncă o privire scurtă pe fereastră. Andreas are mâna băgată în bikinii purpurii ai lui Sara, iar ea râde şi ţipă:

— Nu, Andreas... nu...

Apucând strâns geanta Head, Renton se întoarce şi se strecoară pe furiş afară din cameră, pe scări şi de-a lungul holului. Se uită scurt înapoi, înainte să iasă pe uşă. Dacă s-ar lovi acum de Begbie, s-a zis cu el. Lăsându-şi gândul ăsta să i se contureze conştient în minte, aproape că leşină de frică. Totuşi, nu e nimeni pe stradă. Traversează.

Aude imnuri de galerie şi paralizează. Un grup de tineri cu şepci de fotbal cu Celtic, care se îndreaptă, evident, spre concertul cu Pogues de

după-masă, vin legănându-se spre el, îmbibaţi cu alcool. Trece încordat pe lângă ei, deşi ei îl ignoră; şi, spre uşurarea lui, vede venind un autobuz 253. Se urcă şi direct spre Parcul Finsbury.

Rents e pe pilot automat când se dă jos în Hackney pentru a lua autobuzul spre Strada Liverpool. În orice caz, se simte paranoic şi intimidat, cu geanta plină de bani. Toţi îi par potenţiali tâlhari sau ciorditori. De fiecare dată când vede o geacă neagră de piele asemănătoare cu a lui Begbie, îi îngheaţă sângele. Chiar se gândeşte să se întoarcă în autobuzul spre Strada Liverpool, dar îşi vâră mâna în geantă şi simte teancurile de bancnote. La destinaţie, intră într-o sucursală Abbey National şi adaugă 9.000£ la cele 27.32£ aflate în cont. Casierul nici măcar nu clipeşte. Aşa-i Oraşul, până la urmă.

Simţindu-se mai bine cu doar 7.000£ la el, Renton se întoarce la staţia de pe Strada Liverpool şi-şi cumpără un bilet dus spre Amsterdam. Vede cum ţinutul Essex se transformă din beton şi cărămidă într-un verde intens, în timp ce autobuzul înaintează hodorogind spre Harwick. Trebuie să aştepte o oră la Parkston Quay, înainte ca vasul să pornească spre portul Hook din Olanda. Nici o problemă. Junkiştii ştiu să aştepte. Cu câţiva ani în urmă, a lucrat pe feribotul ăsta, ca ospătar. Speră să nu-l recunoască nimeni de pe vremea aia.

Paranoia lui Renton dispare pe vas, dar e înlocuită cu primele sentimente de vinovăţie. Împărtăşiseră momente frumoase împreună, unele groaznice, dar le împărtăşiseră. Sick Boy îşi va recupera banii; era un exploatator înnăscut. De trădare era vorba. Îi şi vedea expresia lui Sick Boy de mai-mult-rănit-decât-furios. Oricum, începuseră să se distanţeze de ani buni. Antagonismul lor reciproc, odată glumă, un spectacol în beneficiul altora, devenise încet, şi de aceea aproape ritual, o realitate cotidiană. Era mai bine aşa, se gândi Renton. Într-un fel, Sick Boy va înţelege şi chiar va avea o admiraţie plină de invidie pentru faptele lui. Motivul principal de furie va fi îndreptat către el însuşi pentru că n-a avut tupeul s-o facă el primul.

Nu-ţi trebuia prea mult efort să înţelegi că lui Premiu Doi îi făcuse un serviciu. Îi fu milă gândindu-se cum Premiu Doi îşi va folosi alocaţia pentru cei care sunt victime ale violenţei pentru a-şi acoperi partea. În orice caz, Premiu Doi era aşa de ocupat să se distrugă, încât abia dacă va observa că cineva i-a dat o mână de ajutor. La fel de bine-ai putea să-i dai să bea o sticlă de erbicid sau trei mii de cheltuială. Ar fi un mod mai rapid şi, în fond, mai puţin dureros de a-l omorî. Unii, se gândea el, vor susţine că a fost alegerea lui Premiu Doi, oare nu natura bolii sale i-a distrus capacitatea de a lua decizii înţelepte? Zâmbeşte cu superioritate de ironia lui, un junkist

care tocmai şi-a jefuit cei mai buni tovarăşi, care face pe dogmaticul în felul ăsta. Dar era el un junkist? Adevărat, tocmai luase din nou, dar pauzele dintre perioadele în care băga creşteau. Oricum, nu prea putea să răspundă acum la întrebarea asta. Numai timpul putea face asta.

Vina principală a lui Renton era centrată în jurul lui Spud. Îl iubea pe Spud. Spud nu făcuse niciodată rău nimănui, cu excepţia, poate, a unor suferinţe mentale cauzate de tendinţa lui de a goli conţinuturile buzunarelor oamenilor, ale genţilor şi caselor. Totuşi, pe oameni îi cam scot din minţi chestiile astea. Investeau prea mult sentiment în obiecte. Spud nu putea fi socotit responsabil pentru materialismul societăţii sau pentru fetişismul legat de bunuri. Pentru Spud, nimic nu mersese cum trebuie. Lumea îl părăsise, iar acum i se alătura şi cel mai bun tovarăş. Dacă ar fi fost vreo persoană pe care Renton ar fi vrut s-o despăgubească, aceea ar fi Spud.

Mai rămânea Begbie. Nu putea găsi nici urmă de compasiune pentru nenorocitul ăla. Un psihopat care folosea andrele de tricotat ascuţite când mergea să-l aranjeze pe vreun muist prăpădit. Şanse mai mici s-atingi cutia toracică decât cu un cuţit, se mândrea el. Renton îşi aminti când Begbie îi spărsese sticla-n cap lui Roy Sneddon, la The Vine, pentru o nimica toată, futu-i. Nimic altceva decât că tipul avea o voce enervantă şi Begbie era mahmur. A fost urât, bolnav şi fără sens. Chiar mai urât decât actul în sine a fost felul în care ei toţi, inclusiv Renton, fuseseră părtaşi la el, chiar şi numai creând scenarii fictive ca să-l justifice. Era doar un alt mod de a-i construi lui Begbie statutul de cineva cu care să nu te-ncurci şi, indirect, pe-al lor prin asocierea cu el. Vedea toată laşitatea morală extremă care se afla la mijloc. Pe lângă asta, delictul lui de a-l jefui pe Begbie era aproape o virtute.

Ironic, Begbie a fost cheia. Să-ţi jefuieşti prietenii a fost cea mai mare jignire din această carte, iar el ar merita cea mai aspră pedeapsă. Renton se folosise de Begbie, l-a folosit pentru a se desprinde complet şi absolut. Begbie a fost cel care a asigurat faptul că el nu se va mai întoarce niciodată. Făcuse ceea ce a vrut să facă. Acum nu se mai putea întoarce niciodată la Leith, la Edinburgh sau chiar în Scoţia, niciodată. Acolo nu putea fi nimic altceva decât ceea ce era. Acum, eliberat de toate astea, pentru totdeauna, putea fi ceea ce voia să fie. Va rezista sau va cădea singur. Acest gând îl îngrozea, dar îl şi emoţiona, în timp ce contempla viaţa din Amsterdam.

128 Personajul din benzile desenate englezeşti *The Beano*. De asemenea, este şi termenul argotic folosit pentru amfetamine, inclusiv pentru *speed*.

129 Frontul Naţional de Eliberare Sandinistas, partid de stânga din Nicaragua, care a fost la conducere din 1979 până în 1990.

130 Zonă din Londra, situată în West End, cunoscută pentru multitudinea de obiective turistice cu care se învecinează, dar şi pentru activitatea economică şi comercială intensă, care face din această zonă una dintre cele mai scumpe din Londra.